Biblioteca Polirom

Arturo Pérez-Reverte



Regina Sudului

Arturo Pérez-Reverte se numără printre primii zece romancieri cu cele mai mari vînzări din lume

POLIROM

Arturo Pérez-Reverte

REGINA SUDULUI

Arturo Pérez-Reverte

REGINA SUDULUI

Ediția a II-a, revizuită

Traducere din limba spaniolă
de Dragoş Cojocaru

LITERA®

La Reina del Sur
Arturo Pérez-Reverte
Copyright © 2002 Arturo Pérez-Reverte



Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Regina Sudului
Arturo Pérez-Reverte

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Irina Ilie
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PÉREZ-REVERTE, ARTURO
Regina Sudului / Arturo Pérez-Reverte; trad.: Dragoş Cojocaru.
– Bucureşti: Litera Internațional, 2012
ISBN 978-606-600-635-4
I. Cojocaru, Dragoş (trad.)
821.134.2-31=135.1

Lui Élmer Mendoza, Julio Bernal și César Batman *Güemes*
Pentru prietenie. Pentru melodie

Sună telefonul și știu că aveau să o ucidă. Știu cu atâta certitudine, încât rămase nemișcată, cu aparatul de ras în aer, cu părul lipit de față, în aburul apei fierbinți ce picura pe faianță. Bip-bip. Se opri și tăcu mâlc, ținându-și răsuflarea, ca și cum nemișcarea sau tăcerea ar fi putut schimba cursul celor deja întâmplate. Bip-bip. Se afla în cadă, depilându-și piciorul drept, cu apa plină de săpun ajungându-i până la brâu, iar pielea ei goală se înfioră de parcă tocmai s-ar fi deschis robinetul cu apă rece. Bip-bip. La combina muzicală din dormitor, Los Tigres del Norte cântau istorisiri despre Camelia la Tejana. Trădarea și contrabanda, spuneau ei, sunt de nedespărțit. Se temuse mereu că aceste cântece erau niște prevestiri, iar acum, dintr-odată, deveniseră realitate sumbră și amenințare. Blondul o luase peste picior pe chestia asta; dar sunetul acela îi dădea dreptate ei, și i-o refuza Blondului. Îi refuza dreptatea și mai multe alte lucruri. Bip-bip. Puse deoparte aparatul de ras, ieși încet din cadă și merse, lăsând urme de apă, până în dormitor. Telefonul era pe cuvertură, mic, negru și sinistru. Îl privi fără să-l atingă. Bip-bip. Îngrozită. Bip-bip. Țârâitul său se amesteca cu textul cântecului, ca și când ar fi făcut parte din el. Deoarece contrabandiștii, spuneau în continuare Los Tigres, nu iartă nimic. Blondul folosise aceleași cuvinte, râzând, cum obișnuia el să facă, în timp ce îi mângâia ceafa și îi arunca telefonul în poală. Dacă vreodată sună înseamnă că eu voi

fi mort. Atunci, fugi. Cât poți, negruțo! Fugi și nu te opri, fiindcă eu n-am să fiu acolo să te ajut. Iar dacă ajungi vie, oriunde ai ajunge, trage o tequila în amintirea mea. Pentru momentele noastre bune, scumpete. Pentru momentele noastre bune. Atât de iresponsabil și de curajos era Blondul Dávila. Virtuozul de pe Cessna. Regele pistei scurte, îl numeau prietenii și, de asemenea, don Epifanio Vargas: în stare să ridice avionete în trei sute de metri, cu pachetele lor de zăpadă și de mielușei fără purici[1], și să zboare razant peste apă în nopți negre, în susul și în josul frontierei, eludând radarele poliției federale și vulturii de la DEA. În stare, de asemenea, să trăiască pe muchie de cuțit, jucându-și propriile cărți pe la spatele șefilor. Și în stare să piardă.

Apa care îi cădea de pe trup formase o baltă la picioarele ei. Telefonul continua să sune, și știu că nu era nevoie să răspundă ca să se încredințeze că norocul Blondului se isprăvise. Acest fapt era suficient ca să-i asculte instrucțiunile și să plece în goană; însă nu-i ușor să accepți ca un simplu bip-bip să-ți schimbe dintr-odată cursul unei vieți întregi. Așa încât, în cele din urmă, înșfăcă telefonul și apăsă pe buton, ascultând:

„L-au spart pe Blond, Teresa."

Nu recunoscu vocea. Blondul avea prieteni, iar unii erau credincioși, obligați de codul din vremurile când treceau marijuana și pungi cu de-aia fină în jantele mașinilor prin El Paso, îndreptându-se spre Uniunea Americană. Putea fi oricare dintre ei: poate Rotas Adevăratul sau Ramiro Vásquez. Nu-l recunoscu pe cel care suna, și nici n-avea nevoie, fiindcă mesajul era clar. L-au spart pe Blond, repetă vocea. L-au omorât, și pe vărul lui la fel. Acum urmează familia vărului lui și tu. Așa că fugi cât

[1] „Zăpada" e cocaina, pomenită în alte rânduri și sub alte nume: praful alb sau Doña Blanca. Alte droguri vor apărea sub denumiri mai mult sau mai puțin metaforizate. Astfel, guma din munți (*goma de la sierra*) e un hașiș de calitate ș.a.m.d. (n.tr.)

poți. Fugi și nu te mai opri. Apoi convorbirea se întrerupse, iar ea își privi picioarele ude pe parchet, își dădu seama că tremura de frig și de frică și se gândi că, oricine sunase, repetase chiar cuvintele Blondului. Și-l închipui încuviințând atent, prin fumul de trabuc și printre paharele dintr-o cârciumă, cu Blondul în fața lui, arzând marijuana și ținându-și picioarele încrucișate sub masă, așa cum obișnuia să se așeze, cu cizmele de cowboy din piele de șarpe cu vârfuri ascuțite, cu eșarfa la gulerul cămășii, cu scurta de pilot pe spătarul scaunului, cu părul blond tuns zero, cu zâmbetul caustic și sigur. Fă asta pentru mine, camarade, dacă au să mă facă arșice. Să-i spui să fugă și să nu se mai oprească, fiindcă or să vrea s-o sece și pe ea.

Panica apăru pe neașteptate, mult deosebită de spaima rece pe care o simțise înainte. Acum fu o explozie de zăpăceală și de nebunie scurtă, care o făcu să țipe, punându-și mâinile în cap. Picioarele nu erau în stare să o susțină, așa că se lăsă să cadă pe pat. Privi împrejur: marginile albe și aurii ale spetezei, tablourile de pe pereți cu peisaje mișto și cu perechi plimbându-se în apusuri de soare, bibelourile din porțelan pe care le colecționase ca să le alinieze pe consolă, cu intenția ca acest cămin al lor să fie frumos și confortabil. Știu că nu mai era un cămin și că în câteva minute avea să devină o capcană. Se văzu în oglinda mare a dulapului: goală, udă, cu părul închis la culoare lipit de față, iar printre șuvițe, ochii ei negri larg deschiși, ieșiți din orbite de groază. Fugi și nu te opri, spuseseră Blondul și vocea care repeta cuvintele Blondului. Atunci o luă la fugă.

1
Am căzut din noru-n care-umblam

Întotdeauna crezusem că narcomelodiile mexicane erau niște cântece și nimic mai mult, iar *Contele de Monte Cristo* era un roman și nimic mai mult. I-am spus acest lucru Teresei Mendoza în ultima zi, când a acceptat să mă primească, înconjurată de bodyguarzi și de polițiști, în casa în care locuia, din cartierul Chapultepec, statul Sinaloa. L-am pomenit pe Edmond Dantès, întrebând-o dacă citise cartea, iar ea mi-a adresat o privire tăcută, atât de lungă încât m-am temut că discuția noastră avea să se termine chiar atunci. Apoi s-a întors către ploaia care lovea în geamuri și nu știu dacă o umbră a luminii cenușii de afară ori un zâmbet îngândurat i-a desenat pe buze o expresie stranie și crudă.

– Nu citesc cărți, a spus ea.

Am știut că mințea, la fel cum, fără îndoială, o făcuse de o infinitate de ori în ultimii doisprezece ani. Însă n-am vrut să par nelalocul meu, așa încât am schimbat subiectul. Lungul ei drum dus-întors conținea episoade ce mă interesau mult mai mult decât lecturile femeii pe care, în sfârșit, o aveam în fața ochilor, după ce îi umblasem pe urme pe trei continente în ultimele opt luni. A spune că eram decepționat ar fi inexact. Îndeobște, realitatea nu se ridică la nivelul legendelor; în meseria mea însă,

cuvântul „decepție“ este întotdeauna relativ: realitatea și legenda sunt simplu material de lucru. Problema rezidă în faptul că e imposibil să trăiești săptămâni și luni la rând obsedat practic de cineva, fără să-ți faci o idee proprie, definită și, desigur, inexactă, asupra subiectului în chestiune. O idee care ți se instalează în cap cu atâta forță și verosimilitate, încât mai apoi e dificil, și chiar inutil, să o modifici în principiu. În plus, noi, scriitorii, avem privilegiul că aceia care ne citesc preiau cu o ușurință surprinzătoare punctul nostru de vedere. Iată de ce, în acea dimineață ploioasă, la Culiacán, știam că femeia aflată în fața mea nu avea să mai fie niciodată adevărata Teresa Mendoza, ci o alta care o înlocuia, în parte creată de mine: aceea a cărei poveste o reconstituisem după ce o recuperasem, bucată cu bucată, incompletă și contradictorie, de la cei care au cunoscut-o, au urât-o sau au iubit-o.

– Pentru ce ați venit? m-a întrebat.

– Îmi lipsește un episod din viața dumneavoastră. Cel mai important.

– Ia te uită! Un episod, zise.

– Întocmai.

Luase un pachet de Faros de pe masă și apropia de o țigară flacăra unei brichete ieftine, din plastic, după ce îl oprise cu un gest pe bărbatul așezat la celălalt capăt al încăperii, care se ridicase grăbit, cu mâna stângă în buzunarul hainei: un tip matur, solid, mai curând gras, cu părul foarte negru și cu o mustață mexicană stufoasă.

– Cel mai important?

Puse tutunul și bricheta pe masă, în perfectă simetrie, fără să-mi ofere. Ceea ce mi-a fost indiferent, pentru că nu fumez. Acolo se mai aflau două pachete, o scrumieră și un pistol.

– Așa trebuie să fie, într-adevăr, adăugă ea, dacă vă încumetați să veniți astăzi aici.

Am privit pistolul. Un Sig Sauer. Elvețian. Cincisprezece gloanțe de 9 Parabellum în încărcător, tip zig-zag. Și trei încărcătoare pline. Vârfurile aurii ale proiectilelor erau groase ca niște ghinde.

– Da, am răspuns eu domol. Acum doi ani. Sinaloa.

Din nou privirea tăcută. Știa de mine, întrucât în lumea ei asta se putea obține cu bani. Și, în plus, cu trei săptămâni în urmă îi trimisesem o copie a textului meu neterminat. Era momeala. Cartea de vizită pentru a completa istorisirea.

– De ce ar trebui să vi-l povestesc?

– Pentru că am muncit mult la povestea dumneavoastră.

Mă privi o vreme prin fumul țigării, cu ochii ușor mijiți, precum măștile indiene din Marele Templu. Apoi se ridică și se duse până la bar, de unde reveni cu o sticlă de Herradura Reposado și cu două pahare mici și subțiri, din acelea pe care mexicanii le numesc *caballitos*. Era îmbrăcată cu niște pantaloni comozi din in închis la culoare, bluză neagră și sandale, și am constatat că nu purta bijuterii, nici colier, nici ceas; doar o brățară cu șapte inele de argint la încheietura mâinii drepte. Cu doi ani în urmă – articolele decupate din presă erau în camera mea din hotelul San Marcos – revista *¡Hola!* o inclusese printre cele mai elegante douăzeci de femei din Spania, în aceeași perioadă în care *El Mundo* informa despre ultima investigație judiciară asupra afacerilor ei pe Costa del Sol și a legăturilor ei cu narcotraficul. În fotografia publicată pe prima pagină, o zăreai îndărătul geamului unui automobil, protejată împotriva reporterilor de mai mulți bodyguarzi cu ochelari fumurii. Unul dintre ei era grasul mustăcios care stătea acum așezat în celălalt capăt al încăperii, privindu-mă de departe ca și cum nu m-ar fi privit.

– Ați muncit mult, repetă ea gânditoare, turnând tequila în pahare.

– Întocmai.

Trase o înghițitură scurtă, în picioare, fără să-și ia ochii de la mine. Era mai scundă decât părea în fotografii sau la televizor, însă mișcările ei erau tot liniștite și sigure: fiecare gest părea să se înlănțuie cu următorul în mod firesc, fără nici o improvizație sau ezitare. Poate că de-acum nu mai ezită niciodată, m-am gândit imediat. Am constatat că, la treizeci și cinci de ani, era oarecum atrăgătoare. Mai puțin, poate, decât în fotografiile recente și în cele pe care le văzusem eu, ici și colo, păstrate de cei care au cunoscut-o de cealaltă parte a Atlanticului. Printre ele, fruntea și profilul ei, în alb-negru, pe o veche fișă a poliției de la comisariatul din Algeciras. De asemenea, casete video, imagini neclare, care se terminau mereu cu niște gorile grosolane intrând în cadru pentru a îndepărta violent obiectivul. Iar în toate, ea, cu distinsul ei aspect actual, aproape întotdeauna îmbrăcată în culori închise și purtând ochelari fumurii, urca sau cobora din automobile scumpe, apărea, șterșă din cauza granulației teleobiectivului, pe o terasă din Marbella, ori făcea plajă pe puntea unui iaht mare și alb ca zăpada: Regina Sudului și legenda ei. Care apărea în paginile de evenimente mondene și, în același timp, în cele de știri. Însă mai era o fotografie despre a cărei existență n-aveam habar; și, înainte de a ieși din acea casă, două ore mai târziu, Teresa Mendoza s-a hotărât pe neașteptate să mi-o arate: o fotografie foarte mototolită și lipită pe verso cu bandă adezivă, pe care, în cele din urmă, a așezat-o pe masă, între scrumiera plină ochi și sticla de tequila din care golise ea singură două treimi, și Sig Sauerul cu trei încărcătoare care stătea acolo ca un semn prevestitor – de fapt era o acceptare fatalistă – a ceea ce avea să se întâmple chiar în acea noapte. În privința ultimei fotografii, de fapt era vorba despre cea mai veche, și era numai o jumătate de fotografie, întrucât lipsea toată partea stângă: din ea se putea vedea brațul unui bărbat, adâncit

în mâneca unei scurte de pilot, petrecut peste umerii unei tinere brunete, subțiri, cu părul negru bogat și cu ochii mari. Tânăra trebuie că avea douăzeci și ceva de ani: purta pantaloni foarte strâmți și o geacă de blugi urâtă, cu guler din blană de miel, și privea spre cameră cu o grimasă indecisă, ceva la jumătatea drumului către un zâmbet, ori poate dinspre un zâmbet. Am observat că, în ciuda machiajului vulgar, excesiv, pupilele întunecate aveau o privire inocentă sau vulnerabilă; iar acest fapt accentua tinerețea chipului oval, ochii terminați ușor în vârf de migdală, gura foarte conturată, vechile și estompatele picături de sânge indian manifestându-se în nas, în nuanța mată a pielii, în aroganța bărbiei ridicate. Acea tânără nu era frumoasă, dar era deosebită, m-am gândit. Avea o frumusețe incompletă sau îndepărtată, ca și cum s-ar fi diluat treptat de-a lungul mai multor generații, până ce a lăsat doar câteva trăsături răzlețe ale unei vechi splendori. Și acea fragilitate oarecum senină, ori încrezătoare. Dacă n-aș fi fost familiarizat cu personajul, acea fragilitate m-ar fi înduioșat. Presupun.

– Abia vă recunosc.

Era adevărat, și chiar așa am spus. Ea nu a părut deranjată de comentariu. Se mărginea să privească fotografia de pe masă și rămase așa o bună bucată de vreme.

– Nici eu, conchise.

Apoi a pus-o la loc în poșeta aflată pe sofa, într-un portofel din piele cu inițialele ei, și mi-a arătat ușa.

– Cred că e suficient, a spus.

Părea foarte obosită. Discuția prelungită, tutunul, sticla de tequila. Avea niște cearcăne întunecate sub ochii care acum nu mai erau ca în vechea fotografie. M-am ridicat, mi-am încheiat nasturii la haină, i-am întins mâna – ea abia a atins-o în treacăt –, m-am uitat încă o dată la pistol. Grasul din capătul încăperii stătea lângă mine, indiferent, gata să mă conducă. I-am privit

cu interes splendidele cizme din piele de iguană, burta care se revărsa peste centura cu modele brodate, silueta amenințătoare de sub sacou. Când a deschis ușa, mi-am dat seama că grăsimea lui era înșelătoare și că făcea totul cu mâna stângă. Era evident că dreapta o păstra ca unealtă de lucru.

– Sper să iasă bine, am sugerat.

Ea îmi urmări privirea îndreptată spre pistol. Încuviință încet, însă nu la cuvintele mele. Era ocupată cu propriile gânduri.

– Firește, murmură ea.

Atunci am ieșit. Federalii cu veste antiglonț și puști de asalt, care, la sosire, mă perchiziționaseră minuțios, făceau în continuare de gardă în vestibul și în grădină, iar o furgonetă militară și două motociclete Harley Davidson ale poliției se aflau lângă fântâna rotundă de la intrare. Erau cinci sau șase ziariști și o cameră de televiziune sub umbrele, de partea cealaltă a zidurilor înalte, în stradă, ținuți la distanță de soldații în uniformă de luptă dispuși de jur-împrejurul domeniului. M-am întors spre dreapta și am mers prin ploaie în căutarea taxiului care mă aștepta la un cvartal mai încolo, la colțul străzii General Anaya. Acum știam atât cât îmi trebuia să știu, ungherele întunecate se luminaseră și fiecare piesă din istoria Teresei Mendoza, reală sau imaginară, intra la locul potrivit: de la acea primă fotografie, sau jumătate de fotografie, și până la femeia care mă primise cu un pistol automat pe masă. Lipsea deznodământul; însă aveam să-l aflu și pe acesta în următoarele ore. Ca și ea, nu trebuia decât să mă așez și să aștept.

Trecuseră doisprezece ani din acea după-amiază când Teresa Mendoza o luase la fugă în orașul Culiacán. În acea zi, începutul unei atât de lungi călătorii dus-întors, lumea sigură pe care o credea construită la umbra Blondului Dávila s-a prăbușit în jurul ei – a putut auzi huruitul bucăților în cădere – și dintr-odată s-a văzut pierdută și în pericol. A lăsat telefonul și a umblat

de colo până colo, deschizând sertare pe bâjbâite, orbită de panică, căutând orice geantă în care să vâre strictul necesar înainte de a fugi de acolo. Voia să-și plângă bărbatul, ori să strige până-și sfâșia gâtlejul; însă groaza care o asalta, lovind-o parcă în valuri îi amorțea mișcările și sentimentele. Era ca și cum ar fi mâncat o ciupercă de Huautla sau ar fi fumat o iarbă densă, dureroasă, care ar fi introdus-o într-un trup îndepărtat, asupra căruia nu avea nici un control. Și astfel, după ce-și puse în graba mare, cu mișcări stângace, niște blugi, un tricou și niște pantofi, coborî scara clătinându-se, încă udă pe sub îmbrăcăminte, cu părul jilav, cu o mică geantă de voiaj conținând cele câteva lucruri pe care le vârâse înăuntru la nimereală, mototolite unele peste altele: mai multe tricouri, o canadiană din doc, chiloți, ciorapi, portofelul ei cu două sute de *pesos* și actele personale. Vor veni acasă imediat, o avertizase Blondul. Vor veni să vadă ce pot găsi. Și bine-ar fi să nu te găsească!

Când ajunse în stradă se opri, nehotărâtă, cu precauția ins-tinctivă a prăzii care adulmecă în preajma vânătorului și a câinilor săi. Dinaintea ei se întindea complexa topografie urbană a unui teritoriu ostil. Cartierul Las Quintas: bulevarde largi, case discrete și confortabile, cu tufe de buganvilea și cu mașini bune parcate în față. Mare deosebire față de cvartalul mizerabil Las Siete Gotas, se gândi. Și, dintr-odată, pe doamna de la farmacia de peste drum, pe angajatul de la magazinul din colț unde își făcuse cumpărăturile în ultimii doi ani, pe paznicul de la bancă, cu uniforma lui albastră și cu pistolul lui semiautomat în bandulieră, de calibru 12 – același care obișnuia să-i facă avansuri cu un zâmbet ori de câte ori trecea prin față –, pe toți și-i închipuia periculoși, stând la pândă. Nu vei mai avea prieteni, încheiase Blondul cu un râs indolent, pe care ea îl adora uneori, iar alteori îl ura din tot sufletul. În ziua când

va suna telefonul și o vei lua la fugă vei fi singură, negruțo. Iar eu nu te voi putea ajuta.

Strânse geanta ca pentru a-și proteja abdomenul și înaintă pe trotuar cu capul plecat, fără a se mai uita la nimic și la nimeni, încercând, la început, să nu grăbească pasul. Soarele începea să coboare departe, deasupra Pacificului, aflat la patruzeci de kilometri spre apus, către Altata, iar palmierii, arborii de *pingüica* și de *mango* de pe bulevard se conturau pe fundalul unui cer care, în curând, avea să se coloreze în portocaliul tipic al serilor de la Culiacán. Simțea lovituri în timpane: o pulsație surdă, monotonă, suprapunându-se peste zgomotul traficului și peste bocănitul făcut de tocurile pantofilor ei. Dacă cineva ar fi strigat-o în acea clipă, n-ar fi fost în stare să-și audă numele; probabil nici sunetul unei împușcături. Al împușcăturii îndreptate spre ea. Atât de mult o aștepta, cu mușchii încordați și cu capul plecat, încât o dureau spatele și rinichii. Situația. De prea multe ori auzise repetându-se teoria dezastrului, printre glume, adevăruri, pahare și fum de țigări, și o păstra întipărită în minte cu litere de foc, asemenea unui fier roșu aplicat pe pielea unei vite. În afacerea asta, spusese Blondul, trebuie să știi să recunoști Situația. Adică, cineva poate să vină și să-ți spună bună ziua. Poate că îl cunoști, iar el îți zâmbește. Blând. Cu alifie. Dar ai să observi ceva ciudat: o senzație nelămurită, ca și când ceva n-ar fi la locul lui. Iar o clipă mai târziu vei fi mort – vorbind, Blondul o privea pe Teresa, îndreptând către ea un deget în formă de revolver, în râsetele prietenilor. Sau moartă. Deși, oricând, asta e de preferat, decât să te ducă vie în deșert și să-ți pună întrebări, cu o lampă de sudură și cu multă răbdare. Fiindcă partea proastă cu întrebările nu este că ai și răspunsurile – în cazul ăsta, alinarea vine repede –, ci că nu le știi. Aici e detaliul, cum spunea Cantinflas. Problema. E tare greu să-l convingi pe cel cu lampa de sudură că nu știi lucruri

pe care el presupune că le știi și pe care, la rândul lui, i-ar plăcea să le știe.

La naiba! Își dori ca Blondul să fi murit repede. Să-l fi doborât cu tot cu Cessna, hrană la rechini, decât să-l ducă în deșert ca să-i pună întrebări. Cu poliția federală sau cu DEA[1], întrebările sfârșeau de obicei în închisoarea de la Almoloya sau în cea de la Tucson. Puteai pactiza, puteai ajunge la niște înțelegeri. Puteai deveni martor protejat, ori deținut cu privilegii, dacă știai să-ți joci bine cărțile. Însă învârtelile Blondului nu ajunseseră niciodată până acolo. Nu era turnător, nici ciripitor. Trădase numai un picuț, nu atât pentru bani, cât pentru plăcerea de a trăi pe muchie de cuțit. Nouă, celor din San Antonio, se făcea el, ne place să ne punem pielea la bătaie. Să le-o faci tipilor ălora era distractiv, după părerea lui; și se amuza în sinea lui când îi spuneau cruță-l pe cutare și doboară-l pe cutare, tinere, să nu cumva să-ntârzii, și îl luau drept un asasin ordinar de o mie de *pesos* atunci când îi aruncau pe masă, cu prea puțin respect, teancuri de dolari foșnitori la întoarcerea din fiecare zbor unde șefii puneau deoparte o grămadă de lovele, iar el își risca libertatea și viața. Problema era că Blondului nu-i ajungea să facă anumite lucruri, ci simțea nevoia să le și povestească. Se număra printre palavragii. La ce bun să cucerești cea mai mișto gagică, spunea, dacă mai apoi nu poți să povestești lumii întregi. Iar dacă apar glume, apoi să te pună Los Tigres sau Los Tucanes de Tijuana în narcomelodii, și să le cânte prin cârciumi și la radiourile din mașini. Da' de unde. Curată legendă, camarazi. Și de multe ori, ghemuită pe umărul lui, bând într-un bar, la o petrecere, între două dansuri în salonul Morocco, el cu o bere Pacífico în mână și ea cu nasul prăfuit de suspine albe, se înfiorase ascultându-l cum le încredința prietenilor lucruri pe care orice om cu scaun la cap le-ar fi ținut sub tăcere. Teresa

[1] Drug Enforcement Administration (n.red.)

nu avea studii și nici nimic altceva în afară de Blond; știa însă că prietenii se dovedesc prieteni numai atunci când te vizitează la spital, la închisoare sau la cimitir. Ceea ce însemna, mai mult sau mai puțin, că prietenii sunt prieteni până când încetează să mai fie.

Străbătu trei cvartale fără să privească în urmă. Tocurile pe care le purta erau prea înalte și înțelese că avea să-și sucească o gleznă dacă o zbughea dintr-odată la fugă. Își scoase pantofii, punându-i în geantă și, desculță, o luă la dreapta după primul colț, până dădu în strada Juárez. Acolo se opri în fața unui restaurant ca să verifice dacă era urmărită. Nu văzu nimic care să indice vreun pericol; așa încât, ca să-și acorde puțin timp de gândire și să-și liniștească bătăile pulsului, împinse ușa și se duse să se așeze la masa cea mai din fund, cu spatele la perete și cu ochii spre stradă. Cum ar fi spus Blondul glumeț, studiind Situația. Sau încercând s-o facă. Părul umed îi luneca pe față: îl dădu deoparte o singură dată, căci mai apoi hotărî că era mai bine așa, ascunzând-o un pic. I se aduse suc de nopal și rămase nemișcată un răstimp, incapabilă să însăileze două idei coerente, până când îi veni pofta să fumeze și își dădu seama că, în grabă, uitase tutunul. Îi ceru o țigară chelneriței, acceptă focul de la bricheta ei, ignorând privirea uimită pe care aceasta o îndrepta spre picioarele ei goale, și rămase în tăcere, fumând, în timp ce încerca să-și pună ordine în gânduri. Acum, da. Acum, fumul din plămâni îi înapoia o oarecare seninătate: suficientă ca să analizeze Situația cu un anumit simț practic. Trebuia să ajungă la cealaltă casă, cea sigură, înainte de a o găsi coioții și de a sfârși ea însăși ca personaj secundar, și forțat, al acelor narcomelodii pe care Blondul visa să i le compună Los Tigres ori Los Tucanes. Acolo erau banii și documentele; iar fără acestea, oricât ar fi fugit, n-avea să ajungă niciodată nicăieri. Mai era și agenda Blondului: numere de telefon, adrese, note, contacte,

piste clandestine în Baja California, Sonora, Chihuahua și Cohahuila, prieteni și dușmani – nu era ușor să-i deosebești pe unii de ceilalți – în Columbia, în Guatemala, în Honduras și pe ambele părți ale liniei trasate de Río Bravo: El Paso, Juárez, San Antonio. Pe asta o arzi sau o ascunzi, îi spusese el. Spre binele tău, nici să nu te uiți în ea, negruțo. Nici să nu te uiți. Și numai dacă te pomenești în mare încurcătură sau pierdută de-a binelea, schimb-o la don Epifanio, pentru propria ta piele. E clar? Jură-mi că n-ai să deschizi agenda pentru nimic în lume. Jură pe Dumnezeu și pe Sfânta Fecioară. Vino încoace. Jură pe ce ții acuma în mână.

Nu dispunea de prea mult timp. Își uitase și ceasul, însă văzu că se lăsa seara. Strada părea liniștită: trafic regulat, pietoni în trecere, nimeni oprit în apropiere. Își puse pantofii. Lăsă zece *pesos* pe masă și se ridică încet, apucând geanta. Nu îndrăzni să-și privească fața în oglindă când ieși în stradă. La colț, un copilaș vindea răcoritoare, țigări și ziare așezate pe o cutie de carton pe care se putea citi cuvântul Samsung. Cumpără un pachet de Faros și o cutie de chibrituri, uitându-se îndărăt cu coada ochiului, și își continuă drumul cu o lentoare deliberată. Situația. O mașină staționată, un polițist, un bărbat care mătura trotuarul o făcură să tresară. Începeau să o doară din nou mușchii spatelui și simțea un gust acru în gură. Iar o stinghereau tocurile. Dacă ar fi văzut-o așa, se gândi, Blondul ar fi râs de ea. Și îl blestemă pentru asta, în sinea ei. Unde s-or fi ducând râsetele tale acum, afurisitule, după ce te-ai căpătuit? Unde s-o fi ducând aroganța ta de mascul feroce și cumplitele tale mârșăvii? Simți un miros de carne arsă când trecu prin dreptul unei *taquería*[1], iar gustul acru din gură i se înteți dintr-odată.

[1] *Taquería,* loc unde se vând *tacos,* niște turte de porumb cu carne, fasole etc. Cum se va vedea, autorul se complace în a pomeni diferite feluri de mâncare, exprimând specificul local și culoarea exotică. (n.tr.)

Trebui să se oprească și să intre în graba mare într-un portic, ca să vomite un șuvoi de suc de nopal.

Cunoșteam Culiacánul. Înainte de interviul cu Teresa Mendoza fusesem deja acolo, chiar la început, când începeam să-i investighez istoria, iar ea nu era decât o vagă provocare personală, sub forma câtorva fotografii și decupaje din presă. De asemenea, m-am întors mai târziu, când totul s-a terminat și, în sfârșit, m-am aflat în posesia a ceea ce aveam nevoie să știu: fapte, nume, locuri. Astfel, acum pot pune ordine în toate acestea fără alte lacune decât cele inevitabile sau cele cuvenite. Voi mai spune că totul s-a pus la cale cu ceva vreme în urmă, în timpul unei mese cu René Delgado, directorul ziarului *Reforma*, în Districtul Federal. Păstrez o veche prietenie cu René, din perioada când, tineri reporteri fiind, împărțeam o cameră în hotelul Intercontinental din Managua, pe vremea războiului cu Somoza. Acum ne întâlnim când călătoresc în Mexic, ca să ne numărăm unul celuilalt nostalgiile, ridurile și firele de păr alb. Iar de data aceea, în timp ce mâncam *escamoles* și *tacos* de pui la San Angel Inn, mi-a propus subiectul.

– Ești spaniol, ai contacte bune acolo. Scrie-ne un reportaj mare despre ea.

Am tăgăduit în timp ce încercam să împiedic conținutul unui *taco* să mi se verse pe bărbie.

– Nu mai sunt reporter. Acum inventez totul și nu cobor sub patru sute de pagini.

– Păi, fă-o în felul tău, insistă René. Un afurisit de reportaj literar.

Am lichidat taco-ul și am discutat împreună argumentele pro și contra. Am ezitat până la cafea și la Don Juliánul cu numărul unu, când René a sfârșit prin a mă amenința că va chema grupul de *mariachi*. Dar nu i-a mers: reportajul pentru

Reforma s-a transformat în cele din urmă într-un proiect literar privat, cu toate că prietenul meu nu s-a supărat din această pricină. Dimpotrivă: a doua zi mi-a pus la dispoziție cele mai bune contacte ale lui de pe coasta Pacificului și din poliția federală, pentru ca eu să pot completa anii obscuri. Acea etapă din viața Teresei Mendoza care era necunoscută în Spania, iar în Mexic nici măcar nu era pomenită.

– Măcar îți vom face recenzia, mi-a spus. Parșivule.

Până atunci, lumea știa doar că ea trăise în Las Siete Gotas, un cartier foarte umil din Culiacán, și că era născută dintr-un tată spaniol și o mamă mexicană. De asemenea, că și-a abandonat studiile în clasele primare și că, angajată într-un magazin de pălării din micuța piață Buelna și mai apoi schimbătoare de dolari pe strada Juárez, într-o după-amiază de Ziua Morților – ironic semn –, viața a scos-o în calea lui Raimundo Dávila Parra, pilot aflat în slujba cartelului din Juárez, cunoscut în mediul respectiv ca Blondul Dávila, datorită părului său bălai, ochilor săi albaștri și aerului său de *gringo*. Toate acestea se știau mai mult din legenda țesută în jurul Teresei Mendoza decât din date precise; așa încât, pentru a lumina acea parte din biografia ei, am călătorit în capitala statului Sinaloa, pe coasta occidentală, în dreptul gurii golfului California, și am umblat pe drumurile și prin cârciumile sale. Chiar am făcut traseul exact, sau aproape exact, pe care l-a făcut ea în acea ultimă după-amiază – sau prima, după cum privim lucrurile –, după ce a primit telefonul și a părăsit casa pe care o împărțise cu Blondul Dávila. Astfel, m-am găsit dinaintea cuibului în care au locuit cei doi vreme de doi ani: o cabană mică, confortabilă și discretă, cu două niveluri, cu o curte interioară în spate, cu tufe de mirt și de buganvilea la poartă, situată în partea de sud-est din Las Quintas, un cartier frecventat de narcotraficanți de clasă mijlocie; din aceia cărora le merge bine, însă nu într-atâta încât să-și permită

o locuință luxoasă în exclusivistul cartier Chapultepec. Apoi am umblat pe sub palmierii regali și pe sub arborii de mango până la strada Juárez, iar în fața pieței m-am oprit să le privesc pe tinerele care, cu telefonul celular într-o mână și cu calculatorul în cealaltă, schimbă bani în plină stradă; sau, altfel spus, spală în *pesos* mexicani banii automobiliștilor care opresc lângă ele, cu teancurile lor de dolari cu aromă de gumă din munți sau de praf alb. În acel oraș, unde adesea faptele ilegale sunt convenție socială și fel de a trăi – e moștenire de familie, spune o zicală faimoasă, să lucrezi împotriva legii – Teresa Mendoza s-a numărat o vreme printre aceste tinere, până când un anumit jeep Bronco negru s-a oprit în dreptul ei, iar Raimundo Dávila Parra a coborât geamul fumuriu și a rămas uitându-se la ea de pe locul șoferului. Atunci, viața ei s-a schimbat pentru totdeauna.

Acum ea străbătea același trotuar, din care cunoștea fiecare dală din caldarâm, cu gura uscată și cu frica în ochi. Le ocolea pe fetele care discutau în grupuri ori se plimbau în așteptarea clienților prin fața magazinului de fructe El Canario, și o făcea privind neîncrezătoare spre stația de camioane și de tramvaie și spre taqueriile din piață, forfotind de femei încărcate cu coșuri și de bărbați mustăcioși, cu șepci și pălării de panama. Din prăvălia cu muzică compusă de formații situată dincolo de magazinul de bijuterii de la colț răzbătură până la ea melodia și cuvintele la *Pachete de-un chil*: cântau Los Dinámicos, ori poate Los Tigres. De la distanța aceea nu-și putea da seama, însă cunoștea cântecul. Da' de unde. Îl cunoștea prea bine, fiindcă era preferatul Blondului; și ticălosul obișnuia să-l cânte atunci când se bărbierea, cu fereastra deschisă, pentru a-i scandaliza pe vecini, ori să i-l spună ei în șoaptă, la ureche, când se amuza s-o înfurie:

Toți prietenii lui tata
mă admiră cu respect
și-n două-trei su' de metri metri
eu ridic avionete.
De calibre diferite,
trag cu pușca pe-ndelete…

Blond parșiv și afurisit, se gândi ea din nou, și mai că o spuse cu voce tare, ca să-și stăpânească sughițul de plâns ce-i urca spre gură. Apoi se uită în dreapta și-n stânga. Căuta în continuare un chip, o prezență care să însemne amenințare. Fără îndoială, aveau să trimită pe cineva care o cunoștea, se gândea. Care să o poată identifica. De aceea spera să-l identifice mai întâi ea pe el. Sau pe ei. Întrucât obișnuiau să umble câte doi, ca să se sprijine unul pe celălalt. Și, de asemenea, ca să se supravegheze, într-o afacere unde nimeni nu se încredea nici în propria umbră. Să-l recunoască la vreme, deslușind primejdia în privirea lui. Sau în zâmbetul lui. Cineva îți va zâmbi, își aminti ea. Iar în clipa următoare vei fi moartă. Dacă voi avea noroc, adăugă în sinea ei. Dacă voi avea mult noroc, voi fi moartă. În Sinaloa, își spuse imaginându-și deșertul și lampa de sudură pomenite de Blond, a avea sau a nu avea noroc era doar o chestiune de rapiditate, de adunări și de scăderi. Cu cât mori mai târziu, cu atât ai mai puțin noroc.

Pe strada Juárez, sensul traficului îi venea din spate. Își dădu seama de asta când lăsă în urmă cimitirul San Juan, așa că o coti la stânga, căutând strada General Escobedo. Blondul îi explicase că, dacă vreodată va fi urmărită, va trebui să încerce s-o ia pe străzi unde traficul vine din față, ca să vadă la timp mașinile care se apropiau. Merse de-a lungul străzii, întorcându-se din când în când să privească în urmă. În felul acesta ajunse în centrul orașului, trecu pe lângă clădirea albă a palatului

municipal și se amestecă în mulțimea care ticsea stațiile de autobuz și împrejurimile pieții Garmendia. Abia acolo se simți ceva mai în siguranță. Cerul era în plin amurg, portocaliu intens deasupra clădirilor, spre apus, iar vitrinele începeau să lumineze trotuarele. Aproape niciodată nu te omoară în astfel de locuri, se gândi. Și nici nu te răpesc. Erau două sensuri de trafic, doi polițiști cu uniformele lor maronii stăteau la un colț de stradă. Fața unuia îi păru vag cunoscută, așa încât și-o întoarse pe a ei și își schimbă direcția. Mulți agenți locali erau în slujba traficanților de stupefiante, cei de la poliția judiciară, federalii și atâția alții, cu șperțul lor de zăpadă în geantă și cu paharul lor primit pe de-a moaca în cârciumi, care prestau servicii de protecție pentru principalii mahări ai mafiei, ori practicau sănătosul principiu de viață încasează-ți șpaga și lasă-i pe alții să trăiască dacă vrei să mai trăiești la rândul tău. Cu trei luni în urmă, un șef al poliției sosit recent din afară voise să schimbe regulile jocului. Îi băgaseră șaptezeci de focuri bine țintite de „corn de cârlan" – numele folosit acolo pentru AK *47* – la ușa casei și în propria sa mașină. Ra-ta-ta-ta-ta. În prăvălii deja se vindeau CD-uri cu cântece pe tema asta. *Șaptezeci de plumbi de șapte* era titlul celui mai faimos. L-au omorât pe comandantul Ordóñez – preciza textul – la ora șase dimineața. Au fost multe împușcături pentru o oră atât de matinală. Curat Sinaloa. Cântăreți populari precum El As de la Sierra se fotografiau pe afișele discografice cu o avionetă pe fundal și cu un automat de calibru *45* în mână, iar pe Chalino Sánchez, idol local al cântecelor, care fusese pistolar al mafioților înainte de a deveni compozitor și interpret, îl arseseră în împușcături pentru o femeie, ori pentru cine mai știe ce. Dacă narcomelodiile nu duceau lipsă de ceva, acest ceva era imaginația.

La colțul cu gelateria La Michoacana, Teresa lăsă în urmă piața, magazinele de încălțăminte și de îmbrăcăminte, și o porni

în josul străzii. Locuința conspirativă a Blondului, refugiul său în caz de urgență, se afla la câțiva metri, la etajul al doilea al unui bloc discret, cu intrarea vizavi de o dugheană unde ziua se vindeau fructe de mare, iar noaptea, *tacos* de carne friptă. În principiu, nimeni în afară de ei nu știa de existența acelui loc: Teresa fusese acolo o singură dată, iar Blondul însuși îl frecventa rar, ca să nu-l dea de gol. Urcă scara, încercând să nu facă zgomot, vârî cheia în broască și o învârti cu grijă. Știa că nu putea fi nimeni acolo, însă, chiar și așa, controlă neliniștită apartamentul, atentă să nu fie ceva în neregulă. Nici colțișorul ăsta nu-i cu totul sigur, spusese Blondul. Se poate ca cineva să mă fi văzut, ori să știe ceva, ori cine mai știe, pe pământul ăsta *culichi*[1] unde totul se află. Și, chiar de n-ar fi așa, dacă ăia pun într-adevăr mâna pe mine, în cazul în care cad viu, voi putea să tac numai o clipă, înainte să-mi scoată borșul în pocneli și să încep să le torn vrute și nevrute, și toată beleaua. Așa încât încearcă să nu dormi în poiată ca găinile, scumpete. Sper să rezist destul cât să apuci să-ți împachetezi mălaiul și să dispari, înainte să pice și ei pe-acolo. Însă nu-ți promit nimic, negruțo – continua să zâmbească atunci când spunea asta, parșivul. Nu-ți promit nimic.

Colțișorul lor avea pereții goi, fără alte decorațiuni sau mobile decât o masă, patru scaune și o sofa, precum și un pat mare în dormitor, cu o noptieră și un telefon. Fereastra dormitorului dădea în spate, către un loc cu arbori și arbuști utilizat ca parcare, la capătul căruia se deslușeau cupolele galbene ale bisericii Santuario. Un dulap băgat în zid avea fund dublu și, când îl demontă, Teresa găsi două pachete groase cu teancuri de o sută de dolari. Vreo douăzeci de mii, aprecie cu vechea ei experiență de schimbătoare de pe strada Juárez. Mai era și agenda Blondului: un caiet mare cu coperte din piele maro –

[1] „Din sau referitor la Culiacán", în argoul mexican (n.tr.).

să nu-l deschizi, își aminti – un pachețel de praf la vreo trei sute de grame și un enorm Colt Double Eagle din metal cromat, cu mâner de sidef. Blondului nu-i plăceau armele și nu purta niciodată asupra lui automat sau revolver – mi se fâlfâie, spunea el, când te caută, te găsesc – însă pe acesta îl păstra ca precauție, în caz de urgențe. De ce să-ți spun că nu, dacă da. Nici Teresei nu-i plăceau; însă, ca orice bărbat, ori femeie, ori copil din Sinaloa, știa să le mânuiască. Și dacă e să ne închipuim o urgență, acum chiar era cazul. Așa încât se asigură că respectivul Colt avea încărcătorul plin, trase înapoi căruciorul și, când îi dădu drumul, un glonț de calibrul *45* pătrunse pe țeavă cu un țăcănit sonor și sinistru. Îi tremurau mâinile de tulburare când puse totul în geanta pe care o adusese cu ea. În toiul acestei operațiuni, țeava de eșapament a unei mașini care răsună în josul străzii o făcu să tresară. Rămase pe tăcute o vreme, ascultând, înainte de a continua. Lângă dolari se aflau două pașapoarte: al ei și al Blondului. Ambele aveau vize americane valabile. Se uită un moment la fotografia Blondului: cu părul ras, cu ochii lui de *gringo* privind senini spre fotograf, cu zâmbetul lui etern schițat în colțul gurii. După un moment de ezitare, îl puse în geantă numai pe al ei, iar când își aplecă fața și simți lacrimile picurându-i de pe bărbie pe mâini, își dădu seama că plângea de ceva vreme.

Privi în jur cu ochi încețoșați, încercând să se gândească dacă nu cumva uita ceva. Inima îi bătea atât de puternic, încât părea gata-gata să-i spargă pieptul. Merse la fereastră, privi strada care începea să se întunece de umbrele înserării, dugheana de *tacos* iluminată cu un bec și flăcările cuptorului. Apoi aprinse un Faros și făcu câțiva pași nehotărâți prin apartament, trăgând fumul agitată. Trebuia să plece de-acolo, însă nu știa încotro. Singurul lucru limpede era că trebuia să plece. Stătea în ușa dormitorului când privirile îi căzură pe telefon, și un gând

îi trecu prin minte: don Epifanio Vargas. Era un tip valabil, don Epifanio. Lucrase cu Amado Carrillo în anii de aur ai punților aeriene între Columbia, Sinaloa și Uniunea Americană, și întotdeauna a fost un naș bun pentru Blond, bărbat dintr-o bucată și om de cuvânt, până când a început să investească în alte afaceri și a intrat în politică, nu a mai avut nevoie de avionete, iar pilotul și-a schimbat patronii. Îi oferise să rămână cu el, însă Blondului îi plăcea să zboare, fie și pentru alții. Acolo sus ești cineva, spunea el, iar aici jos, un simplu catârgiu. Don Epifanio nu a luat-o în nume de rău, și chiar i-a împrumutat ceva parale pentru noua Cessna, atunci când cea veche s-a prăpădit în urma unei aterizări violente pe o pistă de la munte, cu trei sute de kilograme de doña Blanca înăuntru, bine împachetate cu *masking-tape*, și două avioane federale zburând de jur-împrejur, cu șoselele înverzite de soldați și cu automatele R-15 zvârlind gloanțe printre sirene și megafoane, o harababură de nu se mai termina. Din asta Blondul a scăpat ca prin urechile acului, cu un braț rupt, mai întâi de dulăii legii și mai apoi de proprietarii încărcăturii, cărora a trebuit să le demonstreze cu decupaje din ziar că marfa fusese confiscată în întregime de guvern, că trei dintre cei opt camarazi din echipa de primire muriseră apărând pista și că de ciripit ciripise unul din Badiraguato, care dădea cu ciocul pentru federali. Guralivul sfârșise cu mâinile legate la spate și cu o sacoșă de plastic trasă peste față, la fel ca taică-său, maică-sa și soră-sa – mafia obișnuia să belească în stânga și-n dreapta –, iar Blondul, exonerat de bănuieli, și-a putut cumpăra o Cessna nouă mulțumită împrumutului primit de la don Epifanio Vargas.

Stinse țigara, lăsă geanta deschisă pe podea, lângă căpătâiul patului, și scoase agenda. Se opri un răstimp, contemplând-o pe cuvertură. Să nu cumva să te uiți în ea, își amintea. Iată agenda afurisită a parșivului de cocoș care, la ora aceea, dansa

cu Doamna cu coasa, iar ea, ascultătoare, fără s-o deschidă, închipuiți-vă ce fricoasă. Să n-o faci, parcă îi spunea un glas lăuntric. Pișc-o olecuță, o îmboldea altul. Dacă valorează cât viața ta, apoi ghici cât valorează. Ca să-și facă curaj, scoase pachetul de praf, înfipse o unghie în plastic și duse un *sniff* la nas, aspirând adânc. O clipă mai târziu, cu o altă luciditate și cu simțurile ascuțite, privi din nou agenda și, în cele din urmă, o deschise. Numele lui don Epifanio era acolo, alături de altele care îi dădură frisoane când le parcurse: Guzmán Rotofeiul, César *Batman* Güemes, Héctor Palma… Erau numere de telefon, puncte de contact, intermediari, cifruri și parole al căror sens îi scăpa. Continuă să citească și, încetul cu încetul, pulsul îi deveni tot mai lent, până când rămase încremenită. Să nu cumva să te uiți în ea, își aminti, înfiorându-se. Drace! Acum înțelegea de ce. Totul era cu mult mai rău decât crezuse.

Atunci auzi ușa deschizându-se.

– Ia te uită pe cine avem aici, Pote. Ce părere ai?

Zâmbetul lui Fierros Motanul strălucea ca lama unui cuțit ud, întrucât era un zâmbet umed și periculos, tipic pentru asasinul din filmele americane, acelea în care narcotraficanții sunt întotdeauna bruneți, latini și răi, gen Pedro Navaja și Juanito Alimaña. Fierros Motanul era brunet, latin și rău, de parcă tocmai ar fi coborât dintr-un cântec de-al lui Rubén Blades sau Willy Colón; doar că nu era limpede dacă el cultiva acest stereotip în mod deliberat, ori dacă Rubén Blades, Willy Colón și filmele americane obișnuiau să se inspire din oameni ca el.

– Gagicuța Blondului.

Pistolarul stătea în picioare, rezemat în cadrul ușii, cu mâinile în buzunare. Ochii de felină, cărora le datora porecla, nu se desprindeau de Teresa în timp ce îi vorbea însoțitorului său, strâmbându-și gura într-o parte, cu o bășcălie răutăcioasă.

– Nu știu nimic, spuse Teresa.

Era atât de îngrozită, încât abia își recunoscu propriul glas. Fierros Motanul dădu din cap înțelegător, de două ori.

– Desigur, spuse.

Zâmbetul îi creștea. Pierduse socoteala bărbaților și a femeilor care îl asiguraseră că nu știau nimic înainte de a-i omorî repede sau lent, după împrejurări, într-un ținut unde să mori violent însemna să mori de moarte naturală – douăzeci de mii de *pesos*, un mort obișnuit, o sută de mii, un polițist sau un judecător, gratis dacă era vorba să ajute un camarad. Iar Teresa era la curent cu amănuntele: îl cunoștea pe Fierros Motanul, și de asemenea pe însoțitorul său, Potemkin Gálvez, care era strigat Pote Gálvez sau Bălțatul. Amândoi purtau sacouri, cămăși Versace din mătase, pantaloni din doc și cizme din piele de iguană aproape identice, ca și cum se îmbrăcau de la același magazin. Erau asasini ai lui César *Batman* Güemes și îl frecventaseră mult pe Blondul Dávila: colegi de muncă, escorte pentru încărcături aerotransportate spre munți și, de asemenea, tovarăși de băute și de petreceri din acelea care începeau la Don Quijote în toiul după-amiezii, cu bani proaspeți ce miroseau a ce miroseau, și continuau la nu se știe ce ore, în oraș, cu *table-dance*, la Lord Black și la Osiris, cu femei dansând goale cinci minute pentru o sută de *pesos*, două sute treizeci dacă lucrurile se petreceau în separeuri, înainte de a întâmpina zorii cu whisky Buchanan și cu muzică din nord, rezolvând mahmureala cu cocaină pură, în timp ce Los Huracanes, Los Pumas, Los Broncos sau orice altă formație, plătite cu bancnote de o sută de dolari, îi acompaniau cântând romanțe – *Nasuri de-un gram*, *Pumnul de praf*, *Moartea unui federal* – despre oameni morți sau despre oameni care urmau să moară.

– Unde-i? întrebă Teresa.

Fierros Motanul slobozi un râs răutăcios, grosolan.

– O auzi, Pote?… Întreabă de Blond. Ce părere ai?

Stătea în continuare rezemat de ușă. Celălalt asasin mișcă din cap. Era mare și gras, solid la înfățișare, cu o mustață neagră și deasă și cu pete întunecate pe piele, asemenea cailor bălțați. Nu părea la fel de nonșalant ca tovarășul lui și făcu gestul de a se uita la ceas, nerăbdător. Sau poate stingherit. Când își mișcă brațul, descoperi mânerul unui revolver la curea, sub sacoul de in.

– Blondul, repetă Fierros Motanul, gânditor.

Își scoase mâinile din buzunare și se apropia încet de Teresa, care rămăsese nemișcată la căpătâiul patului. Ajungând în dreptul ei, se opri din nou tăcut, privind-o.

– Vezi tu, scumpete – spuse în cele din urmă. Bărbatul tău a încurcat-o.

Teresa simțea frica încolăcindu-i-se în măruntaie ca un șarpe cu clopoței. Situația. O frică albă, rece, precum suprafața unei lespezi funerare.

– Unde e? insistă.

Nu era ea cea care vorbea, ci o necunoscută ale cărei cuvinte imprevizibile o speriau. O necunoscută imprudentă, care nu știa că era imperios necesar să tacă. Probabil că Fierros Motanul intui câte ceva din toate acestea, întrucât o privi, surprins că era în stare să pună întrebări, în loc să rămână paralizată ori să țipe de groază.

– Nu mai e. A murit.

Necunoscuta continua să evolueze pe cont propriu, iar Teresa se sperie când o auzi spunând: Lepădăturilor! Asta spusese, ori asta se auzise spunând: lepădăturilor, deja căindu-se când ultima silabă încă nu îi apăruse pe buze. Fierros Motanul o studia cu multă curiozitate și cu multă atenție.

– Ia te uită numai ce cioculeț a ridicat, spuse el gânditor. Cât pe ce să ne mintă și Mauserul. Cu gurița aia, conchise el suav.

Apoi îi arse o scatoalcă de-o întinse îndărăt pe pat cât era de lungă, după care stătu s-o privească o bucată de vreme, ca și cum ar fi apreciat peisajul. Cu sângele vuindu-i în tâmple și cu obrazul arzând, năucită de lovitură, Teresa îl văzu uitându-se la pachetul de praf de pe noptieră, înșfăcând puțintel și ducând la nas.

– Ducă-s-ar, spuse asasinul. Are ceva, ceva, dar nu-i chiar bună de tot.

Apoi, în timp ce se freca cu degetul mare și cu arătătorul, îi oferi și tovarășului său; însă acesta refuză din cap și se uită din nou la ceas.

– Nu-i grabă, vere, rosti Fierros Motanul. Nici o grabă, mi se rupe mie cât e ceasul. O privi din nou pe Teresa.

– E bună tare gagica, preciză el. Și, în plus, văduvioară.

Din ușă, Pote Gálvez rosti numele camaradului său.

– Motane, zise el foarte serios. Să terminăm.

Cel strigat ridică o mână, cerând liniște, și se așeză pe marginea patului.

– Nu mai pierde vremea, insistă celălalt. Instrucțiunile sunt așa cum sunt. Au zis să o răpunem, nu să i-o punem. Așa că dă-i drumul, zmeule, și nu fi parșiv.

Însă Fierros Motanul clătină din cap, precum cineva care ascultă cum plouă.

– Ce părere ai, spuse el. Mereu am vrut să i-o trag tipei ăsteia.

Teresa mai fusese violată înainte de a deveni femeia Blondului Dávila: la cincisprezece ani, mai mulți băieți din Siete Gotas, iar apoi bărbatul care o pusese să lucreze ca schimbătoare pe strada Juárez. Așa încât știu ce o așteaptă când pistolarul își umezi și mai mult zâmbetul tăios și îi deschise nasturele de la blugi. Dintr-odată nu se mai temea. Fiindcă nu se întâmplă nimic, se gândi ea în pripă. Acum dorm și este doar un coșmar ca atâtea altele, pe care, în plus, l-am mai văzut și înainte: ceva

ce i se întâmplă altei femei, pe care mi-o închipui în vis și care seamănă cu mine, dar nu sunt eu. Pot să mă trezesc când vreau, să simt răsuflarea bărbatului meu pe pernă, să îl îmbrățișez, să-mi îngrop fața în pieptul lui și să descopăr că nimic din toate astea nu s-a întâmplat niciodată. Pot să și mor în timp ce visez, de un infarct, de un stop cardiac, de ce-o fi. Pot să mor brusc și nici somnul, nici viața nu vor avea importanță. Să dorm mult și bine, fără închipuiri și fără coșmaruri. Să mă odihnesc pentru totdeauna după ceva ce nu s-a întâmplat niciodată.

– Motane, stărui celălalt.

Se urnise în sfârșit, făcând câțiva pași prin încăpere.

– Hei, zise el. Blondul era de-ai noștri. Tare de gașcă. Adu-ți aminte: munții, El Paso, linia de pe Río Bravo. Băutele. Iar asta era femeia lui. În timp ce spunea toate acestea, scotea un revolver Python de la curea și îl îndrepta spre fruntea Teresei. Dă-te deoparte să nu te stropească, vere, și s-o tăiem.

Însă Fierros Motanul avea alt gând și îl înfrunta, periculos și brav, cu un ochi la Teresa și cu celălalt la camarad.

– O să moară oricum, spuse, și ar fi o risipă.

Îndepărtă Pythonul cu o mișcare a mâinii, iar Pote Gálvez rămase privind când la Teresa, când la el, nehotărât, gras, cu ochii întunecați de neîncredere indiană și de țintaș din nord, cu picături de sudoare alunecându-i printre firele mustății dese, cu degetul în afara revolverului și cu țeava îndreptată în sus, de parcă urma să se scarpine cu el în cap. Atunci Motanul își scoase automatul, o Beretta mare și argintată, i-l puse celuilalt dinainte, îndreptându-i-l spre față, și îi spuse râzând că ori se încălța și el cu gagica aceea, ca să fie chit, ori, dacă cumva se număra printre aceia care preferă s-o ia la buci, atunci să se dea la o parte, parșivul, că de nu, acolo pe loc se încingeau la plumbi ca niște cocoși în arenă. Astfel, Pote Gálvez o privi pe Teresa cu resemnare și cu rușine; rămase astfel câteva clipe și deschise

gura să spună ceva; însă nu spuse nimic, în schimb, își vârî încetișor Pythonul la brâu, se îndepărtă încetișor de pat și merse încetișor până la ușă, fără să se întoarcă, pe când celălalt asasin continua să-l țintească în glumă și îi spunea după aia te invit la un Buchanan, camarade, ca să te consolezi că te-ai înmuiat. Iar când dispăru în cealaltă cameră, Teresa auzi trosnetul unei lovituri, ceva ce se sfărâma în arșice, probabil ușa dulapului în timp ce Pote Gálvez o perfora cu un pumn în același timp puternic și neputincios, pentru care, din cine știe ce motiv straniu, ea se bucură în sinea ei. Însă nu avu vreme să se mai gândească la asta, întrucât Fierros Motanul deja îi scotea blugii sau mai degrabă îi trăgea și-i smulgea și, ridicându-i tricoul pe jumătate, îi mângâia violent sânii, și îi vâra țeava pistolului între coapse ca și cum ar fi urmat să o penetreze cu ea, iar ea se lăsa, fără nici un țipăt și fără nici un geamăt, cu ochii larg deschiși privind tavanul alb al încăperii, rugându-se lui Dumnezeu ca totul să se întâmple repede, iar apoi Fierros Motanul să o ucidă grabnic, înainte ca totul să înceteze a mai părea un coșmar din toiul somnului, pentru a se preschimba în groaza palpabilă a vieții mizerabile.

Era vechea poveste, cea dintotdeauna. Să sfârșească așa. Nu se putea altcumva, deși Teresa Mendoza nu-și imaginase niciodată că Situația avea să miroasă a sudoare, a mascul în călduri, a paharele pe care Fierros Motanul le băuse înainte de a urca în căutarea prăzii. De-ar termina, gândea ea în momentele de luciditate. De-ar termina odată, să mă pot odihni. Gândea asta o clipă, după care se scufunda iar în vidul ei lipsit de sentimente și de teamă. Era prea târziu pentru frică, întrucât pe aceasta o încerci înainte ca lucrurile să se petreacă, iar consolarea, atunci când ele sosesc, este că totul are un sfârșit. Singura teamă autentică e aceea că finalul va întârzia prea mult. Însă cu Fierros Motanul nu avea să fie cazul. Împingea violent, grăbit să isprăvească și să se golească. Tăcut. Scurt. Împingea crud,

fără menajamente, mutând-o puțin câte puțin până la marginea patului. Resemnată, cu ochii ațintiți în albul tavanului, lucidă doar prin unele străfulgerări, cu mintea golită în timp ce suporta asalturile, Teresa lăsă să-i cadă un braț și dădu peste geanta deschisă de cealaltă parte, pe jos.

Situația poate avea două direcții, descoperi ea deodată. Poate fi A Ta sau A Altora. Atât de mare îi fu surpriza când înțelese acest lucru, încât, dacă bărbatul care o ținea i-ar fi permis, s-ar fi ridicat în picioare pe pat, cu un deget în sus, serioasă și reflexivă, pentru a dobândi certitudinea. Să vedem. Să analizăm acest aspect al chestiunii. Însă nu se putea ridica în picioare, deoarece libere îi erau doar brațul și mâna care, accidental, după ce îi căzuse în interiorul genții, atingea acum metalul rece al Coltului Double Eagle aflat înăuntru, printre teancurile de bancnote și haine.

Asta nu mi se întâmplă mie, se gândi. Sau poate că nu apucă să gândească nimic, ci se mărgini să o observe, pasivă, pe cealaltă Teresa Mendoza, care gândea în locul ei. Fapt este că, atunci când își dădu seama, ea sau cealaltă femeie pe care o urmărea își strânsese deja degetele pe mânerul pistolului. Piedica era la stânga, lângă trăgaci și lângă butonul de evacuare a încărcătorului. O atinse cu degetul mare și simți cum alunecă în jos, pe verticală, eliberând percutorul. E un glonț pe țeavă, își aminti. Este un glonț disponibil fiindcă eu l-am pus acolo – își amintea un clic-clac metalic –, ori poate numai cred că am făcut asta, și n-am făcut-o, iar glonțul nu-i. Examină toate astea socotind la rece: piedică, trăgaci, percutor. Glonț. Aceasta era succesiunea tipică a evenimentelor, dacă într-adevăr acel clic-clac anterior fusese real, și nu un produs al imaginației sale. În caz contrar, percutorul avea să lovească în gol, iar Fierros Motanul avea să dispună de timp suficient ca să se supere. Oricum, mai rău tot nu se putea. Poate ceva violență în plus,

sau ceva ferocitate, în ultimele clipe. Nimic care să nu se isprăvească o jumătate de oră mai târziu: pentru ea, pentru acea femeie pe care o observa, sau pentru amândouă deodată. Nimic care, la scurt timp, să nu mai doară. Acestea îi erau gândurile când încetă să mai privească tavanul alb și își dădu seama că Fierros Motanul nu se mai mișca și o privea. Atunci Teresa ridică pistolul și îi trase un foc în față.

Mirosea acru, a fum de pulbere, iar detunătura încă mai vuia între pereții dormitorului atunci când Teresa apăsă a doua oară pe trăgaci; însă Coltul se ridicase de la primul foc, săltând atât de mult, încât noul glonț desprinse o palmă de ghips din perete. În clipa aceea, Fierros Motanul era deja trântit peste noptieră, ca și cum s-ar fi asfixiat, acoperindu-și gura cu mâinile, iar printre degete îi săltau șuvoaie de sânge, care îi stropeau și ochii ieșiți din orbite de surprindere, năuciți de flama care îi pârlise părul, sprâncenele și genele. Teresa nu putu ști dacă striga sau nu, deoarece zgomotul focului atât de apropiat îi lovise timpanele, asurzind-o. Tocmai se ridica în genunchi pe pat, cu bluza mototolită peste sâni, goală de la brâu în jos, împreunându-și mâna stângă și cea dreaptă pe mânerul pistolului ca să ochească mai bine la al treilea foc, când îl văzu apărând în ușă pe Pote Gálvez, zgâindu-se stupefiat. Se întoarse să-l privească, parcă în toiul unui vis lent: iar el, care purta revolverul la centură, își ridică ambele mâini în față ca pentru a se feri, privind înfricoșat Coltul pe care Teresa îl îndrepta acum spre el, iar sub mustața neagră gura i se deschise pentru a rosti un „nu“ silențios, aducând a implorare; cu toate că, poate, ceea ce s-a întâmplat a fost că Pote Gálvez a spus într-adevăr „nu“ cu voce tare, iar ea nu l-a putut auzi din pricina surzeniei provocate de bubuitura împușcăturilor. În cele din urmă, deduse că de-asta trebuia să fie vorba, întrucât celălalt continua să-și miște repede buzele, ținându-și mâinile întinse în față, împăciuitor, rostind niște

cuvinte al căror sunet ea tot nu-l putea auzi. Iar Teresa era gata să apese pe trăgaci când își aminti lovitura pumnului în dulap, Pythonul țintindu-i fruntea, Blondul era de-ai noștri, Motane, nu fi parșiv. Și asta era femeia lui.

Nu trase. Acel zgomot de așchii îi ținu arătătorul nemișcat pe trăgaci. Simțea frig în măruntaie și în picioarele goale când, țintind în continuare spre Pote Gálvez, se trase îndărăt pe pat și, cu mâna stângă, aruncă hainele, agenda și coca în geantă. Făcând asta, îl privi cu coada ochiului pe Fierros Motanul, care se zvârcolea pe jos, cu mâinile însângerate pe față. Pentru o clipă, se gândi să întoarcă spre el pistolul și să-l dea gata dintr-un foc; însă celălalt asasin stătea tot în ușă, cu mâinile întinse și cu revolverul la brâu, și pricepu foarte limpede că, dacă înceta să-l mai țintească, focul avea să-l încaseze ea. Așa încât înșfăcă geanta și, cu Coltul neclintit în mâna dreaptă, se ridică în picioare, îndepărtându-se de pat. Mai întâi Bălțatul, se hotărî ea în cele din urmă, și apoi Fierros Motanul. Aceasta era ordinea corectă, iar zgomotul așchiilor – pentru care îi era cu adevărat recunoscătoare – nu era de ajuns pentru a schimba lucrurile. În acel moment, văzu că ochii bărbatului aflat dinaintea ei citeau într-ai săi, gura de sub mustață se întrerupse în mijlocul altei fraze – acum, în urechile Teresei ajungea o rumoare nedeslușită –, iar când ea trase pentru a treia oară, trecuse deja o secundă de când Potemkin Gálvez, cu o agilitate surprinzătoare la un tip gras ca el, se năpustise spre ușa dinspre stradă și scări, în timp ce-și ducea mâna spre revolver. Iar ea trase un al patrulea și un al cincilea glonț înainte să înțeleagă că era inutil și că putea rămâne fără muniție, și nici nu se duse după el, fiindcă pricepu că asasinul nu putea pleca în felul ăsta; că avea să se întoarcă într-o clipită și că firavul ei avantaj era pe cale de a se spulbera. Două etaje, se gândi. Și încă nu-i mai rău decât ce știu deja. Așa că deschise fereastra dormitorului, se uită spre curtea din spate

și zări copaci mici și arbuști, undeva jos, în întuneric. Am uitat să-l dau gata pe Motanul ăla parșiv, se gândi prea târziu, în timp ce sărea în gol. Apoi, crengile și arbuștii îi juliră picioarele, mușchii și fața în timp ce cădea printre ele, iar gleznele o dură când se lovi de sol, de parcă și-ar fi rupt oasele. Se ridică șchiopătând, surprinsă că mai era în viață, și alergă, desculță și goală de la brâu în jos, printre mașinile parcate și umbrele din curte. În cele din urmă se opri departe, fără suflare, și se lăsă încet pe vine, ghemuindu-se lângă un zid din cărămidă cam dărăpănat. În afară de usturimea juliturilor și a rănilor căpătate la picioare din cauza alergării, simțea o arsură neplăcută în coapse și în sex: amintirea recentă o făcea să se cutremure în sfârșit, întrucât cealaltă Teresa Mendoza tocmai o părăsise, iar acum rămânea ea singură, fără nimeni pe care să-l observe de departe. Fără nimeni căruia să-i atribuie senzații și sentimente. Simți o dorință violentă să urineze și începu s-o facă așa cum stătea, ghemuită în întuneric, tremurând ca și cum ar fi avut febră. Farurile unui automobil o luminară o clipă: strângea geanta într-o mână și pistolul în cealaltă.

2
Cică l-au zărit dulăii, însă i-a cam luat cu frig

Am mai spus că am umblat prin Culiacán, Sinaloa, la începutul investigației mele, înainte de a o cunoaște personal pe Teresa Mendoza. Acolo, unde de multă vreme narcotraficul a încetat să mai fie clandestin, spre a se transforma într-un fapt social obiectiv, câțiva dolari bine distribuiți m-au sprijinit în medii specializate, din acelea unde un străin curios, pentru care nimeni nu depune chezășie, poate sfârși, peste noapte, plutind în Humaya sau în Tamazula, cu un glonț în cap. De asemenea, mi-am făcut doi prieteni buni: Julio Bernal, director la Cultură al municipiului, și scriitorul sinaloez Élmer Mendoza, ale cărui splendide romane *Un asasin singuratic* și *Amantul lui Janis Joplin* le citisem pentru a mă familiariza cu situația. Tocmai Élmer și Julio au fost cei care m-au orientat cel mai bine prin labirinturile locale: nici unul dintre ei nu avusese de-a face personal cu Teresa Mendoza la începuturile acestei istorii – pe atunci, ea era un nimeni –, însă îl cunoscuseră pe Blondul Dávila și alte personaje care, într-un fel sau altul, au tras sforile în această poveste. Așa am descoperit o bună parte din ceea ce știu acum. În Sinaloa, totul se dovedește a fi o chestiune de încredere: într-o lume dură și complexă ca aceasta, regulile sunt simple și nu e loc

de echivocuri. Ești prezentat cuiva de un prieten în care cineva are încredere, iar acest cineva are încredere în tine deoarece are încredere în cel ce depune chezășie pentru tine. Mai apoi, dacă ceva iese anapoda, chezașul răspunde cu viața lui, iar tu cu a ta. Bang, bang. Cimitirele din nord-estul mexican sunt ticsite de lespezi funerare purtând nume ale unor oameni în care câte cineva a avut cândva încredere.

Într-o noapte cu muzică și fum de țigări la Don Quijote, în timp ce beam bere și tequila după ce ascultasem glumele porcoase ale comicului Pedro Valdez – îl precedau ventrilocul Enrique și Chechito, păpușa lui dependentă de coca –, Élmer Mendoza s-a aplecat peste masă și a arătat spre un tip masiv, brunet, cu ochelari, care bea înconjurat de un grup numeros, din aceia care rămân cu sacourile și scurtele pe ei, ca și cum le-ar fi frig pretutindeni: cizme din piele de șarpe sau de struț, centuri brodate de o mie de dolari bucata, pălării de panama, șepci de baseball cu emblema echipei Tomateros din Culiacán și mult aur gros la gât și la încheieturile mâinilor. Îi văzurăm coborând din două Ram Chargeruri și intrând ca la ei acasă, fără ca paznicul de la ușă, care a salutat respectuos, să le pretindă procedura obișnuită, de a se lăsa pipăiți, ca restul clienților.

– E César *Batman* Güemes, spuse Élmer în șoaptă. Un narcotraficant faimos.

– Are melodii?

– Câteva – prietenul meu râdea, sorbind agale. El l-a omorât pe Blondul Dávila.

Am rămas cu gura căscată, privind spre grup: fețe brune și trăsături aspre, multe mustăți și pericol evident. Erau opt, stăteau acolo de cincisprezece minute și lichidaseră vreo douăzeci și patru de cutii de bere. Acum tocmai ceruseră două sticle de Buchanan's și alte două de Remy Martin, iar dansatoarele, fapt insolit la Don Quijote, coborau să li se alăture după

ce părăsiseră scena. Un grup de homosexuali cu părul vopsit blond – localul se umplea de *gay* la ultima oră a nopții, iar cele două parohii se amestecau fără probleme – aruncau priviri insinuante de la masa alăturată. Güemes le zâmbea hâtru, foarte *macho*, iar apoi chema ospătarul să le plătească băutura. Curată coexistență pașnică.

– De unde știi?

– Asta-i bună. Tot Culiacánul știe.

Patru zile mai târziu, mulțumită unei prietene de-ale lui Julio Bernal care avea un nepot aflat în legătură cu afacerea, eu și César *Batman* Güemes am avut o conversație stranie și interesantă. Fusesem invitat la un grătar, la o casă de pe dealurile San Miguel, în partea de sus a orașului. Acolo, juniorii *narcos* – din a doua generație – mai puțin ostentativi decât părinții lor, care coborâseră din munți, mai întâi în cartierul Tierra Blanca, iar mai apoi la asaltul spectaculoaselor locuințe din cartierul Chapultepec, începeau să investească în case cu aspect discret, unde luxul era de obicei rezervat familiei și invitaților în spatele ușilor închise. Nepotul prietenei lui Julio, fiu al unui narcotraficant celebru din San José de los Hornos, dintre aceia care, în tinerețe, ajunseseră la schimburi de focuri cu polițiștii și cu bandele rivale – ispășea acum o condamnare comodă în închisoarea de la Puente Grande, Jalisco –, avea douăzeci și opt de ani și se numea Ernesto Samuelson. Cinci dintre verii lui și un frate mai mare fuseseră omorâți, împușcați de alți traficanți sau de polițiști, sau de soldați, iar el învățase repede lecția: studii de drept în Statele Unite, afaceri în străinătate și niciodată pe teritoriul național, bani spălați într-o companie mexicană de trailere respectabilă și în crescătorii de creveți panamezi. Locuia într-o casă cu aspect discret, împreună cu nevasta și cu cei doi copii, conducea un Audi european sobru și își petrecea trei luni pe an într-un apartament simplu din Miami, cu un Golf

în garaj. În felul ăsta trăiești mai mult, obișnuia să spună. În meseria asta, cea care te omoară e invidia.

Ernesto Samuelson a fost cel care m-a prezentat lui César *Batman* Güemes sub umbrarul de trestie și palmier din grădina lui, cu o bere într-o mână și cu o farfurie cu carne friptă prea tare în cealaltă. Scrie romane și scenarii de filme, a spus și ne-a lăsat singuri. *Batman* Güemes vorbea molcom, cu pauze lungi, pe care le întrebuința spre a te studia din cap până-n picioare. Nu citise în viața lui nici o carte, însă cinematograful îl încânta. Am vorbit despre Al Pacino – *Prețul puterii*, care în Mexic s-a numit *Față tăiată*, era filmul său preferat –, despre Robert de Niro – *Unul de-ai noștri*, *Casino* – și despre felul în care regizorii și scenariștii de la Hollywood, aceste lepădături, nu scoteau niciodată un narcotraficant american și blond, ci toți se numeau Sánchez și erau născuți la sud de Río Bravo. Chestia cu traficantul blond mi-a ridicat mingea la fileu, așa încât am lăsat să cadă numele Blondului Dávila; iar în timp ce el mă privea prin lentilele ochelarilor cu multă atenție, am sfârșit prin a-l adăuga și pe al Teresei Mendoza. Îi scriu povestea, am conchis, conștient că, în anumite locuri și cu o anumită categorie de oameni, minciunile îți explodează întotdeauna sub pernă. Iar *Batman* Güemes era atât de periculos, fusesem avertizat, încât, atunci când urca în munți, coioții aprindeau făclii ca să nu se apropie de ei.

– A trecut o grămadă de vreme, spuse.

I-am dat mai puțin de cincizeci de ani. Avea pielea foarte arămie și un chip impenetrabil, cu trăsături nordice apăsate. Mai apoi am aflat că nu era sinaloez, ci din Álamos, Sonora, așadar din aceeași provincie ca María Félix, și că începuse ca *pollero* și *burrero*, trecând emigranți, iarbă și praf de la cartelul din Juárez într-un camion proprietate personală, înainte de a urca în ierarhie: mai întâi ca operator al Stăpânului Cerului, iar în cele din urmă ca proprietar al unei companii de trailere

și a alteia de avionete private cu care făcuse contrabandă între munți, Nevada și California, până când nord-americanii au înăsprit condițiile spațiului aerian și au astupat aproape toate golurile din sistemul lor de radare. Acum ducea un trai destul de liniștit, din economiile investite în afaceri sigure și din controlarea câtorva sate de țărani strângători de cauciuc de sus, de la munte, cam de pe raza râului Durango. Avea o fermă bună pe drumul spre El Salado, cu patru mii de capete: Do Brasil, Angus, Bravo. De asemenea, creștea cai de rasă pentru împerechere și cocoși de luptă care îi aduceau o căruță de bani în fiecare octombrie sau noiembrie, în arenele de la târgul de vite.

– Teresa Mendoza, murmură el după o vreme.

Când vorbi își scutură capul, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva amuzant. Apoi trase o înghițitură de bere, mestecă o bucățică de carne și bău din nou. Continua să mă privească fix dinapoia lentilelor, un pic hâtru, lăsând să se înțeleagă că nu avea nimic împotrivă să vorbească despre niște lucruri atât de îndepărtate și că riscul de a pune întrebări în Sinaloa îmi aparținea în exclusivitate. Să vorbești despre morți nu era o problemă – narcomelodiile erau pline de nume și de povești adevărate; pericolul era să ciripești despre cei vii, cu riscul ca cineva să te ia drept guraliv și turnător. Iar eu, acceptând regulile jocului, am privit ancora de aur – doar cu puțin mai mică decât a Titanicului – atârnată de lanțul gros ce strălucea sub gulerul deschis al cămășii lui cadrilate, și am pus, fără alte ocolișuri, întrebarea care îmi ardea buzele de când Élmer Mendoza îi pomenise numele, cu patru zile în urmă, la Don Quijote. Am spus ce aveam de spus, apoi mi-am ridicat privirea, iar tipul mă observa la fel ca înainte. Ori îi devin simpatic, m-am gândit, ori voi avea probleme. După câteva secunde, sorbi încă o înghițitură de bere, fără a înceta să mă privească. Trebuie că îi devenisem simpatic, întrucât în cele din urmă zâmbi un picuț, atât cât

trebuia. E pentru un film sau pentru un roman? m-a întrebat. Am răspuns că încă nu știu. Că în aceeași măsură pentru ambele. Atunci mi-a oferit o bere, a mai luat una pentru el și a început să povestească despre trădarea Blondului Dávila.

Nu era băiat rău Blondul. Curajos, conștiincios, prezentabil. Un aer așa, ca de Luis Miguel, însă ceva mai slab și mai dur. Și foarte ca lumea. Tare simpatic. Raimundo Dávila Parra își cheltuia banii pe măsură ce îi câștiga, sau aproape, și era generos cu prietenii. Pe César *Batman* Güemes și pe el zorii îi prinseseră de multe ori împreună, cu muzică, alcool și femei, sărbătorind operațiuni izbutite. O vreme au fost chiar prieteni intimi: foarte *brothers* sau *carnales*, cum spuneau sinaloezii. Blondul era *chicano*: se născuse în San Antonio, Texas. Și a început de foarte tânăr, ducând iarbă ascunsă în automobile spre Uniunea Americană: nu o dată călătoriseră împreună prin Tijuana, Mexicali sau Nagales, până când americanii i-au administrat un sejur într-o închisoare de acolo, sus. Apoi Blondul s-a ambiționat în ale zborului: avea studii și și-a plătit lecțiile de aviație civilă la vechea școală de pe bulevardul Zapata. Ca pilot era bun – cel mai bun, a recunoscut *Batman* Güemes, dând din cap cu convingere –, din aceia care n-au frică de nimic: omul potrivit pentru aterizări și decolări clandestine pe micile piste ascunse din munți, sau pentru zboruri la joasă înălțime, evitând radarele Sistemului Emisferic care controla rutele aeriene între Columbia și Statele Unite. Adevărul era că Cessna părea o prelungire a mâinilor sale călite: ateriza în orice loc și la orice oră, iar asta i-a adus faimă, gologani și respect. Cei din Culiacán îl numeau, pe bună dreptate, regele pistei scurte. Chiar și Chalino Sánchez, care îi fusese și el prieten, promisese să-i facă o melodie cu titlul acesta: *Regele pistei scurte*. Însă lui Chalino i s-a făcut de petrecanie înainte de vreme – anumite medii din Sinaloa erau cât se poate de dăunătoare sănătății –, iar Blondul a rămas fără cântec. În orice

caz, cu sau fără melodie, niciodată nu dusese lipsă de lucru. Nașul lui era don Epifanio Vargas, un mahăr veteran din munți, cu influențe bune, dur și dintr-o bucată, care controla Norteña de Aviación, o companie privată de avioane Cessna, Piper Comanche și Navajo. Sub acoperirea acestei Norteña, Blondul Dávila făcuse zboruri clandestine cu două sau trei sute de kilograme înainte de a participa la marile afaceri din epoca de aur, când Amado Carrillo își câștiga porecla de Stăpânul Cerului organizând cea mai mare punte aeriană a narcotraficului între Columbia, Baja California, Sinaloa, Sonora, Chihuahua și Jalisco. Multe dintre misiunile duse la bun sfârșit de Blond în acea perioadă au fost de diversiune, ca momeală pentru radarul terestru și pentru avioanele Orion, înțesate de tehnologie și cu echipaje mixte, americane și mexicane. Iar diversiunea, ca simplu termen tehnic, devenea pentru camarad un adevărat divertisment. A câștigat o avere punându-și pielea în joc în zboruri la limită, noaptea și ziua: manevre ciudate, aterizări și decolări pe două palme de pământ și în locuri neverosimile. Cu scopul de a devia atenția departe de marile Boeing, Caravelles și DC8 care, cumpărate de traficanți în regim de cooperativă, transportau într-o singură călătorie între opt și douăsprezece tone, cu complicitatea poliției, a Ministerului Apărării și chiar a președinției Guvernului mexican. Erau vremurile fericite ale lui Carlos Salinas de Gortari, cu narcotraficanții care lucrau în umbra unor Los Pinos; vremuri tare fericite și pentru Blondul Dávila: avionete goale, fără încărcătură de care să se facă răspunzător, jucându-se de-a șoarecele și pisica cu adversari ce nu întotdeauna puteau fi cumpărați cu totul. Zboruri unde își juca viața la cap sau pajură, sau risca o condamnare lungă dacă era prins de partea americană.

Pe vremea aceea, César *Batman* Güemes, care avea literalmente picioarele bine înfipte în pământ, începea să prospere

în mafia sinaloeză. Grupurile mexicane deveneau autonome față de furnizorii de la Medellín și din Cali, ridicându-și ratele, cerând să fie plătite cu cantități din ce în ce mai mari de coca, și comercializând ele însele drogurile columbiene pe care, înainte vreme, doar le transportau. Acest fapt a înlesnit ascensiunea lui *Batman* în ierarhia locală; iar în urma câtorva reglări de conturi sângeroase întru stabilizarea pieței și a concurenței – câteva zile au început cu doisprezece sau cincisprezece morți de o parte și de cealaltă – și a trecerii pe statul de plată a cât mai multor polițiști, militari și politicieni, inclusiv vameși și *migras* americani, pachetele cu marca lui – un mic liliac – au început să traverseze în trailere Río Bravo. Se ocupa în egală măsură de hașișul de la munte și de cocaină sau de heroină. Trăiesc de pe urma a trei animale, spunea textul unei melodii ce fusese comandată, se povestea, unui grup din nord, din strada Francisco Villa: „cocașelul", „heroița" și „hașișapra". Cam în aceeași epocă, don Epifanio Vargas, care până atunci fusese patronul Blondului Dávila, începea să se specializeze în droguri de viitor, precum *crystal* și *ecstasy*: laboratoare proprii în Sinaloa și Sonora și, de asemenea, de partea cealaltă a graniței americane. Că dacă vreun *gringo* poftește să urce până acolo, spunea, eu însumi îi potcovesc iapa. În câțiva ani, aproape fără împușcături și apelând foarte puțin la cimitir, cu mâinile aproape curate, Vargas a izbutit să devină primul magnat mexican în precursori pentru droguri de proiect precum efedrina, pe care o importa fără probleme din India, China și Thailanda, și într-unul dintre principalii producători de metanfetamine din susul și din josul frontierei. De asemenea, a început să se bage în politică. Cu afacerile legale la vedere și cu cele ilegale camuflate sub o societate farmaceutică cu sprijin statal, coca și Norteña de Aviación erau de prisos. Așa încât i-a vândut compania aeriană lui *Batman* Güemes și, odată cu ea, și-a schimbat șeful și Blondul

Dávila, care voia să zboare în continuare, chiar mai mult decât voia să câștige bani. Pe atunci, Blondul își cumpărase deja o casă cu două niveluri în cartierul Las Quintas, conducea, în loc de vechiul Bronco negru, un altul cu număr de înmatriculare nou-nouț și trăia cu Teresa Mendoza.

Atunci au început să se sucească lucrurile. Raimundo Dávila Parras nu era un tip discret. Să trăiască mult nu i se potrivea, așa încât prefera să-și toace timpul foarte repede. Oricum i se rupea lui, cum spuneau cei de la munte; iar printre altele l-a pierdut gura, care în cele din urmă îi pierde și pe rechini. Se prostea cum nu se poate mai nasol, grozăvindu-se cu ce făcuse și cu ce urma să facă. Mai bine, obișnuia el să spună, cinci ani ca un erou decât cincizeci ca un bou. În acest fel, încetișor-încetișor, la urechile lui *Batman* Güemes începură să ajungă unele zvonuri. Blondul introducea încărcătură de-a lui într-a altora, profitând de drumurile făcute, în interes personal. Marfa i-o procura un fost polițist pe nume Guadalupe Parra, cunoscut și ca Lupe Crețul sau Crețul Parra, care era văr primar cu el și avea contacte. În general, era vorba de coca sechestrată de oamenii legii, care puneau mâna pe douăzeci și declarau cinci, dând drumul la restul. Asta era cât se poate de rău – nu chestiunea cu oamenii legii, ci faptul că Blondul făcea afaceri private –, întrucât câștiga o mulțime de bani cu slujba lui, pe când regulile erau reguli, iar să faci mișmașuri private, în Sinaloa și pe la spatele patronilor, era felul cel mai eficient de a te pomeni cu probleme.

–Când trăiești strâmb – precizează *Batman* Güemes în acea după-amiază, cu berea într-o mână și cu farfuria de carne friptă în cealaltă –, trebuie să lucrezi drept.

Rezumând: Blondul era prea guraliv, iar afurisitul de văru-său nu se dovedea prea talentat. Neîndemânatic, necioplit, fricos, Crețul Parra era unul dintre acei nerozi cărora le încredințezi un camion de coca și îți aduc înapoi un camion de pepsi.

Avea datorii, îi trebuia câte o priză din jumătate în jumătate de oră, se dădea în vânt după încărcăturile mari, iar nevasta și cei trei copii ai săi și-i ținea într-o casă foarte luxoasă, în zona cea mai simandicoasă din Las Quintas. Era ca și cum s-ar fi întâlnit foamea cu pofta de mâncare: verzișorii se duceau cum soseau. Așa încât verii s-au hotărât să pună la punct o operațiune proprie, în stil mare: transportul unei anumite încărcături pe care câțiva oameni ai legii o țineau pusă deoparte în El Salto, Durango, și care își găsise cumpărători în Obregon. Ca de obicei, Blondul a zburat singur. Profitând de o călătorie la Mexicali cu paisprezece cutii de grăsime de porc umplute, fiecare, cu câte douăzeci de kilograme de marfă, a făcut o deviere ca să preia cincizeci din aceea fină, binișor împachetată toată în săculețe de plastic. Însă cineva l-a turnat, iar altcineva s-a hotărât să-i reteze Blondului pintenii.

– Care cineva?

– Nu mă bateți la cap. Cineva.

Cursa, mi-a povestit în continuare *Batman* Güemes, i-au întins-o chiar pe pista de aterizare, la șase seara – precizia orei se potrivise bine cu acea melodie pe care Blondul și-o dorea și pe care răposatul Chalino n-a mai compus-o niciodată –, în apropierea unui loc din munți cunoscut drept Espinazo del Diablo. Pista avea doar trei sute de metri, iar Blondul, care a survolat-o fără să vadă nimic suspect, tocmai se lăsase să cadă cu flapsurile de la Cessna lui 172R în ultimul picaj, storcând toată benzina din rezervor, aproape la fel de vertical ca și cum ar fi coborât cu parașuta, și parcurgea prima bucată de drum la o viteză de patruzeci de noduri, când a văzut două camioane și oameni care nu trebuiau să fie acolo, camuflați pe sub copaci. Așa încât, în loc să folosească frânele, a băgat gaz, accelerând, și a tras de manșă. Poate că ar fi izbutit, iar cineva a spus mai târziu că, atunci când au început să tragă asupra lui încărcătoare întregi

de R15 și de coarne de cârlan, reușise deja să ridice roțile de pe pământ. Însă tot plumbul acela însemna mult balast, și Cessna s-a izbit la vreo sută de pași dincolo de capătul pistei. Când au ajuns la el, Blondul era încă viu printre rămășițele boțite ale cabinei: avea fața plină de sânge, mandibula spartă de un glonț, iar oasele făcute arșice i se iveau pe la extremități, cu toate că încă mai respira slab. Nu mai avea mult de trăit, însă indicațiile erau să fie omorât lent. Așa că au scos drogurile din avionetă, iar apoi, ca-n filme, i-au aruncat un Zippo aprins în benzina de 100 de octani care șiroia din rezervorul spart. Fâșș. Adevărul e că Blondul n-a prea mai apucat să-și dea seama de nimic.

Când trăiești strâmb, repetă César *Batman* Güemes, n-ai altă cale decât să muncești drept. De astă dată a spus-o în chip de încheiere, pe un ton gânditor, lăsând farfuria goală pe masă. Apoi a plescăit din limbă, a golit restul de bere și a privit eticheta galbenă, unde scria Cervecería del Pacífico S.A. Tot timpul vorbise ca și cum istoria pe care o terminase de povestit nu avea nimic de-a face cu el, ci era ceva auzit pe ici și colo. Ceva de domeniul public. Și am presupus că așa era.

–Și despre Teresa Mendoza? am îndrăznit.

M-a privit bănuitor dinapoia lentilelor, întrebându-mă, fără cuvinte, și despre ce anume? L-am întrebat fără ocolișuri dacă ea era implicată în manevrele Blondului și a negat fără nici o ezitare. Nici vorbă, mi-a spus. Pe vremea aceea, era una ca atâtea altele: tinerică, tăcută. Iubita unui traficant. Cu deosebirea că nu-și vopsise părul în blond și că nici nu era dintre acele vânzătoare de droguri cărora le place să facă impresie. În cealaltă privință, adăugă el, aici femeile obișnuiesc să se ocupe de treburile lor: coafor, telenovele, Juan Gabriel și muzica din nord, cumpărături de trei mii de dolari la Sercha's și la Coppel, unde creditul lor face mai mult decât banii. Știți

cum e. Odihna războinicului. Sigur, o fi auzit ea câte ceva. Dar nu avea nimic de-a face cu mișmașurile bărbatului ei.

– Atunci de ce a fost urmărită?

– Ce mă-ntrebați pe mine?

Devenise dintr-odată serios și, din nou, m-am temut că avea să încheie acolo conversația. Însă, după o clipă, ridică din umeri. Aici există reguli, zise el. Nu le alegi, ci le găsești făcute atunci când intri. Totul e chestiune de reputație și de respect. La fel ca la rechini. Dacă lâncezești sau sângerezi, ceilalți sar pe tine. Asta înseamnă să faci un pact cu moartea și cu viața: atâția ani de trai boieresc. Zică-se orice s-ar zice, banul murdar alungă foamea la fel ca cel curat. În plus, oferă lux, muzică, vin și femei. Apoi mori repede și în pace. Puțini traficanți ies la pensie, iar ieșirea firească e închisoarea sau cimitirul; cu excepția celor foarte norocoși ori foarte isteți, care știu să descalece la timp, ca don Epifanio Vargas, de exemplu, care a dat lovitura, cumpărând o jumătate de Sinaloa și omorând cealaltă jumătate, apoi a tras-o spre farmaceutică, iar acum e băgat în politică. Dar asta se întâmplă foarte rar. Pe aici lumea nu se încrede în cei care, după ce au lucrat multă vreme în afacere, sunt în continuare pe activ.

– Pe activ?

– În viață.

M-a lăsat să meditez trei secunde. Aceia care știu și care sunt băgați în meseria asta spun că – adăugă el apoi, apăsând mult pe *spun* și pe *aceia* –, fie și atunci când ești bun în munca ta, foarte serios și conștiincios, tot rău sfârșești. Lumea vine, intră cu ușurință, te preferă altora, urci fără să vrei, și atunci competitorii îți pun gând rău. De aceea fiecare pas greșit se plătește scump. Și, pe deasupra, cu cât mai multă lume iubești sau ai în jurul tău, cu atât mai vulnerabil devii. Avem cazul unui alt blond faimos, cu melodii, Héctor Palma, căruia un vechi camarad, din

cauza unor neînțelegeri, i-a sechestrat și torturat familia, cum se povestește, iar de ziua lui de naștere i-a trimis prin poștă o cutie cu capul soției. *Hepi bărzdei tu iu.* Când se trăiește pe muchie de cuțit, nimeni nu-și poate permite să uite regulile. Regulile l-au condamnat pe Blondul Dávila. Și era un tip cumsecade, vă dau cuvântul meu. Un bărbat cum trebuie. Total ca lumea, camaradul. Curajos, din aceia care își riscă viața și mor oriunde. Cam guraliv și ambițios, cum ați văzut, însă cu nimic diferit de ce-avem mai bun pe-aici. Nu știu dacă mă-nțelegeți. Cât despre Teresa Mendoza, era femeia lui. Nevinovată sau nu, regulile o includeau și pe ea.

Sfântă Fecioară. Sfinte Patron. Capela lui Malverde era în întuneric. Doar un mic felinar sclipea deasupra pridvorului, deschis la orice oră din zi și din noapte, iar prin ferestre se strecura lumina roșiatică a câtorva lumânări aprinse în fața altarului. Teresa stătea de multă vreme nemișcată în beznă, ascunsă lângă gardul ce despărțea strada Insurgentes, acum pustie, de liniile de cale ferată și de canal. Încerca să se roage și nu putea; alte lucruri îi ocupau mintea. Întârziase mult până se hotărâse să dea telefon. Calculând posibilitățile. Apoi mersese până acolo, observând cu multă grijă împrejurimile, iar acum aștepta, cu jarul unei țigări ascuns în căușul palmei. O jumătate de oră, spusese don Epifanio Vargas. Teresa nu purta ceas și îi era cu neputință să socotească timpul scurs. Simți un gol în stomac și încercă să stingă țigara cu mare grabă atunci când o mașină cu polițiști trecu lent, în direcția bulevardului Zapata: siluetele întunecate a doi oameni dintr-o patrulă pe locurile din față, chipul din dreapta abia luminat, văzut și nevăzut, de luminița din capelă. Teresa se dădu îndărăt, în căutare de mai mult întuneric. Nu numai fiindcă era în afara legii. În Sinaloa, ca și în restul Mexicului, de la patrulele aflate în căutare

de șpagă – cu scurtele încheiate, ca să nu le vezi numărul de la insignă – și până la superiorii care, în fiecare lună, primeau câte un teanc de dolari din narcotrafic, să ai de-a face cu dulăii legii putea însemna să te vâri în gura lupului.

Acea rugăciune neputincioasă care nu se mai sfârșea. Sfântă Fecioară. Sfinte Patron. O începuse de șase sau șapte ori, fără s-o isprăvească niciodată. Capela banditului Malverde îi trezea prea multe amintiri legate de Blondul Dávila. Poate că de aceea, atunci când don Epifanio Vargas a consimțit la telefon să vină la întâlnire, ea spusese numele acestui loc, aproape fără să se mai gândească. La început, don Epifanio i-a propus să vină până în cvartalul Chapultepec, aproape de casa lui; dar asta presupunea să traverseze orașul și un pod peste Tamazula. Prea riscant. Și, cu toate că ea nu pomenise nici un amănunt din cele întâmplate, doar că fugea și că Blondul îi spusese să intre în contact cu don Epifanio, acesta a înțeles că lucrurile mergeau rău sau și mai rău. A ținut s-o liniștească: n-ai teamă, Teresita, ne vedem, nu te agita și nu te mișca. Ascunde-te și spune-mi unde. Întotdeauna o striga Teresita când o întâlnea cu Blondul pe dig, în restaurantele de pe plaja din Altata, la o petrecere ori mâncând *callo de hacha*, *ceviche* de calmar și rac umplut duminica, la Los Arcos. O striga Teresita și îi dădea o sărutare, ba chiar o prezentase soției și copiilor, la un moment dat. Și, cu toate că don Epifanio era un bărbat inteligent și avea putere și mai mulți gologani decât ar fi adunat Blondul în toată viața lui, întotdeauna era amabil cu el și continua să-l strige finule, ca pe vremuri; iar odată, de Crăciun, prima oară când Teresa fusese prezentată ca logodnică, don Epifanio chiar îi trimisese flori și un smarald columbian foarte frumos, cu lanț de aur, și un teanc de zece mii de dolari ca să-i dăruiască ceva bărbatului ei, o surpriză, iar cu restul să-și cumpere ea ce voia. De aceea îi telefonase Teresa în acea noapte, păstra pentru

el agenda Blondului, care îi frigea mâinile, și aștepta tăcută în întuneric, la câțiva pași de capela lui Malverde. Sfântă Fecioară, Sfinte Patron. Fiindcă numai în don Epi poți avea încredere, o asigura Blondul. E un om dintr-o bucată și un cavaler, a fost un șef bun și, în plus, este nașul meu. Blond afurisit. Asta spusese înainte ca totul să se ducă naibii și să sune telefonul acela, de n-ar mai fi sunat, și ca ea să se pomenească așa cum se pomenise. Și să dea Domnul, șopti ea, să arzi în iad. Parșivule. Fiindcă mă faci să mă perpelesc în felul ăsta. Acum știa că nu se poate încrede în nimeni, nici măcar în don Epifanio. De aceea îi dăduse întâlnire acolo, aproape fără să se gândească, deși, în fond, gândindu-se. Capela era un loc liniștit, unde putea să ajungă ascunzându-se printre liniile trenului care treceau pe lângă marginea canalului și să supravegheze strada dintr-o parte și din cealaltă, ca să vadă dacă cumva bărbatul care o striga Teresita și îi dăruise de Crăciun zece mii de dolari și un smarald nu venea singur, ori Blondul își greșise socotelile, ori ea își ieșea din fire și – în cel mai bun caz, dacă putea – o lua din nou la fugă.

Luptă cu tentația de a-și aprinde încă o țigară. Sfântă Fecioară. Sfinte Patron. Prin ferestre putea vedea lumânările care luminau în capelă. Sfântul Malverde fusese, în viața pământească, Jesús Malverde, banditul cel bun care fura de la bogați, se spunea, ca să-i ajute pe săraci. Preoții și autoritățile nu l-au recunoscut niciodată ca sfânt; însă preoții și autoritățile nu aveau idee despre aceste lucruri, iar poporul l-a canonizat pe cont propriu. După execuția lui, guvernul ordonase ca trupul să nu-i fie îngropat, ca învățătură de minte; însă oamenii care treceau pe lângă locul cu pricina tot așezau pietre, numai câte una, ca să nu încalce dispoziția, până când, în felul acesta, a avut parte de o îngropăciune creștinească, iar apoi s-au făcut capela și restul. Printre băieții răi din Culiacán și în toată

Sinaloa, Malverde era mai popular și mai miraculos decât însuși bunul Dumnezeu ori Fecioara din Guadalupe. Capela era plină de plăci și de ofrande prin care i se aduceau mulțumiri pentru miracolele săvârșite: păr de copil pentru o naștere fericită, calmari în alcool pentru un pescuit bun, fotografii, desene. Dar sfântul Malverde era mai ales patronul traficanților sinaloezi, care veneau să i se roage și să-i mulțumească, cu daruri și cu plăci gravate sau scrise de mână după fiecare întoarcere fericită și după fiecare afacere profitabilă. *Gracias patronsito por sacarme de presidio*[1], se putea citi, lipit de perete, lângă imaginea sfântului – brunet, mustăcios, îmbrăcat în alb și cu o elegantă eșarfă neagră la gât – sau *Gracias por aqueyo que tú sabes*[2]. Tipii cei mai duri, cei mai răi criminali de la câmpie și de la munte, îi purtau fotografia pe centuri, scapulare, șepci de baseball și în mașini, îl pomeneau făcându-și semnul crucii, și multe mame veneau să se roage în capelă atunci când fiii lor executau primul transport ori ajungeau în închisoare sau intrau în ceva naspa. Existau pistolari care lipeau icoana lui Malverde pe plăselele pistoalelor sau pe mânerul cornului de cârlan. Chiar și Blondul Dávila, care spunea că nu crede în lucrurile astea, ținea pe tabloul de comandă al avionetei o fotografie a sfântului legată în piele, cu rugăciunea *Dios vendiga mi camino y permita mi regreso*[3]: chiar așa, inclusiv cu greșeala de ortografie. Teresa i-o cumpărase de la îngrijitorul capelei după ce, un timp, la început, mersese acolo pe ascuns, să aprindă lumânări atunci când Blondul nu se întorcea acasă mai multe zile la rând. Făcuse asta până când el a aflat și i-a interzis. Superstiții idioate, negruțo! Hei! Nu-mi place ca femeia mea să se facă de râs. Însă în ziua când ea i-a dus

[1] „Mulțumesc, ocrotitorule, că m-ai scos din încurcătură", în spaniolă, în original (n.tr.)
[2] „Mulțumesc pentru ştii tu ce", în spaniolă, în original (n.tr.)
[3] „Doamne, binecuvântează-mi drumul şi dă-mi voie să mă întorc", în spaniolă, în original. Toate formulele de mai sus prezintă, fireşte, anumite „ezitări" ortografice (n.tr.)

fotografia cu rugăciunea, n-a spus nimic, nici măcar n-a luat-o peste picior, și a pus-o pe tabloul de comandă din Cessna.

Când farurile se stinseră după ce iluminaseră capela cu două fascicule prelungi, Teresa deja își îndreptase Coltul spre mașină. Îi era frică, însă asta n-o împiedica să evalueze avantajele și dezavantajele, cântărind formele sub care pericolul se putea înfățișa. Mintea ei, descoperiseră cu ceva vreme în urmă cei care o angajaseră ca schimbătoare în fața pieței Buelna, era foarte înzestrată pentru socoteli: A plus B egal cu X, plus Z probabilități înainte și înapoi, înmulțiri, împărțiri, adunări și scăderi. Iar asta o punea încă o dată dinaintea Situației. Trecuseră cel puțin cinci ore de când sunase telefonul în casa din Las Quintas și vreo două de la prima împușcătură în fața lui Fierros Motanul. Odată plătită cota de groază și de derută, acum, toate resursele instinctului și ale inteligenței sale erau concentrate spre a o ține în viață. De aceea nu îi tremura mâna. De aceea voia să se roage, fără să izbutească, în schimb, își amintea cu o precizie absolută că trăsese cinci gloanțe, că îi rămăsese unul pe țeavă și zece în încărcător, că reculul Coltului era foarte puternic pentru ea și că data viitoare trebuia să ochească ceva mai jos de țintă dacă nu voia să rateze; cu mâna stângă nu sub culată, ca în filme, ci peste încheietura dreptei, strângând-o la fiecare foc. Aceea era ultima ocazie, iar ea știa asta. Inima să-i bată lent, sângele să-i circule liniștit, iar simțurile să-i fie treze, toate acestea aveau să facă diferența între a fi în viață ori a trece pe lumea cealaltă o oră mai târziu. De aceea trăsese două prize rapide din pachetul pe care îl purta în geantă. Și de aceea, când Suburbanul alb sosi, își îndepărtase instinctiv ochii de la lumină, să nu orbească; iar acum privea din nou pe deasupra armei, cu degetul pe trăgaci, ținându-și răsuflarea, atentă la primul semn că ceva ar fi mers nasol. Gata să tragă spre oricine.

Răsunară portierele. Își ținu răsuflarea. Una, două, trei. Fir-ar. Trei siluete masculine, în picioare lângă mașină, în contralumina felinarelor din stradă. Să aleagă. Crezuse că era scutită de asta, stând pe margine, în timp ce altcineva o făcea pentru ea. Tu stai liniștită, negruțo – așa era la început. Mărginește-te să mă iubești, iar eu mă ocup. Era dulce și comod. Era o siguranță înșelătoare, să se trezească noaptea și să asculte respirația liniștită a Bărbatului. Nici măcar frica nu exista pe atunci; fiindcă frica era rodul imaginației, iar acolo nu erau decât ceasuri fericite, care treceau ca un bolero frumos sau ca o apă liniștită. Iar capcana era simplă: râsul lui când o îmbrățișa, buzele lui parcurgându-i pielea, gura murmurând cuvinte tandre sau obraznice foarte în jos, între coapsele ei, foarte aproape și mult înăuntru, ca și cum avea să rămână acolo pentru totdeauna, acea gură avea să fie ultimul lucru pe care-l va uita. Însă nimeni nu rămâne pentru totdeauna. Nimeni nu-i în siguranță și orice siguranță e periculoasă. Dintr-odată te trezești în fața evidenței că e imposibil să te sustragi vieții înseși; că existența înseamnă drum, și că să umbli înseamnă să alegi încontinuu. Ori una, ori alta. Cu cine trăiești, pe cine iubești, pe cine omori. Cine te omoară. Vrând-nevrând, fiecare își străbate propriii săi pași. Situația. Cu alte cuvinte, trebuie să alegi. După ce ezită o clipă, îndreptă pistolul spre cea mai masivă și mai mare dintre cele trei siluete masculine. Era o țintă mai sigură și, în plus, era șeful.

– Teresita, spuse don Epifanio Vargas.

Acea voce cunoscută, atât de familiară, mișcă ceva înlăuntrul ei. Simți că lacrimile – era prea tânără și le crezuse de-acum imposibile – îi tulburau vederea. Pe neașteptate, deveni fragilă; vru să înțeleagă de ce și, străduindu-se, se făcu prea târziu ca să le evite. Cățea afurisită, își spuse. Proasta naibii! Dacă ceva nu merge, ai sfeclit-o. Luminile îndepărtate ale străzii se descompuneau dinaintea ochilor ei și totul se preschimbă într-un

amestec de reflexe lichide și de umbre. Dintr-odată, nu mai avu în față nimic spre care să țintească. Așa încât lăsă pistolul. Pentru o lacrimă, se gândi ea, resemnată. Acum pot să mă omoare pentru o afurisită de lacrimă.

– Sunt vremuri grele.

Don Epifanio Vargas trase lung din havană și stătu să privească jarul, gânditor. În penumbra capelei, lumânările și lămpițele aprinse îi luminau profilul cu trăsături indiene, părul foarte negru, des și pieptănat pe spate, mustața de bărbat din nord, confirmând un fizic care Teresei îi amintea întotdeauna de Emilio Fernández sau de Pedro Armendáriz, din vechile filme mexicane de la televizor. Probabil că mergea pe cincizeci de ani și era mare și lat, cu mâini enorme. În stânga ținea havana, iar în dreapta, agenda Blondului.

– Înainte, cel puțin, cruțam femeile și copiii.

Clătina din cap, evocator și trist. Teresa știa că înainte însemna vremea când Epifanio Vargas, un tânăr țăran din Santiago de los Caballeros, sătul să facă foamea, a dat perechea de boi și lanul de porumb pe tufărișurile de marijuana, a desfăcut semințe ca să curețe bobița, și-a pus viața în joc vânzând și a luat-o cui a putut, iar în cele din urmă s-a mutat de la munte la câmpie, instalându-se în Tierra Blanca atunci când rețelele de contrabandiști sinaloezi începeau să trimită spre nord, odată cu pachetele lor de cozi de miel, primele prăfulețe albe care soseau cu vaporul și cu avionul din Columbia. Pentru oamenii din generația lui don Epifanio, care, după ce trecuseră Río Bravo înot cu boccele pe umeri, locuiau acum pe domenii luxoase din cartierul Chapultepec și își țineau odraslele de bani gata, care mergeau la colegii de lux conducându-și automobilele proprii ori studiau în universitățile nord-americane, aceea fusese vremea de demult a marilor aventuri, a marilor riscuri și a marilor averi făcute peste noapte: o operațiune norocoasă, o recoltă bună,

o încărcătură fericită. Ani de pericole și de bani, jalonând o viață care, în munți, n-ar fi fost decât o existență mizerabilă. Viață intensă și adesea scurtă; fiindcă numai cei mai duri dintre acei bărbați au izbutit să supraviețuiască, să se stabilească și să delimiteze teritoriul marilor carteluri ale drogurilor. Ani când totul era pe cale de a se defini. Când nimeni nu ocupa un spațiu fără să le facă vânt altora, iar eroarea și eșecul se plăteau pe loc. Dar se plătea chiar cu viața. Nici mai mult, nici mai puțin.

– S-au dus și acasă la Crețul Parra, comentă don Epifanio. Tocmai au spus la știri. Nevasta și trei copii – jarul havanei sclipi din nou când mai trase un fum. Crețul a fost găsit la poartă, în portbagajul Silverado-ului pe care-l avea.

Stătea așezat lângă Teresa pe băncuța aflată la dreapta micului altar. Când clătina din cap, lumânările dădeau reflexe de lac părului său bine pieptănat și abundent. Anii scurși de când coborâse din munți îi rafinaseră înfățișarea și manierele; însă, dedesubtul costumelor la comandă, al cravatelor aduse din Italia și al mătăsii cămășilor lui de cinci sute de dolari, continua să palpite țăranul sinaloez de la munte. Și nu numai prin impresia neplăcută de ostentație din nord – cizme cu vârf ascuțit, curea brodată, cu cataramă de argint, brățară de aur la lanțul pentru chei –, ci de asemenea, și mai cu seamă, prin privirea uneori impasibilă, uneori neîncrezătoare sau răbdătoare, a omului pe care, de-a lungul mai multor secole și generații, ba o grindină, ba o secetă îl tot obligaseră, iar și iar, să o ia din nou de la zero.

– Pe cât se pare, pe Creț au pus mâna dimineața și și-au petrecut ziua cu el, stând la taclale… După cum au zis la radio, nu s-au grăbit deloc.

Teresa își putu imagina fără nici un efort: mâini legate cu sârmă, țigări, brice de bărbierit. Strigătele Crețului Parra înăbușite într-o pungă de plastic ori sub o palmă de *masking-tape*,

în vreun beci ori în vreo magazie, înainte să termine cu el și să se ducă să se ocupe de familia lui. Poate că însuși Crețul sfârșise prin a-l da în gât pe Blondul Dávila. Ori propria sa familie. Ea îl cunoștea bine pe Creț, pe nevasta lui, Brenda, și pe cei trei copii. Doi băieți și o fată. Și-i aminti jucându-se și zbenguindu-se pe plaja de la Altata, cu o vară în urmă: micile lor trupuri brunete și calde sub soare, acoperite cu prosoapele, dormind, la întoarcere, pe bancheta din spate a aceluiași Silverado unde, acum, apărea cadavrul tatălui lor. Brenda era o fată măruntă, foarte vorbăreață, cu frumoși ochi căprui, purtând la glezna dreaptă un lanț de aur cu inițialele bărbatului ei. Merseseră de multe ori împreună la cumpărături prin Culiacán, cu pantaloni de piele foarte strâmți, unghii vopsite, tocuri foarte înalte, blugi Guess, Calvin Klein, Carolina Herrera... Se întrebă dacă după ea fuseseră trimiși Fierros Motanul și Potemkin Gálvez, ori alți pistolari, în afară de ei. Dacă se întâmplase înainte sau după ce i se întâmplase ei. Dacă Brenda fusese omorâtă înainte sau după copii. Dacă au făcut-o repede sau, la fel, nu se grăbiseră deloc. Afurisiți, porci de bărbați! Trase aer în piept și îl slobozi puțin câte puțin, pentru ca don Epifanio să n-o vadă suspinând. Apoi îl blestemă în tăcere pe Crețul Parra, înainte de a-l blestema încă și mai mult pe Blond. Crețul era la fel de curajos ca atâția alții care ucideau ori făceau trafic: din pură ignoranță, întrucât nu gândea. Se vâra în încurcături din cauza minții sale puține, fără să priceapă că se punea în pericol nu numai pe el, ci întreaga lui familie. Blondul era diferit de vărul lui: el era cu adevărat inteligent, total brici. Cunoștea toate riscurile și știuse dintotdeauna ce urma să i se întâmple ei dacă îl înșfăcau pe el, însă i se fâlfâia. Agenda aia ticăloasă. Să nu care cumva s-o citești, îi spusese. Ia-o și să nu care cumva s-o citești. Blestematul de Blond parșiv.

–Ce s-a întâmplat? întrebă.

Don Epifanio Vargas ridică din umeri.

– S-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple, spuse el.

Privea la bodyguardul care stătea în ușă, cu cornul de cârlan în mână, tăcut ca o umbră sau ca o fantomă. Trecerea de la droguri la farmacie și la politică nu excludea precauțiile dintotdeauna. Cealaltă gorilă stătea afară, tot înarmată. Îi dăduseră două sute de *pesos* supraveghetorului de noapte al capelei ca s-o taie de-acolo. Don Epifanio se uită la geanta pe care Teresa o ținea pe pământ, între picioare, și apoi la Coltul așezat în poală.

– Bărbatul tău își risca pielea de mult. Era doar o chestiune de timp.

– A murit pe bune?

– Păi sigur c-a murit. L-au prins sus în munți… Nu erau soldați, nici polițiști, nici nimic. Erau chiar oamenii lui.

– Care?

– Nu contează care. Tu știi în ce mișmașuri se vâra Blondul. Strecura cărți proprii în pachetele altora. Și până la urmă cineva a ciripit.

Jarul havanei străluci din nou. Don Epifanio deschise agenda. O apropia de lumina lumânărilor, răsfoind-o la întâmplare.

– Ai citit ce-i pe-aici?

– N-am făcut decât să v-o aduc dumneavoastră, așa cum a spus el. Eu nu mă pricep la lucrurile astea.

Don Epifanio încuviință, gânditor. Se vedea că nu-i în largul lui.

– Bietul Blond a primit ce căuta, conchise el.

Ea privea acum tot înainte, spre umbrele din capelă, unde atârnau ofrandele și florile uscate.

– Bietul pe naiba! Porcul nu s-a gândit la mine!

Reușise să nu-i tremure glasul. Fără să se întoarcă, simți cum celălalt se dădea mai într-o parte, ca s-o observe.

– Tu ai noroc, îl auzi spunând. Deocamdată ești încă în viață.

Mai rămase așa încă puțin. Studiind-o. Aroma havanei se îmbina cu mirosul lumânărilor și al unui vas de tămâie care ardea lângă bustul sfântului bandit.

– Ce ai de gând să faci? întrebă el în cele din urmă.

– Nu știu – era acum rândul Terezei să ridice din umeri. Blondul mi-a spus că dumneavoastră mă veți ajuta. Dă-i-o și cere-i ajutor. Așa mi-a spus.

– Blondul a fost mereu un optimist.

Golul pe care ea îl simțea în stomac se adânci. Fum înecăcios de lumânare, flăcărui trosnind dinaintea lui Malverde. Căldură umedă. Dintr-odată, simți o greață insuportabilă. Își înăbuși imboldul de a se ridica, de a stinge lumânările dintr-o lovitură, de a pleca în căutare de aer curat. Să fugă din nou, dacă o mai lăsau. Însă când se uită din nou tot înainte, văzu cum cealaltă Teresa Mendoza ședea în fața ei, privind-o. Sau poate că era ea însăși cea care stătea acolo, în tăcere, privind femeia înfricoșată care se înclina în față, pe banca ei, alături de don Epifanio, cu un pistol inutil în poală.

– El v-a iubit mult pe dumneavoastră, se auzi spunând.

Celălalt se foi pe locul lui. Un bărbat demn, spusese întotdeauna Blondul. Un șef bun și drept, de cuvânt. Cel mai bun patron pe care l-am avut vreodată.

– Și eu l-am iubit – don Epifanio vorbea foarte încet, ca și cum s-ar fi ferit să-l audă garda de la ușă vorbind despre sentimente. Și pe tine la fel… Dar, cu neroziile lui, te-a pus într-o situație proastă.

– Am nevoie de ajutor.

– Eu nu mă pot amesteca în treaba asta.

– Dumneavoastră aveți multă putere.

Îl auzi plescăind din limbă cu descurajare și nerăbdare. În această afacere, explică don Epifanio tot în șoaptă, privind din când în când pe furiș spre bodyguard, puterea e ceva relativ, efemer, supus unor reguli complicate. Iar el și-o păstra, punctă el, fiindcă nu scormonea mereu pe unde nu trebuie. Blondul nu mai lucra pentru el; era problema șefilor lui din momentul acela. Iar oamenii aceia beleau în stânga și-n dreapta.

– N-au nimic personal cu tine, Teresita. Știi cum sunt ei. Dar e felul lor de a proceda… Trebuie să dea exemplu.

– Dumneavoastră ați putea să vorbiți cu ei. Să le spuneți că nu știu nimic.

– Știu ei prea bine că tu nu știi nimic. Nu asta-i problema… Iar eu nu mă pot implica. Pe aici, cine cere azi hatâruri, mâine trebuie să le înapoieze.

Acum privea Coltul pe care ea continua să-l țină în poală, cu o mână sprijinită neglijent pe mâner. Știa că Blondul o învățase să tragă cu ceva vreme în urmă, până când reușise să nimerească șase cutii goale de bere Pacífico, una după alta, de la zece pași. Blondului îi plăcuseră întotdeauna berea Pacífico și femeile oarecum curajoase, deși Teresa nu suporta berea și se speria la fiecare pocnet al pistolului.

– În plus – continuă don Epifanio –, ceea ce mi-ai povestit înrăutățește lucrurile. Ei nu pot lăsa să le fie executat un bărbat și, cu atât mai puțin, să facă asta o femeie… Ar fi de râsul întregii Sinaloa.

Teresa îi privi ochii întunecați și impasibili. Ochi duri, de indian din nord. De supraviețuitor.

– Nu mă pot implica, îl auzi repetând.

Și don Epifanio se ridică. N-am făcut nimic, se gândi ea. Aici se termină totul. Golul din stomac îi creștea până când cuprindea noaptea care pândea afară, inexorabilă. Renunță, însă femeia care o observa din umbră nu voia s-o facă.

– Blondul mi-a spus că mă veți ajuta, insistă cu încăpățânare, ca și cum ar fi vorbit cu ea însăși. Du-i agenda și dă-i-o la schimb cu viața ta.

– Bărbatului tău îi plăceau prea mult poantele cu dublu înțeles.

– Asta nu știu. Dar știu ce mi-a spus.

Sunase mai mult a mustrare decât a rugă. O mustrare sinceră și foarte amară. Sau a reproș. Apoi tăcu o clipă și, în cele din urmă, își ridică fața, asemenea inculpatului ostenit care așteaptă un verdict. Don Epifanio stătea în picioare dinaintea ei și părea mai mare și mai masiv ca niciodată. Bătea cu degetele în agenda Blondului.

– Teresita…

– Ordonați.

Continua să bată darabana cu degetele pe agendă. Îl văzu privind imaginea sfântului, din nou spre garda de corp din ușă, apoi spre ea. Apoi se fixă iar asupra pistolului.

– Zău că n-ai citit nimic?

– Jur. Spuneți-mi și mie ce aveam să citesc.

Tăcere. Îndelungată, se gândi ea, ca o agonie. Auzea sfârâind fitilurile lumânărilor de pe altar.

– Ai o singură posibilitate, spuse el într-un sfârșit.

Teresa se agăță de aceste cuvinte, cu mintea însuflețită dintr-odată, ca și cum tocmai ar fi tras două prize de Doña Blanca. Cealaltă femeie dispăruse în umbră. Și din nou era ea. Sau dimpotrivă.

– Una mi-ajunge, spuse.

– Ai pașaport?

– Da. Cu viză americană.

– Dar bani?

– Douăzeci de mii de dolari și câțiva *pesos* – deschise geanta la picioarele lui, să-i arate, plină de speranță. Mai am un săculeț cu praf de zece sau douăspe uncii.

– Praful lasă-l. E periculos să umbli cu el… Știi să conduci?

– Nu – se ridicase în picioare și îl privea de aproape, atentă, concentrată să rămână în viață. Nici măcar n-am permis.

– Mă îndoiesc că poți ajunge de partea cealaltă. Au să te fileze la graniță, și nici între americani n-ai fi în siguranță… Cel mai bine-ar fi să pleci chiar în noaptea asta. Îți pot împrumuta mașina cu un șofer de încredere… Pot face asta, și să te ducă la DF. Direct la aeroport, iar acolo te urci în primul avion.

– Încotro?

– Nu mă interesează încotro. Însă, dacă vrei să te duci în Spania, acolo am prieteni. Oameni care îmi datorează niște favoruri… Dacă mâine mă suni înainte de-a te urca în avion, pot să-ți dau un nume și un număr de telefon. După asta, are să fie treaba ta.

– Altă cale nu-i?

– Nici vorbă. Cu asta, ori te-nhami, ori te spânzuri.

Teresa privi în jur, căutând printre umbrele din capelă. Era absolut singură. Acum, nimeni nu hotăra în locul ei. Dar era încă în viață.

– Trebuie să plec – se impacientă don Epifanio. Hotărăște-te.

– M-am hotărât deja. O să fac cum spuneți dumneavoastră.

– Bine – don Epifanio o observă cum puse piedica la pistol și pe acesta la spate, între blugi și piele, înainte de a se acoperi cu scurta… Și ține minte un lucru: nici măcar acolo nu vei fi în siguranță. Înțelegi?… Eu am prieteni, dar au și ei. Așa încât încearcă să te îngropi destul de adânc încât să nu te găsească.

Teresa încuviință din nou. Scosese pachetul de coca din geantă și acum îl așeza pe altar, sub efigia lui Malverde. În schimb, aprinse altă lumânare. Sfântă Fecioară, se rugă pentru o clipă în tăcere. Sfinte Patron. *Dios vendiga mi camino y permita mi regreso*. Își făcu semnul crucii aproape pe ascuns.

– Zău că-mi pare rău pentru Blond, spuse don Epifanio în spatele ei. Era băiat bun.

Auzind asta, Teresa se întoarse. Acum era atât de lucidă și de senină, încât își simțea gâtlejul uscat și sângele circulând foarte lent, pulsație cu pulsație. Își aruncă geanta pe umăr, zâmbind pentru prima oară în toată ziua: un zâmbet care îi marcă gura ca un impuls nervos, neașteptat. Iar acel zâmbet, sau ce-o fi fost, era probabil straniu, fiindcă don Epifanio o privi un pic surprins și cu gândul la vedere, în sfârșit oglindit pe chip. Teresita Mendoza. Haide! Iubita Blondului. Femeia unui traficant. O fată ca atâtea altele, mai curând tăcută, nici prea deșteaptă, nici prea frumoasă. Și totuși o studie în acest fel reflexiv și precaut, cu multă atenție, ca și cum dintr-odată s-ar fi găsit dinaintea unei necunoscute.

– Nu, zise ea. Blondul nu era băiat bun. Era un ticălos nenorocit.

3
Când anii se vor duce

– Ea era un nimeni, spuse Manolo Céspedes.

– Cum așa?

– Chiar așa – interlocutorul meu își îndreptase spre mine două degete între care ținea o țigară. Nimeni înseamnă nimeni. O paria. A ajuns doar cu ce avea pe ea, ca cineva care vrea să se îngroape într-o gaură… A fost o pură întâmplare.

– Ba ceva mai mult decât atât. Era o fată isteață.

– Și ce?… Cunosc multe fete istețe care au sfârșit la colțul străzii.

Se uită pe ambele părți ale străzii, căutând parcă vreun exemplu pe care să mi-l arate. Eram așezați sub copertina terasei de la cofetăria California, în Melilla. Un soare african, la zenit, îngălbenea fațadele moderniste de pe bulevardul Juan Carlos I. Era ora gustării, iar trotuarele și terasele gemeau de trecători, pierde-vară, vânzători de loterie și lustragii. Vestimentația europeană se amesteca cu *jilbab*-uri și burnuzuri țărănești, accentuând atmosfera de pământ de graniță, situat la hotarul a două continente și a mai multe culturi. În capăt, unde se află Plaza de España și monumentul închinat celor căzuți în războiul colonial din 1921 – un tânăr soldat din bronz cu chipul

îndreptat spre Maroc – coroanele palmierilor vesteau apropierea Mediteranei.

– Eu nu am cunoscut-o atunci, continuă Céspedes. De fapt, nici nu-mi amintesc de ea. O față din spatele tejghelei de la Yamila, eventual. Sau nici măcar atât. Abia mult mai târziu, după ce am auzit felurite lucruri încoace și-ncolo, am ajuns s-o asociez cu cealaltă Teresa Mendoza… Ți-am mai spus. În perioada aceea era un nimeni.

Fost comisar de poliție, fost șef al siguranței din Moncloa, fost delegat al guvernului la Melilla: hazardul și viața făcuseră din Manolo Céspedes toate aceste lucruri; însă, în aceeași măsură, ar fi putut fi un toreador cumpănit și înțelept, un gitan mucalit, un pirat berber ori un șiret diplomat din Rif. Era vulpoi bătrân, brunet, tras la față ca un legionar fumător de marijuana, foarte experimentat și foarte abil. Ne cunoscuserăm cu două decade în urmă, într-o epocă a incidentelor violente dintre comunitățile europeană și musulmană, care au adus Melilla pe prima pagină a ziarelor, pe vremea când eu îmi câștigam existența scriind pentru ele. Iar în acea perioadă, născut la Melilla și învestit cu maxima autoritate civilă în enclava nord-africană, Céspedes cunoștea deja pe toată lumea: mergea la băut în barul ofițerilor din Regiment, controla o eficientă rețea de informatori pe ambele părți ale graniței, cina cu guvernatorul Nadorului și avea pe lista de angajați atât cerșetori de stradă, cât și membri ai Jandarmeriei Regale marocane. Prietenia noastră data de atunci: convorbiri îndelungate, miel cu condimente arăbești, gin tonic până la ceasurile dimineții. Azi, tu, mâine, eu. Acum, pensionat din funcția sa oficială, Céspedes îmbătrânea, plictisit și pașnic, dedicat politicii locale, soției, copiilor și gustării de la ora douăsprezece. Vizita mea îi modifica în chip fericit rutina zilnică.

– Îți spun că a fost o pură întâmplare, insistă. Iar, în cazul ei, întâmplarea se numea Santiago Fisterra.

Am rămas cu paharul la jumătatea drumului, ținându-mi răsuflarea.

– Santiago López Fisterra?

– Sigur – Céspedes trăgea din țigară, apreciindu-mi interesul. Galicianul.

Am dat drumul aerului încet, am băut puțin și m-am rezemat pe spătar, satisfăcut, ca omul care regăsește o urmă pierdută, pe când Céspedes zâmbea, socotind în ce poziție se găsea acum balanța vechii noastre asociații de favoruri reciproce. Numele acela mă adusese până acolo, în căutarea unei anumite perioade obscure din biografia Teresei Mendoza. Până în acea zi, pe terasa de la California, nu dispuneam decât de niște mărturii îndoielnice și de câteva conjecturi. Probabil că s-a întâmplat așa. Se spune că s-a petrecut așa și pe dincolo. I s-a spus cuiva sau cineva credea că știe. Zvonuri. Altminteri, concret, în arhivele de imigrație ale Ministerului de Interne figura doar o dată de intrare – cu avionul, Iberia, aeroportul Barajas, Madrid –, cu numele adevărat de Teresa Mendoza Chávez. Ulterior, urma oficială părea să se piardă timp de doi ani, până când fișa de la poliție cu numărul 8653690FA/42, care includea amprentele, o fotografie din față și una din profil, încheia această etapă din viața ei, pe care eu aveam intenția să o reconstitui, și permitea să i se urmărească mai bine pașii începând de la acea dată. Fișa era din acelea vechi, care se făceau pe hârtie bristol, până când poliția spaniolă și-a informatizat documentele. O avusesem în față cu o săptămână în urmă, la comisariatul din Algeciras, mulțumită intervenției altui prieten vechi: comisarul-șef din Torremolinos, Pepe Cabrera. În scurta informare consemnată pe verso figurau două nume: al unui individ și al unui oraș. Individul se numea Santiago López Fisterra. Orașul era Melilla.

În acea după-amiază am făcut două vizite. Una a fost scurtă, tristă și prea puțin utilă, cu toate că ne-a folosit să adăugăm un nume și un chip printre personajele acestei istorii. Vizavi de clubul nautic, la baza zidurilor medievale ale orașului vechi, Céspedes mi-a arătat un bărbat slăbănog, cu păr cenușiu și rar, care păzea mașinile pentru câțiva bănuți. Stătea pe jos lângă o bintă, privind apa murdară de sub chei. De departe l-am luat drept cineva mai vârstnic, maltratat de vreme și de viață; însă când ne-am apropiat am înțeles că probabil nu avea nici patruzeci de ani. Purta niște pantaloni peticiți și vechi, o bluză albă neobișnuit de curată și niște pantofi de sport jegoși. Soarele și cerul liber nu erau de ajuns ca să-i ascundă tonul pământiu, mat, al pielii îmbătrânite, acoperite de pete și având niște scobituri adânci la tâmple. Jumătate din dinți îi lipseau, și m-am gândit că semăna cu acele resturi azvârlite de valurile mării pe plaje și prin porturi.

– Îl cheamă Veiga, mi-a spus Céspedes când ne-am apropiat. Și a cunoscut-o pe Teresa Mendoza.

Fără a se opri să-mi observe reacția, a spus salut, Veiga, cum îți merge, iar apoi i-a dat o țigară și foc. Nu s-au făcut prezentări și nici alte comentarii, și am rămas pe loc o vreme, în tăcere, privind apa, vasele de pescuit trase la chei, vechea rampă de încărcare a minereului de pe cealaltă parte a docului și înspăimântătoarele turnuri gemene construite pentru a sărbători cinci sute de ani de la cucerirea orașului de către spanioli. Am văzut zgaibe și cicatrici pe brațele și pe mâinile omului. Se ridicase să-și aprindă țigara, alene, bâiguind cuvinte confuze de mulțumire. Mirosea a vin rânced și a mizerie râncedă. Șchiopăta.

– Întreabă-l, dacă vrei, zise într-un sfârșit Céspedes.

Am ezitat o clipă, iar apoi am rostit numele Teresei Mendoza. Însă n-am citit pe chipul lui nici recunoaștere, nici amintire. N-am avut mai mult noroc nici atunci când l-am pomenit

pe Santiago Fisterra. Veiga, sau ce mai rămăsese din el, se întorsese din nou spre apa unsuroasă de lângă chei. Amintește-te-ți, omule, i-a spus Céspedes. Prietenul ăsta al meu a venit ca să vorbească cu tine. Să nu spui că nu-ți amintești de Teresa și de partenerul ei. Să nu-mi faci măgăria asta. Ne-am înțeles?…

Dar omul continua să tacă; iar când Céspedes mai insistă o dată, izbuti cel mult să-l facă să-și scarpine brațele, înainte de a ne privi între derutat și indiferent. Iar acea privire tulbure, îndepărtată, cu niște pupile atât de dilatate, încât ocupau irisul în întregime, părea să lunece, peste oameni și lucruri, dintr-un loc fără drum de întoarcere.

– Era celălalt galician, spuse Céspedes când ne-am îndepărtat. Marinarul lui Santiago Fisterra… Nouă ani într-o închisoare marocană l-au adus în halul ăsta.

Se lăsa seara când am făcut cea de-a doua vizită. Céspedes l-a prezentat ca fiind Dris Larbi – prietenul meu Dris, a spus el, în timp ce-l bătea pe umăr – și m-am pomenit dinaintea unui rifan de naționalitate spaniolă care vorbea o castiliană perfectă. L-am întâlnit în cartierul Hipodromului, în față la Yamila, unul dintre cele trei localuri nocturne pe care le conducea în oraș – mai târziu am aflat asta și alte câteva lucruri –, în timp ce cobora dintr-un Mercedes luxos cu două locuri: statură mijlocie, păr foarte creț și negru, barbă tunsă cu minuțiozitate. Mâini care ți-o strâng pe a ta cu precauție, ca să descopere ce ai într-însa. Prietenul meu Dris, a repetat Céspedes; și, după felul în care celălalt îl privea, atent și respectuos în același timp, m-am întrebat ce detalii biografice ale rifanului justificau acel respect prudent față de fostul delegat guvernamental. Prietenul meu Cutare – era rândul meu. Investighează viața Teresei Mendoza. Céspedes a spus-o așa, pe nepusă masă, pe când celălalt îmi întindea mâna dreaptă și își ținea stânga cu cheile electronice îndreptată spre mașină, iar semnalizatoarele acesteia, tiu, tiu,

tiu, clipeau la activarea alarmei. Atunci Dris Larbi m-a studiat, foarte pe-ndelete și foarte tăcut, până când Céspedes a izbucnit în râs.

– N-ai grijă, zise el. Nu-i polițist.

Zgomotul sticlei sparte o făcu pe Teresa Mendoza să-și încrunte sprâncenele. Era al doilea pahar pe care cei de la masa patru îl spărgeau în acea seară. Schimbă o privire cu Ahmed, ospătarul, iar acesta se îndreptă într-acolo cu un făraș și o mătură, taciturn ca întotdeauna, cu papionul negru dansându-i nestingherit pe sub mărul lui Adam. Luminile care se roteau peste mica scenă pustie alunecau în romburi luminoase pe vesta lui reiată. Teresa verifică nota unui client care stătea la capătul tejghelei, foarte îndrăzneț cu două dintre fete. Individul se afla acolo de două ore, iar cifra era respectabilă: cinci White Label cu gheață și apă pentru el, opt cocteiluri pentru fete – cea mai mare parte din cocteiluri Ahmed le făcuse să dispară discret, sub pretextul că schimbă paharele. Mai erau douăzeci de minute până la ora închiderii, iar Teresa asculta, fără să vrea, dialogul obișnuit. Vă aștept afară. Pe una sau pe amândouă. Mai bine pe amândouă. Etcetera. Dris Larbi, șeful, era inflexibil în privința moralei oficiale a problemei. Acela era un bar pentru băut, și gata. În afara orelor de lucru, fetele erau libere. Sau erau în principiu, deoarece controlul era strict: cincizeci la sută pentru firmă, cincizeci la sută pentru cea implicată. Cu excepția călătoriilor și a petrecerilor organizate, unde normele se modificau în funcție de cine, cum și unde. Eu sunt impresar, obișnuia să spună Dris. Nu un simplu pește de parașute.

O marți din luna mai, spre sfârșitul lunii. Nu era o seară prea animată. Pe ringul pustiu, Julio Iglesias cânta pentru nimeni în mod deosebit. Un domn de croială fină, spunea textul. Teresa își mișca buzele în tăcere, urmărind cântecul, atentă la hârtia

și la pixul ei, în lumina lămpii care ilumina casa de marcat. O seară nasoală, constată. Spre proastă. Foarte diferită de zilele de vineri și de sâmbătă, când era nevoie să fie aduse fete din alte localuri, deoarece Yamila se umplea: funcționari, comercianți, marocani chivernisiți de cealaltă parte a graniței, militari din garnizoană. Nivel aproape rezonabil, puțini dintre băieții răi, cu excepția celor inevitabili. Fete curate și tinere, arătoase, schimbate din șase în șase luni, recrutate de Dris în Maroc, în cartierele mărginașe din Melilla, și câte o europeană din peninsulă. Plată punctuală – delicatețea detaliului – pentru poliție și autorități, ca să trăiască și să-i lase și pe alții să trăiască. Băute gratis pentru subcomisarul de poliție și pentru inspectorii în civil. Local exemplar, permise guvernamentale în regulă. Puține probleme. Nimic din ceea ce Teresa nu cunoscuse prea bine, repetându-se la infinit, în încă recentele ei amintiri mexicane. Deosebirea era că, aici, oamenii, deși mai neciopliți și mai puțin eleganți, nu se certau cu împușcături, iar totul se făcea cu mult tact. Ba chiar – lucru cu care i-a luat ceva vreme să se obișnuiască – existau oameni care nu se lăsau mituiți în nici un caz. Vă înșelați, domnișoară. Sau, în versiunea aspră, tipic spaniolă: faceți-mi plăcerea să vi-i vârâți în cur. Adevărul e că asta îngreuna viața, uneori. Însă adesea o înlesnea. Era foarte relaxant să nu te temi de un polițist. Ori să nu te temi de el tot timpul.

Ahmed se întoarse cu fărașul și cu mătura lui, trecu de partea cealaltă a tejghelei și se puse pe vorbit cu cele trei fete care erau libere. Cling. De la masa cu paharele sparte se auzeau râsete și închinări, pahare ciocnite. Ahmed o liniști pe Teresa, făcându-i cu ochiul. Totul era în regulă pe acolo. Socoteala aia avea să fie grea, încuviință ea, aruncând o privire peste notele pe care le ținea lângă casa de marcat. Oameni de afaceri spanioli și marocani, sărbătorind vreun acord: sacouri pe spătarele scaunelor, gulere

descheiate la cămăși, cravate în buzunare. Patru bărbați în toată firea și patru fete. Pretinsul Moët Chandon dispărea repede în frapiere: cinci sticle, și avea să mai pice încă una înainte de ora închiderii. Fetele – două arăboaice, o evreică și o spaniolă – erau tinere și profesioniste. Dris nu se culca niciodată cu angajatele – unde-ți ții căciula, spunea el, să nu-ți bagi sula – însă își trimitea uneori prietenii în inspecție. Calitatea întâi, se făcea el mai apoi. În localurile mele, numai calitatea întâi. Dacă evaluarea se dovedea negativă, nu le maltrata niciodată. Se mărginea să le dea afară și gata. Reziliere. Nu de fete se ducea lipsă la Melilla, cu imigrarea ilegală, cu criza și cu toate celelalte. Unele visau să călătorească în peninsulă, să devină modele și să cunoască succesul în televiziune; însă majoritatea se mulțumeau cu un permis de muncă și cu o rezidență legală.

Trecuseră ceva mai mult de șase luni de la conversația pe care Teresa o avusese cu don Epifanio Vargas în capela sfântului Malverde din Culiacán, Sinaloa, în seara când sunase telefonul, iar ea o luase la fugă, și tot fugise până când ajunsese într-un oraș ciudat, de al cărui nume nu auzise niciodată înainte vreme. Însă de asta își dădea seama numai atunci când consulta calendarul. Privind în urmă, părea că cea mai mare parte a timpului petrecut la Melilla stătuse în loc. La fel de bine puteau să fi fost șase luni ori șase ani. Aceea fusese destinația ei, dar ar fi putut fi oricare alta atunci când, abia sosită la Madrid, după ce trăsese la o pensiune din piața Atocha, având ca bagaj doar o geantă de mână, se întâlnise cu persoana de contact pe care i-o recomandase don Epifanio Vargas. Spre decepția ei, acolo nu i se putea oferi nimic. Dacă dorea un loc discret, departe de întâlniri neplăcute, și de asemenea o slujbă pentru a-și justifica rezidența până la reglementarea actelor de dublă naționalitate – tatăl ei spaniol, pe care abia dacă îl cunoscuse, avea să-i fie pentru prima

dată de vreun folos –, Teresa trebuia să călătorească din nou. Persoana de contact, un bărbat tânăr, grăbit și scump la vorbă, cu care s-a întâlnit în cafeneaua Nebraska de pe Gran Vía, nu-i oferea decât două opțiuni: Galicia sau sudul Spaniei. Cap sau pajură, dacă vrei, bine, dacă nu, la revedere. Teresa a întrebat dacă în Galicia plouă mult, iar celălalt a zâmbit ușor, atât cât trebuia – făcea asta pentru prima dată în toată conversația –, și a răspuns că da. Plouă baban, a spus el. Atunci Teresa a hotărât că va merge în sud; iar bărbatul a scos un telefon mobil și s-a dus la altă masă să vorbească. În scurt timp, s-a întors să noteze pe un șervețel de hârtie un nume, un număr de telefon și un oraș. Ai zboruri directe de la Madrid, i-a explicat întinzându-i hârtia. Sau din Málaga. Până acolo, trenuri și autobuze. Din Málaga și din Almería pleacă și vapoare. Iar când și-a dat seama că ea îl privea derutată din cauza vapoarelor și avioanelor, a zâmbit pentru a doua oară, înainte de a-i explica faptul că locul unde se ducea era Spania, dar se găsea în nordul Africii, la șaizeci sau șaptezeci de kilometri de litoralul andaluz, aproape de Strâmtoarea Gibraltar. Ceuta și Melilla, i-a explicat el, sunt orașe spaniole de pe coasta marocană. Apoi i-a lăsat pe masă un plic cu bani, a plătit nota, s-a ridicat și i-a urat mult noroc. Așa i-a spus, mult noroc, și era deja pe picior de plecare atunci când Teresa, recunoscătoare, a vrut să-i spună cum se numește iar bărbatul a întrerupt-o spunându-i că nu vrea să știe cum se numește și nici nu-i pasă defel. Că el nu-și face decât datoria față de niște prieteni mexicani înlesnindu-i toate astea. Ea să cheltuiască bine banii pe care tocmai i-i dăduse. Iar atunci când îi va termina și va mai avea nevoie, a adăugat el pe un ton obiectiv și fără vreo intenție vădită de a jigni, putea oricând să-și utilizeze pizda. Ăsta, a spus el în semn de rămas-bun – părea să regrete că nu dispune și el de așa ceva –, e avantajul pe care îl aveți voi, femeile.

– Nu era cu nimic ieșită din comun, spuse Dris Larbi. Nici frumoasă, nici urâtă. Nici foarte isteață, nici foarte toantă. Dar s-a dovedit bună la socotit… Mi-am dat seama imediat, așa încât am pus-o să țină casa – își aminti o întrebare pe care i-o pusesem mai înainte și clătină din cap a tăgăduire, înainte de a continua. Și nu, adevărul e că niciodată n-a fost târfă. Cel puțin cu mine n-a fost. Venea recomandată de niște prieteni, așa că i-am dat să aleagă. De o parte sau de cealaltă a tejghelei, cum vrei tu, i-am zis… A ales să rămână în spate, la început ca ospătăriță. Firește, câștiga mai puțin. Dar îi convenea așa.

Ne plimbam la limita dintre cartierele Hipodromului și Regal, pe lângă casele cu arhitectură colonială, pe niște străzi drepte ce duceau spre mare. Seara era blândă, iar la ferestre jardinierele miroseau frumos.

– Doar de câteva ori, poate. De două ori sau mai mult. Nu știu – Dris Larbi ridică din umeri. Ea era cea care hotăra. Mă înțelegeți?… De câteva ori s-a dus cu cine voia să se ducă, dar nu pentru bani.

– Dar petrecerile? întrebă Céspedes.

Rifanul se uită în altă parte, suspicios. Apoi se întoarse spre mine înainte de a-l privi din nou pe Céspedes, ca cineva care regretă un inconvenient dinaintea unor străini. Însă celuilalt îi era totuna.

– Petrecerile, insistă el.

Dris Larbi mă privi din nou, scărpinându-și barba.

– Asta era altceva, recunoscu el după ce se gândi puțin. Uneori eu organizam întruniri de cealaltă parte a graniței…

Acum, Céspedes râdea malițios.

– Faimoasele tale petreceri, spuse.

– Da, bine. Știți cum e – rifanul îl observa ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva ce știa într-adevăr, iar apoi se uită din nou în altă parte, stingherit. Oameni de pe-acolo.

– Acolo înseamnă Maroc, observă Céspedes de dragul meu. Se referă la oameni importanți: politicieni sau șefi din poliție – își accentuă zâmbetul vulpesc. Prietenul meu Dris a avut întotdeauna parteneri buni.

Rifanul zâmbi fără chef în timp ce își aprindea o țigară cu conținut slab de nicotină. Iar eu m-am întrebat câte lucruri despre el și partenerii lui vor fi figurat în arhivele secrete ale lui Céspedes. Suficiente, am presupus, ca să ne acorde acum privilegiul acestei conversații.

– Ea venea la aceste reuniuni? am întrebat.

Larbi făcu un gest ambiguu.

– Nu știu. Poate că a fost la câteva. Și, mă rog… O fi știind ea – păru să reflecteze puțin, studiindu-l pe Céspedes cu coada ochiului, iar în cele din urmă încuviință fără nici un chef. Adevărul e că, până la urmă, a fost de două ori. Eu acolo nu mă băgam, fiindcă toate astea nu erau pentru câștigat bani cu tipele, ci pentru alt soi de afaceri. Fetele veneau ca o completare. Un cadou. Însă niciodată nu i-am spus Teresei să vină… A făcut-o pentru că a vrut.

– De ce?

– Habar n-am. V-am spus că o fi știind ea.

– Pe atunci ieșea deja cu galicianul? a întrebat Céspedes.

– Da.

– Se spune că ea ar fi intervenit pentru el.

Dris Larbi îl privi. Mă privi și pe mine. Se întoarse din nou spre el. De ce-mi faceți asta, spuneau ochii lui.

– Nu știu despre ce vorbiți, don Manuel.

Fostul delegat al Guvernului râdea malițios, cu sprâncenele arcuite. Cu aerul că se distrează de minune.

– Abdelkader Chaib, sugeră el. Colonel. Jandarmeria Regală… Nu-ți spune nimic?

– Vă jur că nu pricep.

– Nu pricepi?… Nu mă enerva, Dris. Ți-am spus că domnul de față e un prieten.

Am făcut câțiva pași în tăcere, în timp ce puneam ordine în toată chestiunea. Rifanul fuma tăcut, ca și cum n-ar fi fost mulțumit de felul în care povestise lucrurile.

– Câtă vreme a fost cu mine nu s-a băgat în nimic, spuse el dintr-odată. Și nici n-am avut de-a face cu ea. Vreau să spun că nu i-am tras-o.

Apoi a arătat cu bărbia spre Céspedes, luându-l drept martor. Toată lumea știa că nu se încurca niciodată cu angajatele lui. Și spusese deja că Teresa era perfectă să țină socotelile. Celelalte o respectau. Mexicana, o numeau. Mexicana încoace, Mexicana încolo. Părea să aibă o fire bună; și, cu toate că nu avea studii, accentul o făcea să pară educată, cu vocabularul acela bogat pe care-l au hispano-americanii, atât de plin de „dumneavoastră" și de „vă rog", care îi face pe toți să pară niște lingviști academicieni. Foarte rezervată într-ale ei. Dris Larbi știa că avusese probleme în țara ei, însă n-a întrebat-o niciodată. La ce bun? Nici Teresa nu vorbea despre Mexic; atunci când cineva deschidea acest subiect, spunea orice altceva și schimba discuția. Era serioasă la muncă, trăia singură și nu lăsa niciodată clienții să confunde rolurile. Nici prietene nu avea. Își vedea de treburile ei.

– Totul a mers bine vreme de, nu știu… Șase sau opt luni. Până în seara când doi galicieni au apărut pe aici – se întoarse către Céspedes, arătând spre mine. L-ați văzut pe Veiga?… Ei bine, ăla n-a prea avut noroc. Dar și mai puțin a avut celălalt.

– Santiago Fisterra, am zis eu.

– Chiar el. Parcă îl văd: un ins brunet, cu un tatuaj mare aici – clătina din cap, dezaprobator. Cam meschin, ca toți galicienii. Cu ăștia nu se știe niciodată unde ajungi… Plecau și veneau pe Strâmtoare cu un Phantom, domnul Céspedes știe

despre ce vorbesc, nu?… Winston din Gibraltar și ciocolată marocană… Pe atunci încă nu se făcea trafic cu coca, deși se pregătea… Mă rog – își scărpină încă o dată barba și scuipă drept în jos, cu ciudă. Treaba e că, într-o seară, ăștia doi au intrat în Yamila, iar eu am început să rămân fără Mexicană.

Doi clienți noi. Teresa se uită la ceasul de lângă casa de marcat. Mai era mai puțin de un sfert de oră până la închidere. Știu că Ahmed o privea întrebător și, fără să-și ridice capul, încuviință printr-un gest. O băutură rapidă înainte de a aprinde luminile și de a-i da pe toți afară. Își văzu de lucru, terminând calculele pentru seara respectivă. Nu știa că noii veniți aveau să schimbe mult socotelile. Două whisky-uri, se gândi, apreciindu-i după înfățișare. Un pic de prosteală cu fetele, care deja își înăbușeau un căscat pe cinste, și poate o întâlnire afară, ceva mai târziu. Pensiunea Agadir, la o jumătate de stradă mai încolo. Sau, poate, dacă aveau mașini, o vizită-fulger la pădurea de pini, lângă îngrăditura din piatră a cazărmii Regimentului. În orice caz, nu era treaba ei. Ahmed ținea socoteala întâlnirilor într-un caiet.

Se rezemară în coate pe tejghea, lângă dozatoarele de bere, iar Fátima și Sheila, două dintre fetele care stăteau de vorbă cu Ahmed, merseră să li se alăture, în vreme ce ospătarul turna două pretinse Chivas-uri de doisprezece ani, cu multă gheață și fără apă. Ele cerură cocteiluri, fără vreo obiecție din partea clienților. În spate, cei cu paharele sparte își continuau toasturile și râsetele, după ce achitaseră nota fără să clipească. În ce-l privea, tipul de la capătul tejghelei nu ajungea la o înțelegere cu însoțitoarele lui; îl auzeai discutând în șoaptă, prin sunetul muzicii. Acum, Abigail era cea care cânta, fără s-o asculte nimeni, pe ringul pustiu, însuflețit doar de monotona lumină care se rotea din tavan. Vreau să-ți mângâi rănile, spunea textul. Vreau să-ți ascult tăcerile. Teresa aștepta finalul ultimei strofe – știa

pe de rost toate cântecele din repertoriul muzical de la Yamila – și privi din nou ceasul de la casa de marcat. Încă o zi dată la spate. Identică cu lunea de ieri și cu miercurea de mâine.

– E ora închiderii, spuse.

Când își ridică fața, întâlni dinaintea ei un zâmbet liniștit. Și niște ochi deschiși la culoare – verzi sau albaștri, se gândi în clipa următoare – care o priveau amuzați.

– Așa de repede? întrebă bărbatul.

– Închidem, repetă ea.

Se întoarse la socotelile ei. Nu era niciodată drăguță cu clienții, cu atât mai puțin la ora închiderii. În șase luni, învățase că aceasta era o metodă bună pentru a păstra lucrurile la locul lor și pentru a evita echivocurile. Ahmed tocmai aprindea luminile, iar vagul farmec pe care penumbra îl dădea localului dispăru dintr-odată: catifea falsă și roasă pe scaune, pete pe pereți, arsuri de țigară pe jos. Până și mirosul de aer închis păru mai intens. Cei cu paharele sparte își luară sacourile de pe spătare și, după ce se puseră repede de acord cu însoțitoarele lor, ieșiră să le aștepte afară. Celălalt client plecase deja, singur, bodogănind pe seama prețului pe care i-l cereau pentru un duplex. Prefer să fac o labă, bâiguia el ieșind. Fetele se retrăgeau. Fátima și Sheila, fără să se atingă de cocteiluri, se pisiceau pe lângă nou-veniți; însă aceștia nu păreau interesați să meargă mai departe. O privire a Teresei le trimise să se retragă alături de celelalte. Puse nota pe tejghea, în fața brunetului. Acesta purta o cămașă kaki, de serviciu, suflecată până la coate; iar când își întinse brațul să plătească, ea văzu că avea un tatuaj care îi acoperea în întregime antebrațul drept: un Christ crucificat între alte motive marinărești. Prietenul lui era blond și mai slab, cu pielea deschisă la culoare. Aproape un copil. Douăzeci și ceva de ani, poate. Vreo treizeci și ceva, cel brunet.

– Ne putem termina paharul?

Teresa dădu din nou ochi în ochi cu bărbatul. Pe lumină, văzu că erau verzi. Tare mișto. Observă că păreau liniștiți, și, mai mult, zâmbeau, inclusiv atunci când gura nu o mai făcea. Brațele lui erau puternice, o barbă întunecată începea să-i răsară pe bărbie și avea părul dezordonat. Aproape frumos, constată ea. Sau fără aproape. Se mai gândi și că mirosea a sudoare curată și a sare, deși era prea departe ca să-și poată da seama de asta. Se gândi numai.

– Sigur, spuse.

Ochi verzi, un tatuaj pe brațul drept, un amic slab și blond. Hazarduri de tejghea de bar. Teresa Mendoza departe de Sinaloa. Singură cu „s" de la Singurătate. Zile la fel cu altele, până când încetează să mai fie. Neașteptatul care se prezintă dintr-odată, nu cu tam-tam, nici cu semnale importante care să-l vestească, ci strecurându-se într-un fel imperceptibil, domol, ca și cum ar fi putut la fel de bine să nu sosească. Ca un zâmbet sau ca o privire. Ca viața însăși și – aceasta sosește întotdeauna – ca moartea însăși. Poate că de aceea, în seara următoare, ea speră să-l revadă; însă bărbatul nu reveni. De fiecare dată când intra un client, își ridica privirea cu speranța că era el. Dar nu era.

Ieși, după ce închise, și se duse pe plaja din apropiere, unde își aprinse o țigară – uneori le umplea cu bobițe fărâmițate de hașiș – privind luminile digului și portul marocan Nador de pe cealaltă parte a mânecii întunecate a apelor. Întotdeauna făcea asta când era vreme bună, pentru a-și continua mai apoi plimbarea maritimă până ce găsea un taxi care s-o aducă mai aproape de casa ei din Poligon: un mic apartament cu dormitor, sufragerie, bucătărie și baie, pe care i-l închiriase însuși Dris Larbi, scăzându-i-l din leafă. Iar Dris nu era un om rău, se gândi. Le trata pe fete într-un mod rezonabil, încerca să se poarte bine cu toată lumea și era violent numai atunci când circumstanțele nu-i lăsau altă cale. Eu nu sunt târfă, îi spusese

ea în prima zi, fără ocolișuri, când o primise la Yamila pentru a-i explica oferta de lucru posibilă în afacerea lui. Mă bucur, se mărginise să spună rifanul. La început a primit-o ca pe ceva inevitabil, nici deranjant, nici avantajos: o formalitate la care îl obligau înțelegerile personale – prietenul prietenului unui prieten – care nu aveau nimic de-a face cu ea. O anumită deferență, datorată unor garanții pe care Teresa le ignora, într-un lanț care îl unea pe Dris Larbi cu don Epifanio Vargas prin intermediul bărbatului din cafeneaua Nebraska, l-a determinat pe rifan să o lase de cealaltă parte a tejghelei, mai întâi cu Ahmed, ca ospătăriță, iar mai apoi ca responsabilă, începând din ziua când se făcuse o greșeală în socoteli, iar ea a observat și a refăcut calculele într-o jumătate de minut. Dris a întrebat-o dacă avea studii. Teresa i-a răspuns că foarte puține și numai primare, iar el a rămas privind-o gânditor și i-a spus ai cifre în minte, Mexicano, pari născută pentru adunări și scăderi. Cu așa ceva am lucrat în țara mea, răspunse ea. Când eram mai tinerică. Atunci, Dris i-a spus că în ziua următoare avea să primească salariu de responsabilă, iar Teresa s-a ocupat de local și nu s-a mai vorbit despre asta.

Stătu o vreme pe plajă, până ce termină țigara, cufundată în luminile îndepărtate ce păreau împrăștiate pe apa liniștită și neagră. În cele din urmă privi în jur, înfiorându-se, ca și cum frigul dimineții tocmai ar fi pătruns prin haina pe care o purta cu gulerul ridicat și cu nasturii închiși până sus. Fir-ar! Acolo, în Culiacán, Blondul Dávila îi spusese de multe ori că nu era bună să trăiască singură. Nici vorbă, tăgăduia el. Nu ești genul ăla de fetișcană. Ție îți trebuie un bărbat care să țină hățurile și care să te tragă după el. Iar tu, păi chiar așa cum ești: dulcică și moale. Frumușică foc. Meseriașă. Pe tine cineva ori te ține ca o regină, ori nu te ține. Nici sosuri nu faci; și de ce să faci, dacă există restaurante. Și-n plus îți place asta, iubito. Îți place

ce-ți fac eu acum și cum îți fac, și-o să vezi tu – râdea când îi șoptea asta, afurisitul de Blond blestemat, în timp ce-i mângâia pântecul cu buzele – ce nasol o să fie când mie o să mi se dea ce mi se cuvine și o să fiu coborât fără bilet de-ntors. Poc. Așa că vino-ncoace, negruțo. Vino-ncoace, coboară până la gura mea și agață-te de mine și nu mă lăsa să scap, și îmbrățișează-mă tare, fiindcă într-o zi o să fiu mort și n-o să mă mai îmbrățișeze nimeni. Ce păcat de tine, atunci, scumpete! Așa, singurică. Vreau să spun, când eu n-o să mai fiu și o să-ți amintești de mine, și o să-ți fie dor de asta, și o să știi că nimeni n-o să ți-o mai facă așa cum ți-am făcut-o eu.

Așa singurică. Cât de straniu și, în același timp, cât de familiar îi părea acum acest cuvânt: singurătate. Ori de câte ori Teresa îl auzea în gura altora ori îl rostea în sinea ei, imaginea care îi venea în minte nu era a ei, ci a Blondului, într-un loc pitoresc unde îl pândise odată. Sau poate că imaginea era într-adevăr chiar a ei: Teresa însăși observându-l pe el. Pentru că au existat și perioade întunecate, uși negre pe care Blondul le închidea în urma lui, la kilometri întregi depărtare, de parcă n-ar mai fi coborât de-acolo, de sus. Uneori se întorcea dintr-o misiune ori de la o treabă din acelea despre care nu povestea niciodată, însă cu care toată Sinaloa părea să fie la curent, și rămânea mut, fără fanfaronadele obișnuite, ocolindu-i întrebările de la cinci mii de picioare înălțime, evaziv, mai egoist ca oricând, de parcă ar fi fost foarte ocupat. Iar ea, buimăcită, neștiind ce să spună ori ce să facă, se învârtea în jurul lui ca un animal neajutorat, așteptând gestul sau cuvântul care să i-l înapoieze din nou. Înspăimântată.

În momentele acelea, el pleca de acasă, în centrul orașului. Pentru o vreme, Teresa bănuise că avea altă amantă – avea mai multe, fără îndoială, ca toți bărbații, însă ea se temea că avea una în mod deosebit. Asta o făcea să înnebunească de rușine

și de gelozie; așa încât, într-o dimineață, l-a urmărit până în apropiere de piața Garmendia, ascunzându-se printre oameni, până ce l-a văzut intrând în taverna La Ballena: *Intrarea interzisă vânzătorilor, cerșetorilor și minorilor*. Afișul de pe ușă nu le menționa și pe femei, însă oricine știa că aceasta era una dintre regulile tacite ale localului: numai bere și numai bărbați. Așa încât a rămas în stradă o bună bucată de vreme, mai bine de o jumătate de oră, în dreptul vitrinei unui magazin de pantofi, fără să facă altceva decât să vegheze ușile batante și să-l aștepte să iasă. Însă el nu ieșea, așa încât, în cele din urmă, a trecut strada și s-a dus până la micul restaurant de vizavi, al cărui salon comunica cu taverna. A cerut o băutură răcoritoare, a mers până la ușa din capăt, a aruncat o privire și a văzut o sală mare, plină de mese, iar în fund un tonomat unde Dos Reales cântau *Pe drumurile vieții*. Fapt neobișnuit pentru acel loc, la acea oră, la fiecare masă se afla un bărbat singur cu o sticlă de bere. Chiar așa. Câte unul la fiecare masă. Aproape toți păreau a fi oameni în toată firea, cu pălării de panama și cu șepci de baseball pe cap, fețe brune, mustăți mari și negre ori albite, fiecare bând în tăcere, adânciți în sinea lor și fără să vorbească cu nimeni, ca niște ciudați filosofi căzuți pe gânduri; iar unele sticle de bere încă aveau șervețelul de hârtie cu care erau servite introdus pe jumătate în gura sticlei, ca și cum ar fi avut pe mese niște garofițe albe pe care le serveau cu berile. Cu toții tăceau, beau și ascultau muzica pe care, din când în când, câte unul se ridica să o pună introducând monede în tonomat, iar la una dintre mese stătea Blondul Dávila cu scurta lui de pilot pe umeri, cu capul lui blond nemișcat, complet singur, privind în gol; a petrecut așa minut după minut, curmându-și nemișcarea numai ca să scoată garofița de hârtie din jumătatea de Pacífico de șapte *pesos* și s-o ducă la buze. Au tăcut Dos Reales și i-a înlocuit José Alfredo, cântând *Când anii se vor duce*. Atunci Teresa s-a îndepărtat încet

de ușă și a ieșit în stradă, iar pe drumul de întoarcere spre casă a plâns multă vreme fără să se poată opri. Plângea și iar plângea, incapabilă să-și țină lacrimile, fără să știe prea bine pentru ce. Poate pentru Blond, sau pentru ea însăși. Pentru când anii se vor duce.

O făcuse. Numai de două ori, în intervalul cât stătuse la Melilla. Iar Blondul avea dreptate. Însă nici ea nu se așteptase la mare lucru. Prima oară fusese din curiozitate: voia să afle cum se simte după atâta vreme, cu amintirea îndepărtată a bărbatului ei și cu aceea, mai recentă și mai dureroasă, a lui Fierros Motanul, cu zâmbetul lui crud, cu violența lui, încă bine înfipte în carne și în memorie. Alesese cu o anumită grijă, nu lipsită de hazard, fără probleme și fără consecințe. Era un soldățel, un militar care a abordat-o la ieșirea din cinematograful Nacional, unde văzuse un film cu Robert de Niro, în ziua ei liberă: unul despre război și despre prieteni, cu un final destul de anapoda, jucând ruletă rusească așa cum îi văzuse odată pe Blond și pe vărul lui, zdravăn pișcați de tequila, făcând-o pe idioții cu un revolver, până când a început să strige la ei, le-a luat arma și i-a trimis la culcare în timp ce ei râdeau, bețivi nenorociți și iresponsabili. Povestea cu ruleta rusească a întristat-o când și-a amintit-o; și poate că de aceea, la ieșire, când militarul s-a apropiat de ea – în cămașă cadrilată, ca sinaloezii, înalt, amabil, cu păr deschis la culoare și scurt, la fel ca Blondul –, s-a lăsat invitată la un suc la Anthony's, a ascultat conversația lui nesemnificativă și a sfârșit împreună cu el pe zidurile orașului vechi, goală de la brâu în jos, cu spatele la perete și cu un motan deasupra împrejmuirii din piatră privindu-i cu interes, cu niște ochi pe care luna îi făcea să strălucească. Abia dacă a simțit ceva, pentru că era prea atentă să se observe pe sine, comparând senzații și amintiri, ca și cum din nou s-ar fi împărțit în două persoane, cealaltă fiind motanul

care privea de vizavi, imparțial și tăcut, asemenea unei umbre. Soldățelul voise să o revadă, și ea îi spusese sigur, iubitule, în altă zi; însă știa că nu avea să-l mai vadă niciodată, ba chiar, dacă într-o zi l-ar fi întâlnit pe undeva – Melilla era un oraș mic –, nu avea să-l recunoască, ori s-ar fi prefăcut că nu-l recunoaște. Nici măcar nu-i reținuse numele.

A doua oară fusese o chestiune practică și un polițist. Formalitățile pentru documentele ei provizorii mergeau lent, iar Dris Larbi o sfătuise să grăbească demersurile. Tipul se numea Souco. Era un inspector între două vârste, cu înfățișare rezonabilă, care obținea favoruri pentru emigranți. Fusese de două ori la Yamila – Teresa avea instrucțiuni să nu îi taxeze băutura – și se cunoșteau vag. Se dusese să-l vadă, iar el îi pusese problema fără ocolișuri. Ca în Mexic, i-a spus, fără ca ea să fie în stare să priceapă ce înțelegea ticălosul acela prin obiceiuri mexicane. Opțiunile erau: bani sau cealaltă chestie. În privința banilor, Teresa economisea până la ultima centimă, așa încât a înclinat pentru cealaltă chestie. Dintr-o curioasă pornire machistă, care a fost cât pe ce s-o facă să râdă chiar și pe ea, acest Souco și-a dat toată silința, în camera 106 a hotelului Avenida – Teresa stabilise cât se poate de limpede că avea să fie o întâlnire, și nu mai multe –, și chiar a cerut un verdict la momentul țigării și al lehamitei, atent la stima de sine și cu prezervativul încă pus. Mi-a venit, spuse ea îmbrăcându-se, cu trupul acoperit de sudoare. Mi-a venit înseamnă m-am udat? a întrebat-o el. Sigur, răspunse ea. Apoi, după ce s-a întors acasă, a rămas așezată în baie, spălându-se gânditoare și foarte lent, multă vreme, înainte de a fuma o țigară în fața oglinzii, observând cu teamă fiecare dintre trăsăturile celor douăzeci și trei de ani de viață ai ei, ca și cum i-ar fi fost frică să nu le vadă alterându-se într-o transformare stranie. Frică să nu vadă, într-o zi, propria sa imagine singură la masă, ca bărbații

din taverna aceea din Culiacán; și să nu plângă, și să nu se mai recunoască.

Însă Blondul Dávila, la fel de precis în previziunile, ca și în neprevederile sale, se înșelase într-un punct al pronosticului său. Pornind de la anumite lucruri, știa ea acum, singurătatea nu era greu de asumat. Nici măcar micile accidente și concesii nu o tulburau. Ceva murise odată cu Blondul, cu toate că acel ceva avea de-a face mai puțin cu Blondul decât cu ea însăși. Poate o anumită inocență, ori o siguranță nejustificată. Teresa scăpase de foarte tânără de frig, lăsând în urmă strada dușmănoasă, mizeria și aspectele în aparență cele mai dure ale vieții. Crezuse că s-a îndepărtat de toate acestea pentru totdeauna, neștiind că frigul continua să pândească dinapoia ușii închise și echivoce, așteptând clipa potrivită ca să alunece prin crăpătură și să-i înfioreze din nou existența. Dintr-odată crezi că groaza e departe, la foarte mare distanță, iar ea ți se strecoară înăuntru. Încă nu era pregătită, pe atunci. Era o fetișcană: iubita unui traficant, foarte dichisită în casă, colecționând casete video, bibelouri și planșe cu peisaje de atârnat pe pereți. Una dintre atâtea altele. Întotdeauna gata pentru bărbatul ei, care i-o întorcea regește. Nemaipomenit. Cu Blondul, tot timpul râdeai și făceai dragoste. Mai târziu, ea văzuse primele semne de departe, fără să le acorde atenție. Semne nefaste. Avertismente pe care Blondul le lua în glumă sau, ca să fim mai exacți, de care i se rupea lui. I se fâlfâia, fiindcă el era foarte isteț, în ciuda celor spuse de alții. Foarte dezghețat și foarte tupeist. Pur și simplu, a hotărât să dea lovitura și să nu mai aștepte. Nici măcar pe ea n-ar fi așteptat-o, parșivul. Iar drept urmare, într-o zi, dintr-odată, bip-bip: Teresa se văzuse din nou afară, sub cerul liber, alergând zăpăcită, cu o geantă și cu un pistol în mâini. Iar apoi răsuflarea lui Fierros Motanul și membrul lui întărit înfigându-se în ea, flama împușcăturilor, fața

surprinsă a lui Potemkin Gálvez, capela lui Malverde și mirosul havanei lui don Epifanio Vargas. Frica ce i se lipea de piele precum fumul lumânărilor aprinse, îngreunându-i sudoarea și cuvintele. Iar într-un sfârșit, între ușurarea a ceea ce rămânea în urmă și incertitudinea viitorului, un avion cu ea însăși, sau cu cealaltă femeie care îi apărea uneori, privindu-se – privind-o – în reflexul nocturn al geamului, la trei mii de metri deasupra Atlanticului. Madrid. Un tren spre sud. Un vapor legănându-se pe mare și noaptea. Melilla. Iar acum, la capătul celălalt al îndelungatei călătorii, Teresa nu avea să mai poată uita niciodată suflul sinistru care dădea târcoale afară. Nici dacă ar fi avut încă o dată pielea și pântecul disponibile pentru cei care nu mai erau Blondul. Nici măcar dacă – simpla idee o făcea să zâmbească într-un fel straniu – ar fi iubit din nou sau ar fi crezut că iubește. Dar poate că succesiunea corectă, se gândea ea recapitulându-și povestea, era mai întâi să iubești, apoi să crezi că iubești și, în cele din urmă, să încetezi a iubi, ori să iubești o amintire. Acum știa – iar asta o înfricoșa și, în mod paradoxal, o liniștea în același timp – că era posibil, ba chiar ușor, să se instaleze în singurătate ca într-un oraș necunoscut, într-un apartament cu un televizor vechi și cu un pat a cărui somieră scârțâie când te întorci pe partea cealaltă, într-o insomnie. Să se ridice ca să urineze și să rămână acolo în tăcere, cu o țigară între degete. Să se vâre sub duș și să-și mângâie sexul cu mâna umezită de apă și de săpun, cu ochii închiși, amintindu-și de gura unui bărbat. Și când te gândești că asta putea să dureze toată viața și că ea ar putea, în mod ciudat, să se obișnuiască cu gândul că așa stăteau lucrurile. Să se resemneze să îmbătrânească amărâtă și singură, blocată în orașul acela, ca în orice alt colț de lume pierdut, în timp ce lumea asta continua să se învârtă așa cum

a făcut-o întotdeauna, deși mai înainte ea nu-și dădea seama: impasibilă, crudă, indiferentă.

L-a revăzut o săptămână mai târziu, lângă piața mică de pe coasta Montes Tirado. Se dusese să cumpere mirodenii de la prăvălia de coloniale Kif-Kif – în lipsă de ardei mexican, gustul ei pentru picant sfârșise prin a se adapta la condimentele arăbești tari – și mergea în susul străzii, cu câte o sacoșă în fiecare mână, căutând fațadele cu mai multă umbră pentru a evita căldura dimineții, care acolo nu era umedă, ca în Culiacán, ci uscată și aspră: căldură nord-africană de chei fără apă, nopal, maquis și piatră goală. L-a văzut ieșind dintr-o prăvălie de electrice, cu o cutie sub braț, și îl recunoscu pe dată: la Yamila, cu câteva zile în urmă, bărbatul pe care îl lăsase să-și termine băutura în timp ce Ahmed făcea curat pe jos, iar fetele își luau rămas-bun până dimineață. Și el a recunoscut-o; fiindcă, atunci când a trecut prin dreptul ei, îndepărtându-se puțin ca să n-o deranjeze cutia pe care o ducea, a zâmbit în același fel ca atunci când avea whisky-ul pe tejghea și cerea permisiunea să-l termine, mai mult cu ochii de cât cu gura, și i-a spus bună. Ea i-a răspuns bună și și-a continuat drumul în vreme ce el punea cutia în portbagajul unei furgonete parcate lângă trotuar: și, fără să se întoarcă, a știut că o privea în continuare, până când, în sfârșit, aproape de colțul străzii, i-a simțit pașii în spatele ei sau i s-a părut că-i simte. Atunci, Teresa a făcut un lucru straniu, pe care ea însăși nu era în stare să-l explice: în loc să continue direct spre casă, a cotit-o la dreapta, intrând în piață. A umblat la întâmplare, ca și cum ar fi căutat protecție printre oameni, deși n-ar fi știut să răspundă dacă cineva ar fi întrebat-o de ce anume se proteja. Cert este că a umblat fără țintă printre însuflețitele standuri de legume-fructe, cu glasurile de negustori și de clienți răsunând sub hala de sticlă, iar după ce a hoinărit prin raionul de pescărie, a ieșit pe poarta ce dădea

spre micuța cafenea din strada Comisario Valero. Astfel, fără să se uite în urmă nici măcar o dată în lungul său ocol, a ajuns acasă. Ușa se afla la capătul unei scări văruite, pe o străduță care urca prin Poligon, printre gratii cu glastre de mușcate și jaluzele verzi – era un bun exercițiu, să urce și să coboare de două sau de trei ori pe zi –, iar de pe scară se zăreau acoperișurile orașului, minaretul roșu-alb al moscheii centrale, și în depărtare, în Maroc, umbra întunecată a muntelui Gurugú. În cele din urmă s-a întors să privească îndărăt, în timp ce-și căuta cheile în buzunarul de la blugi. Atunci l-a putut vedea la colțul străduței, tăcut și liniștit, ca și cum toată dimineața nu s-ar fi urnit din acel loc. Soarele reverbera în pereții văruiți și în cămașa lui, aurindu-i brațele și gâtul, și proiectând pe pământ o umbră intensă și bine definită. Un singur gest, un cuvânt, un zâmbet inoportun ar fi făcut-o să se întoarcă pe călcâie, și să deschidă ușa și s-o închidă imediat după ea, lăsând bărbatul în urmă, afară, departe de casa și de viața ei. Însă, când privirile lor s-au încrucișat, el s-a mărginit să rămână așa cum stătea, nemișcat, la colțul străduței, în toată acea lumină a pereților albi și a cămășii lui albe. Iar ochii verzi păreau să zâmbească de departe, ca atunci când ea spusese e ora închiderii de după tejgheaua de la Yamila, și de asemenea păreau să vadă lucruri pe care Teresa nu le știa. Lucruri despre prezentul și despre viitorul ei. Poate că de aceea, în loc să deschidă ușa și s-o închidă în urma ei, a lăsat sacoșele jos, s-a așezat pe o treaptă și și-a scos pachetul de țigări. L-a scos foarte încet și, fără să-și ridice privirea, a rămas așa, în timp ce bărbatul urca scara până când a ajuns în dreptul ei. Pentru o clipă, umbra lui a acoperit lumina soarelui. Apoi s-a așezat lângă ea, pe aceeași treaptă; și, tot privind în jos, ea a văzut niște pantaloni din bumbac albaștri, foarte decolorați. Niște teniși gri. Mânecile cămășii suflecate pe brațele arse de soare, subțiri și puternice. Un ceas subacvatic Seiko, cu curea

neagră, la încheietura stângă. Tatuajul cu Christul crucificat pe antebrațul drept.

Teresa a aprins țigara, aplecându-și fața, iar părul lăsat liber i-a căzut peste chip. Când a făcut asta s-a apropiat un pic de bărbat, fără să vrea; iar acesta s-a îndepărtat la fel cum făcuse pe stradă, când ducea cutia, ca pentru a nu-i deranja mișcarea. Nu l-a privit, și a știut că nici el nu o privea. A fumat în tăcere, analizând cu calm fiecare dintre sentimentele și senzațiile fizice care îi străbăteau trupul. Concluzia era surprinzător de simplă: mai bine aproape decât departe. Dintr-odată, el s-a mișcat puțin, iar ea s-a pomenit temându-se că va pleca. De ce să-ți zic să nu, se gândi. Dacă da. Și-a ridicat fața, îndepărtându-și părul de pe ea ca să-l vadă mai bine. Avea un profil plăcut, cu bărbia osoasă, cu fața bronzată, cu sprâncenele un pic încruntate din cauza luminii care îl făcea să-și mijească ochii. Totul tare mișto. Privea în depărtare, către Gurugú și Maroc.

– Unde ai fost? întrebă ea.

– La drum – vocea lui avea un ușor accent pe care nu-l remarcase prima oară: o modulație plăcută și ușoară, un pic închisă, diferită de spaniola vorbită pe-acolo. M-am întors în dimineața asta.

Așa s-a întâmplat, ca și cum ar fi reînnodat un dialog întrerupt. Doi vechi cunoscuți care se întâlnesc, fără a se surprinde unul pe celălalt. Doi prieteni. Poate doi amanți.

– Mă cheamă Santiago.

În sfârșit se întorsese. Ori ești foarte șmecher, gândi ea, ori ești o comoară. În orice caz, era totuna. Ochii verzi zâmbeau iarăși, siguri și liniștiți, studiind-o.

– Eu sunt Teresa.

El îi repetă numele în șoaptă. Teresa, spuse pe un ton reflexiv, ca și cum, dintr-o pricină încă necunoscută amândurora, trebuia să se obișnuiască a-l rosti. Continuă să o observe în timp ce ea absorbea fumul țigării înainte de a-l arunca afară

brusc, ca pe o hotărâre; iar când lăsă chiștocul să cadă pe jos și se ridică, el rămase nemișcat, așezat pe treaptă. Înțelese că avea să rămână acolo fără a forța lucrurile, dacă nu îi înlesnea pasul următor. Nu din nesiguranță sau din timiditate, firește. Era limpede că nu era un astfel de om. Calmul său părea să arate că era vorba de o chestiune fifty-fifty și că fiecare trebuia să-și parcurgă partea sa de drum.

–Vino, spuse ea.

Era altfel, constată ea. Mai puțin imaginativ și amuzant decât Blondul. Nu existau, ca în celălalt caz – tânărul soldat și polițistul nici nu intrau în calcul – glume, nici râsete, nici obrăznicii, nici grosolănii, spuse ca preludiu ori ca picanterie. De fapt, de acea primă dată abia dacă au existat cuvinte: bărbatul acela tăcea mai tot timpul, în timp ce se mișca foarte serios și foarte lent. Extrem de minuțios. Ochii lui, care chiar și atunci erau liniștiți, nu o pierdeau nici o clipă. Nu se îndepărtau și nu se mijeau niciodată. Iar când o rază de lumină intra printre vergelele jaluzelei, făcând să strălucească minuscule picături de sudoare pe pielea Teresei, scânteierile verzi păreau să se deschidă mai mult, fixe și mereu pregătite, la fel de senine ca restul trupului subțire și viguros, care nu o asalta nerăbdător, așa cum se așteptase ea, ci pătrundea ferm, sigur. Fără să se grăbească. Extrem de atent la senzațiile pe care femeia le arăta pe chip și la înfiorările cărnii ei, ca și la controlul de sine; prelungind până la limită fiecare sărut, fiecare mângâiere, fiecare poziție. Repetând o dată și încă o dată aceleași gesturi, aceleași vibrații și reacții, toată acea înlănțuire complexă: miros de sex nud și umed, încordat. Salivă. Căldură. Lentoare. Presiune. Pace. Cauze și efecte ce se preschimbau în noi cauze, succesiuni identice, în aparență interminabile. Iar atunci când ea avea vertijuri de luciditate, ca și cum stătea să cadă dintr-un loc unde zăcea

ori plutea abandonată, și, crezând că se deșteaptă, reacționa într-un fel sau altul, accelerând ritmul, ori purtându-l pe unde știa ea – credea că știe – că orice bărbat vrea să fie purtat, el clătina ușor din cap, tăgăduind, și se accentua zâmbetul senin al ochilor lui, și rostea în șoaptă vorbe neauzite, iar odată chiar își ridică un deget ca s-o certe cu blândețe, așteaptă, șopti el, stai liniștită, nici să nu clipești; și după ce se dădu înapoi și rămase nemișcat pentru o clipă, cu mușchii feței înțepeniți, concentrat pentru a-și recăpăta controlul – îl simțea între coapse, foarte dur și udat de ea – dintr-odată se adânci din nou, încet, încă și mai lent și mai adânc, până departe înăuntru. Iar Teresa își înăbuși un geamăt și totul reîncepu, de la capăt, în timp ce soarele, printre crăpăturile jaluzelei, o orbea cu rafale de lumină scurte și călduțe, ca niște lovituri de pumnal. Și astfel, cu răsuflarea întretăiată, privindu-l cu ochii ieșiți din orbite, atât de aproape încât părea să-l aibă cu totul, cu fața și cu buzele, și cu ochii, înlăuntrul ei, prizonieră între trupul acela și cearșafurile răvășite și ude la spate, îl strânse și mai tare cu brațele și cu mâinile, și cu picioarele și cu gura, în timp ce se gândea dintr-odată: Dumnezeule, Sfântă Fecioară, Maica Domnului, am uitat să folosim prezervativul.

4
Hai unde nimeni nu ne-o judeca

Lui Dris Larbi nu-i plăcea să se amestece în viața privată a fetelor. Sau, cel puțin, așa mi-a spus. Era un om liniștit, atent la afacere, adept al ideii ca fiecare să-și facă treaba după cum îi vine mai bine, numai să nu i se pună lui în cârcă nota de plată. Atât de pașnic era, mi-a povestit, încât până și barba și-o lăsase pentru a-i face pe plac cumnatului: un molâu care trăia în Nador, cu sora lui și cu șapte nepoți. Poseda buletin spaniol și *nequa* marocană, vota la alegeri, tăia mielul în ziua de Aid el Adha și plătea impozite pe beneficiile declarate din afacerile lui oficiale: nu era o biografie rea pentru cineva care trecuse granița la vârsta de zece ani, cu o cutie de curățat pantofi sub braț și cu mai puține acte decât un iepure de munte. Tocmai acest punct, al afacerilor, îl obligase pe Dris Larbi să cântărească, o dată și încă o dată, situația Teresei Mendoza. Fiindcă Mexicana a sfârșit prin a deveni ceva deosebit. Ținea contabilitatea la Yamila și cunoștea unele secrete ale afacerii. În plus, se pricepea la socoteli, iar asta era foarte util în altă ordine de idei. La urma urmei, cele trei cluburi de *rendez-vous* pe care rifanul le deținea în oraș făceau parte din niște afaceri mai complexe, care includeau înlesnirea traficului ilegal de emigranți – el îl numea tranzit privat – la Melilla și în Peninsulă. Acestea cuprindeau treceri

prin îngrăditura de hotar, locuințe conspirative în Cañada de la Muerte sau în case vechi din Cartierul Regal, mituirea polițiștilor de gardă din posturile de control, ori expediții mai complexe, câte douăzeci sau treizeci de persoane la un drum, cu debarcări clandestine pe plajele andaluze prin intermediul unor vase de pescuit, șalupe sau bărci care plecau de pe coasta marocană. Nu o dată i se propusese lui Dris Larbi să profite de infrastructură pentru a transporta ceva mai rentabil; însă el nu era doar un bun cetățean și un bun musulman, ci mai era și prudent. Drogurile erau bune și însemnau bani rapizi, dar, când erai cunoscut și cu o anumită poziție de partea asta a graniței, să lucrezi în acest domeniu presupunea să compari, mai devreme sau mai târziu, dinaintea unui tribunal. Și una era să ungi doi polițiști spanioli ca să nu le ceară prea multe acte fetelor sau emigranților, și cu totul altceva să cumperi un judecător. În demersurile poliției, prostituția și imigrația ilegală însemnau condamnări mai mici decât cincizeci de kilograme de hașiș. Mai puține probleme. Banul ieșea mai încet, dar te bucurai de libertate ca să-l cheltuiești și nu ajungeai la avocați și la alte lipitori. Pe cinstea lui că nu.

O urmărise de două ori, fără a se ascunde prea mult. Simulând întâlniri întâmplătoare. De asemenea, făcuse investigații în privința acelui individ: galician, vizite la Melilla la fiecare opt sau zece zile, o șalupă rapidă Phantom, vopsită în negru. Nu trebuia să fii oenolog sau etnolog, sau cum s-o mai fi spunând, ca să deduci că, lichid și în cutie de carton, nu putea fi altceva decât vin. Două consultații la locurile potrivite au permis să se stabilească faptul că omul locuia în Algeciras, că *planeadora*[1] era înregistrată în Gibraltar și că se numea, ori era numit – în acel mediu era greu să știi – Santiago Fisterra.

[1] „Planoarea" (sp. *planeadora*), nume generic dat șalupelor rapide pentru capacitatea lor de a „plana" (sp. *planear*) peste ape. În traducere vom păstra uneori denumirea spaniolă. (n.tr.)

Fără antecedente penale, a povestit în mod confidențial un șef din Poliția Națională, foarte amator, firește, ca fetele lui Dris Larbi să i-o ia la cioc, în timpul orelor de serviciu, în mașina de patrulare. Toate acestea i-au permis șefului Teresei să-și facă o idee aproximativă asupra personajului, considerându-l sub două aspecte: inofensiv, în calitate de client la Yamila, și incomod, ca intim al Mexicanei. Incomod pentru el, firește.

Se gândea la toate acestea în timp ce îi privea pe cei doi. Îi văzuse întâmplător, din automobilul lui, plimbându-se în apropiere de port, în cartierul Mantelete, pe lângă zidurile orașului vechi; iar după ce își continuase drumul un pic, s-a întors, a parcat mașina și s-a dus să bea o sticluță la colțul de la Hogar del Pescador. În piață, sub un arc străvechi al fortăreței, Teresa și galicianul mâncau chebap, la una dintre cele trei mese hodorogite din fața unei dughene. Aroma cărnii condimentate de pe grătar răzbătea până la Dris Larbi, care a fost nevoit să se înfrâneze – nu luase încă prânzul –, ca să nu se ducă până acolo și să ceară ceva. Partea lui marocană era înnebunită după chebap.

În fond, toate sunt la fel, își zise el. Oricât de senine ar părea, când li se înfige o sculă zdravănă, își pun ștreangul de gât și nu mai țin seama de rațiune. Zăbovi o vreme s-o privească de la distanță, cu sticla de Mahou în mână, încercând să stabilească o legătură între tânăra pe care o cunoștea el, micuța mexicană eficientă și discretă din spatele tejghelei, și cealaltă, îmbrăcată în blugi, cu pantofi cu tocuri foarte înalte și cu o geacă din piele, cu părul cu cărare pe mijloc, lins, dat pe spate și strâns pe ceafă ca în țara ei, care stătea de vorbă cu bărbatul așezat lângă ea, la umbra zidurilor. Încă o dată se gândi că nu era deosebit de frumoasă, nu ieșea cu nimic în evidență; însă, dacă se aranja, sau în anumite momente, putea fi și frumoasă. Ochii mari, părul atât de negru, trupul tânăr, pe care stăteau bine pantalonii strânși pe talie, dinții albi și mai ales maniera ei dulce de a vorbi,

ca și felul în care asculta când îi spuneai ceva, tăcută și serioasă, ca și cum ar fi stat pe gânduri, așa încât te simțeai urmărit și aproape important. Despre trecutul Teresei, Dris Larbi știa strictul necesar, și nici nu voia mai mult: că a avut probleme serioase în țara ei și că cineva cu influență i-a făcut rost de un loc unde să se ascundă. O văzuse coborând de pe feribotul de la Málaga, cu geanta ei de voiaj și cu aerul acela buimăcit, surghiunită într-o lume stranie, ale cărei cifruri nu le cunoștea. Porumbița asta o să fie păpată în două zile, se gândise el. Dar Mexicana demonstrase o deosebită capacitate de a se adapta la teren; ca acei soldați tineri de origine țărănească, obișnuiți să îndure soare și frig, care mai apoi, în război, rezistă la orice și sunt în stare să suporte eforturi și privațiuni, înfruntând orice situație de parcă și-ar fi petrecut așa întreaga viață.

De aceea îl surprindea relația ei cu galicianul. Nu se număra printre acelea care se încurcau cu un client, sau cu oricine, ci printre cele extrem de reticente. Printre cele care chibzuiau. Și totuși, iat-o mâncând chebap fără să-și dezlipească ochii de-un oarecare Fisterra; care poate că avea un viitor în față – însuși Dris Larbi era o dovadă că, în viață, te puteai pricopsi – însă, deocamdată, n-avea nici după ce bea apă și, cel mai probabil, îl așteptau zece ani în oricare închisoare spaniolă sau marocană, ori o lovitură de cuțit încasată la un colț de stradă. Mai mult: era sigur că galicianul avea de-a face cu recentele și neobișnuitele cereri ale Teresei de a asista la câteva dintre petrecerile private pe care Dris Larbi le organiza de o parte și de alta a graniței. Vreau să merg, îi servise ea fără alte explicații; iar el, surprins, nu putuse și nici nu voise s-o refuze. Bine, de acord, de ce nu. Fapt este că acolo fusese efectiv, să vezi și să nu crezi, aceeași fată care la Yamila trecea drept rigidă și serioasă dincolo de tejghea, dar foarte dichisită acum, foarte machiată și foarte arătoasă, cu aceeași pieptănătură cu cărare pe mijloc

și cu părul bine tras pe spate și cu un costum negru cu fustă scurtă, foarte decoltat, din acelea care se lipesc pe un corp care nu arăta rău, iar în prelungirea tocurilor înalte, niște picioare – niciodată Dris Larbi n-o văzuse astfel mai înainte –, de fapt, destul de acceptabile. Îmbrăcată ca să te dea gata, se gândise rifanul prima dată, atunci când o luase, cu două mașini și cu patru fete europene, pentru a o duce de cealaltă parte a graniței, dincolo de Mar Chica, la o cabană de lux din apropiere de plaja Kariat Arkeman. Apoi, după ce se puseseră pe chefuit – doi colonei, trei funcționari de rang înalt, doi politicieni și un comerciant bogat din Nador –, Dris Larbi nu-și mai luase ochii de la Teresa, curios să afle ce punea la cale. Pe când cele patru europene, întărite de trei marocane foarte tinere, îi întrețineau pe invitați într-un mod convențional în genul acela de situații, Teresa înfiripa conversații cu mai toată lumea, în spaniolă și, de asemenea, într-o engleză elementară despre care, până în acel moment, Dris Larbi nu știa că ea ar fi stăpânit-o, și pe care el o ignora cu totul, cu excepția cuvintelor *good morning*, *goodbye*, *fuck* și *money*. Teresa a fost, de-a lungul întregii seri, observase el derutat, tolerantă și chiar simpatică pe alocuri, parcă tatonând chibzuit terenul; iar după ce evitase avansurile unuia dintre politicienii locali, care, la ora aceea, era deja încărcat cu tot ce putea fi ingerat în stare solidă, lichidă și gazoasă, a sfârșit prin a se hotărî pentru un colonel din Jandarmeria Regală, pe nume Chaib. Iar Dris Larbi, care, precum acei eficienți *maîtres* din hoteluri și restaurante, se ținea deoparte discret, o tușă ici și alta colo, o indicație din cap sau un zâmbet, căutând să se petreacă totul pe gustul invitaților săi – avea un cont bancar, trei cluburi de rendez-vous de ținut și duzini de emigranți ilegali așteptând undă verde pentru a fi transportați în Spania –, nu putuse decât să aprecieze, ca expert în relații publice, dezinvoltura cu care Mexicana îl vrăjea pe jandarm. Care nu era, iar el observase

îngrijorat acest lucru, un militar oarecare. Fiindcă orice traficant care avea de gând să ducă hașiș între Nador și Alhucemas trebuia să-i plătească un impozit suplimentar, în dolari, colonelului Abdelkader Chaib.

Teresa mai asistase și la o altă petrecere, o lună mai târziu, unde se întâlnise din nou cu colonelul marocan. Și, în vreme ce îi observa cum stăteau de vorbă deoparte, în șoaptă, pe o sofa aproape de terasă – de această dată era vorba de un atic luxos într-una dintre cele mai bune clădiri din Nador –, Dris Larbi începuse să se teamă și hotărâse că nu va mai exista și o a treia oară. Ajunsese chiar să se gândească s-o concedieze de la Yamila, dar se vedea legat de anumite înțelegeri. În acel complex lanț de prieteni ai unui prieten, rifanul nu controla cauzele ultime și nici verigile intermediare; iar în aceste cazuri era mai bine să fii grijuliu și să nu stingherești pe nimeni. Nici nu putea nega o anumită simpatie personală față de Mexicană; ea îi era pe plac. Dar asta nu însemna să-i înlesnească demersurile galicianului, și nici ei futaiurile, prin contactele lui marocane. Fără a mai socoti că Dris Larbi încerca să se țină la distanță de planta numită canabis, în oricare dintre formele și dintre transformările acesteia. Așa încât s-a terminat, își spusese. Dacă ea voia să i-o tragă lui Abdelkader Chaib sau oricui altcuiva în folosul lui Santiago Fisterra, n-avea să fie tocmai el acela care să-i facă patul.

O preveni așa cum obișnuia el să procedeze, fără a se implica prea mult. Aruncând o vorbă. Într-o anumită ocazie, ieșiseră împreună de la Yamila și au coborât pe drum până la plajă, și, în timp ce discutau despre livrarea unor sticle de gin ce trebuia făcută în dimineața următoare, ajungând la colțul aleii de pe malul mării, Dris Larbi îl văzu pe galician așteptând, așezat pe o bancă; fără nici o introducere, în toiul discuției despre lăzile cu sticle și plata furnizorului, spuse: ăla-i din aceia care nu rămân.

Atât. Apoi păstră tăcerea două secunde, înainte de a-și relua vorba despre lăzile de gin și, de asemenea, înainte de a-și da seama că Teresa îl privea foarte serioasă; nu ca și cum n-ar fi priceput, ci provocându-l să continue, până ce rifanul se văzuse obligat să ridice din umeri și să adauge ceva: ori pleacă, ori sunt omorâți.

– Ce-i fi știind tu despre asta – spusese ea.

Și a spus-o cu un ton de superioritate și cu un anumit dispreț, care l-au făcut pe Dris Larbi să se simtă un pic ofensat. Ce-o fi crezut indianca asta proastă, se gândi el în cele din urmă. Deschise gura ca să spună o grosolănie sau, poate – nu se hotărâse –, pentru a-i explica mexicancei că știa el câte ceva despre bărbați și despre femei, după ce-și petrecuse o treime din viață făcând trafic cu ființe omenești și cu pizde; și că, dacă nu-i convenea, avea timp să-și caute altă slujbă. Însă păstrase tăcerea, deoarece i se păruse că înțelege că nu la asta se referea ea, la bărbați și la femei, și la cei care ți-o pun și se fac nevăzuți, ci la ceva mai complicat, cu care el nu era la curent; și care, din când în când, dacă cineva era capabil să observe asemenea lucruri, se putea deduce din felul de a privi și din tăcerile acelei femei. Iar în seara aceea, în apropiere de plaja unde aștepta galicianul, Dris Larbi intuise că acea remarcă a Teresei avea mai puțin de-a face cu bărbații care pleacă decât cu bărbații care sunt omorâți. Fiindcă, în lumea de unde venea ea, a fi omorât era o formă de a pleca la fel de naturală ca oricare alta.

Teresa avea o fotografie în poșetă. O ținea în portofel de multă vreme: de când le-o făcuse Crețul Parra, ei și Blondului Dávila, odată, pe când sărbătoreau ziua lui de naștere. În fotografie erau numai ei doi: el purta scurta de pilot și o petrecea cu un braț pe după umeri. Arăta foarte mișto, râzând în fața camerei, cu înfățișarea lui de *gringo* slab și înalt, cu cealaltă mână agățată, cu degetul mare, de catarama de la curea. Fața lui surâzătoare

contrasta cu a Teresei, care schița numai un zâmbet inocent și derutat. Pe atunci avea doar douăzeci de ani și părea nu doar foarte tânără, ci și fragilă, cu ochii larg deschiși dinaintea flashului aparatului și cu acea strâmbătură oarecum forțată pe gură, nereușind să se molipsească de veselia bărbatului care-o îmbrățișa. Poate că, așa cum se întâmplă cu majoritatea fotografiilor, expresia era întâmplătoare: un moment oarecare, hazardul fixat pe peliculă. Dar cum să nu se aventureze acum, cu lecția știută, să interpreteze. Adesea imaginile, situațiile și fotografiile nu sunt cu totul ceea ce sunt până când nu sosesc evenimentele ulterioare; ca și cum ar rămâne în suspensie, provizorii, pentru a se vedea confirmate sau dezmințite mai târziu. Ne facem fotografii nu cu scopul de a ne aminti, ci pentru a le completa mai apoi cu restul vieților noastre. De aceea există fotografii nimerite și fotografii care nu sunt tocmai nimerite. Imagini pe care timpul le pune la locul lor, atribuindu-le unora semnificația lor reală și negându-le pe altele care se sting singure, ca și când culorile s-ar șterge cu timpul. Acea fotografie pe care o păstra în portofel era din acelea care se fac pentru ca mai apoi să dobândească sens, cu toate că nimeni nu știe asta atunci când o face. Iar în cele din urmă, trecutul mai recent al Teresei dădea acestui vechi instantaneu un viitor inexorabil, în sfârșit consumat. Acum era ușor, de pe acest țărm de umbre, să citești sau să interpretezi. Totul părea evident în atitudinea Blondului, în expresia Teresei, în zâmbetul confuz motivat de prezența aparatului. Ea zâmbea ca să-i fie pe plac bărbatului ei, atât cât trebuia – vino-ncoace, negruțo, uită-te în obiectiv și gândește-te la cât mă iubești, scumpete –, în timp ce prevestirea întunecată i se refugia în ochi. Presentimentul.

Acum, așezată alături de un alt bărbat la poalele vechiului oraș Melilla, Teresa se gândea la acea fotografie. Se gândea la ea pentru că, de îndată ce ajunseseră acolo, în timp ce însoțitorul

ei comanda chebapul maurului cu plita cu cărbuni, un fotograf de stradă, cu un vechi aparat Yashica atârnat de gât, se apropiase de ei și, în timp ce îi spuneau nu, mulțumesc, ea se întrebă ce viitor ar fi putut citi, într-o zi, în fotografia pe care nu aveau să și-o facă, dacă ar fi privit-o după un număr de ani. Ce semne aveau să interpreteze, atunci când totul se va fi săvârșit, în acea scenă din apropiere de ziduri, cu marea vuind la câțiva metri, cu valurile izbind stâncile dincolo de arcada zidului medieval, care lăsa să se întrezărească o fâșie din cerul de un albastru intens, mirosul de alge, de piatră centenară și de gunoi de pe plajă amestecându-se cu aroma chebapului condimentat care se rumenea deasupra jarului.

– Plec în seara asta, spuse Santiago.

Era a șasea de când se cunoscuseră. Teresa numără câteva secunde înainte de a-l privi și încuviință.

– Unde?

– Nu contează unde – o privea grav, fiind sigur că pentru ea erau vești proaste. Am de lucru.

Teresa știa care era acest lucru. Totul era pregătit de cealaltă parte a graniței, întrucât ea însăși avusese grijă să fie pregătit. Obținuseră cuvântul lui Abdelkader Chaib – contul secret al colonelului din Gibraltar tocmai crescuse un pic – că nu aveau să fie probleme la îmbarcare. Santiago aștepta de opt zile un aviz în camera lui de la hotelul Ánfora, în vreme ce Lalo Veiga păzea șalupa adăpostită într-un golfuleț de pe coasta marocană, în apropiere de Punta Bermeja. În așteptarea unei încărcături. Iar acum, avizul sosise.

– Când te întorci?

– Nu știu. Într-o săptămână, cel mult.

Teresa clătină puțin din cap, încuviințând, ca și cum o săptămână era timpul potrivit. Ar fi făcut același gest dacă răspunsul ar fi fost o zi sau o lună.

– Se întunecă, observă el.

Poate că de-asta mă aflu aici, așezată lângă tine, se gândea ea. Vine luna nouă și ai de lucru, și e ca și cum eu aș fi condamnată să repet același rol. Chestiunea e dacă vreau sau nu vreau să-l repet. Dacă îmi convine sau nu-mi convine.

– Să-mi fii credincioasă, sugeră el sau, mai degrabă, zâmbetul lui.

Îl privi de parcă s-ar fi întors de foarte departe. Făcu un efort ca să priceapă la ce naiba se referea.

– Am să încerc, zise ea în cele din urmă, când pricepu.

– Teresa.

– Ce-i?

– Nu trebuie să rămâi aici.

O privea drept în ochi, aproape sincer. Toți priveau drept în ochi, aproape sinceri. Inclusiv atunci când mințeau ori când promiteau lucruri pe care nu aveau să le îndeplinească niciodată, deși nu știau că asta fac.

– Lasă vraja. Am mai vorbit despre asta.

Își deschisese poșeta și își căuta pachetul de țigări și bricheta. Bisonte. Niște țigări groaznice, fără filtru, cu care se obișnuise întâmplător. La Melilla nu existau Faros. Își aprinse una, iar Santiago continua să o privească în același fel.

– Nu-mi place slujba ta, zise el dintr-odată.

– Eu sunt încântată de a ta.

Sună ca un reproș, ceea ce și era, și cuprindea prea multe lucruri în numai șase cuvinte. El își desprinse privirea.

– Voiam să spun că nu ai nevoie de arabul ăsta.

– Dar tu ai nevoie de alți arabi… Și ai nevoie de mine.

Își aminti fără să vrea. Colonelul Abdelkader Chaib avea cam cincizeci de ani și nu era un om rău. Doar ambițios și egoist, ca orice bărbat, și la fel de rezonabil ca orice bărbat inteligent. De asemenea, putea să fie, atunci când își propunea acest lucru, educat și amabil. Cu Teresa se purtase curtenitor, fără

să pretindă niciodată mai mult decât avea ea de gând să-i dea și fără s-o confunde cu femeia care nu era. Atent la afacere și respectând acoperirea. Respectând-o până la un punct.

– S-a isprăvit.

– Sigur.

– Îți jur. M-am gândit mult. S-a isprăvit.

Era în continuare încruntat, iar ea se întoarse pe jumătate. Dris Larbi se afla de cealaltă parte a pieței, la colțul cu Hogar del Pescador, cu o berică în mână, uitându-se pe stradă. Sau la ei doi. Îl văzu ridicând sticla, ca pentru a o saluta, și îi răspunse înclinând puțin capul.

– Dris e-un om de treabă, spuse ea, întorcându-se din nou spre Santiago. Mă respectă și mă plătește.

– E un pește de târfe și un arab parșiv.

– Iar eu sunt o indiancă, parașută și parșivă.

El tăcu, iar ea fumă în liniște, supărată, ascultând zgomotul mării dinapoia arcadei de zid. Santiago începu să înfigă distrat frigăruile din metal în farfuria de plastic. Avea niște mâini aspre, puternice și brune, pe care ea le cunoștea bine. Purta același ceas subacvatic ieftin și fiabil și nici un fel de brățări sau inele. Reflexele de lumină de pe varul pieții îi aureau puful pe tatuajul de pe braț. Și îi deschideau culoarea ochilor.

– Poți să vii cu mine, sugeră el în cele din urmă. La Algeciras se poate sta bine… Ne-am vedea în fiecare zi. Departe de toate astea.

– Nu știu dacă vreau să te văd în fiecare zi.

– Ești o tipă ciudată. Ciudată de nu se poate. Nu știam că voi, mexicancele, sunteți așa.

– Nu știu cum sunt mexicancele. Știu cum sunt eu – se gândi o clipă. În unele zile cred că știu.

Aruncă țigara pe jos, stingând-o cu talpa pantofului. Apoi se întoarse ca să verifice dacă Dris Larbi mai era în barul de vizavi.

Nu mai era. Se ridică și zise că are chef să facă o plimbare. Încă așezat, în timp ce-și căuta banii în buzunarul de la spate al pantalonilor, Santiago continua s-o privească, iar expresia lui era alta. Zâmbea. Întotdeauna știa cum să zâmbească pentru a-i risipi norii negri. Pentru asta sau pentru treaba de dincolo. Incluzându-l aici și pe Abdelkader Chaib.

– La dracu', Teresa.

– Ce-i?

– Uneori parcă ești un copil, și-mi place – se ridică, lăsând câteva monede pe masă. Vreau să spun, când te văd mergând și tot tacâmul. Mergi dând din fund, te întorci, și aș mușca din el ca dintr-un fruct proaspăt… Și țâțele astea...

– Ce-i cu ele?

Santiago își înclină capul într-o parte, căutând o definiție adecvată.

– Sunt frumoase, conchise el serios. Cele mai bune țâțe din Melilla.

– Măi, să fie! Ăsta-i un compliment spaniol?

– Păi, nu știu – așteptă ca ea să se oprească din râs. Asta-mi trece prin cap.

– Numai asta?

– Nu. Îmi mai place și cum vorbești. Sau cum taci. Mă face să mă simt, nu știu… În multe feluri. Iar pentru unul din felurile astea, probabil cuvântul potrivit este tandru.

– Bine. Mă bucur că uneori mai uiți de rotunjimile mele și că devii așa tandru.

– Nu trebuie să uit nimic. Țâțele tale și eu tandru suntem compatibili.

Ea își scoase pantofii și începură să pășească prin nisipul murdar, iar apoi printre stânci, pe malul mării, pe sub zidurile din piatră galben-ocru, prin ale căror deschizături se iveau tunurile oxidate. În depărtare se contura silueta albăstrie

a capului Tres Forcas. Din când în când, spuma le stropea picioarele. Santiago mergea cu mâinile în buzunare, oprindu-se la răstimpuri ca să verifice dacă Teresa nu risca să alunece pe mâzga de pe pietrele ude.

– Alteori – adăugă el dintr-odată, ca și cum n-ar fi încetat să se gândească la asta – încep să mă uit la tine și îmi pari brusc foarte matură… Ca în dimineața asta.

– Dar ce s-a întâmplat în dimineața asta?

– Păi, m-am trezit și erai în baie, și m-am ridicat să te văd, și te-am văzut în fața oglinzii, dându-ți cu apă pe față, și te priveai ca și cum îți venea greu să te recunoști. Cu o față de babă.

– Urâtă?

– Tare urâtă. De aceea am vrut să te fac frumoasă la loc și te-am ridicat în brațe, și te-am dus în pat, și-am tot tras la odgoane o oră bunicică.

– Nu-mi aduc aminte.

– De ce-am făcut în pat?

– De-a fi urâtă.

Își amintea prea bine, firește. Se trezise devreme, odată cu prima strălucire cenușie. Cântec de cocoși în zori. Glasul muezinului din minaretul moscheii. Tic-tac în ceasul de pe măsuță. Și ea, incapabilă să-și reia somnul, uitându-se cum crește lumina, puțin câte puțin, pe tavanul dormitorului, iar Santiago adormit, cu fața în jos, cu părul răvășit, cu capul pe jumătate adâncit în pernă și cu barba lui aspră care-i răsărea pe bărbie atingându-i umărul. Respirația lui greoaie și nemișcarea lui aproape desăvârșită, aidoma morții. Și angoasa subită care o făcuse să sară din pat, să se ducă în baie, să deschidă robinetul și să-și ude fața o dată și înc-o dată, în timp ce femeia care se uita la ea din oglindă semăna cu femeia care o privise, cu părul ud, în ziua când telefonul sunase la Culiacán. Iar apoi Santiago, reflectat în spatele ei, cu ochii umflați de somn, gol

ca și ea, îmbrățișând-o înainte de a o duce din nou în pat, ca să facă dragoste printre cearșafurile boțite care miroseau a ei doi, a spermă și a căldură de trupuri îmbrățișate. Iar apoi fantomele dispărând până la noi ordine, încă o dată, cu penumbra dimineții murdare – nu exista nimic mai murdar pe lume decât acea indecisă penumbră cenușie a dimineților – pe care lumina zilei, revărsându-se acum năvalnic printre jaluzele, o trimitea din nou la mama dracului.

– Cu tine mi se întâmplă uneori să rămân un pic pe dinafară, înțelegi? – Santiago privea marea albastră unduindu-se cu hula care plescăia printre stânci; o privire familiară și aproape tehnică. Te țin bine sub control și, deodată, țac. Pleci.

– În Maroc.

– Nu fi prostuță. Te rog. Am spus că s-a terminat cu asta.

Iarăși zâmbetul care ștergea totul. Frumos de nu se poate, se gândi ea din nou. Al naibii contrabandist afurisit!

– Uneori și tu pleci, spuse. Tare departe.

– Cu mine e altceva. Am lucruri care mă preocupă… Vreau să spun, lucruri de acum. Dar cu tine e altceva.

Tăcu un pic. Părea să caute o idee greu de concretizat. Sau de exprimat.

– Ce se-ntâmplă cu tine, zise el în cele din urmă, sunt lucruri care erau deja înainte să te cunosc.

Mai făcură câțiva pași înainte de a se întoarce sub arcada zidurilor. Moșul cu chebapul curăța masa. Teresa și arabul schimbară un zâmbet.

– Niciodată nu-mi povestești nimic despre Mexic, spuse Santiago.

Ea se sprijinea de el, punându-și pantofii.

– Nu sunt multe de povestit, răspunse… Acolo oamenii se omoară între ei pentru droguri sau pentru câțiva *pesos*, ori sunt

omorâți fiindcă se spune că-s comuniști, sau vine un uragan și-i omoară pe toți fără nici o deosebire.

– Mă refeream la tine.

– Eu sunt sinaloeză. Nițel atinsă în mândria mea, în ultima vreme. Dar pripită cum n-ai mai pomenit.

– Și mai cum?

– Asta-i tot. Nici eu nu te-ntreb pe tine despre viața ta. Nu știu nici măcar dacă ești căsătorit.

– Nu sunt – își mișca degetele pe dinaintea ochilor ei – și mă irită că nu m-ai întrebat până azi.

– Nu te întreb. Spun numai că nu știu. Așa a fost înțelegerea.

– Care înțelegere? Nu-mi aduc aminte de nici o înțelegere.

– Fără întrebări tâmpite. Tu vii, eu stau. Tu te duci, eu rămân.

– Dar viitorul?

– De viitor o să vorbim când o să vină.

– De ce te culci cu mine?

– Dar cu cine-ai vrea să mă culc?

– Cu mine.

Se opri în fața lui, cu mâinile în șolduri, sprijinite pe curea, ca și cum urma să-i tragă o melodie populară mexicană.

– Fiindcă ești un gagiu bine făcut – zise ea, privindu-l din creștet până-n tălpi, agale, foarte apreciativ. Fiindcă ai ochii verzi, un fund criminal de frumos, niște brațe puternice… Fiindcă ești un ticălos fără să fii cu totul egoist. Fiindcă poți să fii dur și dulce în același timp… Îți ajunge? – simțea că trăsăturile chipului i se încordează, fără să vrea… Și fiindcă semeni cu cineva pe care l-am cunoscut.

Santiago o privea. Urât, firește. Expresia măgulită se risipise dintr-odată, iar ea îi ghici cuvintele înainte ca el să le rostească.

– Nu-mi place chestia asta că-ți amintesc de altul.

Al naibii galician! Ai naibii bărbați de căcat! Așa de banali cu toții și așa de mișei. Brusc, simți nevoia de a termina acea conversație.

– Ba nu. Eu n-am zis că-mi amintești de altul. Am zis că semeni cu cineva.

– Și nu vrei să știi de ce mă culc eu cu tine?

– În afară că-ți sunt de folos la petrecerile lui Dris Larbi?

– În afară de asta.

– Pentru că te simți minunat în scorburica mea. Și pentru că uneori te simți singur.

Îl văzu cum își trece o mână prin păr, încurcat. Apoi o înșfăcă de braț.

– Dar dacă m-aș culca cu altele? Ți-ar păsa?

Își eliberă brațul, fără violență; doar îl îndepărtă cu blândețe, până când și-l simți din nou liber.

– Sunt sigură că te mai culci și cu altele.

– În Melilla?

– Nu. Asta știu. Aici, nu.

– Spune-mi că mă iubești.

– Haide! Te iubesc.

– Nu-i adevărat.

– Ce-ți pasă? Te iubesc.

Nu mi-a fost greu să aflu viața lui Santiago Fisterra. Înainte de călătoria la Melilla am completat raportul de la poliția din Algeciras cu un altul de la poliția de frontieră, conținând date și locuri, inclusiv nașterea lui în O Grove, un sat de pescari din estuarul Arosa. De aceea știam că, atunci când a cunoscut-o pe Teresa, Fisterra tocmai împlinise treizeci și doi de ani. CV-ul său era unul clasic. Fusese îmbarcat pe vase de pescuit de la paisprezece ani, iar după serviciul militar a lucrat pentru așa-numiții *amos do fume*[1], șefii rețelelor contrabandiste care operau în estuarele galiciene: Charlines, Sito Miñanco, frații Pernas.

[1] „Stăpânii fumului" (în portugheză, în original) sunt conducătorii operațiilor de trafic cu tutun. Mai jos vor apărea așa-numiții *amos da farinha* („stăpânii făinei"), care se ocupă cu traficul de droguri. (n.tr.)

Cu trei ani înainte de întâlnirea lui cu Teresa, raportul poliției de frontieră îl plasa în Villagarcía, ca pilot al unei șalupe ușoare a clanului Pedrusquiño, cunoscută familie de contrabandiști de tutun care, în acea epocă, își extindea activitățile la traficul de hașiș marocan. Pe vremea aceea, Fisterra era plătit cu drumul: munca lui consta în a pilota șalupe rapide care duceau tutun și droguri de pe vase de alimentare și de pescuit situate în afara apelor spaniole, profitând de geografia complicată a litoralului galician. Acest fapt lăsa loc unor periculoase dueluri cu serviciile de pază de coastă, poliția de frontieră și Garda Civilă; iar într-una dintre aceste incursiuni nocturne, în timp ce evita urmărirea unei șalupe rapide prin zigzaguri strânse printre limburile de creștere a midiilor de pe insula Cortegada, Fisterra sau copilotul lui – un tânăr din Ferrol, pe nume Lalo Veiga – au aprins un reflector pentru a-și orbi urmăritorii într-o manevră, iar urmăritorii s-au ciocnit de-un limb. Rezultat: un mort. Povestea figura doar schițată în raporturile poliției; așa încât am format fără nici un rezultat câteva numere de telefon, până când scriitorul Manuel Rivas, galician, prieten de-al meu ce locuia prin zonă – avea o casă lângă Costa de la Muerte –, a întreprins câteva demersuri și a confirmat episodul. După câte mi-a povestit Rivas, nimeni nu a putut dovedi participarea lui Fisterra la incident; însă polițiștii de frontieră locali, la fel de duri ca și contrabandiștii înșiși – crescuseră în aceleași sate și navigaseră pe aceleași vase –, au jurat să-l trimită la fund cu primul prilej. Ochi pentru ochi. A fost suficient pentru ca Fisterra și Veiga să părăsească Rías Bajas, în căutarea unei atmosfere mai sănătoase: Algeciras, la umbra Stâncii Gibraltar, soare mediteraneean și ape albastre. Iar acolo, profitând de permisiva legislație britanică, cei doi galicieni au înmatriculat, prin intermediul unor terți, o șalupă puternică de șapte metri lungime, cu un motor Yamaha PRO cu șase cilindri și 225

de cai-putere, modificat la 250, cu care se deplasau între colonie, Maroc și coasta spaniolă.

– Pe vremea aceea – mi-a explicat la Melilla Manolo Céspedes, după ce-l văzusem pe Dris Larbi –, cocaina încă era pentru cei bogați-bogați. Grosul traficului consta în tutun din Gibraltar și hașiș marocan: două recolte și două mii cinci sute de tone de canabis exportate clandestin în Europa în fiecare an… Totul trecea pe aici, firește. Și continuă să treacă.

Tocmai terminam o cină în regulă, așezați la o masă din La Amistad: un bar-restaurant mai cunoscut de localnici sub numele de Casa Manolo, vizavi de comandamentul Gărzii Civile pe care însuși Céspedes îl construise, pe vremea când era la putere. De fapt, proprietarul localului nu se numea Manolo, ci Mohamed, cu toate că era cunoscut și ca frate al lui Juanito, deținător, la rândul său, al restaurantului Casa Juanito, și care nici el nu se numea Juanito, ci Hassan; labirinturi patronimice, toate acestea, foarte tipice pentru un oraș cu identități multiple precum Melilla. Cât despre La Amistad, era un loc popular, cu scaune și mese din plastic și cu o tejghea pentru *tapas*, frecventat de europeni și de musulmani, unde adesea oamenii prânzeau sau cinau în picioare. Calitatea bucătăriei sale era memorabilă, pe bază de pește și fructe de mare proaspete, venite din Maroc, pe care însuși Manolo – Mohamed – le cumpăra în fiecare dimineață din piața centrală. În acea seară, Céspedes și cu mine mâncam *coquinas*, creveți din Mar Chica, *mero* fărâmițat, cod *a la espalda* și o sticlă de Barbadillo rece. Savurându-le, firește. După ce pescadoarele au început să radă toate locurile de pescuit spaniole, era din ce în ce mai dificil să mai găsești așa ceva în apele Peninsulei.

– Când a venit Santiago Fisterra, continuă Céspedes, aproape tot traficul important se făcea cu șalupe rapide. A venit fiindcă asta era specialitatea lui și fiindcă mulți galicieni încercau să se instaleze în Ceuta, Melilla și pe coasta andaluză… Contactele

se făceau aici sau în Maroc. Zona cea mai tranzitată erau cei paisprezece kilometri dintre Punta Carnero și Punta Cires, în plină strâmtoare: mici traficanți pe feriboturile din Ceuta, transporturi mari pe iahturi și bărci de pescuit, șalupe… Traficul era atât de intens, încât zona era numită Bulevardul Hașișului.

– Dar Gibraltarul?

– Era chiar acolo, în centrul a toate astea – Céspedes arătă pachetul de Winston pe care îl avea aproape, pe fața de masă, și descrise cu furculița un cerc în jurul lui. Ca un păianjen pe pânză. Pe vremea aceea, era principala bază de contrabandă din Mediterana occidentală… Englezii și gibraltarienii, populația locală a coloniei, lăsau mână liberă mafiilor. Investește aici, stimate domn, încredințează-ne nouă banii dumitale, facilități financiare și portuare… Descărcarea tutunului se făcea direct de la magaziile din port la plajele din La Línea, o mie de metri mai încolo… Ei bine, în realitate, toate acestea încă se petrec – arătă încă o dată pachetul. Ăsta e de aici. Fără impozite.

– Și nu ți-e rușine?… Un fost delegat guvernamental să fraudeze Regia de Tutun S.A.

– Nu fi nesuferit. Acum sunt pensionar. Tu știi cât fumez pe zi?

– Și care-i treaba cu Santiago Fisterra?

Céspedes mestecă puțin cod, savurându-l fără grabă. Apoi sorbi o înghițitură de Barbadillo și mă privi.

– Ăla nu știu dacă fuma ori nu fuma; dar să facă trafic ilegal cu tutun, în nici un caz. O călătorie cu o încărcătură de hașiș echivala cu o sută de Winston sau Marlboro. Hașișul era mai rentabil.

– Și mai periculos, îmi închipui.

– Mult mai periculos – după ce le supsese minuțios, Céspedes alinia capetele creveților pe marginea farfuriei, de parcă urmau să fie trecute în revistă. Dacă nu-i ungeai bine pe marocani, o încurcai. Gândește-te la bietul Veiga… Dar cu englezii nu erau

probleme: ei acționau în dubla lor morală obișnuită. Câtă vreme drogurile nu atingeau pământul britanic, se spălau pe mâini… Așa că traficanții veneau și plecau cu transporturile lor, cunoscuți de toată lumea. Iar când erau surprinși de Garda Civilă sau de vameșii spanioli, fugeau și se ascundeau în Gibraltar. Singura condiție era ca, mai întâi, să arunce încărcătura peste bord.

– Așa, atât de ușor?

– Așa. Cu nerușinare – arătă iar pachetul de tutun cu furculița, de astă dată lovindu-l ușor deasupra. Uneori, cei de pe șalupe țineau postați în înaltul stâncii niște complici cu binocluri cu vedere nocturnă și cu radio-transmițătoare, sticleți, îi numeau, ca să fie la același nivel cu polițiștii de frontieră… Gibraltarul era axa unei industrii întregi, și se mișcau milioane. *Mehani* marocani, polițiști gibraltarieni și spanioli… Acolo toți erau mituiți. Până și pe mine au vrut să mă cumpere – râdea printre dinți când își amintea, cu paharul de vin alb în mână. Dar n-au avut noroc. Pe-atunci eu eram cel care îi cumpăra pe alții.

Céspedes suspină.

– Acum, spuse el în timp ce lichida ultimul crevete, e altfel. În Gibraltar, banul se mișcă în alt fel. Fă o tură să te uiți pe la cutiile poștale de pe Main Street și numără câte societăți-fantomă sunt pe-acolo. Te prăpădești. Au descoperit că un paradis fiscal e mai rentabil decât un cuib de pirați, deși fondul e același. Cât despre clienți, ia socotește: Costa del Sol e o mină de aur, iar mafiile străine se instalează în toate felurile imaginabile. În plus, de la Almería la Cádiz, apele spaniole sunt acum foarte bine păzite din cauza emigrației ilegale. Și, deși chestia cu hașișul continuă să meargă din plin, coca prinde și ea puternic rădăcini, iar metodele sunt diferite… Să zicem că s-au isprăvit vremurile artistice sau eroice: cravatele și gulerele albe ți-i arată pe bătrânii lupi de mare. Totul se descentralizează. Șalupele contrabandiste și-au schimbat proprietarii, tacticile și bazele din spatele frontului. Sunt alte păsuni.

După ce a spus toate astea, Céspedes se lăsă pe spate în scaun, îi ceru o cafea lui Manolo-Mohamed și își aprinse o țigară fără impozite. Fața lui de trișor bătrân zâmbea evocatoare, arcuind sprâncenele. Mi-e totuna, părea să spună. Și am înțeles că, în afară de vremurile de odinioară, îi era dor de-un anumit soi de oameni.

– Fapt e – conchise el – că, atunci când Santiago Fisterra a apărut prin Melilla, Strâmtoarea era în plină glorie. Epoca de aur, cum ar spune cei din Gibraltar. Oho! Drumuri directe dus-întors, pe bune. Cu coaie. În fiecare noapte era un joc de-a șoarecele și pisica între traficanți, pe de-o parte, și polițiștii de frontieră, cei din poliție și din Garda Civilă de cealaltă parte… Uneori câștigai, alteori pierdeai – trase îndelung din țigară, iar ochii săi de vulpe se micșorară, în timp ce-și amintea. Și tocmai acolo, ca să fugă de ploaie și să dea de noroaie, a ajuns să se bage Teresa Mendoza.

Se spune că Dris Larbi a fost cel care l-a denunțat pe Santiago Fisterra; și că a făcut-o în ciuda colonelului Abdelkader Chaib sau poate chiar cu știința acestuia. Asta se putea face ușor în Maroc, unde veriga cea mai slabă erau contrabandiștii care nu acționau protejați de bani sau de politică: un nume spus ici sau colo, câteva bancnote trecute dintr-o mână în alta. Iar poliției îi convenea de minune pentru statistici. Oricum ar fi stat lucrurile, nimeni n-a putut dovedi niciodată intervenția rifanului. Când am pus problema – o păstrasem pentru ultima noastră întâlnire –, acesta s-a închis ca într-o carapace și n-a mai fost chip să scot vreun cuvânt de la el. A fost o plăcere. Sfârșitul confidențelor, adio, pentru totdeauna. Însă Manolo Céspedes, care atunci când s-au petrecut faptele era încă delegat guvernamental la Melilla, susține că Dris Larbi a fost cel care, în intenția de a-l îndepărta pe galician de Teresa, a dat această însărcinare contactelor sale din partea cealaltă. În general, consemnul era

plătește și trafichează, după cum îți vine bine. *Iallah bismillah*. Pentru Dumnezeu. Acesta includea o vastă rețea de corupție, care se întindea din munții unde se recolta canabisul până la granița sau coasta marocană. Plățile se distribuiau în proporția adecvată: polițiști, militari, înalți funcționari și membri ai Guvernului. Pentru a se justifica dinaintea opiniei publice – la urma urmei, ministrul de interne marocan asista ca observator la ședințele antidrog ale Uniunii Europene –, jandarmii și militarii organizau capturi periodice; însă întotdeauna la scară mică, reținându-i pe cei care nu aparțineau marilor mafii oficiale și a căror eliminare nu deranja pe nimeni. Indivizi care, deseori, erau denunțați sau arestați chiar de către aceia care le procurau hașișul.

Comandantul Benamú, din serviciul de pază de coastă al Jandarmeriei Regale a Marocului, nu a avut nimic împotrivă să-mi povestească despre participarea lui la episodul de la Cala Tramontana. A făcut-o pe terasa cafenelei Hafa, la Tanger, după ce un prieten comun, inspectorul de poliție José Bedmar – veteran al Brigăzii Centrale și fost agent de informații pe vremea lui Céspedes –, și-a asumat sarcina să-l localizeze și să cadă de acord asupra unei întâlniri, după ce mă tot recomandase prin fax și prin telefon. Benamú era un bărbat simpatic, elegant, cu o mustăcioară bine tunsă, care îi conferea o înfățișare de amorez *latino* din anii cincizeci. Era îmbrăcat în civil, cu haină și cămașă albă, fără cravată, și mi-a vorbit o jumătate de oră în limba franceză, fără să clipească, până când, după ce a căpătat mai multă încredere, a trecut la o spaniolă aproape perfectă. Povestea bine, cu un anumit simț al umorului negru și, din când în când, arăta spre marea care se întindea dinaintea ochilor noștri, sub faleză, ca și cum totul s-ar fi întâmplat chiar acolo, în dreptul terasei unde el își bea cafeaua, iar eu, ceaiul meu de mentă. Când s-au petrecut faptele eram căpitan, a precizat el. Patrulare de rutină cu o șalupă înarmată – chestia cu rutina

a spus-o privind un punct nedefinit de la orizont –, contact radar la vest de Tres Forcas, procedură obișnuită. Din pură întâmplare, exista o altă patrulă pe țărm, cu care se ținea legătura prin radio – continua să privească orizontul când a rostit cuvântul întâmplare –, iar între una și cealaltă, în Cala Tramontana, asemenea unei păsăruici în cuibul ei, o șalupă de mare viteză intrusă în apele marocane, foarte aproape de coastă, urcând la bord o încărcătură de hașiș, cu o barcă amarată. Strigăt de stai, reflector, rachetă de semnalizare cu parașută conturând stâncile de pe insula Charranes peste apa lăptoasă, strigătele regulamentare și două focuri în aer pentru descurajare. Pe cât se pare, *planeadora* – joasă, lungă, subțire ca un ac, vopsită în negru, cu motor – avea probleme de demaraj, întrucât a întârziat până să pornească. La lumina reflectorului și a rachetei de semnalizare, Benamú a văzut două siluete la bord: una pe locul pilotului și cealaltă alergând la pupa să elibereze parâma bărcii, unde se aflau alți doi bărbați, care, în acel moment, aruncau peste bord două colete de droguri pe care *planeadora* nu le îmbarcase. Motorul dădea rateuri, nereușind să demareze; iar Benamú – procedând conform regulamentului, a nuanțat el între două sorbituri din cafea – a ordonat marinarului său de la prova să execute o rafală cu mitraliera de 12,7, ochind spre țintă. A sunat cum sună chestiile astea, taca-taca. Zgomotos, firește. După părerea lui Benamú, făcea impresie. Încă o rachetă de semnalizare. Cei din barcă au ridicat mâinile și, în acel moment, șalupa a cabrat, producând spumă cu elicea, iar bărbatul care stătea în picioare la pupa a căzut în apă. Mitraliera patrulei continua să tragă, taca-taca-taca, iar jandarmii de la țărm au secondat-o, la început timid, pac, pac, iar apoi cu mai multă însuflețire. Parcă era în război. Ultima rachetă de semnalizare și reflectorul iluminau ricoșeurile și urmele gloanțelor de pe apă și, dintr-odată, *planeadora* a scos un huruit mai puternic și a pornit-o ca din pușcă în linie dreaptă; așa încât, atunci când au privit

ei spre nord, se pierduse deja în întuneric. Ca atare, s-au apropiat de barcă, i-au arestat pe cei prezenți – doi marocani – și au pescuit din apă trei colete de hașiș și pe un spaniol care avea un glonț de 12.7 înfipt într-o coapsă – Benamú arătă circumferința cești sale de cafea. Uite-așa un găuroi. Interogat în timp ce i se acorda cuvenita asistență medicală, spaniolul a spus că se numește Veiga și că e marinar pe o șalupă rapidă contrabandistă deținută de un anume Santiago Fisterra; și că tocmai acest Fisterra le-a scăpat printre degete la Cala Tramontana. Lăsându-mă baltă, își amintea Benamú că-l auzise văitându-se pe prizonier. De asemenea, comandantul parcă-și amintea cum acest Veiga, judecat doi ani mai târziu la Alhucemas, a luat cincisprezece ani de închisoare la Kenitra – când a menționat acest lucru, m-a privit ca și cum mi-ar fi recomandat să nu includ niciodată locul cu pricina printre reședințele mele de vară – și că a făcut jumătate din pedeapsă. Denunț? Benamú repetă acest cuvânt de două ori, de parcă i s-ar fi părut complet străin; și, privind din nou întinderea de un albastru-cobalt ce ne despărțea de coastele spaniole, clătină din cap. Nu-și amintea nimic în acest sens. Și nici nu auzise vorbindu-se vreodată de cineva pe nume Dris Larbi. Jandarmeria Regală avea un serviciu de informații propriu, competent, iar paza ei de coastă se dovedea extrem de eficientă. Ca și Garda Civilă a dumneavoastră, sugeră el. Sau și mai eficientă. La Cala Tramontana fusese o acțiune de rutină, un serviciu strălucitor, ca atâtea altele. Lupta împotriva crimei și așa mai departe.

S-a întors după aproape o lună și, la drept vorbind, ea nu se aștepta să-l mai vadă niciodată. În fatalismul ei sinaloez, ajunsese să-l creadă absent pentru totdeauna – e din ăia care nu rămân, spusese Dris Larbi –, iar ea acceptase această absență în același fel în care, acum, îi accepta reapariția. În ultima vreme, Teresa înțelegea că pământul se învârte după reguli proprii și impenetrabile; reguli făcute din cazualități – cuvântul *albures*,

cum se spunea în Mexic, desemna și jocurile de cuvinte cu înțeles dublu – și din hazarduri ce includeau apariții și dispariții, prezențe și absențe, vieți și morți. Iar ceea ce putea ea să facă era, cel mult, să-și asume aceste reguli, să plutească simțindu-se parte dintr-o imensă glumă cosmică în timp ce era târâtă de curent, dând din brațe pentru a rămâne la suprafață, în loc să se epuizeze încercând să înoate împotriva curentului sau să-l priceapă. În acest fel, ajunsese la convingerea că era inutil să dispere sau să lupte pentru orice nu însemna clipa concretă, actul de a inspira și de a expira, cele șaizeci și cinci de bătăi pe minut – ritmul inimii sale fusese dintotdeauna lent și regulat – care o țineau în viață. Era absurd să-și cheltuiască energiile împușcând umbre, scuipând spre cer, deranjând un Dumnezeu ocupat cu treburi mai importante. Cât privește credințele ei religioase – cele pe care le adusese din țara ei și care supraviețuiau rutinei din noua ei viață –, Teresa continua să meargă la slujbă duminica, își spunea mecanic rugăciunile înainte de a se duce la culcare, Tatăl Nostru, Ave Maria, iar uneori se surprindea pe sine rugându-se lui Iisus și Fecioarei – de două ori l-a invocat și pe sfântul Malverde – pentru cutare ori cutare lucru. De exemplu, pentru ca Blondul Dávila să se odihnească în pace, amin. Dar știa prea bine că, în pofida bunelor sale urări, era improbabil ca afurisitul de Blond să se odihnească în pace. Cu siguranță ardea în iad, ticălosul naibii, la fel ca în cântecele Paquitei la del Barrio: arzi, netrebnicule? Ca și în cazul celorlalte rugăciuni ale ei, și pe aceea o spunea fără convingere, mai curând pentru protocol decât pentru altceva. Din obișnuință. Cu toate că, poate, în privința Blondului, cuvântul potrivit era fidelitate. În orice caz, o făcea în maniera cuiva care avansează o întâmpinare unui ministru puternic, cu prea puține speranțe ca rugămintea să-i fie îndeplinită.

Nu se ruga pentru Santiago Fisterra. Nici măcar o dată. Nici pentru sănătatea, nici pentru întoarcerea lui. Îl ținea pe margine

înadins, refuzând să-l lege în mod oficial de esența problemei. N-o să mai repet și n-o să mai depind, își jurase ea. Niciodată. Și totuși, în seara când el s-a întors acasă și l-a zărit șezând pe trepte de parcă s-ar fi despărțit în urmă cu un ceas, a simțit o alinare nesfârșită și o bucurie intensă, care a scuturat-o între coapse, în pântece și în ochi, și nevoia de a deschide gura ca să respire mai adânc. A fost un moment scurt, iar apoi s-a pomenit calculând zilele exacte care trecuseră de la ultima oară, făcând socoteala cât îți trebuia ca să te deplasezi dintr-un loc până în celălalt loc și înapoi, kilometri și ore de drum, orele potrivite pentru a da un telefon, în cât timp ajungea o scrisoare ori o carte poștală din punctul A până în punctul B. Se gândea la toate acestea, deși nu a făcut nici un reproș, în timp ce el o săruta și intrau în casă fără a rosti o vorbă, și se duceau spre dormitor. Și se gândea, în continuare, la aceleași lucruri atunci când el a rămas nemișcat, liniștit în sfârșit, alinat, întins deasupra ei, iar răsuflarea lui întretăiată s-a domolit treptat pe gâtul ei.

– L-au prins pe Lalo, spuse el în cele din urmă.

Teresa rămase încă și mai tăcută. Lumina din hol contura umărul bărbătesc în fața gurii ei. Îl sărută.

– Cât pe ce să mă prindă și pe mine.

Rămăsese nemișcat, cu fața îngropată în scobitura gâtului ei. Vorbea foarte calm, iar buzele lui îi atingeau pielea la fiecare cuvânt. Încetișor, ea îi puse brațele pe spate.

– Povestește-mi, dacă vrei.

Refuză, clătinând ușor din cap, iar Teresa nu mai insistă, fiindcă știa că era inutil. Că avea s-o facă atunci când se va simți mai calm, dacă ea își păstra aceeași atitudine și aceeași tăcere. Și așa a fost. După un scurt răstimp, el începu să povestească. Nu în felul unei relatări, ci în tușe scurte, asemenea unor imagini sau unor amintiri. De fapt, își amintea cu voce tare, înțelese ea. Poate că, în tot acel timp, era pentru prima oară când vorbea despre aceste lucruri.

Și astfel a aflat, și astfel și-a putut imagina. Și, mai cu seamă, a înțeles că viața le face oamenilor glume proaste și că aceste glume se înlănțuie într-un fel misterios cu altele, care li se întâmplă altor oameni, și că te puteai pomeni în centrul absurdului urzit, ca o muscă într-o plasă de păianjen. Astfel, a ascultat o poveste care îi era cunoscută înainte de a o cunoaște, în care s-au modificat doar locurile și personajele, dacă s-au modificat; și a tras concluzia că Sinaloa nu era chiar atât de departe cum crezuse ea. De asemenea, a văzut reflectorul patrulei marocane sfâșiind noaptea ca un frison, racheta de semnalizare albă, în aer, fața lui Lalo Veiga, cu gura căscată de stupoare și de spaimă în timp ce striga: patrula, patrula. Și, peste huruitul neputincios al starterului, silueta lui Lalo în lumina reflectorului în timp ce alerga la pupă să elibereze parâma bărcii, primele focuri, flamele din preajma reflectorului, plescăiturile din apă, șuierat de gloanțe, piuuuu, piuuuu, și celelalte lumini, ale împușcăturilor dinspre țărm. Și dintr-odată, motorul vuind cu toată puterea, prora șalupei ridicându-se spre stele, și mai multe gloanțe, și strigătul lui Lalo căzând peste bord: strigătul și strigătele, stai, Santiago, stai, nu mă lăsa, Santiago, Santiago, Santiago. Iar apoi, duduitul asurzitor al motorului cu toată puterea și ultima privire, aruncată peste umăr, pentru a-l vedea pe Lalo rămânând în urmă, în apă, încadrat de conul de lumină al patrulei, ridicând un braț pentru a se agăța, neputincios, de șalupa care aleargă, saltă, se îndepărtează despicând valurile, în întuneric.

Teresa asculta toate acestea în timp ce bărbatul gol și nemișcat de deasupra ei continua să-i mângâie pielea gâtului cu buzele, fără să-și ridice fața și fără s-o privească. Sau fără s-o lase pe ea să-l privească.

Cocoșii. Cântecul muezinului. Încă o dată, ora murdară și cenușie, indecisă între noapte și zi. De data asta, nici Santiago nu dormea; după felul cum răsufla, își dădu seama că era

în continuare treaz. Tot restul nopții îl simțise foindu-se lângă ea, tresărind atunci când cădea într-un somn scurt, atât de neliniștit, încât se trezea imediat. Teresa rămăsese cu fața în sus, reprimându-și dorința de a se ridica sau de a fuma, cu ochii deschiși, privind mai întâi întunericul tavanului și mai apoi pata cenușie care se strecura de afară, ca o năpârcă otrăvitoare.

– Vreau să vii cu mine, șopti el dintr-odată.

Ea era cufundată în bătăile propriei sale inimi: fiecare ivire a zorilor îi părea mai lentă ca oricând, aidoma acelor animale care dorm pe timp de iarnă. Într-o zi, o să mor chiar la ora asta, se gândi. O să mă omoare lumina asta murdară, care niciodată nu lipsește de la întâlnire.

– Da, spuse ea.

Chiar în ziua aceea, Teresa căută în poșetă fotografia pe care o păstra de la Sinaloa: ea sub brațul ocrotitor al Blondului Dávila, privind uimită lumea, fără să ghicească ce o pândea din interiorul ei. Rămase așa o bună bucată de vreme, iar în cele din urmă se duse la lavoar și se privi în oglindă, cu fotografia în mână. Comparându-se. Apoi, cu grijă, foarte încet, o rupse în două, păstră bucata în care era ea și își aprinse o țigară. Cu același chibrit, apropie flacăra de o margine a celeilalte jumătăți și rămase nemișcată, cu țigara între degete, văzând-o cum scoate scântei și cum se mistuie. Zâmbetul Blondului dispăru ultimul, iar ea își spuse că lucrul ăsta era foarte tipic pentru el: să-și râdă de toate până la capăt, fâlfâindu-i-se. În flăcările din Cessna, ca și în flăcările fotografiei afurisite.

5
Ce-am semănat acolo-n munți

Așteptarea. Marea întunecată și milioane de stele acoperind cerul. Întinderea sumbră, nesfârșită spre nord, mărginită la sud de silueta neagră a coastei. Atât de liniștită de jur-împrejur, încât părea de untdelemn. Și o ușoară briză de țărm abia perceptibilă, intermitentă, mângâia apa cu minuscule scânteieri de o fosforescență stranie.

O frumusețe sinistră, conchise ea în cele din urmă. Astea erau cuvintele.

Nu se pricepea să exprime genul acesta de chestiuni. Avusese nevoie de patruzeci de minute. În orice caz, așa era peisajul, frumos și sinistru; iar Teresa Mendoza îl contempla în tăcere. De la primul minut din cele patruzeci, stătea nemișcată, fără să-și descleștеze buzele, simțind cum umezeala nopții îi pătrunde, încetul cu încetul, prin jerseu și prin cracii blugilor. Atentă la sunetele pământului și ale mării. La zumzetul slab al radioului deschis pe canalul *44*, cu volumul dat la minim.

–Aruncă o privire, sugeră Santiago.

O spusese într-un susur abia perceptibil. Marea, îi explicase el într-una din primele dăți, transmite zgomotele și vocile într-un fel diferit. În funcție de moment, poți auzi lucruri care se spun la o milă depărtare. La fel se întâmplă cu luminile;

de aceea Phantomul era în beznă, camuflat în noapte și în mare, cu vopseaua neagră mată ce îi acoperea coca din fibră de sticlă și carcasa motorului. Și de aceea ei doi stăteau tăcuți, iar ea nu fuma, și abia dacă se mișcau. În așteptare.

Teresa își lipi fața de conul de cauciuc care ascundea ecranul radarului Furuno de 8 mile. La fiecare baleiaj al antenei, linia întunecată a coastei marocane persista cu o acuratețe perfectă în partea inferioară a chenarului, arătând ansa arcuită în jos, între capul Cruces și capul Al Marsa. Restul era curat: nici un semnal pe suprafața mării. Apăsă de două ori pe butonul razei de acțiune, lărgind distanța de supraveghere de la una la patru mile. La baleiajul următor, coasta apăru mai mică și mai prelungă, incluzând spre răsărit pata precisă, adâncită în mare, a insulei Perejil. Și acolo era curat. Nici o navă. Nici măcar ecoul fals al unui val. Nimic.

– Parșivii ăia, îl auzi spunând pe Santiago.

Așteptarea. Aceasta făcea parte din munca ei; însă, în răstimpul scurs de când ieșiseră împreună pe mare, Teresa învățase că partea proastă nu era așteptarea, ci lucrurile pe care ți le imaginai în timpul așteptării. Nici sunetul apei pe stânci, nici rumoarea vântului ce putea fi confundată cu o patrulă marocană – *mora*[1], în jargonul din Strâmtoare – ori cu elicopterul spaniol al Poliției de Frontieră nu erau atât de neliniștitoare ca acel îndelungat calm prealabil, unde gândurile se preschimbau în cel mai rău dușman. Până și amenințarea concretă, ecoul ostil care apărea dintr-odată pe ecranul radarului, huruitul motorului luptând pentru viteză, pentru libertate și pentru viață, goana la cincizeci de noduri cu o patrulă ținându-se scai la pupa, izbiturile gurnei peste apă, violentele descărcări alternative de adrenalină și de teamă în plină acțiune presupuneau pentru ea situații preferabile, în raport cu incertitudinea calmului și cu închipuirea limpede.

[1] „Maura" sau „arăboaica", în spaniolă, în original (n.tr.)

Cât de rea era luciditatea. Și cât de perverse erau posibilitățile cumplite, estimate la rece, pe care le cuprindea necunoscutul. Acea așteptare interminabilă, pândind un semnal de la țărm, un contact radio, semăna până la urmă cu amenințările cenușii care continuau să o găsească trează în pat, în fiecare dimineață, și care acum ajungeau și pe mare, cu noaptea indecisă ivindu-se dinspre răsărit, cu frigul și cu umezeala care făcea puntea lunecoasă și îi uda veșmintele, mâinile și fața. Da' de unde? Nici o frică nu-i insuportabilă, conchise ea, dacă nu ai prea multă vreme și prea multă minte ca să te gândești la ea.

Cinci luni, deja. Uneori, cealaltă Teresa Mendoza, pe care o surprindea din lumea de dincolo a unei oglinzi, la orice colț de stradă, în lumina murdară a dimineților, continua să o pândească atentă, în așteptarea schimbărilor pe care, încetul cu încetul, părea să le înregistreze. Aceste schimbări nu erau mare lucru, totuși. Și țineau mai curând de atitudini și de situații exterioare, decât de întâmplări autentice, înregistrate înlăuntru, modificând cu adevărat perspectivele și viața. Însă, într-un fel, și pe acestea le simțea că soseau, fără o dată sau un termen fix, iminente și remorcate de celelalte, la fel cum se întâmpla atunci când urma să o doară capul vreme de trei sau patru zile la rând, ori să i se termine ciclul – pentru ea, întotdeauna neregulat și dureros – al acelor zile incomode și inevitabile. De aceea era interesant, aproape educativ, să intre și să iasă în felul acela din ea însăși; să se poată privi din interior la fel ca din afară. Acum, Teresa știa că totul, frica, incertitudinea, pasiunea, plăcerea, amintirile, propriul ei chip, ce părea mai matur decât în urmă cu câteva luni, puteau fi privite din acel punct de vedere dublu. Cu o luciditate matematică ce nu-i corespundea ei, ci celeilalte femei care palpita în ea. Iar această aptitudine de a se dedubla într-un fel atât de ciudat, descoperită, ori mai bine zis intuită, chiar în seara – cu numai un an în urmă – când telefonul sunase

la Culiacán, era cea care îi permitea să se observe la rece, la bordul acelei șalupe nemișcate, în bezna unei mări pe care acum începea s-o cunoască, dinaintea coastei amenințătoare a unei țări despre a cărei existență aproape că habar n-avusese cu puțin timp în urmă, lângă umbra tăcută a unui bărbat pe care nu-l iubea sau pe care, poate, credea că nu-l iubește, cu riscul de a putrezi tot restul vieții într-o închisoare; o idee care – fantoma lui Lalo Veiga era cel de-al treilea membru al echipajului în fiecare deplasare – o făcea să se înfioreze de panică atunci când, ca acum, avea timp la dispoziție pentru a medita la aceste lucruri.

Însă era mai bine decât la Melilla și mai bine decât se așteptase. Mai personal și mai curat. Câteodată, chiar îi trecea prin minte că era mai bine decât la Sinaloa; însă atunci, imaginea Blondului Dávila îi ieșea în cale ca un reproș, iar ea se căia în sinea ei că îi trădase în felul acela amintirea. Nimic nu era mai bine decât cu Blondul, și lucrul acesta era adevărat în mai multe sensuri. Culiacán, casa drăguță din Las Quintas, restaurantele de pe faleză, muzica *chirrin*-ilor și a formațiilor, dansurile, plimbările cu mașina la Mazatlán, plajele de la Altata, tot ceea ce crezuse ea că era lumea reală, care o făcea să se simtă în largul ei în viață, toate se edificau pe o eroare. Ea nu trăia realmente în această lume, ci în aceea a Blondului. Nu era viața ei, ci o alta, unde se instalase comodă și fericită, până când se văzuse expulzată de un telefon, de teroarea oarbă a fugii, de zâmbetul tăios al lui Fierros Motanul și de bubuiturile revolverului Double Eagle din mâinile ei. Acum, totuși, exista ceva nou. Ceva indefinibil și nu cu totul rău, în bezna nopții și în teama tăcută, resemnată, pe care o simțea atunci când privea în jur, în ciuda siluetei întunecate a bărbatului de lângă ea, care – asta învățase de la Culiacán – nu o mai putea face niciodată să se amăgească pe sine și să se creadă la adăpost de groază, de durere și de moarte. Și, straniu, acea senzație, departe de a o intimida, îi dădea

ghes. O obliga să se analizeze cu mai multă intensitate; cu o curiozitate reflexivă, nu lipsită de respect. De aceea zăbovea uneori să privească fotografia în care fuseseră ea și Blondul, în timp ce, totodată, arunca priviri spre oglindă, punându-și întrebări despre distanța din ce în ce mai mare dintre acele trei femei: tânăra cu ochii uimiți de pe hârtia fotografică, Teresa care trăia acum de partea asta a vieții și a trecerii timpului, și necunoscuta care le privea pe amândouă din – din ce în ce mai neclarul ei – reflex.

Haide, că era destul de depărtișor de Culiacán. Între două continente, cu coasta marocană la cincisprezece kilometri de cea spaniolă: apele Strâmtorii Gibraltar și hotarul de sud al unei Europe unde în viața ei nu visase să călătorească. Acolo, Santiago Fisterra executa transporturi pentru alții. Avea o căsuță închiriată pe o plajă din golful Algeciras, pe partea spaniolă, și șalupa lui rapidă trasă în Marina Sheppard, protejată de drapelul englez de pe Stâncă: un Phantom de șapte metri lungime, cu autonomie de o sută șaizeci de mile și cu un motor de 250 de cai-putere – aceste motoare erau numite „căpățânoși" în argoul local, pe care Teresa începea să-l combine cu mexicana ei sinaloeză –, în stare să accelereze de la zero la cincizeci și cinci de noduri în douăzeci de secunde. Santiago era un mercenar al mării. Spre deosebire de Blondul Dávila la Sinaloa, el nu avea șefi și nici nu lucra în exclusivitate pentru nici un cartel. Angajatorii lui erau traficanți spanioli, englezi, francezi și italieni instalați pe Costa del Sol. În rest era vorba, în principiu, de același lucru: de dus încărcături dintr-un loc în altul. Santiago era plătit cu o anumită sumă la fiecare predare și răspundea cu viața pentru pierderi sau eșecuri. Însă asta se întâmpla numai în cazuri extreme. Acea contrabandă – aproape întotdeauna hașiș, iar uneori tutun din depozitele din Gibraltar – nu avea nimic de-a face cu aceea pe care Teresa Mendoza o cunoscuse înainte

vreme. Lumea acestor ape era alcătuită din oameni aspri, băieți răi, însă era mai puțin ostilă decât cea din Mexic. Mai puțină violență, mai puțini morți. Oamenii nu se împușcau și se omorau de la un pahar în plus, și nici nu încărcau coarne de cârlan ca la Sinaloa. Dintre cele două țărmuri, cel dinspre nord era mai liniștitor, chiar și atunci când încăpeai pe mâna oamenilor legii. Existau avocați, judecători și norme care se aplicau în mod egal delincvenților și victimelor. Însă partea marocană era altfel: acolo, coșmarul bântuia tot timpul. Corupție la toate nivelurile, drepturile omului abia luate în seamă, închisori unde puteai putrezi în condiții cumplite. La care se adăuga circumstanța agravantă de a fi femeie și tot ceea ce însemna să intri în angrenajul inexorabil al unei societăți musulmane cum era aceea. La început, Santiago se împotrivise ca ea să-l înlocuiască Lalo Veiga. Prea periculos, a spus el, încheind discuția tranșant. Sau crezând că o încheie. Serios nevoie mare și făcând-o pe masculul feroce, galicianul, cu accentul acela ciudat care îi ieșea uneori, mai puțin abrupt decât atunci când vorbesc spaniolii, atât de tăioși și de grosolani cu toții. Însă, în urma unei nopți pe care Teresa și-a petrecut-o cu ochii deschiși, privind mai întâi bezna tavanului și apoi familiara iluminare cenușie, tot gândindu-se, îl trezi pe Santiago pentru a-i spune că luase o hotărâre. Și nici pomeneală. Niciodată nu avea să mai aștepte pe nimeni stând și urmărind telenovele, în nici o casă din nici un oraș din lume, iar el putea să aleagă: ori o primea pe șalupă, ori o părăsea chiar în clipa aceea, pe loc, pentru totdeauna și la revedere. Atunci el, cu bărbia nerasă, cu ochii înroșiți de somn, își scărpină părul dezordonat și o întrebă dacă nu cumva e nebună sau s-a tâmpit. Până când ea se ridică goală din pat și, așa cum era, își scoase valiza din dulap și începu să o umple în timp ce încerca să nu se privească în oglindă și să nu-l privească nici pe el, și să nu se gândească la ceea ce făcea. Santiago o lăsă să-și vadă de lucru,

privind-o preț de un minut și jumătate fără să deschidă gura; iar în cele din urmă, crezând că într-adevăr va pleca – Teresa continua să pună haine în valiză, fără să știe dacă avea să plece sau nu –, spuse bine, în regulă, de acord. Ducă-se toate dracului! Nu mie or să-mi spargă pizda dacă or să pună gheara pe tine. Așa că încearcă să nu cazi în apă, ca Lalo.

– Iată-i.

Un clic-clac fără cuvinte, repetat de trei ori, la volumul minim al radioului. O mică umbră, lăsând o dâră de fosforescențe minuscule pe suprafața neagră și liniștită. Nici măcar un motor, ci doar plescăitul stins al unor vâsle. Santiago se uita prin Baigish-ul 6UM cu vedere nocturnă, intensificator de lumină. Rusesc. Rușii ticsiseră Gibraltarul cu ele în plină lichidare sovietică. Orice vapor, submarin sau vas de pescuit care ajungea în port vindea tot ce se putea demonta de la bord.

– Nemernicii ăștia au întârziat o oră.

Teresa auzea susurul cu fața lipită din nou de conul de cauciuc al radarului. Totul curat afară, spuse tot în șoaptă. Nici urmă de patrulă. Ambarcațiunea se balansă atunci când Santiago se ridică în picioare, ducându-se la pupa cu o parâmă.

– Salam Aleikum.

Încărcătura era bine împachetată, cu învelitori ermetice din plastic, înzestrate cu mânere pentru a fi mânuite mai ușor. Tablete de ulei de hașiș, de șapte ori mai concentrat și mai valoros decât rășina convențională. Douăzeci de kilograme pe pachet, socoti Teresa pe măsură ce Santiago i le pasa, iar ea le stivuia distribuind încărcătura pe marginile ambarcațiunii. Santiago o învățase să îmbine un colet cu altul, așa încât să nu se miște în largul mării, subliniind importanța pe care o avea stivuirea în viteza unui Phantom; la fel de multă ca pasul elicei sau ca înălțimea cozii motorului. Un pachet așezat bine sau rău putea însemna două noduri în plus sau în minus. Iar în acea meserie,

două mile însemna ceva deloc de neglijat. Adesea, presupunea distanța dintre închisoare și libertate.

– Ce spune radarul?

– Totul curat.

Teresa putea deslușì două siluete întunecate în barca cu vâsle. Din când în când ajungea până la ea câte o remarcă în limba arabă, făcută în șoaptă, ori câte o expresie nerăbdătoare de-a lui Santiago, care continua să pună colete la bord. Privi conturul negru al coastei, pândind vreo lumină. Totul era în beznă, cu excepția câtorva puncte îndepărtate de pe suprafața colosală și neagră a muntelui Musa și de pe profilul abrupt care, la răstimpuri, se contura spre apus, sub strălucirea farului de la Punta Cires, unde apucau să se zărească, iluminate, câteva căsuțe de pescari și de contrabandiști. Verifică din nou baleiajele de pe ecran, trecând de la scala de patru mile la cea de două și amplificând-o apoi la opt. Exista un ecou aproape de margine. Se uită prin binoclul 7×50 fără să zărească nimic, așa încât apelă la binoclul rusesc: o lumină foarte îndepărtată, mișcându-se lent către est, cu siguranță un vas mare îndreptându-se spre Atlantic. Privind în continuare prin binoclu, se întoarse către coastă. Acum, fiecare punct luminos apărea limpede în viziunea verde a peisajului, surprinzând pietrele și arbuștii, ba chiar și ușoarele unduiri ale apei. Focaliză pe aproape ca să-i vadă pe cei doi marocani din barcă: unul tânăr, cu geacă din piele, și un altul ceva mai în vârstă, cu bonetă din lână și scurtă închisă la culoare. Santiago stătea în genunchi lângă carcasa mare a motorului, stivuind la pupa ultimele colete: texani – așa se spunea acolo la pantalonii din doc –, încălțări sportive, bluză neagră, profil tenace, îndreptat când într-o parte, când în cealaltă, pentru a arunca o privire atentă în jur. Prin dispozitivul de vedere nocturnă, Teresa îi putea distinge brațele puternice

și mușchii încordați atunci când ridica încărcătura. Chiar și acum era tare mișto, parșivul.

Problema de a lucra ca transportator independent, în afara marilor mafii organizate, era aceea că cineva putea să se supere și să strecoare vorbe primejdioase în urechi nepotrivite. Întocmai ca în Mexic. Poate că așa se explica prinderea lui Lalo Veiga – Teresa avea anumite idei în această privință, idei de care Dris Larbi nu era străin –, cu toate că, ulterior, Santiago a încercat să limiteze eventualitatea unor evenimente neprevăzute, cu mai mulți bani împărțiți în Maroc printr-un intermediar din Ceuta. Asta reducea câștigurile, însă asigura, în principiu, mai mari garanții în apele acelea. În orice caz, ca veteran în această îndeletnicire, trăgând învățăminte din întâmplarea de la Cala Tramontana și galician neîncrezător cum era, Santiago nu putea avea, la urma urmei, încredere deplină. Și bine făcea. Mijloacele lui modeste nu erau suficiente pentru a cumpăra pe toată lumea. În plus, oricând se putea ivi vreun comandant de patrulă, vreun *mehani* sau vreun jandarm nemulțumiți cu partea lor, vreun concurent care să plătească mai mult decât plătea Santiago și care să ciripească, ori vreun avocat influent în căutare de clienți pe care să-i stoarcă. Ori se putea întâmpla ca autoritățile marocane să organizeze o captură de peștișori pentru a se justifica în ajunul vreunei conferințe internaționale împotriva traficului de droguri. Oricum, Teresa căpătase suficientă experiență ca să știe că adevăratul pericol, acela mai concret, avea să apară mai târziu, când vor intra în apele spaniole, unde serviciul poliției de frontieră și Heinekenurile Gărzii Civile – erau numite astfel întrucât culorile lor aminteau de cutiile de bere respective – patrulau zi și noapte în căutare de contrabandiști. Avantajul era că, spre deosebire de marocani, spaniolii nu trăgeau niciodată ca să ucidă, fiindcă atunci săreau pe ei judecătorii și tribunalele – în Europa, anumite lucruri erau

luate mai în serios decât în Mexic sau în Uniunea Americană. Aceasta oferea posibilitatea de a fugi forțând motorul; cu toate că nu era ușor să scapi de puternicele șalupe turbo HJ ale poliției de frontieră și de elicopterul – pasărea, spunea Santiago – înzestrat cu sisteme de detectare puternice, cu comandanți cu state vechi și cu piloți în stare să zboare la câteva palme deasupra apei, silindu-te să forțezi căpățânosul până la limită, în manevre primejdioase de eschivare, cu riscul de a te alege cu avarii și de a fi capturat înainte să ajungi la felinarele din Gibraltar. În acest caz, coletele erau azvârlite peste bord: adio pentru totdeauna încărcăturii, și bun venit altui soi de probleme, mai rele decât cele legate de poliție. Fiindcă nu întotdeauna cei care expediau hașișul se dovedeau a fi niște mafioți înțelegători, și riscai ca, după încheierea socotelilor, să rămână prea multe pălării. Toate astea nemaisocotind și posibilitatea unei izbituri anapoda cu gurna ambarcațiunii pe o hulă puternică, a unei găuri de apă, a unei ciocniri cu șalupele urmăritoare, a unei eșuări pe plajă, ori a unei stânci scufundate care să distrugă ambarcațiunea și pe membrii echipajului.

– Gata. Să mergem.

Ultimul colet fusese stivuit. Trei sute de kilograme în cap. Cei din barcă vâsleau deja spre țărm; iar Santiago, după ce înfășurase parâma, sări în carlingă și se instală pe locul pilotului, pe partea de la tribord. Teresa se dădu deoparte ca să-i facă loc, în timp ce își punea, ca și el, o vestă de salvare. Apoi mai aruncă o privire spre ecranul radarului: totul curat la prora, spre nord și în larg. Sfârșitul precauțiilor imediate. Santiago puse contactul și slaba lumină roșie a aparatelor ilumină pupitrul de comandă: busolă, tahometru, turometru, presiunea uleiului. Pedală sub volan și trimer de coadă la dreapta pilotului. Vrrrr. Vrummm. Acele săltară, ca și cum s-ar fi trezit dintr-odată. Vrummmm. Elicea zvârli un jet de spumă la pupa, și cei șapte metri lungime

ai Phantomului se puseră în mișcare, din ce în ce mai repede, tăind apa uleioasă cu acuratețea unui cuțit bine ascuțit: 2 500 de rotații, douăzeci de noduri. Trepidația motorului se transmitea corpului navei, iar Teresa simțea toată forța care îi împingea de la pupa cutremurând structura din fibră de sticlă, care dintr-odată părea să devină ușoară ca un fulg. 3 500 de rotații: treizeci de noduri, planând. Senzația de putere, de libertate, era aproape fizică: și, regăsind-o, inima începu să-i bată ca în prelungirea unei beții ușoare. Nimic, se gândi ea încă o dată, nu se putea compara cu asta. Sau aproape nimic. Santiago, atent la condus, aplecat ușor peste volanul timonei, cu bărbia roșiatică iluminată de jos, dinspre tabloul de aparate, apăsă încă puțin pedala de viteză: 4 000 de rotații și patruzeci de noduri. Deflectorul nu mai ajungea să-i protejeze de vânt, care venea umed și tăios. Teresa își ridică până la gât fermoarul vestei de salvare și își trase o bonetă din lână, strângându-și părul care îi biciuia fața. Apoi mai aruncă o privire spre radar și execută un baleiaj de canale cu indicatorul pe leduri al radioului Kenwood montat la pupitru – polițiștii de frontieră și Garda Civilă vorbeau codificat prin secrafoane; dar, deși conversațiile lor nu se înțelegeau, intensitatea semnalului captat permitea să se stabilească dacă erau pe aproape. Din când în când își ridica fața, căutând umbra amenințătoare a elicopterului printre luminile reci ale stelelor. Firmamentul și cercul întunecat al mării care îi înconjura păreau să alerge odată cu ei, ca și cum *planeadora* s-ar fi aflat în centrul unei sfere care se deplasa cu repeziciune prin noapte. Acum, în larg, hula ușoară imprima la înaintare mici șocuri ale gurnei, iar în depărtare începeau să se distingă luminile de pe coasta Spaniei.

Cât de mult semănau și cât de mult se deosebeau, se gândea ea. Cât de mult se asemănau în unele privințe – intuise asta încă din seara de la Yamila – și cât de diferit înfruntau viața

și viitorul. Ca și Blondul, Santiago era isteț, dat naibii și foarte rece în meseria lui: dintre cei care nu-și pierd capul niciodată, nici atunci când sunt bătuți măr. De asemenea, îi făcea plăcere la pat, unde era generos și atent, controlându-se întotdeauna cu mult calm și urmărindu-i dorințele. Mai puțin amuzant, poate, însă mai tandru decât celălalt. Mai dulce, uneori. Și aici se sfârșeau asemănările. Santiago era tăcut, nu prea risipitor, avea puțini prieteni și nu avea încredere în nimeni. Sunt celt din Finisterre, spunea – în galiciană, Fisterra înseamnă sfârșitul, capătul îndepărtat al pământului. Vreau să apuc bătrânețea și să joc domino într-un bar din O Grove, și să am un conac mare, cu verandă cu glasvand de unde să se vadă marea, cu un telescop puternic, ca să văd navele venind și plecând, și o goeletă a mea de șaizeci de picioare ancorată în estuar. Dacă însă îmi cheltuiesc banii, am prea mulți prieteni sau am încredere în prea multă lume, niciodată nu voi apuca bătrânețea și nici nu voi avea parte de nimic din toate astea: cu cât mai multe verigi are lanțul, cu atât mai puțin te poți încrede în el. De asemenea, Santiago nu fuma, nici tutun, nici hașiș, nici nimic, și abia dacă bea câte un pahar din când în când. Când se trezea, alerga o jumătate de oră pe plajă, cu apa ajungându-i până la glezne, iar apoi își întărea mușchii făcând flotări care – Teresa le numărase, neîncrezătoare – ajungeau la câte cincizeci odată. Avea un trup subțire și dur, cu pielea deschisă la culoare, însă foarte bronzată pe brațe și pe față, cu tatuajul lui Christos crucificat pe antebrațul drept – Christosul numelui meu, spusese el odată – și cu alt mic însemn pe umărul stâng, un cerc cu o cruce celtică și niște inițiale, I.A., al căror înțeles, pe care ea îl bănuia a fi un nume de femeie, nu voise să i-l spună niciodată. Mai avea o cicatrice veche, în diagonală, de vreo jumătate de palmă, pe spate, la nivelul rinichilor. O lovitură de cuțit, spusese el, la întrebarea Teresei. Demult. Când vindeam tutun blond prin baruri, iar

băieții s-au temut că le iau clientela. Iar în timp ce spunea asta zâmbea ușor, melancolic, ca și cum îi era dor de vremea acelei lovituri de cuțit.

Mai că l-ar fi putut iubi, reflecta Teresa uneori, dacă nu s-ar fi petrecut totul în locul greșit, în porțiunea de viață greșită. Lucrurile se petreceau întotdeauna fie prea devreme, fie prea târziu. Totuși, se simțea bine cu el, ba chiar nemaipomenit de bine, uitându-se la televizor rezemată pe umărul lui, răsfoind reviste de evenimente mondene, bronzându-se la soare, cu un Bisonte garnisit cu hașiș între degete – știa că Santiago nu era de acord să fumeze chestia asta, însă niciodată nu auzise din partea lui vreo vorbă împotrivă –, ori privindu-l cum lucrează sub portic, la bustul gol, cu marea pe fundal, în clipele pe care le dedica corăbioarelor lui de lemn. Îi plăcea mult să-l vadă construind corăbii, deoarece era cu adevărat răbdător și minuțios, nespus de iscusit în a reproduce vase de pescuit aidoma celor adevărate, vopsite în roșu, albastru și alb, și veliere cu toate velele și cu toate parâmele la locul lor. Și era curioasă chestia asta cu corăbiile, ca și cu șalupa; întrucât, spre surprinderea ei, descoperise că Santiago nu știa să înoate. Nici măcar bras, ca ea – Blondul o învățase la Altata: cu prea puțin stil, dar tot înot se chema, până la urmă. Îi mărturisise odată acest lucru, în prelungirea altui subiect: niciodată n-am putut să fac pluta, spusese el. Mi se pare o chestie bizară. Iar când Teresa l-a întrebat de ce risca atunci cu o șalupă rapidă, el s-a mărginit să ridice din umeri, fatalist, cu zâmbetul acela al lui care părea să-i apară după mai multe ocolișuri lăuntrice. O jumătate dintre noi, galicienii, nu știm să înotăm, spusese el în cele din urmă. Ne înecăm resemnați și gata. Iar la început ea n-a știut dacă vorbea în glumă sau chiar serios.

Într-o după-amiază, în timp ce mâncau niște *tapas* la Kuki – Casa Bernal, o tavernă din Campamento –, Santiago îi prezentă

un cunoscut: un reporter de la *Diario de Cádiz*, pe nume Óscar Lobato. Vorbăreț, brunet, de vreo patruzeci și ceva de ani, cu o față plină de semne și de cicatrici, care îi confereau înfățișarea unui tip amenințător, cum în realitate nu era, Lobato se mișca precum peștele prin apă atât printre contrabandiști, cât și printre polițiștii de frontieră și gărzile civile. Citea cărți și știa de toate, de la motoare la geografie sau la muzică. De asemenea, cunoștea pe toată lumea, nu-și dădea în vileag sursele nici cu un 45 la tâmplă și frecventa mediul de o bună bucată de timp, cu agenda telefonică burdușită de contacte. Întotdeauna întindea o mână de ajutor atunci când putea, fără să-i pese de care parte a legii lupta fiecare, în parte pentru relațiile publice și în parte deoarece, în ciuda apucăturilor specifice meseriei sale, se spunea că nu e un om rău. În plus, îi plăcea munca lui. În acele zile, tocmai dădea târcoale prin Atunara, vechiul cartier pescăresc din La Línea, unde șomajul îi transformase pe pescari în contrabandiști. Șalupele din Gibraltar trăgeau pe plajă la lumina zilei și descărcau femei și copii, care își vopseau propriile treceri de pietoni pe șosea, pentru a traversa comod, cu boccelele în spinare. Țâncii se jucau de-a traficanții și gardienii pe malul mării, fugărindu-se cu cartușe goale de Winston pe cap; doar cei mai mici voiau s-o facă pe gardienii. Iar fiecare intervenție a poliției se termina cu gaze lacrimogene și gloanțe de cauciuc, cu adevărate bătălii în câmp deschis între vecinii din cartier și forțele de ordine.

– Imaginați-vă scena, povestea Lobato: plaja de la Puente Mayorga, noaptea, o *planeadora* din Gibraltar cu doi inși descărcând tutun. O patrulă din Garda Civilă: șeful bătrân și gardianul tânăr. Stai, cine-i acolo etcetera. Cei de pe țărm luându-și tălpășița. Motorul care nu pornește, gardianul tânăr băgându-se în apă și urcând pe *planeadora*. Motorul acela care în sfârșit pornește, iar șalupa o ia din loc spre Gibraltar,

cu un traficant la cârmă și cu celălalt înjurându-se de toți sfinții cu sticletele… Imaginați-vă acum *planeadora* cum se oprește în mijlocul golfului. Conversația cu gardianul. Uite, băiatu', îi spun. Dacă mergem mai departe cu tine până în Gibraltar ne-o facem singuri cu mâna noastră, iar ție o să-ți deschidă dosar fiindcă ne urmărești pe teritoriul englez. Așa că hai să ne liniștim, ne-am înțeles?… Deznodământ: șalupa se întoarce la mal, gardianul coboară. La revedere, la revedere. Noapte bună. Și cu asta basta.

Prin dubla sa condiție, de galician și de traficant, Santiago nu avea încredere în ziariști; însă Teresa știa că pe Lobato îl considera o excepție: era obiectiv, discret, nu credea în buni și nici în răi, știa să se facă tolerat, își plătea băutura și niciodată nu lua notițe în public. De asemenea, știa povești bune și glume și mai bune, și niciodată nu trăncănea aiurea. Sosise la Bernal cu Toby Parrondi, un pilot de șalupe din Gibraltar, și cu câțiva colegi ai acestuia. Toți erau tineri: cu părul lung, pielea bronzată, cercei în urechi, tatuaje, pachete de țigări și brichete de aur pe masă, mașini de mare litraj și cu geamuri fumurii, care circulau cu muzica interpretată de Los Chunguitos sau de Javivi, sau de Los Chicos, dată la maximum: cântece care Teresei îi aminteau un pic de narcomelodiile mexicane. Noaptea nu dorm, ziua nu trăiesc, spunea unul dintre texte. A naibii pârnaie, într-ai tăi pereți. Cântece făcând parte din folclorul local, ca și celelalte de la Sinaloa, cu titluri la fel de pitorești: *Patrula și legionarul*, *Sunt un câine vagabond*, *Pumni de oțel*, *Colegilor mei*. Contrabandiștii din Gibraltar se deosebeau de cei spanioli doar prin faptul că existau mai mulți indivizi cu tenul și cu părul mai deschise la culoare și prin acela că amestecau cuvinte englezești cu accentul lor andaluz. În rest, erau croiți după același tipar: la gât, lanțuri de aur cu crucifixe, medalii cu Fecioara sau nelipsita efigie a lui Camarón. Tricouri *heavy metal*, treninguri scumpe, pantofi

de sport Adidas și Nike, blugi foarte decolorați, de mărci bune, cu teancuri de bancnote într-unul dintre buzunarele de la spate și conturul unui cuțit în celălalt. Bărbați duri, uneori la fel de periculoși ca cei din Sinaloa. Nimic de pierdut și multe de câștigat. Cu fetele acelea, iubitele lor, toate în pantaloni strâmți de pocneau pe ele și tricouri scurte care le scoteau la iveală șoldurile tatuate și piercingurile din buric, machiate și parfumate la greu, și cu tot aurul acela de pe ele. Teresei îi aminteau de gagicile traficanților din Culiacán. Într-un anume fel, îi aminteau și de ea însăși; iar când își dădu seama de asta, se gândi că trecuse prea multă vreme și se petrecuseră prea multe lucruri. În grupul acela erau câțiva spanioli din cartierul Atunara, însă cea mai mare parte erau gibraltarieni; britanici cu nume de familie spaniole, englezești, malteze și din toate colțurile Mediteranei. Cum a spus Lobato, clipind dintr-un ochi și incluzându-l și pe Santiago în gestul lui, ce-i mai bun din fiecare casă.

– Carevasăzică, mexicană.

– Îhî.

– Păi ai venit depărtișor.

– De-ale vieții.

Zâmbetul reporterului era pătat cu spumă de bere.

– Asta sună ca un cântec de-al lui José Alfredo.

– Îl știi pe José Alfredo?

– Un pic.

Și Lobato începu să fredoneze *Beat criță sosi bețivul*, în timp ce ne poftea la încă un rând.

– Pentru prietenii mei și pentru mine, spuse el. Inclusiv domnii de la masa aceea și doamnele lor.

… Ceru încă cinci tequila,
și îi zise ospătarul:
isprăvită-i băutura.

Teresa cântă două strofe cu el și râseră la sfârșit. Era simpatic, se gândi ea. Și nu se dădea șmecher. Să te dai șmecher cu Santiago sau cu oamenii ăia nu făcea bine la sănătate. Lobato o privea atent, cântărind-o. Ochi ai cuiva care știe care știe cum stau lucrurile.

– O mexicană și un galician. Să vezi și să nu crezi.

Asta era bine. Să nu pui întrebări, ci să-i lași pe ceilalți să vorbească, dacă se ivește ocazia. Lăsând discuția să curgă.

– Tata era spaniol.

– De unde?

– N-am știut niciodată.

Lobato nu o întrebă dacă era adevărat că nu știuse niciodată sau dacă nu cumva bătea câmpii. Considerând tranșată chestiunea de familie, sorbi din bere și arătă spre Santiago.

– Se zice că umbli pe la arabi cu omul ăsta.

– Cine zice?

– Prin zonă. Aici nu există secrete. O apă lată de cincisprezece kilometri nu înseamnă mare lucru.

– Sfârșitul interviului, spuse Santiago, luându-i lui Lobato berea înjumătățită din mână și schimbând-o cu alta, din noul rând pe care tocmai îl comandaseră blonzii de la masă.

Reporterul ridică din umeri.

– E drăguță, iubițica ta. Cu accentul pe care-l are.

– Mie-mi place.

Teresa se lăsa legănată, strânsă în brațele lui Santiago, simțindu-se ca o copiliță. Kuki, proprietarul de la Bernal, așeză câteva porții pe tejghea: gamari cu tocană de usturoi, friptură împănată, chiftele, roșii asezonate cu ulei de măsline. Teresei îi plăcea să prânzească ori să cineze în felul acela atât de tipic spaniol, pe bază de gustări, în picioare, din bar în bar, cârnați sau, la fel de bine, mâncăruri pregătite la bucătărie. *Tapas*. Își termină friptura împănată, înmuind pâinea în sos. Îi era foame

și nu se temea că se va îngrășa: era dintre cele slabe și, pentru câțiva ani înainte, își mai putea permite unele excese. Cum se spunea la Culiacán, să se îmbuibe cât cuprinde. Kuki avea pe raft o sticlă de Cuervo, așa încât ceru o tequila. În Spania nu se foloseau acele păhărele lungi și înguste, frecvente în Mexic, iar ea bea întotdeauna în pahare mici, pentru degustat, întrucât semănau cel mai bine. Problema era că dublai cantitatea băută, cu fiecare pahar.

Intrară mai mulți clienți. Santiago și Lobato, rezemați la bar, vorbeau despre avantajele șalupelor din cauciuc de tip Zodiac pentru deplasarea la viteze sporite pe o mare neprielnică; iar Kuki intervenea în conversație. Cocile rigide aveau mult de suferit în timpul urmăririlor și, de ceva vreme, Santiago cocheta cu ideea unei semirigide cu două sau trei motoare, îndeajuns de masivă ca să reziste pe mare, ajungând până pe coastele orientale andaluze și până la capul Gata. Problema era că nu dispunea de mijloace: prea mare investiția și prea multe riscurile. Presupunând că mai apoi, pe apă, ideile acelea aveau să fie confirmate de fapte.

Dintr-odată, conversația se întrerupse. Gibraltarienii de la masă amuțiră și ei, și se uitau spre grupul ce tocmai se instalase la capătul tejghelei, lângă vechiul afiș de la ultima luptă de tauri dinainte de războiul civil – Feria de La Línea, 19, 20 și 21 iulie 1936. Erau patru bărbați tineri, care arătau bine. Unul blonduț, cu ochelari, și doi înalți, atletici, cu cămăși sport și cu părul scurt. Al patrulea bărbat era atrăgător, îmbrăcat cu o cămașă albastră, călcată impecabil, și cu niște blugi atât de curați că păreau noi.

– Iată-mă încă o dată – suspină Lobato, mucalit – între ahei și troieni.

Se scuză un moment, făcu din ochi spre gibraltarienii de la masă și se duse să-i salute pe noii sosiți, rămânând ceva mai mult cu cel în cămașă albastră. La întoarcere, râdea în surdină.

– Toți patru sunt de la poliția de frontieră.

Santiago îi privea cu interes profesional. Văzându-se privit, unul dintre cei înalți înclină puțin capul în semn de salut, iar Santiago își ridică cu câțiva centimetri paharul cu bere. Putea fi un răspuns sau putea să nu fie. Codurile și regulile jocului pe care îl jucau toți, vânători și vânat, pe teren neutru. Kuki servea *manzanilla* și aperitive fără să se tulbure. Asemenea întâlniri se petreceau în fiecare zi.

– Arătosul ăla – continua să detalieze Lobato – este pilot pe pasăre.

Pasărea era elicopterul BO-105 al poliției de frontieră, pregătit pentru operațiuni de filtrare și pentru urmărirea pe mare. Teresa îl văzuse zburând, hărțuind șalupe contrabandiste. Zbura bine, foarte jos. La risc. Se uită la acest bărbat: în jur de treizeci și ceva de ani, cu părul negru și pielea bronzată. Ar fi putut trece drept mexican. Părea valabil, tare mișto. Nițel timid.

– Mi-a spus că aseară i-au tras o rachetă de semnalizare care l-a nimerit într-o pală de la elice – Lobato se uita la Santiago. Doar n-ai fost tocmai tu, nu-i așa?

– N-am ieșit aseară.

– Oricum, a fost unul din ăștia.

– Oricum.

Lobato îi privi pe gibraltarieni, care acum vorbeau exagerat de tare, râzând. Optzeci de chile am să le bag mâine, se făcea cineva. Să n-am parte. Unul dintre ei, Parrondi, îi spuse lui Kuki să le servească un rând domnilor polițiști. Că-i ziua mea de naștere și, spunea el cu o bășcălie vădită, am o mare plăcere în a vă invita. De la capătul tejghelei, ceilalți refuzară propunerea, cu toate că unul dintre ei ridică două degete făcând V-ul victoriei, în timp ce spunea felicitări. Blondul cu ochelari, informă Lobato, era proprietarul unei șalupe turbo HJ. Tot galician, firește. Din La Coruña.

– Cât despre aer, știi cum e, adăugă Lobato pentru Santiago. Reparații și o săptămână de cer liber, fără vulturi pe cocoașă. Așa că tu decizi.

– N-am nimic zilele astea.

– Nici măcar tutun?

– Nici.

– Atunci, păcat.

Teresa continua să-l privească pe pilot. Tare politicos și inofensiv mai părea. Cu cămașa lui impecabilă, cu părul strălucitor și bine pieptănat, era greu să-l pui în legătură cu elicopterul care era coșmarul contrabandiștilor. Poate că, își spuse ea, lucrurile stăteau ca într-un film pe care îl văzuseră, Santiago și cu ea, la cinematograful de vară din La Línea, în timp ce mâncau semințe: doctorul Jeckyll și domnul Hyde.

Lobato, care îi surprinsese privirea, își accentuă un pic zâmbetul.

– E băiat bun. Din Cáceres. Și se aruncă în el cu chestiile cele mai ciudate pe care ți le-ai putea închipui. Odată au azvârlit spre el cu o vâslă, rupându-i o pală de la elice, și cât pe ce să moară. Iar când aterizează pe plajă, copiii îl întâmpină zvârlind cu pietre… Uneori în Atunara parcă suntem în Vietnam. Sigur că, pe mare, altfel stau lucrurile.

– Da, încuviință Santiago între două înghițituri de bere. Acolo ticăloșii ăștia sunt în avantaj.

Așa își umpleau timpul liber. Alteori se duceau la cumpărături sau la bancă, în Gibraltar, ori se plimbau pe plajă în magnificele apusuri de soare ale îndelungatei veri andaluze, cu Stânca aprinzându-și becurile încetul cu încetul, pe fundal, și cu golful plin de nave cu diferite drapele – Teresa deja le putea identifica pe cele mai importante – care își aprindeau luminile pe măsură ce soarele se stingea la apus. Casa era o cabană mică, situată la zece metri de apă, la gura râului Palmones, unde se ridicau

câteva locuințe de pescari, chiar la jumătatea golfului, între Algeciras și Gibraltar. Îi plăcea zona aceea, care îi amintea un pic de Altata, în Sinaloa, cu plaje nisipoase și bărci cu vâsle, albastre și roșii, ancorate lângă apa blândă a râului. Obișnuiau să mănânce, la micul dejun, cafea cu lapte și pâine prăjită la El Espigón sau la Estrella de Mar, iar duminica, omlete cu creveți la casa Willy. Din când în când, între o călătorie și alta cu încărcăturile peste Strâmtoare, luau Cherokee-ul lui Santiago și se duceau până la Sevilla pe Ruta del Toro, să ia masa la Casa Becera, ori oprindu-se să ciugulească șuncă și măduvioară la hanurile de pe șosea. Alteori străbăteau Costa del Sol până la Málaga, ori o porneau în direcția opusă, prin Tarifa și Cádiz, până la Sanlúcar de Barrameda și la gura râului Guadalquivir: vin Barbadillo, creveți, discoteci, terase de cafenele, restaurante, baruri și karaoke, până când Santiago își deschidea portofelul, făcea socotelile și spunea bine, s-a ars rezerva, să ne întoarcem ca să mai câștigăm, că nimeni nu ne dă de pomană. Adesea își petreceau zile întregi pe Stâncă, mânjiți cu ulei și vaselină, dogorâți de soare și pișcați de muște în cala de reparații de la Marina Sheppard, demontând și montând la loc căpățânosul Phantomului – cuvinte odinioară misterioase, precum pistoane americane, capete ovale, cămăși de rulmenți, nu mai aveau secrete pentru Teresa –, iar apoi probau șalupa în repezi planări prin golf, observați îndeaproape de elicopter, de HJ-uri și de Heinekenuri, care, poate chiar în acea noapte, aveau să se prindă cu ei în jocul de-a șoarecele și pisica la sud de Punta Europa. Iar în fiecare după-amiază, în zilele liniștite din port și din cala de reparații, când terminau lucrul, se duceau la Old Rock să comande ceva așezați la masa dintotdeauna, sub un tablouaș în care era înfățișată moartea unui amiral englez pe nume Nelson.

Astfel, în acele timpuri aproape fericite – pentru prima dată în viață era conștientă că așa erau – Teresa s-a deprins cu meseria. Mica mexicană care, cu ceva mai mult de un an în urmă, o luase la fugă în Culiacán, era acum o femeie călită în traversade nocturne și în spaime bruște, în chestiuni marinărești, în mecanica navală, în vânturi și curenți. Cunoștea drumul și activitatea navelor după numărul, culoarea și poziția luminilor. A studiat hărțile nautice spaniole și englezești ale Strâmtorii, comparându-le cu propriile ei observații, până când a învățat pe de rost sondele, profilele de coastă, repere care, ulterior, aveau să marcheze diferența dintre succes și eșec. A încărcat tutun în depozitele din Gibraltar, comercializându-l o milă mai încolo, în Atunara, și hașiș pe coasta marocană, pentru a-l descărca în golfulețe și pe plaje, de la Tarifa la Estepona. A verificat, cu cheia franceză și cu șurubelnița în mână, pompe de răcire și cilindri, a schimbat anozi, a purificat ulei, a demontat bujii și a învățat lucruri despre care nu-și imaginase niciodată că ar fi putut să fie folositoare; de exemplu, consumul la oră al unui căpățânos trucat, ca al oricărui motor în doi timpi, se calculează înmulțind cu 0,4 puterea maximă: o regulă deosebit de utilă atunci când arzi combustibilul în șuvoaie în mijlocul mării, unde nu există benzinării. Tot astfel, s-a obișnuit să-l ghideze pe Santiago lovindu-l peste umăr în cazul unor urmăriri deosebit de critice, pentru ca apropierea turbo-șalupelor sau a elicopterului să nu-l distragă atunci când pilota la viteze periculoase, ba chiar să conducă ea însăși o *planeadora* la peste treizeci de noduri, să bage viteză sau s-o reducă pe o mare neprielnică, astfel încât coca să suporte strictul necesar, să ridice coada motorului pe o mare agitată, ori să o regleze în poziție intermediară pentru plutire, să se camufleze în apropierea coastei, profitând de nopțile fără lună, să se lipească de un pescador sau de o navă mare, pentru a-și ascunde propriul semnal radar. Și, de asemenea, tacticile

de evaziune: să utilizeze scurta rază minimă de viraj a Phantomului pentru a evita abordajul mai puternicelor, dar mai puțin manevrabilelor turbo-șalupe, să caute pupa urmăritorului, să-i dubleze prova ori să-i reteze siajul, profitând de avantajele benzinei față de lenta motorină a adversarului. Și astfel, a trecut de la frică la euforie, de la victorie la eșec; și a aflat, din nou, ceea ce știa deja: că uneori pierzi, alteori câștigi, iar alteori nu mai câștigi. A azvârlit colete în mare, iluminată în plină noapte de reflectorul urmăritorului, ori le-a transbordat pe vase de pescuit sau către umbrele negre ce înaintau dinspre plaje pustii în rumoarea resacului, vârâte în apă până la brâu. Ba chiar, cu un anumit prilej – singurul de până atunci, în cursul unei operațiuni cu oameni pe care nu te puteai bizui –, făcuse asta chiar în timp ce Santiago veghea, așezat la pupa, în întuneric, cu un Uzi ascuns sub haină; nu ca o măsură de precauție, în caz că soseau polițiștii de frontieră ori agenții Gărzii Civile – era împotriva regulilor jocului –, ci ca o prevedere împotriva oamenilor cărora le făceau predarea: niște francezi cu reputație proastă și cu o purtare și mai proastă. Iar mai apoi, tot în acea dimineață, după ce predase încărcătura, navigând spre Stâncă, Teresa însăși aruncase, cu multă ușurare, Uzi-ul în mare.

Acum era departe de a simți acea ușurare, cu toate că navigau cu *planeadora* goală, întorcându-se spre Gibraltar. Era ora 4.40 dimineața și trecuseră doar două ore de când îmbarcaseră cele trei sute de kilograme de rășină de hașiș pe coasta marocană: timp suficient ca să parcurgă cele nouă mile care despart Al Marsa de Cala Arenas și să predea acolo fără probleme încărcătura de pe celălalt țărm. Dar – spunea un proverb spaniol – până trece și coada, tot taur e. Și, ca să se confirme zicala, cu puțin înainte de Punta Carnero, pe când abia intraseră în sectorul roșu al farului și zăreau deja silueta masivă și iluminată a Stâncii de cealaltă parte a golfului Algeciras, Santiago slobozise o înjurătură,

întorcându-se dintr-odată să privească în sus. Iar o clipă mai târziu, peste zgomotul căpățânosului, Teresa auzi un duduit diferit care se apropia dintr-o parte, iar apoi se plasă la pupa, cu câteva secunde înainte ca un reflector să focalizeze șalupa, orbindu-i de foarte aproape. Pasărea, îngăimă atunci Santiago. Pasărea dracului. Elicea elicopterului stârnea o ploaie torențială asupra Phantomului, ridicând apă și spumă împrejur, când Santiago mișcă trimerul cârmei, călcă acceleratorul, acul sări de la 2 500 la 4 000 de rotații, iar șalupa începu să alerge lovind marea, planând în rapide izbituri de gurnă. Nici pe naiba. Reflectorul îi urmărea, oscilând de pe o latură pe cealaltă și de aici la pupa, iluminând ca o perdea albă valurile mari, iscate de nu mai puțin de două sute cincizeci de cai putere. Între izbituri și spumă, bine agățată ca să nu cadă peste bord, Teresa făcu ceea ce trebuia să facă: să uite de amenințarea elicopterului – zbura, socoti ea, la vreo patru metri de apă și, la fel ca ei, la o viteză de aproape patruzeci de noduri – și să se ocupe de cealaltă amenințare care, fără îndoială, pândea în apropiere, mai periculoasă, întrucât alergau prea aproape de țărm: HJ-ul poliției de frontieră care, ghidat de radar și de fasciculul elicopterului, probabil că naviga acum spre ei cu toată viteza, ca să le taie calea ori să le împingă șalupa spre coastă. Către stâncile din La Cabrita, care se aflau undeva în față și un pic spre babord.

Își lipi fața de conul de cauciuc al Furuno-ului, vătămându-și fruntea și nasul din pricina șocurilor șalupei, și ciocăni tastele ca să coboare raza de acțiune la o jumătate de milă. Doamne, Dumnezeule! Dacă în meseria asta nu te ai pe bune cu Dumnezeu, să nu cumva să te bagi, se gândi ea. Baleiajul antenei de pe ecran îi păru incredibil de lung, o eternitate pe care o aștepta ținându-și răsuflarea. Scoate-ne și din asta, Doamne sfinte! Până și de sfântul Malverde își amintea, în acea

noapte neagră a nenorocirii sale. Nu aveau nici o încărcătură care să-i vâre în închisoare; însă vameșii erau băieți răi, chiar dacă în tavernele din Campamento îți spuneau la mulți ani. La ora aceea și pe traseele acelea, puteau recurge la orice pretext ca să confișteșalupa, ori ca s-o lovească aparent din întâmplare și s-o scufunde. Lumina orbitoare a reflectorului îi bătea în ecran, îngreunându-i vederea. Băgă de seamă că Santiago sporea numărul de rotații ale motorului, în ciuda faptului că, din cauza mării ridicate de vântul de la apus, se apropiau deja de limită. Galicianul nu se temea și nici nu era un om înclinat să ușureze treaba justiției. Atunci, șalupa făcu un salt mai lung decât cele anterioare – să nu se gripeze motorul, se gândi ea, în timp ce își imagina elicea învârtindu-se în gol –, iar când coca lovi din nou suprafața apei, Teresa, agățată cum putea mai bine, lovindu-se iar și iar cu fața de marginea de cauciuc a radarului, văzu în cele din urmă pe ecran, printre nenumăratele mici ecouri ale valurilor, o altă pată neagră, diferită: un semnal prelung și sinistru, care se apropia rapid de ei dinspre traversul pupei de la tribord, la mai puțin de cinci sute de metri.

– La cinci! – strigă ea, scuturând umărul stâng al lui Santiago. Trei cabluri!

Spusese asta lipindu-și gura de urechea lui, ca să se facă auzită peste huruitul motorului. Atunci Santiago aruncă o privire neputincioasă într-acolo, mijindu-și ochii sub lumina reflectorului de pe elicopterul care continua să se țină scai de ei, iar apoi, cu o mișcare bruscă a mâinii, smulse cauciucul radarului, ca să vadă el însuși ecranul. Sinuoasa linie neagră a coastei se schița neliniștitor de aproape la fiecare baleiaj al antenei, la vreo trei sute de metri spre traversul babordului. Teresa privi spre prova. Farul de la Punta Carnero continua să-și emită scânteierile de culoare roșie. Pe acea direcție, când se trecea în sectorul de lumină albă, nu mai exista nici o posibilitate

de a evita stâncile din La Cabrita. Probabil că Santiago se gândi la același lucru, fiindcă, în acea clipă, reduse viteza și învârti cârma spre dreapta, acceleră iar și manevră de mai multe ori în zig-zag în același fel, spre larg, uitându-se când la ecranul radarului, când la reflectorul de pe elicopter, care, la fiecare eschivă, o lua înainte, pierzându-i pentru o clipă din vedere, înainte de a se lipi din nou de ei pentru a-i menține încadrați în lumină. Fie că e ăla în cămașă albastră sau oricare altul, se gândi Teresa admirativ, tipul acela de sus era dintre cei care n-au frică de nimic. De ce să zic că nu, dacă da. Și își cunoștea meseria. Să zbori pe timp de noapte cu un elicopter la nivelul apei nu era la îndemâna oricui. Pilotul ăsta trebuia să fi fost la fel de bun ca Blondul, la vremea lui și în meseria lui. Sau și mai bun. Își dori să-i tragă naibii o rachetă de semnalizare, dacă ar fi avut la bord rachete de semnalizare. Să-l vadă căzând în apă printre flăcări. Pleosc.

Acum, semnalul HJ-ului era și mai aproape pe radar și continua să se apropie implacabil. Lansată la putere maximă, pe o mare calmă, *planeadora* se dovedea de neajuns; însă pe o mare agitată suferea prea mult, iar avantajul era de partea urmăritorilor. Teresa se uită în urmă și spre traversul tribordului, ferindu-se de lumină cu palma, așteptând să o vadă apărând dintr-o clipă într-alta. Agățându-se cum putea mai bine, aplecându-și capul ori de câte ori stropii de spumă săreau peste prova, simțea că o dor rinichii din pricina șocurilor șalupei. Din când în când, observa profilul îndârjit al lui Santiago, trăsăturile lui încordate picurând de apă sărată, ochii orbiți ațintiți în noapte. Mâinile crispate pe cârma Phantomului, dirijând-o prin scuturări scurte și iscusite, scoțând cât se putea scoate din motorul trucat, din gradul de înclinare a cozii, din chila plană care, în unele salturi prelungite, părea să zboare, ca și cum elicea ar fi atins apa doar

din când în când, iar alteori o lovea zgomotos, trosnind, încât coca părea pe punctul de a se face bucățele.

– Uite-o!

Era acolo: o umbră fantomatică, ba cenușie, ba alb-albastră, care pătrundea treptat în câmpul de lumină proiectat de elicopter cu mari rafale de apă, cu coca periculos de aproape. Intra și ieșea din lumină ca un zid enorm sau ca un cetaceu monstruos alergând pe mare, iar reflectorul, care acum îi lumina și de pe șalupa rapidă, întrecut de o scânteiere albastră intermitentă, părea un ochi rău. Asurzită de huruitul motoarelor, agățându-se de unde nimerea, udă-leoarcă de stropii de apă, neîndrăznind să-și frece ochii, care o usturau din pricina sării, de frică să nu se pomenească azvârlită în afară, Teresa observă că Santiago deschidea gura ca să strige ceva ce nu-i ajungea la urechi, iar apoi îl văzu ducându-și mâna dreaptă la maneta de trimer a cozii, ridicând piciorul de pe accelerator pentru a reduce viteza brusc, în timp ce trăgea cârma spre babord, și apăsând din nou, cu prova spre farul de la Punta Carnero. Tăietura îi făcu să scape de reflectorul de pe elicopter și de apropierea HJ-ului; însă ușurarea Teresei dură doar scurtul răstimp până când își dădu seama că alergau drept spre țărm, aproape pe limita dintre sectoarele roșu și alb ale farului, spre cei patru sute de metri de stânci și recifuri din La Cabrita. Nu mă enerva, murmură ea. Reflectorul de pe șalupa rapidă îi urmărea acum din spate, de la pupa, ajutat de elicopterul care zbura iarăși pe lângă ei. Și atunci, în timp ce Teresa, cu mâinile crispate pe mânerele de susținere, încă mai încerca să socotească avantajele și dezavantajele, văzu farul în față, deasupra, prea aproape, trecând de la roșu la alb. N-avea nevoie de radar ca să știe că se aflau la mai puțin de o sută de metri de stânci și că sonda scădea rapid. Cum nu se poate mai nasol. Ori o slăbește, ori ne facem praf, își spuse ea. Și, la viteza asta dată naibii, nici

nu mă pot arunca în mare. Privind în urmă, văzu cum reflectorul HJ-ului se îndepărta puțin câte puțin, pe măsură ce echipajul lua măsuri de evitare a stâncilor. Santiago menținu direcția încă puțin, aruncă o privire peste umăr spre HJ, se uită la sondă și apoi înainte, unde luminozitatea îndepărtată a Gibraltarului contura, în întuneric, La Cabrita. Sper că nu, se gândi Teresa înspăimântată. Sper că nu-i va da prin cap să se vâre prin mijlocul pasei dintre stânci: a mai făcut-o cândva, dar era ziuă și nu alergam așa de tare ca azi. În acea clipă, Santiago reduse din nou viteza, învârti timona spre tribord și, trecând pe sub burta elicopterului, pe care pilotul îl ridică rapid, ca să evite antena de radar a Phantomului, trecu nu prin pasă, ci pe la capătul exterior al stâncilor, atât de aproape de masivitatea neagră a La Cabritei, încât Teresa putu să simtă mirosul algelor și să audă ecoul motorului în pereții stâncoși ai falezei. Și, dintr-odată, cu gura rămasă căscată și cu ochii ieșiți din orbite, se pomeni dincolo de Punta Carnero: marea era mult mai liniștită decât afară, iar HJ-ul se afla din nou la două cabluri depărtare, din cauza arcului pe care îl descrisese pentru a-și deschide drumul. Elicopterul li se lipea din nou la pupa, însă de-acum nu mai era decât o companie incomodă, lipsită de consecințe, în timp ce Santiago urca motorul la maximum, 6 300 de rotații, iar Phantomul străbătea golful Algeciras la cincizeci și cinci de noduri, plutind pe marea liniștită, spre gura portului Gibraltar. Cât se poate de mișto! Patru mile în cinci minute, cu o ușoară manevră pentru a eluda un petrolier ancorat la jumătatea drumului. Iar când HJ-ul abandonă urmărirea și elicopterul începu să se distanțeze și să ia înălțime, Teresa se ridică pe jumătate în șalupă și, încă luminată de reflector, îi făcu pilotului un gest elocvent cu cotul și cu antebrațul. La revedere, parșivuleee! De trei ori te-am păcălit, și ne mai vedem noi, vultur pleșuv. La crâșma lui Kuki.

6
ÎMI PUN LA BĂTAIE VIAȚA, ÎMI PUN LA BĂTAIE SOARTA

Pe Óscar Lobato l-am găsit printr-un telefon pe care l-am dat la *Diario de Cádiz*. Teresa Mendoza, am zis. Scriu o carte. Am convenit să luăm masa a doua zi la Venta del Chato, un restaurant vechi din apropiere de plaja de la Cortadura. Tocmai parcasem la poartă, cu marea în față și orașul în depărtare, însorit și alb, la capătul peninsulei sale de nisip, când Lobato a coborât dintr-un Ford care trecuse prin multe la viața lui, plin de ziare vechi și cu cartonul cu „Presă" înfipt în spatele parbrizului. Înainte de a-mi veni în întâmpinare, s-a oprit să discute cu paznicul parcării și l-a bătut pe umăr, gest care a fost primit cu bucurie, ca un bacșiș. Lobato era simpatic, vorbăreț, inepuizabil în anecdote și informații. După cincisprezece minute eram deja intimi, iar eu îmi sporisem cunoștințele despre han – un han autentic de contrabandiști, cu două secole de istorie –, despre compoziția sosului care ne-a fost servit cu vânatul, despre numele și utilitatea fiecăruia dintre obiectele centenare care împodobeau pereții restaurantului și despre *garum*, sosul de pește preferat al romanilor, de pe vremea când orașul se numea Gades, iar turiștii călătoreau cu trirema. Înaintea celui de-al doilea fel, am mai aflat că ne găseam aproape de Observatorul

de Marină San Fernando, pe unde trece meridianul de la Cádiz, și că, în 1812, trupele lui Napoleon care asediau orașul – n-au ajuns la poarta Tierra, a precizat Lobato – își aveau acolo una dintre tabere.

– Ai văzut filmul *Lola la Piconera?*

Ne tutuiam de ceva vreme. I-am spus că nu, nu-l văzusem; și atunci mi l-a povestit de la cap la coadă. Juanita Reina, Virgilio Teixeira și Manuel Luna. Regizat de Luis Lucia, în 1951. Iar potrivit legendei, falsă firește, pe Piconera au împușcat-o francujii chiar aici. Eroină națională etc. Și poezioara aia. Să trăiască bucuria și să ne piară durerea, Lola, Lolita la Piconera. S-a oprit să mă privească, în timp ce chipul meu îi arăta că eram cât se poate de interesat de toate acestea, apoi mi-a făcut cu ochiul, a tras o dușcă din paharul lui de Yllera – tocmai destupaserăm a doua sticlă – și a început să-mi vorbească direct despre Teresa Mendoza. De bunăvoie.

– Mexicana aceea. Galicianul acela. Hașișul acela în sus și-n jos, într-un joc de-a șoarecele și pisica… Vremuri eroice – oftă el, cu stropul lui de nostalgie în cinstea mea. Era periculos, firește. Oameni duri. Însă nu era încrâncenarea de acum.

Era tot reporter, precizează el. Ca atunci. Un amărât de reporter de infanterie, dacă se poate spune așa. Și mă mândresc cu asta. La urma urmei, nu știa să facă altceva. Îi plăcea meseria, cu toate că era plătit în continuare cu același rahat de bani ca acum zece ani. La o adică, nevasta aducea în casă un al doilea salariu. Fără copii care să zică ne e foame, tati.

– Asta – conchise el – îți dă mai multă *liberté*, *egalité* și *fraternité*.

Făcu o pauză ca să le răspundă la salut unor politicieni locali îmbrăcați în culori închise care s-au așezat la o masă învecinată – un consilier de cultură și un altul de urbanism, spuse el în șoaptă. Nu au nici bacalaureatul –, iar apoi continuă despre Teresa Mendoza și galician. Îi întâlnea din când în când prin La Línea

și prin Algeciras, ea cu fața ei de indiancă destul de frumușică, foarte brunetă și cu ochii aceia mari, răzbunători, pe care-i avea în cap. Nu era cine știe ce, mai degrabă mărunțică, dar când se aranja era arătoasă. Cu niște țâțe frumoase, apropo. Nu prea mari, dar uite-așa – Lobato își apropie mâinile, îndreptându-și arătătoarele în afară, ca vârfurile coarnelor unui taur. Cam de prost gust la țoale, în genul gagicuțelor pe care le au indivizii ăia cu hașișul și cu tutunul, dar mai puțin îngâmfată: pantaloni foarte strâmți, tricouri, tocuri înalte și așa mai departe. Se aranja, dar nu se formaliza. Nu se amesteca prea mult cu celelalte. Își avea piculețul ei de clasă, deși nu puteai preciza în ce consta el. Poate doar atunci când vorbea, fiindcă o făcea delicat, cu accentul ei atât de afectuos și de educat. Cu arhaismele acelea frumoase pe care le folosesc mexicanii. Uneori, când se pieptăna cu coc, cu cărare pe mijloc și cu părul bine întins pe spate, clasa ei se observa mai bine. Ca Sara Montiel în *Veracruz*. Douăzeci și ceva, trebuie să fi avut pe atunci. De ani. Lobato remarcase faptul că niciodată nu purta aur, ci argint. Cercei, brățări. Totul de argint, dar puțin. Uneori își punea șapte brățări la o încheietură, *semanario* i se părea că se chema chestia. Cling cling. Și le amintea din cauză că zornăiau.

– În mediul respectiv a ajuns să fie respectată puțin câte puțin. În primul rând, fiindcă galicianul avea succes. Și, în al doilea rând, fiindcă era singura femeie care pleca să riște acolo, afară. La început, bărbații mai făceau bășcălie, asta ce-i cu ea, și așa mai departe. Până și cei de la poliția de frontieră și sticleții făceau haz pe seama ei. Dar când s-a răspândit vestea că scotea la interval aceleași coaie ca un mascul, situația s-a schimbat.

L-am întrebat de ce Santiago Fisterra avea succes, iar Lobato și-a alăturat degetul mare și arătătorul într-un gest de aprobare. Te puteai bizui pe el, mi-a spus. Tăcut, de încredere. Un galician tipic, în sensul bun. Vreau să spun că nu era unul dintre parșivii ăia înăspriți și periculoși, și nici dintre mârlanii sau fanfaronii

care mișună prin afacerea cu hașiș. Ăsta era discret, fără gâlcevi. Dintr-o bucată. Nu prea se dădea șmecher, ca să mă-nțelegi. Își vedea de treaba lui, ca unul care se duce la serviciu. Ceilalți, băieții din Gibraltar, puteau să-ți spună mâine la trei, iar la ora aceea ei se puteau regula cu femeia ori puteau sta să tragă o băută într-un bar, iar tu, rezemat de un felinar, cu pânze de păianjen pe spate, uitându-te la ceas. Dar dacă galicianul îți spunea mâine ies, nu mai era nevoie de altă vorbărie. Ieșea, neînfricat, chiar dacă erau valuri de patru metri. Un tip de cuvânt. Un profesionist. Ceea ce nu întotdeauna era bine, fiindcă le făcea umbră multora. Ambiția lui era să adune destul mălai ca să se poată ocupa de alte lucruri. Și poate că de-asta se înțelegeau bine, Teresa și cu el. Păreau îndrăgostiți, firește. Mergeau de mână, pupici, știi cum e. Chestii firești. Dar în ea exista ceva ce nu puteai afla niciodată pe de-a-ntregul. Nu știu dacă sunt destul de limpede. Ceva ce te silea să te-ntrebi dacă e sinceră. Atenție, nu mă refer la ipocrizie și la nimic de genul ăsta. Aș băga mâna-n foc că era o fată bună… Vorbesc de altceva. Eu aș zice că Santiago o iubea mai mult decât ea pe el. *Capisci?*… Fiindcă Teresa rămânea întotdeauna un pic la distanță. Zâmbea, era o femeie discretă și cumsecade, și sunt sigur că la pat se simțeau nemaipomenit. Dar punctulețul acela, știi?… Uneori, dacă erai atent – și să fiu atent e meseria mea, nene –, era ceva în felul ei de a ne privi pe toți, inclusiv pe Santiago, care lăsa să se-nțeleagă că nu se încrede pe deplin. De parcă ar fi avut mereu pregătite, undeva la dos, un sandviș învelit în folie de aluminiu și-o geantă cu câteva boarfe și-un bilet de tren. O vedeai râzând, bându-și tequila – îi plăcea tequila, firește –, sărutându-și bărbatul, și dintr-odată îi surprindeai în ochi o expresie ciudată. Ca și cum își spunea în sinea ei: asta nu poate să dureze.

Asta nu poate să dureze, își spuse în sinea ei. Făcuseră dragoste toată după-amiaza, de parcă nu s-ar mai fi oprit: iar acum

treceau pe sub arcada medievală a zidului de la Tarifa. Cucerită de la mauri – citi Teresa pe o placă de faianță fixată pe lintou – în vremea domniei lui Sancho al IV-lea cel Viteaz, la 21 septembrie 1292. O întâlnire de lucru, spuse Santiago. O jumătate de oră cu mașina. Putem profita ca să bem un pahar, să facem o plimbare. Și apoi să mâncăm la cină un cotlet de porc, la Juan Luis. Și iată-i, cu amurgul colorat în cenușiu de vântul dinspre răsărit, ce mângâia valuri de spumă albă pe suprafața mării, având în fața lor plaja de la Los Lances și coasta dinspre Atlantic, de partea cealaltă, Mediterana, în timp ce Africa era ascunsă în văzduhul cețos pe care lăsarea serii îl întuneca dinspre est, fără grabă, în același fel în care mergeau ei înlănțuiți pe după talie, adâncindu-se pe străzile înguste și văruite ale orășelului unde vântul sufla mereu, în toate direcțiile și în aproape toate cele trei sute șaizeci și cinci de zile ale anului. În seara aceea sufla foarte tare și, înainte de a intra în oraș, se opriseră să privească marea cum se spărgea de stâncile din dreptul parcării de sub ziduri, lângă Caleta, unde apa pulverizată stropea parbrizul Cherokee-ului. Și stând ei acolo comod, ascultând muzică la radio, rezemată de umărul lui Santiago, Teresa văzu cum trece în larg, în depărtare, un velier mare cu trei catarge, ca-n filmele vechi, îndreptându-se cu mare încetineală spre Atlantic, adâncindu-și prora sub împingerea valurilor mai puternice, estompat prin perdeaua cenușie a vântului și a spumei, ca și cum ar fi fost vorba de o corabie-fantomă venită din alte vremuri, care nu se oprise din navigat de-a lungul multor ani și al multor secole. Apoi ieșiră din mașină și, pe străzile cele mai ferite, merseră către centrul orașului, uitându-se la vitrine. Sezonul estival se încheiase, însă terasa de sub copertină și interiorul cafenelei Central erau tot pline de bărbați și de femei bronzate, cu aspect atletic, de străini. Mulți blonduți, mulți cercei în urechi, multe tricouri imprimate. Windsurferi, observase Santiago prima

dată când fuseseră acolo. Astea-s deja mofturi. Sunt fel și fel de oameni pe lumea asta.

– Să vedem dacă într-o bună zi, din greșeală, o să-mi spui că mă iubești.

Se întoarse să-l privească atunci când îi auzi cuvintele. El nu era supărat, nici prost dispus. Nici măcar nu era vorba de un reproș.

– Te iubesc, mișelule.

– Sigur.

Întotdeauna o lua așa peste picior. În felul lui delicat, observând-o, incitând-o să vorbească prin mici provocări. Parcă te-ar costa bani, spunea. Așa de lipsită de interes. Egoul meu, sau cum s-o mai fi spunând, l-ai făcut zob. Iar atunci Teresa îl îmbrățișa și îl săruta pe ochi, și îi spunea te iubesc, te iubesc, te iubesc, de multe ori. Afurisit de galician supermișel. Iar el glumea, ca și când nu-i păsa, ca și când ar fi fost vorba de un simplu pretext de conversație, de un prilej de poante, iar reproșul trebuia să i-l adreseze ea lui. Lasă, lasă. Lasă. În cele din urmă se opreau din râs și rămâneau unul în fața celuilalt, iar Teresa simțea neputința a tot ceea ce era cu neputință, în timp ce ochii bărbatului o priveau fix, resemnați ca și cum ar fi plâns puțin, lăuntric, în tăcere, ca un copilaș care alergă după tovarășii lui mai mari, iar aceștia îl lasă în urmă. O suferință seacă, tăcută, care o înduioșa; și atunci era sigură că, probabil, chiar îl iubea pe bărbatul acela cu adevărat. Iar de fiecare dată când se întâmpla asta, Teresa își înăbușea pornirea de a-și ridica mâna și de a mângâia chipul lui Santiago într-un fel anume, greu de știut, de explicat și de simțit, ca și cum i-ar fi datorat ceva ce nu îi va putea plăti niciodată.

– La ce te gândești?

– La nimic.

De nu s-ar sfârși niciodată, își dorea ea. De-ar putea existența asta intermediară dintre viață și moarte, suspendată în înaltul unui hău straniu, să se prelungească până când, într-o zi, voi

putea rosti cuvinte care să fie din nou adevărate. De mi-ar șterge memoria pielea lui și mâinile lui, și ochii lui și gura lui, iar eu m-aș naște din nou, ori aș muri odată, ca să spun, ca și cum ar fi noi, niște cuvinte vechi care să nu-mi sune a trădare ori a minciună. De-aș avea – de-ar avea, de-am avea – destul timp pentru asta.

Nu vorbeau niciodată despre Blondul Dávila. Santiago nu se număra printre aceia cărora li se poate vorbi despre alți bărbați și nici ea nu se număra printre femeile care fac asta. Uneori, când el stătea și răsufla în întuneric, foarte aproape de ea, Teresa aproape că îi putea auzi întrebările. Lucrul acesta încă se mai întâmpla, însă asemenea întrebări deveniseră de mult doar obișnuință, o rumoare rutinieră de tăceri. La început, în timpul acelor prime zile când bărbații, chiar și cei aflați în trecere, pretind să impună obscure – inexorabile – drepturi ce depășesc simpla dăruire fizică, Santiago pusese unele din aceste întrebări cu voce tare. În felul său, firește. Prea puțin explicite sau chiar deloc. Și dădea târcoale ca un coiot atras de foc, dar neîndrăznind să înainteze. Auzise câte ceva. Prieteni ai unor prieteni care aveau prieteni. Dar nici o vorbă. Am avut un bărbat, rezumă ea odată, sătulă să-l tot vadă adulmecând în jurul aceluiași lucru atunci când întrebările fără răspuns lăsau locul unor tăceri insuportabile. Am avut un bărbat arătos și curajos, și prost, spuse ea. Tare tupeist. Un parșiv afurisit, la fel ca tine – la fel ca toți –, dar el m-a cules de fetiță, fără experiență, iar până la urmă mi-a tras clapa rău de tot și m-am pomenit fugind din vina lui, și spune și tu dacă n-am fugit departe, m-am dat peste cap și am venit tocmai până aici, unde m-ai găsit tu. Dar pe tine ar trebui să te doară-n cot dacă am eu bărbat sau nu, fiindcă ăsta de care vorbesc e mort și îngropat. I-au făcut de petrecanie și a murit iac-așa, cum murim cu toții, dar mai devreme. Iar ce-a însemnat bărbatul ăsta în viața mea e treaba mea, nu a ta. Iar după toate acestea, într-o seară, pe când și-o trăgeau cum

trebuie, strângându-se tare în brațe unul pe celălalt, iar Teresa avea mintea în alb, golită cu plăcere de memorie sau de viitor, și numai prezent dens, gros, de o intensitate caldă, în voia căreia se lăsa fără remușcări, deschise ochii și văzu că Santiago se oprise și o privea de foarte aproape, în semiîntuneric, și îl mai văzu cum își mișca buzele; iar când, într-un târziu, reveni acolo unde se aflau și își îndreptă atenția spre ceea ce spunea el, se gândi mai întâi galician nătâng, la fel de nerod ca toți ceilalți, prostul, prostul, prostul, cu întrebările astea picate în momentul cel mai nepotrivit: el și cu mine, e mai bun el, sunt mai bun eu, pe mine mă iubești, pe el îl iubeai. Ca și cum totul s-ar putea rezuma la asta, iar viața ar fi alb și negru, bun și rău, mai bun sau mai rău unul decât altul. Și simți dintr-odată o uscăciune în gură și în suflet, și între coapse, o nouă mânie explodându-i lăuntric, nu pentru că el i-ar fi tot pus din nou întrebări și că și-ar fi ales prost momentul să le pună, ci pentru că era primitiv, și necioplit, și căuta o confirmare pentru niște lucruri care n-aveau nimic de-a face cu ea, răscolind alte lucruri care nu aveau nimic de-a face cu el; și nici măcar nu era din gelozie, ci din orgoliu, din obișnuință, dintr-o bărbăție absurdă a masculului care scoate femela din turmă și îi interzice orice altă viață decât aceea pe care i-o implântă el în pântece. De aceea vru să-l jignească și să-l rănească, și îl îndepărtă violent în timp ce îi trântea în față că da, zău așa, sigur că da, ca să vezi la ce se gândea idiotul de galician. Poate credea că viața începe cu sula lui nenorocită. Sunt cu tine fiindcă n-am alt loc mai bun unde să mă duc sau fiindcă am aflat că nu pot trăi singură, fără un bărbat care să semene cu altul, și acuma mi se fâlfâie de ce m-a ales sau l-am ales pe primul. Și, ridicându-se în capul oaselor, goală, încă neeliberată de el, îi arse o scatoalcă, o lovitură care-l făcu pe Santiago să-și întoarcă fața într-o parte. Și vru să-i mai lipească una, însă atunci o făcu el, în genunchi peste ea, înapoindu-i palma cu o violență liniștită și seacă, fără furie, poate doar surprinsă; iar apoi se opri s-o

privească așa cum se găsea, în genunchi, nemișcat, în timp ce ea plângea și iar plângea, cu lacrimi care nu-i ieșeau din ochi, ci din piept și din gât, tăcută, cu fața în sus, înjurându-l printre dinți, nenorocit galician parșiv, al naibii mișel, lepădătură, scursură, parșiv, parșiv, parșiv. Apoi el se întinse lângă ea și stătu acolo o vreme, fără să spună nimic și fără s-o atingă, rușinat și încurcat, în timp ce ea rămăsese cu fața în sus, nemișcată, și se potolea încet-încet, pe măsură ce simțea cum lacrimile i se uscau pe față. Și asta a fost tot, iar aceea a fost singura dată. N-au mai ridicat niciodată mâna unul asupra celuilalt. Și nici n-au mai existat vreodată alte întrebări.

– Patru sute de kilograme – spuse Cañabota în șoaptă… Ulei clasa-ntâi, de șapte ori mai pur decât guma normală. Mai bun nici că există.

Avea un gin tonic într-o mână și o țigară englezească cu filtru auriu în cealaltă și când trăgea din țigară, când sorbea scurt din pahar. Era scund și rotofei, ras în cap, și transpira mereu, astfel încât cămășile lui erau mereu umede la subsuori și la gât, unde strălucea inevitabilul lanț de aur. Poate că slujba lui îl făcea să transpire, hotărî Teresa. Întrucât Cañabota – nu știa dacă era un nume de familie sau o poreclă – era ceea ce în jargonul profesiei se numea omul de încredere: un agent local, legătură sau intermediar între traficanții de pe cele două părți. Un expert în logistică clandestină, însărcinat să organizeze ieșirea hașișului din Maroc și să-i asigure primirea. Asta includea angajarea unor transportatori ca Santiago și, de asemenea, complicitatea anumitor autorități locale. Sergentul de la Garda Civilă – slab, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în civil – care îl însoțea în acea după-amiază era una dintre multele clape ce trebuiau apăsate ca să răsune muzica. Teresa îl cunoștea din alte prilejuri și știa că era detașat prin apropiere de Eslepona. În grup exista și o a cincea persoană: un avocat din Gibraltar, pe nume Eddie Álvarez, mărunt, cu păr rar și ondulat, cu ochelari

foarte groși și mâini nervoase. Avea un birou discret, situat undeva în apropiere de portul din colonia britanică, cu zece sau cincisprezece societăți paravan ce-și aveau sediul acolo. El se îndeletnicea cu controlarea banilor care i se plăteau lui Santiago în Gibraltar după fiecare călătorie.

– De data asta s-ar cădea să chemăm niște notari, adăugă Cañabota.

– Nu; Santiago clătina din cap, foarte calm. Prea mulți oameni la bord. Eu am un Phantom, nu un feribot de pasageri.

Notarii erau niște martori pe care traficanții îi aduceau în șalupe pentru a se asigura că totul decurge conform celor prevăzute: unul pentru furnizori, care, de obicei, era marocan, și un altul pentru cumpărători. Lui Cañabota păru să nu-i placă această noutate.

– Ea – o arătă pe Teresa – ar putea să rămână pe țărm.

Santiago nu-și desprinse privirile de la omul de încredere, în timp ce clătina din nou din cap.

– Nu văd de ce. E din echipajul meu.

Cañabota și agentul din Garda Civilă se întoarseră spre Eddie Álvarez, cu reproș, ca și când l-ar fi învinuit pentru acel refuz. Însă avocatul ridica din umeri. E inutil, spunea gestul. Cunosc povestea și, în plus, aici nu fac decât să privesc. Ce pana mea îmi povestiți mie?!

Teresa își trecu degetul peste aburul de pe paharul de suc. Niciodată nu voise să participe la aceste întâlniri, dar Santiago insista, iar și iar. Riști la fel ca mine, spunea el. Ai dreptul să știi ce se petrece și cum se petrece. Nu vorbi dacă nu vrei, dar nu-ți strică să fii la curent. Iar dacă pe ăștia îi deranjează prezența ta, ducă-se învârtindu-se. Toți. La urma urmei, femeile lor stau frumușel acasă și se scarpină la pizdulice, și nu-și pun pielea la bătaie cu arabii, patru sau cinci nopți pe lună.

– Plata ca de-obicei? întrebă Eddie Álvarez, atent la ale lui.

Plata se va face în ziua următoare predării, confirmă Cañabota. O treime direcționată într-un cont de la BBV din Gibraltar – băncile spaniole din colonie nu țineau de Madrid, ci de sucursalele din Londra, iar acest fapt oferea delicioase opacități fiscale – și două treimi în mână. Cele două treimi în bani B, firește. Deși ar cam trebui niște facturi pentru chestiile cu banca. Hârțogăraia dintotdeauna.

– Aranjați totul cu ea, spuse Santiago. Și se uită la Teresa.

Cañabota și gardianul schimbară o privire stingherită. Tre' s-o înghițim și pe asta, spunea acea tăcere. Să bagi o femeie în năzdrăvănia asta. În ultima vreme, Teresa era cea care se ocupa din ce în ce mai mult de aspectul contabil al afacerii. Aceasta includea controlul cheltuielilor, efectuarea socotelilor, telefoane cifrate și vizite periodice la Eddie Álvarez. De asemenea, o societate cu sediul în biroul avocatului, contul bancar din Gibraltar și banii justificabili puși în investiții cu risc scăzut: ceva fără prea multe complicații, deoarece nici Santiago nu obișnuia să-și încurce viața cu băncile. Era ceea ce avocatul din Gibraltar numea o infrastructură minimă. Un portofoliu conservator, nuanța el atunci când purta cravată și devenea tehnic. Până cu puțin timp în urmă și în ciuda firii sale neîncrezătoare, Santiago depinsese aproape orbește de Eddie Álvarez, care îi cerea comision până și pentru simplele depozite pe termen fix, atunci când depunea la bancă banii legali. Teresa schimbase asta, sugerând ca totul să fie folosit în investiții mai rentabile și mai sigure și inclusiv ca avocatul să-l ia pe Santiago asociat la un bar de pe Main Street, ca să spele o parte din venituri. Ea nu știa nici de bănci, nici de finanțe, dar, în urma experienței sale de schimbătoare de valută de pe strada Juárez din Culiacán, se alesese cu câteva idei clare. Așa încât, încetul cu încetul, s-a apucat de treabă, punând ordine în acte, interesându-se ce se putea face cu banii în loc de a-i imobiliza într-o ascunzătoare sau într-un cont curent. La început sceptic, Santiago a fost

nevoit să se încline în fața evidenței: ea avea cap bun pentru cifre și era în stare să prevadă posibilități care lui nici nu-i treceau prin minte. Mai cu seamă avea un extraordinar bun-simț. Spre deosebire de el – fiul de pescar galician era dintre aceia care păstrau banii într-o pungă de plastic în fundul unui dulap –, pentru Teresa exista întotdeauna posibilitatea ca doi și cu doi să facă cinci. Astfel încât, la primele reticențe ale lui Eddie Álvarez, Santiago fusese limpede: ea avea să aibă vot deliberativ în chestiunea banilor. Mai abitir te-ncurci în păr de pizdă decât în miez de junglă, a fost diagnosticul avocatului când a putut să schimbe impresii între patru ochi cu el. Așa că sper să nu sfârșești făcând-o și coproprietară la toate lovelele tale: Galiciano-Azteca de Transporturi S.A. ori vreo altă tâmpenie de felul ăsta. Am văzut eu lucruri și mai ciudate. Fiindcă femeile, se știe cum sunt; iar mironosițele, și mai și. Începi prin a le-o trage, apoi le faci să semneze acte, după aceea pui totul pe numele lor, iar în cele din urmă o întind fără să-ți lase un sfanț. Asta, răspunse Santiago, este treaba mea. Ascultă-aici și reține! A m-e-a. Și, după aceea, mă cac pe mă-ta. Și a spus-o privindu-l pe avocat cu o asemenea față, încât acesta aproape că și-a vârât ochelarii în pahar, și-a băut foarte tăcut whisky-ul cu gheață – cu acel prilej, se aflau pe terasa hotelului Rock, având tot golful Algeciras dedesubt – și n-a mai formulat nici o rezervă în privința acestei chestiuni. Sper să fii prins, papă-lapte ce ești! Sau să-ți pună coarne parașuta asta. Probabil că așa s-a gândit Eddie Álvarez, însă n-a spus-o.

Acum, Cañabota și sergentul de la Garda Civilă o observau pe Teresa cu un aer morocănos și era evident că aceleași gânduri le treceau prin minte. Femeile rămân acasă și se uită la televizor, spunea tăcerea lor. Ia să vedem ce caută asta pe-aici. Ea se uită în altă parte, stingherită. Țesături Trujillo, citi pe firma casei de vizavi. Noutăți. Nu era plăcut să se vadă studiată în felul acela. Însă, mai apoi, se gândi că tot cu felul acela

de a o privi pe ea îl disprețuiau și pe Santiago și atunci își întoarse fața, un pic mânioasă, susținându-le privirea fără să clipească. Mai ducă-se în mă-sa.

– La urma urmei – zise avocatul, care nu pierdea nici un amănunt –, ea e implicată tare.

– Notarii folosesc la ce folosesc – spuse Cañabota, care încă o privea pe Teresa. Și de amândouă părțile se cer garanții.

– Eu sunt garanția – o întoarse Santiago. Ei mă cunosc prea bine.

– Încărcătura asta e importantă.

– Pentru mine toate sunt importante, câtă vreme îmi sunt plătite. Și nu sunt obișnuit să mi se spună cum trebuie să lucrez.

– Regulile sunt reguli.

– Nu-mi borâți mie aici despre reguli. Asta e o piață liberă, iar eu am propriile mele reguli.

Eddie Álvarez clătina din cap descurajat. Inutil de discutat, sugera gestul, când sunt țâțe la mijloc. Vă pierdeți vremea.

– Ăia din Gibraltar nu pun atâtea bețe-n roate, insistă Cañabota. Parrondi, Victorio… ăia îmbarcă notari și tot ce trebuie.

Santiago sorbi o gură de bere, uitându-se fix la Cañabota. Tipul ăsta e de zece ani în meserie, îi spusese cândva Teresei. N-a intrat niciodată în închisoare. Asta mă face să-l bănuiesc.

– În băieții din Gibraltar nu aveți atâta încredere cât în mine.

– Asta o zici tu.

– Păi, faceți-o cu ei și nu mai veniți să mă tot frecați la icre.

Gardianul se uita în continuare la Teresa, cu un zâmbet dezagreabil pe chip. Era bărbierit neglijent și câteva fire albe îi răsăreau pe bărbie și sub nas. Își purta hainele în modul de nedescris în care le poartă de obicei oamenii obișnuiți cu uniforma, cărora îmbrăcămintea în civil niciodată nu apucă să li se potrivească întru totul. Ba cum să nu te cunosc, se gândi

Teresa. Te-am văzut de o sută de ori la Sinaloa, la Melilla, peste tot. Ești mereu același. Actele dvs. etcetera. Și spuneți-mi cum să facem ca s-o dregem. Nerușinarea meseriei. Pretextul că nu apuci sfârșitul lunii, cu salariul și cu cheltuielile pe care le ai. Încărcături de droguri confiscate din care declari jumătate, amenzi ridicate pe care niciodată nu le treci în rapoarte, băute gratis, știoarfe, pești. Și anchetele acelea oficiale care niciodată nu ajung până la capăt, toată lumea acoperă pe toată lumea, trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, fiindcă fiecare, mai mult sau mai puțin, ține o tranșă de câte ceva în dulap sau un mort sub dușumea. Și acolo ca și aici, numai că, pentru asta, acolo vina nu o poartă spaniolii; fiindcă din Mexic au plecat de două secole, și nici pomeneală. Ești mai puțin sfruntat aici, desigur. Europa și așa mai departe. Teresa se uită pe partea cealaltă a străzii. Chestia cu mai puțin sfruntat era valabilă numai uneori. Cu salariul unui sergent din Garda Civilă, al unui polițist sau al unui polițist de frontieră spaniol nu-ți puteai plăti un Mercedes din anul curent, ca acela al insului care staționase, în văzul lumii, la intrarea cafenelei Central. Și e lucru cert că se ducea la serviciu cu aceeași mașină, la cazarma lui afurisită, și nimeni nu era surprins, și toată lumea, inclusiv șefii, se făceau că nu observă nimic. Da. Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască.

Discuția continua în șoaptă, în timp ce ospătărița tot aducea beri și ginuri cu apă tonică. În ciuda fermității lui Santiago în privința notarilor, Cañabota nu se dădea bătut. Dacă ești prins și arunci încărcătura, insista el. Să vedem cum justifici asta fără martori: x kilograme peste bord și tu făcând cale-ntoarsă, plin de mândrie. În plus, de data asta sunt italieni, iar ăștia sunt niște neamuri proaste de nu se poate; ți-o spun eu, care am de-a face cu ei. Mafioți parșivi. La urma urmei, un notar e o garanție pentru ei și pentru tine. Pentru toată lumea. Așa că măcar o dată las-o pe doamna pe țărm și nu te mai încăpățâna. Nu mă mai fute și nu te mai încăpățâna, și nu te mai fute.

– Dacă sunt prins și arunc coletele – răspundea Santiago – toată lumea știe că le-am aruncat fiindcă așa a trebuit… E cuvântul meu. Iar cine mă angajează înțelege asta.

– Și zi-i așa, Zăpadă. N-am să te conving?

– Nu.

Cañabota se uită la Eddie Álvarez și își trecu mâna peste craniul ras, declarându-se învins. Apoi își mai aprinse o țigară din acelea cu filtru ciudat. Fac prinsoare că ăsta-i homalău, se gândi Teresa. Ăsta o ia la buci. Cămașa omului de încredere era leoarcă și o dâră de sudoare i se scurgea pe lângă nas, până pe buza superioară. Teresa tăcea mai departe, cu privirea ațintită pe propria ei mână stângă, pe care o ținea pe masă. Unghii lungi vopsite în roșu, șapte brățări de argint mexican, o brichetă subțire de argint, cadou de la Santiago de ziua ei de naștere. Își dorea din tot sufletul să se încheie conversația. Să iasă de acolo, să-și sărute bărbatul, să-i lingă gura, să-i înfigă unghiile roșii în rinichi. Să uite pentru o clipă de toate acelea. De toți aceia.

– Într-o zi o să ai o neplăcere, sugeră gardianul civil.

Erau primele cuvinte pe care le rostea și i le spusese direct lui Santiago. Îl privea fix în mod deliberat, ca și cum își întipărea trăsăturile lui în memorie. O privire care promitea alte conversații în particular, în intimitatea unei temnițe, unde nimeni n-ar fi fost surprins să audă câteva strigăte.

– Caută să nu fii tu acela care mi-o provoacă.

Se mai studiară o vreme, fără cuvinte; iar acum, expresia lui Santiago era cea care dădea la iveală anumite lucruri. De exemplu, că existau temnițe unde puteai să bați un om până-l omorai, dar și străduțe întunecate și parcări unde un gardian corupt se putea pomeni cu o lamă de cuțit de-o palmă înfiptă în stinghie, jip, jap, taman acolo unde pulsează artera femurală. Și că, pe-acolo, cinci litri de sânge se goleau cât ai bate din palme. Și că, dacă împingi pe cineva când urci o scară, poți da peste el la coborâre. Cu atât mai mult dacă-i vorba

de-un galician și, oricât ți-ai bate capul, nu știi niciodată dacă urcă ori coboară.

– Bine, de acord – Cañabota bătea ușor din palme, împăciuitor. Astea sunt regulile tale, cum zici. Hai să nu ne stropșim… Suntem cu toții implicați, nu-i așa?

– Cu toții – îl sprijini Eddie Álvarez, care își ștergea ochelarii cu un șervețel.

Cañabota se înclină puțin spre Santiago. Fie că avea să ducă notari sau nu, afacerea era afacere. Biznis.

– Patru sute de kilograme de ulei în douăzeci de bebelușide câte douăzeci – specifică el, schițând cu un deget cifre și desene imaginare pe masă. De predat marți noaptea, pe întuneric… Locul îl cunoști: Punta Castor, pe plaja cea mică din apropiere de depou, taman unde se sfârșește drumul de centură de la Estepona și începe șoseaua spre Málaga. Ești așteptat la ora unu fix.

Santiago se gândi o clipă. Privea masa ca și cum Cañabota ar fi desenat cu adevărat traseul acolo.

– Cam departe, mi se pare, dacă trebuie să cobor pentru încărcătură la Al Marsa ori la Punta Cires și apoi să descarc așa de curând… De la arabi la Estepona sunt patruzeci de mile în linie dreaptă. Va trebui să încarc pe lumină, iar drumul de întoarcere e lung.

– Nici o problemă – Cañabota îi privea pe ceilalți, îndemnându-i să-i confirme cuvintele. O să punem un om de-al nostru pe Stâncă, cu un binoclu și un walkie-talkie, ca să controleze HJ-urile și pasărea. E un locotenent englez acolo sus care ne mănâncă din palmă și, în plus, și-o pune cu o fată de-a noastră într-un club de rendez-vous din La Línea… Cât despre bebelușii, nu există piedici. De data asta ți le vor pasa dintr-o navă de pescuit, cinci mile la est de farul de la Ceuta, exact când nu mai vezi lumina. Se cheamă *Julio Verdú* și e din Barbate. Canalul 44 din banda marină: spui Mario de două ori, și ei or să te ghideze.

La ora unsprezece tragi lângă nava de pescuit și încarci, apoi te îndrepți spre nord, ținându-te pe lângă coastă, fără grabă, și predai la ora unu. La ora două, bebelușii la culcare și tu acăsică.

– Foarte simplu, spuse Eddie Álvarez.

– Da; Cañabota se uita la Santiago, iar sudoarea îi curgea iar în jurul nasului. Foarte simplu.

Se trezi înainte de răsăritul soarelui, iar Santiago nu era acolo. Aștepta o vreme între cearșafurile boțite. Septembrie era pe sfârșite, însă temperatura era tot cea din nopțile de vară pe care le lăsau în urmă. O căldură umedă, la fel ca la Culiacán, diluată în zori de briza blândă ce pătrundea prin ferestrele deschise: briza de uscat care venea pe cursul râului, lunecând spre mare în ultimele ore ale nopții. Se ridică, goală – întotdeauna dormea goală cu Santiago, la fel cum o făcuse cu Blondul Dávila –, și când se așeză în dreptul ferestrei simți mângâierea brizei. Golful era un semicerc negru punctat cu lumini: vapoarele care ancorau în fața Gibraltarului, Algeciras într-o parte și Stânca în cealaltă, iar mai aproape, la capătul plajei unde se afla căsuța, digul și turnurile rafinăriei oglindite în apa nemișcată de lângă mal. Totul era frumos și liniștit, iar dimineața era încă departe; așa încât își luă pachetul de Bisonte de pe noptieră și își aprinse o țigară, rezemată de pervazul ferestrei. Rămase așa un timp fără să facă nimic, doar fumând și privind golful, în vreme ce briza de țărm îi împrospăta pielea și amintirile. Timpul scurs de la Melilla. Petrecerile lui Dris Larbi. Zâmbetul colonelului Abdelkader Chaib când ea îi povestea cum stau lucrurile. Un prieten ar vrea să negocieze ș.a.m.d. Știți cum e. Și dumneavoastră sunteți inclusă în înțelegere, întrebase – sau afirmase – marocanul prima oară, amabil. Eu fac propriile mele înțelegeri, i-a răspuns ea, iar surâsul lui s-a întețit. Un tip inteligent, colonelul. Foarte mișto și corect.

Nu se întâmplase nimic, sau aproape nimic, în privința marginilor și a limitelor personale stabilite de Teresa. Dar asta n-avea nici o legătură. Santiago nu îi ceruse să se ducă, și nici nu-i interzisese. Era, ca toți bărbații, previzibil în intenții, în stângăcie, în vise. Avea să o ducă și în Galicia, îi spunea. Când totul se va isprăvi, aveau să meargă împreună la O Grove. Nu e atât de frig cum crezi, iar oamenii sunt tăcuți. Ca tine. Ca mine. Va exista o casă din care se vede marea, și un acoperiș pe care să răsune ploaia și să șuiere vântul, și o goeletă ancorată lângă țărm, o să vezi. Cu numele tău pe oglinda de la pupa. Și copiii noștri or să se joace cu șalupe de jucărie teleghidate printre limburile cu midii.

Când își termină țigara, Santiago încă nu se întorsese. Nu era în baie, așa încât Teresa strânse cearșafurile – îi venise afurisitul de ciclu în timpul nopții –, își trase un tricou și traversă salonașul pe întuneric, îndreptându-se spre ușa glisantă ce dădea către plajă. Acolo văzu lumină și se opri să privească din casă. Fir-ar! Santiago ședea sub portic, gol până la brâu, lucrând la una dintre machetele lui de corăbii. Lampa cu braț flexibil de pe masă ilumina mâinile iscusite care lustruiau și ajustau piesele din lemn înainte de a le lipi. Construia un velier vechi, care Teresei i se părea foarte frumos, având coca formată din șipci de culoare diferită pe care lacul le înnobila, toate foarte bine curbate – le înmuia pentru ca mai apoi să le dea formă cu un ciocan de lipit – și cuiele din alamă, coverta ca cele adevărate și roata timonei pe care o construise în miniatură, bețișor cu bețișor, și care acum arăta foarte bine la pupa, lângă un mic tambuchi cu ușă și cu toate celelalte. Ori de câte ori Santiago vedea fotografia sau desenul unei nave vechi într-o revistă, îl decupa cu grijă și îl vâra într-o mapă groasă de-a lui, de unde își scotea ideile pentru realizarea modelelor, atent până la cele mai mici detalii. Din salonaș, fără să-și facă simțită prezența, ea continuă să-l privească o vreme, cu profilul luminat pe jumătate

înclinându-se peste piese, felul în care le ridica să le studieze de aproape, căutând imperfecțiunile, înainte de a le lipi minuțios și de a le plasa la locul lor. Totul cât se poate de mișto. Părea cu neputință ca mâinile acelea, pe care Teresa le cunoștea bine, dure, aspre, cu unghii întotdeauna pătate de vaselină, să posede acea admirabilă iscusință. Lucrul cu mâinile, îl auzise spunând cândva, îl face pe om mai bun. Îți înapoiază lucruri pe care le-ai pierdut sau pe care ești pe punctul să le pierzi. Santiago nu era foarte vorbăreț și nici nu folosea multe clișee, iar cultura lui abia dacă era mai vastă decât a Teresei. Însă avea bun-simț; și, cum stătea tăcut mai întotdeauna, privea și învăța, și dispunea de timp ca să rumege în minte anumite idei.

Simți o tandrețe profundă în timp ce-l privea din întuneric. Părea, totodată, un copil ocupat cu o jucărie care îi absoarbe toată atenția și un bărbat adult, credincios unui anumit soi de reverie. Exista, în acele machete din lemn, un lucru pe care Teresa nu ajungea să-l înțeleagă pe deplin, dar despre care intuia că era aproape de adâncul, de cifrurile oculte ale tăcerilor și ale modului de viață al bărbatului alături de care trăia. Uneori îl vedea pe Santiago rămânând nemișcat, cu gura închisă, privind unul dintre acele modele în care investea săptămâni și chiar luni de muncă și care se aflau peste tot – opt în casă, și cu cel pe care-l construia acum, nouă –, în salonaș, pe hol, în dormitor. Studiindu-le într-un fel straniu. Lăsa impresia că a lucra atâta vreme la ele echivala cu a fi navigat la bordul lor în vremuri și pe mări imaginare și a găsi acum, în micile lor coci vopsite și lăcuite, sub pânzele și parâmele lor, ecouri ale unor furtuni, abordaje, insule pustii și lungi călătorii pe care le făcuse în mintea lui, pe măsură ce acele corăbioare căpătau contur. Toți oamenii visează, conchise Teresa. Însă nu în același fel. Unii ies să-și pună viața în joc pe mare, într-un Phantom, sau pe cer, într-o Cessna. Alții construiesc machete ca o consolare. Alții

se mărginesc să viseze. Iar unii construiesc machete, își pun viața în joc și visează. Toate în același timp.

Când tocmai se pregătea să iasă în portic, auzi cocoșii cântând în curțile interioare ale caselor din Palmones și, dintr-odată, i se făcu frig. De la Melilla încoace, cântecul cocoșilor i se asocia în amintire cu cuvintele zori și singurătate. O dungă de lumină se detașa spre răsărit, conturând turnurile și coșurile rafinăriei și, în partea aceea, peisajul trecea de la negru la cenușiu, transmițând aceeași culoare apei de lângă mal. Îndată o să fie mai multă lumină, își spuse ea. Iar cenușiul dimineților mele murdare se va lumina mai întâi în tonuri aurii și roșietice, iar mai apoi soarele și albastrul vor începe să se întindă peste plajă și peste golf, iar eu voi fi din nou în siguranță până la următorul ceas al zorilor. În aceste gânduri era adâncită când îl văzu pe Santiago înălțându-și privirea spre cerul care se lumina, asemenea unui câine de vânătoare care adulmeca văzduhul, și rămânând așa, absorbit, cu lucrul întrerupt, o bună bucată de vreme. Apoi se ridică, întinzându-și brațele ca să se dezmorțească, stinse lampa cu braț flexibil și își scoase pantalonii scurți, își întinse încă o dată mușchii umerilor și ai brațelor, de parcă ar fi vrut să cuprindă golful, și se duse până la mal, intrând în apa abia mângâiată de briză; o apă atât de liniștită, încât inelele concentrice care se formau când intrai în ea se puteau percepe până foarte departe, pe suprafața întunecată. Se aruncă în față și înaintă dând din brațe agale, până la limita unde ajungea cu piciorul la fund, apoi se întoarse și o văzu pe Teresa, care traversase porticul scoțându-și tricoul și intra în mare pentru că îi era mult mai frig acolo, în spate, singură în casă, și pe nisipul pe care zorii îl colorau în cenușiu. Astfel se întâlniră, cu apa ajungându-le până la piept, iar pielea ei goală și înfiorată se încălzi la atingerea bărbatului; iar când îi simți mădularul întărit apăsându-i mai întâi coapsele și mai apoi pântecele, își deschise picioarele, înlănțuindu-l între ele

în timp ce îi săruta gura și limba cu gust de sare, și se menținu aproape în imponderabilitate în jurul șoldurilor lui, în vreme ce el pătrundea înlăuntrul ei până foarte departe și se deșerta încet și îndelung, fără grabă, pe când Teresa îi mângâia părul ud, iar golful se lumina în jurul amândurora și casele văruite de pe mal se aureau de lumina răsăritului de soare, și câțiva pescărușii zburau pe deasupra în cerc, scoțând țipete, într-un du-te-vino dinspre smârcuri. Și atunci se gândi că viața era uneori atât de frumoasă, încât nu părea viață.

Óscar Lobaro a fost cel care m-a prezentat pilotului de pe elicopter. Ne-am întâlnit tustrei pe terasa hotelului Guadacorte, foarte aproape de locul unde locuiseră Teresa Mendoza și Santiago Fisterra. Două prime împărtășanii se celebrau în saloane, iar pajiștea era plină de copilași care făceau zarvă fugărindu-se pe sub stejarii de plută și pe sub pini. Javier Collado, a spus ziaristul. Pilot pe elicopterul poliției de frontieră. Urmăritor înnăscut. Din Cáceres. Să nu-l inviți la o țigară sau la alcool, fiindcă bea numai suc și nu fumează. Are cincisprezece ani în meseria asta și cunoaște Strâmtoarea ca-n palmă. Serios, dar om cumsecade. Iar când e acolo sus, nu se teme nici de dracu'.

– Face cu râșnița aia niște chestii pe care nu le-am mai văzut la nimeni, în viața mea.

Celălalt râdea când îl auzea ce spune. Nu-l băga în seamă, mi-a sugerat el. Exagerează. Apoi a cerut un suc de lămâie cu gheață pisată. Era brunet, arătos, de patruzeci și ceva de ani, subțire, dar lat în umeri, cu un aer introvertit. Exagerează la greu, repetă el. Se vedea că laudele lui Lobato îl stinghereau. La început refuzase să vorbească cu mine, când făcusem un demers oficial prin intermediul Direcției Poliției de Frontieră de la Madrid. Nu vorbesc despre munca mea, a fost răspunsul lui. Însă veteranul reporter era prieten cu el – m-am întrebat pe cine naiba nu cunoștea Lobato în regiunea Cádiz – și s-a oferit

să mijlocească în această chestiune. Ți-l aduc aici fără probleme, spusese el. Și iată-ne. Cât despre pilot, eu mă informasem până departe și știam că, în mediul lui, Javier Collado era o legendă: dintre cei care intrau într-un bar de contrabandiști, iar aceștia spuneau futu-i și își dădeau coate, uite cine-i aici, cu un amestec de ranchiună și de respect. Felul de a opera al traficanților se schimba în ultima vreme, însă el continua să iasă șase nopți pe săptămână, să caute hașiș de-acolo de sus. Un profesionist – acest cuvânt m-a făcut să mă gândesc că, uneori, totul depinde de care parte a barierei, sau a legii, te așază hazardul. Unsprezece mii de ore de zbor în Strâmtoare, punctă Lobato. în urmărirea celor răi.

– Inclusiv, desigur, a Teresei tale și a galicianului ei. *In illo tempore.*

Și despre asta am vorbit. Sau, ca să fim mai exacți, despre noaptea când Argos, BO-105-ul poliției de frontieră, zbura la o înălțime de căutare deasupra unei mări rezonabil de calme, cercetând Strâmtoarea cu radarul. Viteza – o sută zece noduri. Pilot, copilot, observator. Rutină. Decolaseră din Algeciras cu o oră în urmă și, după ce patrulaseră prin fața sectorului de coastă marocan, cunoscut în jargonul vămilor drept economatul – plajele situate între Ceuta și Punta Cires –, mergeau acum fără lumini în direcția nord-est, urmând din depărtare coasta spaniolă. Pe acolo erau trupe militare, a zis Collado: manevre navale ale NATO la vest de Strâmtoare. Așa încât patrula din acea seară s-a concentrat în partea de est, în căutarea unui obiectiv pe care să-l paseze șalupei rapide care naviga, tot fără lumini, la o mie cinci sute de picioare mai jos. O seară de vânătoare ca oricare alta.

– Ne aflam la cinci mile sud de Marbella când radarul ne-a dat două ecouri care erau jos, fără lumini – a precizat Collado. Unul nemișcat și altul plecând spre uscat… Așa încât

am transmis poziția către HJ și am început să coborâm spre cel care se mișca.

– Încotro se îndrepta? am întrebat.

– Spre Punta Castor, aproape de Estepona – Collado se întoarse să privească spre est, dincolo de copacii care ascundeau Gibraltarul, ca și cum s-ar fi putut vedea de acolo. Un loc bun pentru predat marfa, fiindcă șoseaua spre Málaga este aproape. Nu există stânci și poți băga prova șalupei în nisip… Cu niște oameni pregătiți la țărm, descărcatul nu ia mai mult de trei minute.

– Și pe radar erau două ecouri?

– Da. Celălalt stătea liniștit mai încolo, la distanță de vreo opt cabluri… Cam o mie cinci sute de metri. Părea că așteaptă. Dar cel care se mișca ajunsese aproape de plajă, așa că ne-am hotărât să mergem mai întâi după el. Vizorul termic ne dădea câte o dâră lată la fiecare izbitură a gurnei – observându-mi expresia încurcată, Collado a pus o palmă pe masă, ridicând-o și coborând-o pe încheietură pentru a imita mișcarea unei șalupe. O dâră lată arată că *planeadora* se deplasează încărcată. Cele care navighează goale o lasă mai subțire, fiindcă țin în apă numai coada motorului... Treaba e că ne-am pus s-o urmărim.

Am văzut cum își dezvelea dinții într-un rânjet, în felul unui prădător care își arată caninii când se gândește la o pradă. Tipul acela, am constatat eu, se însufleția amintindu-și urmărirea. Se transforma. Și lasă-l în seama mea, spusese Lobato. E băiat bun; dacă îi dai încredere, se relaxează. Punta Castor, a continuat Collado, era un loc de descărcare obișnuit. Pe vremea aceea, contrabandiștii încă nu aveau GPS ca să-și cunoască poziția și navigau după ochiul marinăresc. Era ușor de ajuns acolo, fiindcă plecai din Ceuta cu cap compas șaizeci sau nouăzeci, iar când pierdeai din vedere lumina farului, era de ajuns să te îndrepți spre nord-nord-vest, ghidându-te după strălucirea din La Línea, care rămânea la travers. În față se vedeau imediat

luminile din Estepona și din Marbella, însă era imposibil să te încurci, pentru că farul de la Estepona se vedea primul. Dacă îi dădeai zor, într-o oră erai pe plajă.

– Ideal este să-i prinzi pe oamenii ăștia în flagrant, cu complicii care așteaptă la mal… Vreau să spun, chiar atunci când sunt pe plajă. Înainte, ei aruncă coletele în apă și apoi fug de le scapără călcâiele.

– Fug de te caci pe tine – întări Lobato, care fusese pasager în mai multe dintre acele urmăriri.

– Așa e. Și e la fel de periculos și pentru ei, și pentru noi – acum Collado zâmbea ușor, accentuându-și aerul de vânător, ca și cum asta condimenta problema. Așa era pe-atunci și tot așa e și acum.

Savurează, am constatat eu. Parșivul ăsta își savurează meseria. De aceea, de cincisprezece ani, iese la vânătoare pe timp de noapte și de aceea are în spate acele unsprezece mii de ore de care vorbea Lobato. Diferența dintre vânători și pradă nu-i atât de mare. Nimeni nu se bagă într-o șalupă Phantom numai pentru bani. Și nimeni n-o urmărește numai din simțul datoriei.

În noaptea aceea, a continuat Collado, elicopterul poliției de frontieră a coborât încet, îndreptându-se spre ecoul mai apropiat de coastă. HJ-ul – Chema Beceiro, comandantul, era un tip eficient – se apropia cu o viteză de cincizeci de noduri și urma să-și facă apariția acolo în cinci minute. Așa încât a coborât până la cincizeci de picioare. Se pregătea să manevreze pe deasupra plajei, lăsându-i la pământ, dacă era necesar, pe copilot și pe observator, când, dintr-odată, acolo jos luminile s-au aprins. Erau niște vehicule care luminau nisipul, iar șalupa s-a putut zări pentru o clipă lângă mal, neagră ca o umbră, înainte de a trage o eschivă la babord și de a o porni cu toată viteza, într-un nor de spumă albă. Atunci Collado a coborât iute

elicopterul în spatele ei, a aprins reflectorul și s-a pornit s-o urmărească la un metru de apă.

– Ai adus fotografia? l-a întrebat Óscar Lobato.

– Ce fotografie? am întrebat.

Lobato nu mi-a răspuns; îl privea pe Collado cu un aer șugubăț. Pilotul își învârtea paharul cu limonadă, ca și cum încă nu se hotărâse pe deplin.

– La urma urmelor, insistă Lobato, au trecut aproape zece ani.

Collado mai șovăi o clipă. Apoi puse pe masă un plic maro.

– Uneori – explică el, arătând spre plic – fotografiem oamenii din șalupe în timpul urmăririlor, ca să-i identificăm… Nu-i pentru poliție și nici pentru presă, ci pentru arhivele noastre. Și nu-i întotdeauna ușor, cu reflectorul care se leagănă, cu valurile și așa mai departe. Uneori fotografiile ies, alteori nu.

– Asta chiar a ieșit – Lobato râdea. Arată-i-o odată.

Collado a scos fotografia din plic și a pus-o pe masă, iar când am văzut-o, mi s-a uscat gura. 18×24 în alb-negru, iar calitatea nu era perfectă: o prea mare granulație și o ușoară defocalizare. Dar scena era reflectată cu o limpezime rezonabilă, câtă vreme acea fotografie fusese făcută zburând la o viteză de cincizeci de noduri și la un metru de apă, în norul de spumă ridicat de șalupa lansată la putere maximă: una dintre tălpile elicopterului în prim-plan, întuneric împrejur, stropi albi ce înmulțeau sclipirea flashului aparatului. Și printre toate acestea se putea vedea partea centrală a Phantomului dinspre traversul de babord, iar în ea, imaginea unui bărbat brunet, cu fața plină de apă, cum scruta întunericul dinaintea provei, aplecat peste volanul timonei. În spatele lui, în genunchi, pe puntea șalupei, cu mâinile pe umerii lui, parcă indicându-i mișcările elicopterului care îi hăituia, era o femeie tânără, îmbrăcată cu o jachetă impermeabilă închisă la culoare și strălucitoare, peste care șiroia apa, cu părul udat de stropii ridicați și strâns la spate într-o coadă, cu ochii larg

deschiși și cu lumina reflectându-se în ei, cu gura strânsă și fermă. Aparatul o surprinsese întoarsă pe jumătate, pentru a privi într-o parte și un pic în sus, spre elicopter, cu fața palidă din cauza apropierii flashului, cu expresia crispată din cauza acelei scăpărări care o luase prin surprindere. Teresa Mendoza la douăzeci și patru de ani.

Mersese prost încă de la început. Mai întâi ceața, imediat ce lăsaseră în urmă farul de la Ceuta. Apoi, întârzierea vasului de pescuit, pe care îl tot așteptaseră în larg, în întunericul cețos, lipsit de repere, cu ecranul de la Furuno saturat de ecouri de la cargouri și feriboturi, unele periculos de aproape. Santiago era neliniștit și, cu toate că Teresa nu putea vedea din el decât o pată întunecată, își dădea seama de asta din felul lui de a se mișca dintr-o parte în cealaltă a Phantomului, de a verifica dacă totul era în ordine. Ceața îi ascundea suficient de bine pentru ca ea să îndrăznească să-și aprindă o țigară, ceea ce și făcu, ghemuindu-se după marginea șalupei, ascunzând flacăra și mai apoi ferind jarul cu căușul palmei. Și mai avu timp să fumeze încă trei. În sfârșit, *Julio Verdú*, o umbră alungită unde se mișcau niște siluete negre ca niște fantome, se materializă în întuneric în timp ce o briză dinspre apus alunga ceața în fâșii. Însă nici încărcătura nu a fost satisfăcătoare: pe măsură ce li se dădeau de pe vasul de pescuit cele douăzeci de colete învelite în plastic, iar Teresa le stivuia pe marginile ambarcațiunii, Santiago și-a manifestat uimirea că sunt mai mari decât se aștepta. Au aceeași greutate, dar sunt mai mari, a spus el. Și asta înseamnă că nu sunt pastile de săpun, ci de altceva: ciocolată obișnuită, din aia proastă, în loc de ulei de hașiș, mai pur, mai concentrat și mai scump. Iar la Tarifa, Cañabota vorbise de ulei.

Apoi totul a decurs normal până la coastă. Erau în întârziere, iar Strâmtoarea era ca o farfurie cu supă, așa încât Santiago ridică *trim*-ul cozii motorului și puse Phantomul să alerge spre nord. Teresa îl simțea iritat, forțând motorul cu bruschețe

și cu grabă, ca și cum ar fi dorit să termine odată cu noaptea aceea. Nu-i nimic, răspunse el evaziv atunci când ea îl întrebă dacă ceva nu era în regulă. Chiar nu-i nimic. Era departe de a fi un tip vorbăreț, însă Teresa intui că tăcerea lui era mai îngrijorată decât alte dăți. Luminile din La Línea se zăreau spre apus, peste traversul de babord, când strălucirile gemene de la Estepona și Marbella se iviră la prora, mai vizibile între două șocuri de gurnă, cu lumina de la farul celei dintâi foarte clară, la stânga: o clipire urmată de alte două, din cincisprezece în cincisprezece secunde. Teresa își apropie fața de conul de cauciuc al radarului, ca să vadă dacă putea calcula distanța până la țărm, și atunci, tresărind, văzu un ecou pe ecran, nemișcat la o milă spre răsărit. Se uită cu binoclul într-acolo; iar când nu văzu lumini, nici roșii, nici verzi, se temu că era vorba de un HJ oprit, aflat la pândă. Însă ecoul dispăru de pe ecran la al doilea sau al treilea baleiaj și asta o făcu să se simtă mai liniștită. Poate fusese creasta unui val, conchise ea. Ori poate altă șalupă rapidă care aștepta momentul potrivit pentru a se apropia de coastă.

Cincisprezece minute mai târziu, pe plajă, călătoria căpătă o turnură cât se poate de proastă. Reflectoare din toate părțile, orbindu-i, și strigăte, stați, Garda Civilă, stați, stați, spuneau, și lumini albastre care clipeau în depoul de pe șosea, și bărbații care descărcau, cu apa până la brâu, nemișcați, cu coletele ridicate sau lăsându-le să cadă, sau alergând zadarnic și plescăind prin apă. Santiago, conturat clar în contralumină, aplecându-se fără să scoată nici o vorbă, nici o lamentație, nici o înjurătură, nimic, resemnat și profesionist, ca să dea înapoi Phantomul, iar apoi, de îndată ce coca nu mai atinse nisipul, tot volanul la babord și pedala călcată până la capăt, vrrrummm, alergând de-a lungul țărmului după numai trei palme de apă, șalupa cabrată mai întâi, ca și cum ar fi urmat să-și ridice prora până la cer, iar apoi izbind scurt cu gurna și planând puternic peste apa calmă, vvvâjjj, vvvâjjj, îndepărtându-se în diagonală de plajă

și de lumini, în căutarea întunericului ocrotitor al mării și a luminii îndepărtate a Gibraltarului, la douăzeci de mile sud-vest, în timp ce Teresa înșfăca de mânere, unul după altul, cele patru colete de douăzeci de kilograme care rămăseseră la bord, ridicându-le ca să le arunce, în huruitul motorului care înăbușea fiecare plescăitură, în timp ce acestea se afundau în siaj.

Chiar atunci, pasărea se abătu asupra lor. Auzi zgomotul elicei undeva sus, în spate, își ridică privirea și fu nevoită să închidă ochii și să-și ferească fața, deoarece, în momentul acela, un reflector de sus o orbi, iar capătul unei tălpi de elicopter luminate de aceeași sursă se legănă de o parte și de cealaltă, foarte aproape de capul ei, silind-o să se aplece, rezemându-și mâinile pe umerii lui Santiago; sub cămașa acestuia simți mușchii încordați, aplecat cum stătea deasupra volanului, și îi văzu chipul luminat intermitent de reflectorul de sus, toată spuma care sălta în stropi udându-i fața și părul, mai mișto ca niciodată; nici când și-o puneau, iar ea îl privea de aproape și l-ar fi mâncat tot după ce îl lingea și îl mușca, și îi smulgea pielea fâșii, nu era așa de frumos ca în acea clipă, atât de îndârjit și de sigur, atent la volan, la mare și la viteza Phantomului, făcând ceea ce știa el mai bine să facă pe lume, luptând în felul lui cu viața și cu destinul, și cu acea lumină criminală care îi urmărea asemenea ochiului unui uriaș rău. Bărbații se împart în două categorii, se gândi ea deodată. Cei care luptă și cei care nu. Cei care acceptă viața așa cum vine și zic da' de unde, nici pomeneală, iar când se aprind reflectoarele ridică mâinile sus pe plajă, și ceilalți. Cei care fac în așa fel încât, uneori, în mijlocul unei mări întunecate, o femeie să-i privească așa cum îl privesc acum eu pe el.

Cât despre femei, se gândi ea. Femeile se împart, începu să-și spună, dar nu apucă să-și mai spună nimic, pentru că nu se mai gândi la nimic atunci când patina de a aterizare a păsării afurisite, la mai puțin de un metru deasupra capetelor lor, ajunse să se legene din ce în ce mai aproape. Teresa îl bătu pe Santiago

pe umărul stâng ca să-l avertizeze, iar acesta se mărgini să încuviințeze o dată, concentrat la condusul șalupei. Știa că, oricât de mult se apropia elicopterul, niciodată nu va apuca să-i lovească, altfel decât accidental. Pilotul era prea iscusit pentru a permite să se întâmple una ca asta; fiindcă, într-un asemenea caz, urmăritorii și urmăriții s-ar fi prăbușit împreună. Aceea era o manevră de hărțuire, pentru a-i deruta și pentru a-i face să-și schimbe direcția, ori să comită erori, ori să accelereze până când motorul, împins la limită, avea să se ducă dracului. Se mai întâmplase și în alte dăți. Santiago știa – și Teresa de asemenea, deși acea talpă, atât de aproape, o înspăimânta – că elicopterul nu putea face mult mai mult și că scopul manevrei sale era să-i oblige să se lipească de coastă, astfel încât linia dreaptă pe care *planeadora* trebuia s-o urmeze până la Punta Europa și Gibraltar să se transforme într-o curbă lungă, care să prelungească urmărirea și să ofere timp pentru ca cei de pe șalupă să-și piardă cumpătul și să intre pe o plajă, ori ca HJ-ul poliției de frontieră să ajungă la vreme ca să-i abordeze.

HJ-ul. Santiago arătă spre Furuno, iar Teresa se târî în genunchi, pe fundul carlingii, atentă la loviturile apei sub gurnă, ca să-și lipească fața de conul de cauciuc al radarului. Ținându-se de flancul și de locul lui Santiago, cu vibrația intensă pe care motorul o transmitea cocii amorțindu-i mâinile, observă linia întunecată pe care fiecare baleiaj le-o desena la tribord, foarte aproape, și întinderea clară de partea cealaltă. Pe o jumătate de milă totul era curat; însă, când dublă bătaia, pe ecran întâlni așteptata pată întunecată mișcându-se cu repeziciune la opt cabluri, hotărâtă să le taie calea. Își lipi gura de urechea lui Santiago ca să-i strige asta peste huruitul motorului și îl văzu încuviințând din nou, cu privirile ațintite asupra drumului și nescoțând o vorbă. Pasărea coborî încă puțin, aproape atingând cu patina de aterizare latura dinspre babord, și se ridică iarăși fără să reușească să-l facă pe Santiago să-și devieze ruta nici

măcar cu un grad: el continua să stea încovoiat peste volan, concentrat în întuneric, la prora, în timp ce luminile de pe coastă se succedau de-a lungul părții de la tribord: mai întâi Estepona, cu iluminația lungului său bulevard și cu farul la capăt, apoi Manilva și portul La Duquesa, cu *planeadora* la patruzeci și cinci de noduri, înaintând puțin câte puțin în ape libere. Chiar atunci, când verifică radarul pentru a doua oară, Teresa văzu ecoul negru al HJ-ului prea aproape, mai rapid decât credea, pe punctul de a-i ajunge din urmă, din partea stângă; iar când privi într-acolo, descoperi prin aerul cețos de deasupra apei agitate, în ciuda strălucirii albe a reflectorului de pe elicopter, scânteierea albastră a semnalului său luminos amenințându-i din ce în ce mai mult. Aceasta impunea alternativa dintotdeauna: fie să intre pe uscat, fie să-și încerce norocul în timp ce flancul amenințător ce căpăta contur în noapte se apropia trecând de la o extremă la alta, lovindu-i cu prora, încercând să le spargă coca, să le oprească motorul, să-i azvârle în apă. Radarul era deja în plus, așa încât, târându-se în genunchi – simțea violentele izbituri ale gurnei în rinichi –, Teresa se postă din nou în spatele lui Santiago, cu mâinile pe umerii lui, pentru a-l preveni în privința mișcărilor elicopterului și ale turbo-șalupei, la dreapta și la stânga, aproape și departe; iar când îi scutură de patru ori umărul stâng, fiindcă blestematul de HJ era deja un zid sinistru care se prăvălea asupra lor, Santiago ridică piciorul de pe pedală spre a reduce dintr-odată cu patru sute de rotații turația motorului, coborî *power-trim*-ul cu mâna dreaptă, învârti volanul complet spre babord, iar Phantomul, în norul propriului său siaj, descrise o curbă strânsă, la mare meserie, care tăie dâra șalupei rapide de la poliția de frontieră, lăsând-o un pic în urmă prin această manevră.

Teresei îi veni să râdă. Bun așa. Toți riscau la limită în acele stranii urmăriri care făceau inima să palpite cu o sută douăzeci de bătăi pe minut, conștienți că avantajul asupra adversarului

stătea în marja îngustă care definea această limită. Elicopterul zbura jos, amenința cu patina de aterizare, îi semnala HJ-ului poziția; însă, în cea mai mare parte a timpului, mergea la bluf, întrucât nu putea stabili un contact real. Pe de altă parte, HJ-ul tăia iar și iar calea șalupei ca s-o facă să salte pe siajul său, iar căpățânosul să se gripeze când elicea s-ar fi învârtit în gol; sau hăituia, gata să lovească, pilotul ei știind că nu o poate face decât din lateral. Fiindcă a încăleca prora însemna a-i omorî instantaneu pe cei de pe Phantom, într-o țară unde judecătorilor trebuia să li se explice mult și bine acest soi de chestii. Iar Santiago știa toate astea, galician isteț și ultraparșiv cum era, și risca la maximum: întoarcere spre latura opusă, căutând siajul HJ-ului pentru ca acesta să se oprească sau să dea înapoi, sau tăindu-i calea scurt, pentru a-l face să frâneze. Chiar încetinind brusc în fața sa, cu mult sânge rece, bizuindu-se pe reflexele celuilalt de a opri șalupa rapidă și de a nu trece peste ei, iar după cinci secunde accelerând și câștigând o distanță prețioasă, cu Gibraltarul din ce în ce mai aproape. Totul pe muchie de cuțit. Și o eroare de calcul era suficientă pentru ca acest echilibru precar între urmăritori și urmăriți să se ducă dracului.

– Ne-au păcălit, strigă dintr-odată Santiago.

Teresa privi în jur, deconcertată. Acum, HJ-ul era din nou în stânga, pe partea din afară, presând inexorabil spre țărm, Phantomul alergând la cincizeci de noduri, la o sondă de mai puțin de cinci metri, iar pasărea se ținea scai deasupra lor, cu fasciculul alb al reflectorului fixat pe ei. Situația nu părea mai gravă decât în urmă cu câteva minute, și așa îi spuse lui Santiago, apropiindu-se din nou de urechea lui. Nu stăm așa de rău, strigă ea. Santiago însă clătina din cap, ca și cum nu o auzea, absorbit în pilotarea șalupei sau în ceea ce gândea. Încărcătura asta, îl auzi spunând. Iar apoi, înainte de a tăcea cu totul, adăugă ceva din care Teresa nu putu să înțeleagă decât un cuvânt: momeală. Probabil spune că ne-au întins o cursă, se gândi ea. Atunci,

HJ-ul îi lovi cu prora, dârele celor două șalupe ciocnindu-se la cea mai mare viteză se preschimbară într-un nor de spumă pulverizată care îi udă până la oase, orbindu-i, iar Santiago se văzu obligat să cedeze puțin câte puțin, să ducă Phantomul din ce în ce mai aproape de plajă, astfel încât acum alergau pe porțiunea săpată de reflux, între linia la care se ridicau valurile și malul propriu-zis, cu HJ-ul la babord și ceva mai detașat, cu elicopterul deasupra și cu luminile de la țărm succedându-se cu repeziciune de partea cealaltă. La trei palme adâncime.

Da' de unde, că nu e nici o sondă, reflectă Teresa în pripă. Santiago conducea *planeadora* cât putea de aproape de mal, pentru a ține la distanță cealaltă șalupă, al cărei pilot, totuși, profita de orice ocazie pentru a i se ține pe lângă travers. Chiar și așa, socoti ea, probabilitatea ca HJ-ul să atingă fundul ori să aspire o piatră care să-i nenorocească dracului paletele turbinei era cu mult mai mică decât aceea ca Phantomul să atingă fundul cu coada motorului într-un șoc al gurnei, apoi să-și înfigă prora în nisip, iar ei doi să fumeze Faros până la reînvierea trupului. Dumnezeule! Teresa strânse din dinți și își strânse și mâinile pe umerii lui Santiago când șalupa rapidă se apropie din nou prin norul de spumă, depășindu-i un pic, până când îi orbi încă o dată cu siajul ei, și făcând apoi o ușoară ambardee la tribord, pentru a-i împinge și mai mult spre plajă. Pilotul acela era și el bun, într-adevăr, se gândi. Dintre cei care își iau slujba în serios. Fiindcă nici o lege nu-i pretindea să facă atât de mult. Sau da, atunci când chestiunile deveneau personale între marii masculi parșivi, care din orice chef făceau tărăboi. Deoarece era foarte aproape, traversul HJ-ului apărea atât de întunecat și de enorm, încât însuflețirea pe care cursa i-o producea Teresei începu să fie înlocuită de frică. Niciodată nu alergaseră în felul acesta pe porțiunea săpată de reflux, atât de aproape de mal și la o adâncime atât de mică, iar din când în când reflectorul de pe elicopter lăsa să se zărească ondulațiile nisipului, stâncile

și algele de pe fund. Abia mai încape elicea, socoti ea. De-acuma arăm plaja. Brusc, se simți ridicol de vulnerabilă acolo, udă până la oase, orbită de lumină, scuturată de șocurile gurnei. Mai lasă-mă cu legea și cu alte cele, își spuse. Acuma își încearcă mușchii și atât. Cui dă-napoi i se blegește. Să vedem care duce mai mult rachiu, iar eu sunt la mijloc. Ce tâmpenie jalnică, să mori pentru una ca asta.

Atunci, își aminti de stânca lui León. Aceasta era o rocă nu foarte înaltă, care străjuia la câțiva metri de plajă, la jumătatea drumului între La Duquesa și Sotogrande. Era numită așa fiindcă un polițist de frontieră pe nume León își spărsese de ea coca turbo-șalupei pe care o conducea, vâââjjj, în plină urmărire a unei bărci cu motor de-a contrabandiștilor, fiind apoi silit să intre pe plajă cu o gaură de apă. Iar acea stâncă, Teresa tocmai își amintise, se afla chiar pe traseul pe care îl urmau ei acum. Ideea îi declanșă un atac de panică. Uitând cât de aproape erau urmăritorii, privi spre dreapta, în căutare de repere cu care să-și stabilească poziția în funcție de luminile de la țărm care succedau prin dreptul traversului Phantomului. Trebuie să fie, constată ea, al naibii de aproape.

–Stânca! – îi strigă lui Santiago, aplecându-se peste umărul lui. Ne apropiem de stâncă!

În lumina reflectorului urmăritor, îl văzu încuviințând din cap, fără să-și abată atenția de la volan și de la traseu, aruncând din când în când priviri spre șalupa rapidă și spre mal, pentru a socoti distanța și înălțimea la care planau. În momentul acela, HJ-ul se depărtă puțin, elicopterul se apropie mai mult, iar când se uită în sus, ducându-și mâna streașină la ochi, Teresa zări cum o siluetă întunecată cu o cască albă se cobora până pe talpă, pe care pilotul încerca să o mențină aproape de motorul Phantomului. Rămase vrăjită de imaginea aceea neobișnuită: bărbatul suspendat între cer și apă, agățându-se cu o mână de portiera elicopterului, iar în cealaltă având un obiect pe care

ea l-a recunoscut, cu greu, ca fiind un pistol. N-o să tragă în noi, se gândi năucită. Nu pot face asta. Aici suntem în Europa, drăcia dracului, și n-au dreptul să se poarte așa cu noi, ciuruindu-ne pur și simplu. Ambarcațiunea făcu un salt mai lung, și ea căzu pe spate, iar când se ridică, buimăcită, gata să-i strige lui Santiago o să ne ardă, parșivule, las-o mai moale, frânează, oprește înainte să ne împuște și să ne facă felul, văzu cum bărbatul cu casca albă își apropie pistolul de carcasa căpățânosului și își goli acolo încărcătorul, foc cu foc, flame portocalii în strălucirea reflectorului printre miile de particule de apă pulverizate, cu detonațiile, poc, poc, poc, poc, aproape înăbușite de huruitul motorului, și elicea elicopterului, și zgomotul mării, și plesnetul loviturilor cocii Phantomului pe apa puțin adâncă de lângă mal. Și, dintr-odată, bărbatul cu casca albă dispăru din nou în elicopter, iar acesta câștigă un pic în înălțime, fără a înceta să-i mențină în lumină, și HJ-ul se apropie din nou primejdios, în timp ce Teresa privea stupefiată găurile negre din carcasa motorului, iar acesta continua să funcționeze ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, într-o veselie și fără nici o urmă de fum măcar, la fel cum Santiago menținea netulburat direcția șalupei, fără să se fi întors măcar o dată ca să vadă ce se petrecea, fără s-o întrebe pe Teresa dacă era nevătămată și fără nimic altceva în afară de continuarea acelei curse, pe care părea dispus s-o prelungească până la capătul lumii sau al vieții lui, sau al vieților lor.

Stânca, își aminti ea încă o dată. Stânca lui León trebuia să fie chiar acolo, la câțiva metri de prora. Se ridică în spatele lui Santiago ca să scruteze în față, încercând să pătrundă prin perdeaua albă de stropi de apă luminată din elicopter și să distingă roca în bezna țărmului ce șerpuia în fața lor. Sper s-o vadă el la timp, își spuse. Sper s-o facă suficient de repede ca să manevreze și s-o evite, iar HJ-ul să ne dea voie să facem asta. Își punea toate aceste dorințe când văzu stânca în față, neagră și amenințătoare; și, fără a mai fi nevoie să se uite în stânga,

știu că șalupa se îndepărta ca s-o evite în timp ce Santiago, cu fața șiroind de apă și cu ochii mijiți sub lumina orbitoare care nu-l scăpa o clipă, acționa maneta *trim-power*-ului și învârtea brusc volanul Phantomului, într-un val de stropi și de spumă care îi învălui în norul său luminos și alb, evitând pericolul înainte să accelereze și să-și recapete direcția, cincizeci de noduri, apă liniștită, iarăși pe întinsuri, cu sonda minimă. În acel moment, Teresa privi înapoi și văzu că stânca aceea nu era afurisita de stâncă; că fusese vorba de o barcă ancorată care, pe întuneric, semăna cu ea și că stânca lui León e încă în față și îi așteaptă. Așa încât deschise gura ca să-i strige lui Santiago că aceea din spate nu era, atenție, e încă la prora, când văzu că elicopterul stinge reflectorul și se ridică repede, iar HJ-ul se îndepărtează printr-o ambardee bruscă, în largul mării. De asemenea, se văzu pe sine ca din afară, foarte liniștită și foarte singură în acea șalupă, de parcă toată lumea era pe punctul de a o abandona într-un loc umed și întunecat. Simți o frică intensă, familiară, deoarece recunoscuse Situația. Și lumea se prefăcu în țăndări.

7
Fost-am însemnat cu Șapte

Și, în același timp, Dantès se simți aruncat în gol, străbătând văzduhul ca o pasăre rănită, tot căzând cu o groază care îi înghețа inima… Teresa Mendoza reciti aceste rânduri și rămase o clipă absentă, cu cartea deschisă pe genunchi, privind curtea interioară a închisorii. Era încă iarnă, iar dreptunghiul de lumină care se deplasa în direcția opusă soarelui îi încălzea oasele, pe cale de a i se suda la loc sub ghipsul de pe brațul drept și sub jerseul gros, de lână, pe care i-l împrumutase Patricia O'Farrell. Era bine acolo în ultimele ore ale dimineții, înainte să se audă soneriile care anunțau masa. În jurul ei, vreo cincizeci de femei stăteau de vorbă, grupate în cercuri, așezate, ca și ea, la soare, fumau întinse pe spate, profitând să se bronzeze un pic, ori se plimbau în grupuri mici dintr-o parte în cealaltă a curții interioare, în felul acela de a umbla tipic deținutelor, obligate să se miște între limitele incintei: două sute treizeci de pași pe o latură, și iar de la început, unu, doi, trei, patru și tot așa până la capăt, jumătate de întoarcere când ajungeau la zidul surmontat de o gheretă și de o rețea de sârmă ghimpată care le despărțea de modulul destinat bărbaților, două sute douăzeci și opt, două sute douăzeci și nouă, două sute treizeci de pași exact spre terenul de baschet, alți două sute treizeci până înapoi la zid, și tot așa, de opt sau

de zece ori, sau de douăzeci de ori în fiecare zi. După două luni petrecute la El Puerto de Santa María, Teresa se familiarizase cu aceste plimbări cotidiene, ajungând la rândul ei, fără a-și da prea bine seama, să adopte acel fel de a umbla, cu o ușoară balansare elastică și rapidă, tipic pentru deținutele veterane, grăbit și direct, de parcă s-ar fi îndreptat cu adevărat spre un loc anume. Patricia O'Farrell a fost cea care i-a atras atenția asupra acestui fapt, după câteva săptămâni. Ar trebui să te vezi, îi spusese, deja umbli ca o pușcăriașă. Teresa era convinsă că Patricia, care acum stătea întinsă lângă ea, cu mâinile sub ceafă, cu părul ei foarte scurt și auriu strălucind în soare, nu avea să umble niciodată în felul acela, nici dacă și-ar mai fi petrecut încă douăzeci de ani în închisoare. În sângele ei irlandez și jerezan, își spusese în sinea ei, e prea multă clasă, prea multă bună-purtare, prea multă inteligență.

– Dă-mi o *trujita*, spuse Patricia.

Era leneșă și cu mofturi de la o zi la alta. Fuma tutun blond cu filtru; însă, numai ca să nu se ridice, ar fi fumat un Bisonte fără filtru de la colega ei, care le avea adesea desfăcute și lipite la loc cu câteva grăuncioare de hașiș. *Trujas*, fără. *Porros* sau *canitos*, cu. *Tabiros* și *carrujos*, în sinaloeză. Teresa alese una din tabachera pe care o ținea pe jos, jumătate normale și jumătate preparate, o aprinse și, înclinându-se peste fața Patriciei, i-o vârî între buze. O văzu zâmbind înainte de a spune mulțumesc și aspirând fumul fără să-și urnească mâinile de la ceafă, cu țigara atârnându-i din gură, cu ochii închiși sub soarele care făcea să-i strălucească părul și, de asemenea, puful ușor de pe obraji, de pe lângă ridurile subțiri din jurul ochilor. Treizeci și patru de ani, spusese fără s-o întrebe nimeni, în prima zi, în celula – *chabolo*, în jargonul de închisoare pe care Teresa îl stăpânea deja – pe care cele două o împărțeau. Treizeci și patru în buletin și nouă de condamnare la dosar, din care până acum

am făcut doi. Cu ispășirea prin muncă zi de zi, cu bună-purtare, o treime din pedeapsă și toată mascarada, îmi mai rămân încă unul sau doi, cel mult. Atunci Teresa începu să-i spună cine era ea, mă cheamă cutare și am făcut așa și pe dincolo, însă cealaltă o întrerupsese, știu cine ești, drăguță, aici știm totul despre toate foarte repede; despre unele chiar înainte să sosească. Să-ți explic. Există trei tipuri de bază: ursuză, lesbi și unsă. Pe naționalități, în afară de spaniole, avem arăboaice, românce, portugheze, nigeriene, inclusiv cu SIDA – de astea să nu cumva să te-apropii – care, săracele, sunt făcute praf, un grup de columbiene care-și fac de cap, câteva franțuzoaice și două târfe ucrainene care s-au certat cu peștele fiindcă nu le înapoia pașapoartele. Cât despre țigănci, să nu te pui cu ele: cele tinere, cu pantaloni țigaretă strânși pe trup, cu părul despletit și cu tatuaje, țin pastilele, ciocolata și restul, și sunt cele mai dure; cele mai bătrâne, niște Rosario țâțoase și grase, cu coc și fuste lungi, care încasează fără să crâcnească condamnările bărbaților lor – fiindcă ei trebuie să rămână în libertate ca să-și întrețină familia și vin să le aștepte cu Mercedesul când ies –, alea sunt pașnice; dar se apără unele pe altele. În afară de țigănci între ele, pușcăriașele sunt, prin firea lor, nesolidare, iar cele care se unesc în grupuri o fac din interes sau pentru supraviețuire, cele mai slabe căutând sprijinul celor mai tari. Dacă vrei un sfat, să nu-ți faci prea multe legături. Caută locurile mai bune: raftul de corespondență, bucătăriile, economatul, care, în plus, îți reduc din pedeapsă; și nu uita să porți papuci la duș și să eviți să-ți rezemi găurica de closetele comune din curte, fiindcă te poți alege cu de toate. Să nu vorbești niciodată de rău în gura mare de Camarón sau de Joaquín Sabina, sau de Los Chunguitos, sau de Miguel Bosé, să nu ceri să se schimbe canalul în timpul telenovelelor și să nu accepți droguri fără să știi mai întâi ce-o să-ți ceară pentru ele. Dacă nu creezi probleme și faci lucrurile

așa cum trebuie, ai de petrecut aici doar un an, mâncându-ți scăfârlia, ca toate celelalte, gândindu-te la familie, la cum să-ți refaci viața sau la tunul pe care o să-l dai când o să ieși, sau la un futai: după cum te trage firea. Un an jumate cel mult, cu hârțogăraia și cu rapoartele de la Direcția Penitenciarelor, de la psihologi și de la toți nemernicii care ne deschid ușile ori ni le închid după cum le-a mers digestia în ziua aia sau după cum le placi sau nu, sau în funcție de ce-au tras la măsea. Așa că ia-o cu calm, păstrează-ți mutra asta cumsecade pe care-o ai, spune-le tuturor da, domnule și da, doamnă, să nu mă freci pe mine la icre și o să ne-avem pe bune. Mexicană. Sper să nu-ți pese dacă te-or striga Mexicana. Aici toate au porecle: unora le place, altora, nu. Eu sunt Locotenent O'Farrell. Și-mi place. Poate într-o zi te las să-mi spui Pati.

– Pati.

– Ce-i?

– Cartea e tare mișto.

– Ți-am spus eu.

Stătea în continuare cu ochii închiși, cu țigara fumegându-i în gură, iar soarele accentua niște mici pete pe care, ca niște pistrui, le avea pe șaua nasului. Fusese atrăgătoare și, într-un fel, încă mai era. Sau, poate, mai mult plăcută decât atrăgătoare propriu-zis, cu părul blond, la un metru șaptezeci și opt, cu niște ochi vii care păreau că râd tot timpul, lăuntric, atunci când priveau. O mamă Miss Spania Cincizeci și Nu-știu-cât, căsătorită cu O'Farrell cel cu *manzanilla* și cu caii din Jérez, care apărea uneori în fotografiile din reviste: un bătrân ridat și elegant, cu niște butoaie de vin și niște capete de taur în spate, într-o casă cu covoare, tablouri și mobile ticsite cu obiecte de ceramică și cu cărți. Avea mai mulți copii, însă Patricia era oaia neagră. O treabă cu droguri, pe Costa del Sol, cu mafii rusești și cu morți. Unui iubit de-al ei cu trei sau patru nume de familie

îi făcuseră de petrecanie ciuruindu-l, iar ea a scăpat ca prin urechile acului, cu două gloanțe care au ținut-o în spital o lună și jumătate. Teresa îi văzuse cicatricile la dușuri și atunci când Patricia se dezbrăca în celulă: două steluțe de piele zbârcită pe spate, lângă omoplatul stâng, la o palmă distanță una de alta. Semnul locului pe unde ieșise unul dintre ele era o altă cicatrice, un pic mai mare, undeva în față, sub claviculă. Al doilea glonte i-l scoseseră în sala de operații, turtit de os. Muniție blindată, fusese comentariul Patriciei prima oară când Teresa se oprise să se uite la ea. Dacă e chiar un cartuș dum-dum, nu-ți pot spune. Iar apoi încheie discuția printr-o mutră tăcută și amuzată. În zilele cu umezeală simțea dureri la această a doua rană, la fel cum pe Teresa o durea fractura recentă de la brațul pus în ghips.

– Cum ți se pare Edmond Dantès?

Edmond Dantès sunt eu, răspunse Teresa aproape serios, și văzu cum ridurile din jurul ochilor Patriciei se accentuau, iar țigara îi tremura într-un zâmbet. Și eu, spuse ea. Și toate astea, adăugă arătând spre curtea interioară fără să deschidă ochii. Inocente și virgine, și visând la o comoară care ne așteaptă când o să ieșim de-aici.

– A murit abatele Faria – zise Teresa, uitându-se în paginile deschise ale cărții. Bietul moșneguț!

– Vezi și tu. Uneori, unii trebuie s-o mierlească pentru ca alții să trăiască.

Pe lângă ele trecură niște deținute, făcând cei două sute treizeci de pași în direcția zidului. Erau antipatice, jumătatea de duzină a grupului lui Trini Sánchez, cunoscută ca Makoki III: brunetă și mică, masculină, agresivă, tatuată, curat articolul 10, o obișnuită a carcerei, paișpe ani pentru un schimb de lovituri de cuțit cu o mireasă din cauza unei jumătăți de gram de heroină. Ăstora le place omleta de cartofi, o avertizase Patricia prima oară când s-au încrucișat cu ele pe coridorul modulului, când Trini

spusese ceva ce Teresa nu a reușit să audă, iar celelalte au râs în cor, făcându-și semne. Dar n-ai nici o grijă, Mexicană mică. N-or să-ți pape decât pizda, dacă te lași. Teresa nu se lăsase, iar după câteva atacuri tactice la dușuri, la toalete și în curtea interioară, inclusiv o încercare de apropiere socială bazată pe zâmbete, țigări și lapte condensat la o masă dintr-una din sălile de mese, fiecare și-a văzut de treaba ei. Acum, Makoki III și fetele ei o priveau pe Teresa de la distanță, fără să-i complice existența. La urma urmei, colega ei de celulă era Locotenent O'Farrell. Și pe chestia asta, se spunea, Mexicana era servită.

– Pa, Locotenente.

– Pa, știoarfelor.

Patricia nici nu deschisese ochii. Stătea tot cu mâinile încrucișate sub ceafă. Celelalte râseră zgomotos, slobozind vreo câteva grosolănii voioase și continuară să străbată curtea interioară. Teresa le privi cum se îndepărtau, iar apoi se uită la colega ei. Nu-i luase prea mult timp să-și dea seama că Patricia O'Farrell se bucura de unele privilegii printre deținute: manevra bani care depășeau valoarea legală a sumei disponibile, primea lucruri din afară și, acolo, acest fapt permitea să țină lumea înclinată în favoarea ei. Până și supraveghetoarele, *boquis*, o tratau cu mai multă atenție decât pe celelalte. Însă, în plus, exista în ea o anumită autoritate care nu avea nimic de-a face cu asta. Pe de-o parte, fetița avea cultură, ceea ce stabilea o diferență importantă, într-un loc unde foarte puține deținute aveau mai mult de studiile primare. Se exprima bine, citea cărți, cunoștea oameni de un anumit nivel, și nu era de mirare că deținutele apelau la ea ca să le ajute să-și întocmească cererile pentru permisii, grade, recursuri și alte documente oficiale caracteristice avocatului pe care nici nu-l aveau – cei primiți din oficiu o tuleau atunci când condamnarea era fermă, iar unii dintre ei chiar mai înainte – și nici nu-l puteau plăti. De asemenea, obținea

droguri, de la pastile de toate culorile la zăpadă și ciocolată, și niciodată nu-i lipsea foița, așa încât colegele puteau să-și facă o țigară garnisită pe cinste. În plus, nu era dintre cele care se lăsau călcate în picioare. Se povestea că, pe când abia intrase la El Puerto, o pușcăriașă veterană încercase s-o deranjeze. O'Farrell suportase provocarea fără să deschidă gura, iar în dimineața următoare, când erau goale la dușuri, i-a luat-o înainte japiței, punându-i în gât o țepușă făcută din bastonașul de la cadrul unui extinctor. Să nu mai faci asta, drăguță, au fost cuvintele ei, privindu-se foarte de aproape, cu apa dușurilor căzând peste ele și cu celelalte deținute bulucindu-se ca la televizor, deși mai apoi toate s-au jurat pe morții lor cei mai proaspeți, adică *mulés*, că n-au văzut nimic. Iar provocatoarea, o Kie cu faimă de dură care era poreclită Valenciana, fusese cu totul de acord în această privință.

Locotenent O'Farrell. Teresa constată că Patricia deschisese ochii și se uita la ea, și își abătu încetișor privirea, pentru ca cealaltă să nu-i pătrundă gândurile. Adesea, cele mai tinere și mai neajutorate cumpărau protecția unei Kie respectate sau periculoase – ceea ce însemna cam același lucru – în schimbul unor favoruri printre care, în acea izolare lipsită de bărbați, se numărau și cele evidente. Patricia nu-i propusese niciodată nimic în acest sens; însă, uneori, Teresa o surprindea observând-o în acel mod fix și un pic reflexiv, ca și cum, de fapt, se uita la ea, dar se gândea la altceva. Se simțise privită astfel atunci când sosise la El Puerto, zgomot de zăvoare și de ivăre, și de uși, clang, clang, ecou de pași și vocea impersonală a supraveghetoarelor, apoi mirosul acela de femei închise, haine murdare ca naiba, saltele prost aerisite, mâncare râncedă, sudoare și leșie, în timp ce se dezbrăca în primele nopți, ori atunci când se așeza pe closet ca să-și facă nevoile, foarte încurcată la început din cauza lipsei de intimitate, până când s-a obișnuit, cu chiloții și blugii

până la glezne, iar Patricia o privea din pat fără să spună nimic, ținându-și pe abdomen, cu fața în jos, cartea pe care o citea – avea o etajeră plină – și studiind-o tot timpul din cap până-n picioare, zile întregi, săptămâni întregi. Încă o mai privea din când în când, ca acum, când deschisese ochii și se uita la ea după ce trecuseră prin preajmă fetele lui Trini Sánchez, alias Makoki III.

Reveni la carte. Pe Edmond Dantès tocmai îl aruncaseră peste un țărm abrupt, într-un sac, cu o ghiulea de tun legată de picioare ca lest, crezând că aveau de-a face cu trupul neînsuflețit al abatelui moșneguț. *Cimitirul castelului If era marea*… citi ea cu aviditate. Sper să scape, își spuse trecând cu repeziciune la pagina următoare și la capitolul următor: *Dantès, luat prin surprindere, aproape sufocat, avu cu toate astea suficientă prezență de spirit ca să-și țină răsuflarea*… Drace. De-ar izbuti să iasă la suprafață și să plutească, iar apoi să se întoarcă la Marsilia ca să-și recupereze corabia și să se răzbune pe cei trei ticăloși, camarazi de-ai lui, spuneau că sunt blestemații, care numai ce mi ți l-au vândut într-un fel atât de parșiv. Teresa nu-și imaginase vreodată că o carte i-ar fi putut absorbi atenția până-ntr-atât, încât să-și dorească să stea liniștită și să continue taman de unde tocmai o lăsase, cu un semn pus acolo, ca să nu piardă pagina. Patricia i-o oferise după ce îi vorbise mult despre toate acestea, întrucât Teresa se mira că o vede tăcând atât de multă vreme, uitându-se pe paginile din cărțile ei; că își băga toate alea în cap și că le prefera telenovelelor – pe ea o încântau serialele mexicane, care aveau accentul din țara ei –, filmelor și concursurilor, pe care celelalte deținute se călcau în picioare ca să le vadă în sala cu televizorul. Cărțile sunt porți care te poartă spre libertate, spunea Patricia. Cu ele înveți, te educi, călătorești, visezi, îți imaginezi, trăiești alte vieți și o înmulțești pe a ta de o mie de ori. Să vedem cine îți oferă mai mult pentru mai puțin, Mexicană

mică. Și îți mai folosesc ca să ții la distanță o mulțime de chestii nasoale: fantome, singurătăți și alte căcaturi de genul ăsta. Uneori mă întreb cum reușiți să v-o trageți, voi care nu citiți. Însă niciodată nu i-a spus ar trebui să citești vreuna sau uite, pe asta sau pe cealaltă; a așteptat ca Teresa să se hotărască singură, după ce o surprinsese de mai multe ori vârându-și nasul printre cele douăzeci sau treizeci de cărți pe care și le reînnoia din când în când, exemplare din biblioteca închisorii și altele pe care i le trimitea vreo rudă sau vreun prieten de-afară, ori pentru care o însărcina pe vreo colegă cu permisie de gradul trei. În sfârșit, într-o bună zi, Teresa a spus că i-ar plăcea să citească o carte, fiindcă niciodată n-a făcut așa ceva. Avea în mână una intitulată *Blândețea nopții* sau ceva asemănător, care îi atrăgea atenția fiindcă suna parcă într-un fel foarte, foarte romantic și, în plus, avea pe copertă o ilustrație frumoasă, cu o față elegantă și subțire, cu pălărie, foarte dichisită, gen anii douăzeci. Însă Patricia clătină din cap, i-o luă din mână și spuse așteaptă, toate la vremea lor, mai înainte trebuie să citești alta, care o să-ți placă mai mult. Astfel încât, a doua zi, au mers la biblioteca închisorii și i-au cerut Marcelei Conejo, care ocupa acest post – Conejo îi era porecla: îi pusese soacrei sale niște leșie de marca asta în sticla de vin –, cartea pe care Teresa o avea acum în mână. E vorba de un deținut ca noi, îi explică Patricia când o văzu îngrijorată că trebuia să citească ceva așa de gros. Și fii atentă: colecția Sepan Cuántos, Editura Porrúa, Mexic. A venit de-acolo, ca și tine. Sunteți predestinate una celeilalte.

În fundul curții interioare se iscase o mică dispută. Arăboaice și țigănci tinere la harță, mardindu-se după pofta inimii. De acolo se putea vedea o fereastră cu gratii de la modulul bărbaților, de unde deținuții de sex masculin obișnuiau să schimbe mesaje, prin strigăte și semne, cu prietenele sau cu partenerele lor. Nu puține idile de închisoare se urzeau în colțul acela –

un pușcăriaș care realiza lucrări de zidărie a reușit s-o lase borțoasă pe o deținută în cele trei minute cât au întârziat gardienii până ce i-au descoperit –, iar locul era frecventat de femeile cu interese masculine de cealaltă parte a zidului și a rețelei de sârmă ghimpată. Acum, trei sau patru pușcăriașe se ciondăneau și se încăierau, foarte clonțoase, din gelozie sau fiindcă își disputau poziția cea mai bună din observatorul improvizat, în timp ce gardianul din ghereta de sus se apleca peste zid ca să arunce o privire. Teresa constatase că, în închisoare, gagicile aveau mai mult sânge-n vine decât unii bărbați. Umblau machiate, se aranjau cu ajutorul colegelor care erau coafeze și le plăcea să-și etaleze bijuteriile, mai ales acelea care mergeau la slujbă duminica – Teresa, fără a reflecta asupra acestui fapt, încetase să o mai facă după moartea lui Santiago Fisterra – și acelea care aveau posturi la bucătărie sau în zonele unde era posibil un contact cu bărbații. Asta crea, de asemenea, prilejuri de gelozii, de bătăi și de reglări de conturi. Văzuse femei trăgând niște cotonogeli incredibile altor femei pentru o neînțelegere, pentru o țigară, pentru un dumicat de omletă franțuzească – ouăle nu erau incluse în meniu, iar ele se puteau înjunghia pentru așa ceva –, pentru o vorbă de ocară sau pentru o nimica toată, cu pumni pe bune și cu șuturi în urma cărora victima sângera pe nas și pe urechi. De asemenea, furturile de droguri sau de mâncare erau motiv de gâlceavă: cutii de conserve, zăpadă sau pastile sustrase la ora micului dejun, când celulele rămâneau deschise. Sau nerespectarea legilor nescrise care reglementau viața de-acolo. Cu o lună în urmă, o turnătoare care spăla ghereta supraveghetoarelor și profita ca să ciripească câte ceva despre colege, se alesese cu o cotonogeală soră cu moartea în buda din curtea interioară, atunci când a intrat să se pișe: patru deținute se ocupau de ea și celelalte blocau ușa, iar apoi au tăbărât toate, surde și oarbe, și mute, iar ciripitoarea încă se mai

afla în spitalul închisorii, cu mandibula prinsă în sârme și cu mai multe coaste rupte.

Gâlceava continua în fundul curții interioare. Din spatele gratiilor, indivizii din modulul bărbaților le încurajau pe adversare, iar șefa de serviciu cu alte două gardiene traversau curtea în pas alergător, pentru a rezolva chestiunea. După ce le aruncă o privire distrată, Teresa reveni la Edmond Dantès, de care era îndrăgostită până peste urechi. Și în timp ce dădea paginile – fugarul tocmai fusese salvat din mare de niște pescari – simțea fixați asupra ei ochii Patriciei O'Farrell, privind-o la fel ca cealaltă femeie, pe care de atâtea ori o surprinsese pândind-o din întuneric și din oglinzi.

Ploaia din geam o trezi și deschise ochii îngroziță în zorii cenușii, deoarece credea că se află din nou pe mare, lângă stânca lui León, în centrul unei sfere negre, scufundându-se în adâncuri precum Edmond Dantès în lințoliul abatelui Faria. După stâncă și după ciocnire, și după noapte, zilele ce au urmat trezirii ei într-un spital, cu un braț imobilizat în atele până la umăr, cu trupul plin de contuzii și de julituri, își reconstituise, încetul cu încetul – spusele medicilor și ale infirmierelor, vizita a doi polițiști și a unei asistente sociale, flashul unei fotografii, degetele mânjite de tuș după o luare de amprente digitale –, amănuntele celor petrecute. Totuși, ori de câte ori cineva rostea numele lui Santiago Fisterra, mintea i se golea. În tot acel răstimp, sedativele și propria ei stare de spirit o menținuseră într-o ațipeală ce respingea orice reflecție. Nici o clipă, în intervalul primelor patru sau cinci zile, nu voi să se gândească la Santiago; iar când amintirea îi dădea năvală în minte, o îndepărta adâncindu-se în acea picoteală care, în mare măsură, era voluntară. Încă nu, murmura în sinea ei. Mai degrabă încă nu. Până când, într-o dimineață, când a deschis ochii, l-a văzut șezând lângă ea pe Óscar Lobato, ziaristul de la *Diario de Cádiz*

care era prieten cu Santiago. Și lângă ușă, în picioare, rezemat de perete, un alt bărbat, al cărui chip îi părea vag cunoscut. Abia atunci, în timp ce acesta din urmă asculta fără să rostească o vorbă – la început îl luase drept polițist –, ea acceptă din gura lui Lobato ceea ce oarecum știa deja sau intuia: și anume că, în acea noapte, Phantomul se izbise de stâncă la cincizeci de noduri, făcându-se zob, și că Santiago murise pe loc, în timp ce Teresa fusese aruncată printre fărâmele din șalupă, rupându-și brațul drept când s-a lovit de suprafața apei și scufundându-se cinci metri, până la fund.

Cum am ieșit, vru ea să știe. Iar glasul îi suna straniu, ca și cum n-ar mai fi fost al ei. Lobato zâmbea într-un fel care îi îmblânzea mult trăsăturile înăsprite, semnele de pe față și expresia vie a ochilor atunci când și i-a îndreptat spre bărbatul care stătea rezemat de perete fără să deschidă gura, privind-o pe Teresa curios și aproape timid, de parcă n-ar fi cutezat să se apropie.

– Te-a scos el.

Și atunci Lobato i-a povestit ce se întâmplase după ce ea își pierduse cunoștința. Că după ciocnire a plutit un moment înainte de a se scufunda, luminată de reflectorul pe care elicopterul îl reaprinsese. Că pilotul i-a trecut comanda colegului său și a plonjat în mare de la trei metri înălțime, iar în apă și-a scos casca și vesta auto-gonflabilă și a înotat până la fund, unde ea se înneca. Apoi a adus-o la suprafață, prin spuma ridicată de palele rotorului, și de acolo pe plajă, în timp ce HJ-ul căuta ce mai rămăsese din Santiago Fisterra – cele mai mari bucăți din Phantom nu atingeau patru palme –, iar luminile unei ambulanțe se apropiau pe șosea. Și, în vreme ce Lobato povestea toate aceste lucruri, Teresa privea chipul bărbatului rezemat de perete, care continua să stea acolo fără să rostească o vorbă, să confirme sau să facă ceva, ca și cum ceea ce povestea ziaristul i s-ar fi întâmplat

altcuiva. Și în cele din urmă îl recunoscu pe unul dintre polițiștii de frontieră pe care îi văzuse în taverna lui Kuki, în acea seară când contrabandiștii din Gibraltar sărbătoreau ziua de naștere a cuiva. A vrut să vină cu mine ca să-ți vadă fața, explică Lobato. Iar ea privea la rândul ei fața celuilalt, pilotul de pe elicopterul poliției de frontieră care îl omorâse pe Santiago și o salvase pe ea. Gândindu-se: trebuie să mi-l amintesc pe omul ăsta mai târziu, când o să trebuiască să mă hotărăsc, dacă atunci când o să mai dau peste el, să încerc să-l omor la rândul meu, dacă pot, ori să spun facem pace, parșivule, să ridic din umeri și la bună vedere. În cele din urmă a întrebat de Santiago, ce se alesese de trupul lui; cel de lângă perete se uită în altă parte, iar Lobato își strâmbă gura cu necaz când îi spuse că sicriul se îndrepta spre O Grove, satul lui galician. Un băiat cumsecade, adăugă el, cu o expresie de circumstanță, iar Teresa se gândi că poate era sincer, că stătuse de vorbă și că băuse cu el, și că poate îl aprecia cu adevărat. Atunci a început să plângă încetișor, pentru că se gândea într-adevăr la Santiago mort și îi vedea chipul nemișcat, cu ochii închiși, ca atunci când dormea cu fața lipită de umărul ei. Și și-a zis: acum ce-o să fac cu corăbioara afurisită care a rămas pe masă în casa de la Palmones, neterminată, și n-are s-o mai termine nimeni. Și a știut că era singură pentru a doua oară și că, într-un fel, era pentru totdeauna.

– O'Farrell a fost cea care i-a schimbat viața cu adevărat, îmi repetă María Tejada.

Își petrecuse ultimele patruzeci și cinci de minute povestindu-mi de ce și cum. În cele din urmă s-a dus în bucătărie, s-a întors cu două pahare cu infuzii de plante și a băut unul în timp ce eu îmi revizuiam notițele și digeram istoria. Fosta asistentă socială a închisorii El Puerto de Santa María era o femeie rotofeie, dezghețată, cu părul lung și plin de fire albe pe care

nu și le vopsea, cu o privire amabilă și o gură fermă. Purta ochelari rotunzi cu ramă metalică și inele de aur pe mai multe degete: cel puțin zece, am numărat. De asemenea, i-am dat vreo șaizeci de ani. Treizeci și cinci lucrase pentru Direcția Penitenciarelor, în regiunile Cádiz și Málaga. Nu mi-a fost ușor s-o găsesc, fiindcă ieșise la pensie recent; însă Óscar Lobato a aflat unde locuia. Mi le amintesc bine pe amândouă, mi-a spus ea atunci când i-am expus problema la telefon. Veniți la Granada și o să stăm de vorbă. M-a primit în trening și papuci de casă, pe terasa apartamentului ei din partea inferioară a localității Albaicín, având tot orașul și lunca râului Genil într-o parte, iar în cealaltă Alhambra, care se ridica printre copaci, în auriu și ocru, sub soarele dimineții. O casă cu multă lumină și cu pisici pretutindeni: pe sofa, în hol, pe terasă. Cel puțin o jumătate de duzină de pisici adevărate – mirosea ca dracu', în ciuda ferestrelor deschise – și încă vreo douăzeci în tablouri, în bibelouri de porțelan, în figurine din lemn. Erau chiar covoare și perne brodate cu pisici, iar printre rufele scoase la uscat pe terasă atârna un prosop cu motanul Sylvester. Iar în timp ce eu îmi reciteam notițele și savuram infuzia, un pisoiaș tigrat mă observa din înaltul comodei, ca și cum m-ar fi cunoscut dinainte, iar un altul, gras și cenușiu, se apropia pe covor cu mișcări de vânător, ca și cum șireturile de la pantofii mei ar fi constituit o pradă legitimă. Restul erau împrăștiați prin casă, în diverse posturi și atitudini. Detest lighioanele astea, prea tăcute și prea inteligente pentru gustul meu – nimic nu se compară cu loialitatea stupidă a unui câine tălâmb –, dar mi-am luat inima în dinți. Meseria e meserie.

– O'Farrell a făcut-o să vadă lucruri din ea însăși – spunea amfitrioana mea – despre care ea nici nu-și închipuia că există. Și asta a început să o educe olecuță, nu?… În felul ei.

Avea pe masa de joc o mulțime de caiete unde-și tot notase, de-a lungul anilor, incidentele din munca ei. Le-am revăzut înainte

să sosiți dumneavoastră, mi-a spus. Ca să mi le împrospătez. Apoi mi-a arătat câteva pagini scrise cu o caligrafie rotundă și înghesuită: fișe individuale, date, vizite, interviuri. Unele paragrafe erau subliniate. Urmărire, mi-a explicat. Treaba mea era să le evaluez gradul de integrare, să le ajut să-și caute ceva pentru mai târziu. Acolo, înăuntru, există femei care-și petrec toată ziulica cu brațele încrucișate și femei care vor să facă ceva. Eu le înlesneam mijloacele. Teresa Mendoza Chávez și Patricia O'Farrell Meca. Clasificate ca FDUS: Fișier pentru deținute cu urmărire specială. La vremea lor au făcut să se vorbească mult, astea două.

– Au fost amante?

Își închise caietele, aruncându-mi o privire lungă, estimativă. Fără îndoială, cântărea dacă acea întrebare provenea dintr-o curiozitate bolnavă sau dintr-un interes profesional.

– Nu știu, răspunse în cele din urmă. Între fete se zvonea, firește. Dar lucrurile astea se zvonesc mereu. O'Farrell era bisexuală. Asta în orice caz, nu-i așa?… Și adevărul e că întreținuse relații cu câteva deținute înainte de sosirea lui Mendoza; însă, în ce le privește pe ele două, nu vă pot spune nimic sigur.

După ce-mi morfolise șireturile de la pantofi, motanul gras și cenușiu mi se freca de pantaloni, umplându-i de păr pisicesc. Am mușcat capătul pixului, cu stoicism.

– Cât timp au petrecut împreună?

– Un an colege de celulă, iar apoi au ieșit la câteva luni diferență… Am avut ocazia să stau de vorbă cu amândouă: tăcută și aproape timidă, Mendoza, foarte respectuoasă, foarte prudentă, cu accentul acela mexican care o făcea să pară atât de blândă și de corectă… Cine-ar fi zis, mai târziu, nu-i așa?… O'Farrell era la polul opus: amorală, dezinhibată, mereu cu o atitudine între superioară și frivolă. Cu multă experiență.

O aristocrată stricată care catadicsea să stea de vorbă cu poporul. Știa să utilizeze banul, ceea ce în închisoare contează mult. Un comportament ireproșabil. Nici o sancțiune în cei trei ani și jumătate pe care i-a petrecut înăuntru, fiți atent, deși cumpăra și consuma stupefiante… Vă spun eu că era prea isteață ca să-și creeze probleme. Părea să considere șederea în închisoare ca pe o vacanță inevitabilă și aștepta să treacă fără să-și facă sânge rău.

Motanul care se freca de pantalonii mei își agață ghearele într-o șosetă, așa încât l-am îndepărtat cu un șut discret, care mi-a atras o scurtă tăcere cenzorială din partea interlocutoarei mele. În orice caz – continuă ea în urma acestei pauze stânjenitoare, chemând motanul pe genunchii ei, vino-ncoace, Anubis, frumosule –, O'Farrell era o femeie în toată firea, cu personalitate; iar nou-venita a fost foarte influențată de ea: familie bună, bani, un nume, o cultură… Mulțumită colegei ei de celulă, Mendoza a descoperit rostul educației. Asta a fost partea pozitivă a influenței: i-a insuflat dorința de a se depăși, de a se schimba. A citit, a studiat. A descoperit că nu-i nevoie să depinzi de un bărbat. Avea talent la matematică și la socotit, și a găsit ocazia să le dezvolte în programele de educație pentru deținute, care pe atunci le permiteau să-și reducă, zi după zi, din condamnare. Într-un singur an, a absolvit un curs de matematică elementară, un altul de limbă și de ortografie și a progresat mult la limba engleză. A devenit o cititoare avidă și, în cele din urmă, o găseai fie cu un roman de Agatha Christie, fie cu o carte de călătorii sau de popularizare științifică. Iar O'Farrell a fost cea care a îndemnat-o la toate astea. Avocatul lui Mendoza era un gibraltarian care a lăsat-o de izbeliște la puțin timp după ce a intrat în închisoare; și, după cât se pare, a rămas și cu banii, care nu știu dacă erau mulți sau puțini. La Puerto de Santa María nu a avut nici un *tête-à-tête* – unele deținute obțineau certificate false

de conviețuire ca să fie vizitate de bărbați – și nimeni n-a venit s-o vadă. Era complet singură. Așa încât O'Farrell a făcut toate recursurile și hârțogăraia ca să-i obțină libertatea condiționată și gradul al treilea. Dacă ar fi fost vorba de o altă persoană, toate acestea ar fi putut înlesni, eventual, o reintegrare. Când a fost pusă în libertate, Mendoza și-ar fi putut găsi o slujbă decentă: învăța repede, avea instinct, un cap limpede și un coeficient de inteligență mare– asistenta socială își consulta din nou caietele –, care depășea net 130. Din păcate, prietena ei O'Farrell era prea ticăloșită. Anumite gusturi, anumite prietenii. Știți cum e – mă privea de parcă se îndoia că aș ști. Anumite vicii. Între femei, a continuat ea, anumite influențe sau relații sunt mai puternice decât între bărbați. Și mai era treaba care s-a spus: povestea cu cocaina pierdută și așa mai departe. Cu toate că, în închisoare – respectivul Anubis torcea, în timp ce stăpâna lui îi trecea o mână pe spinare –, mereu circulă povești din astea, cu sutele. Așa că nimeni n-a crezut că era adevărat. Absolut nimeni, insistă ea după o tăcere gânditoare, mângâind în continuare motanul. Chiar și acum, după nouă ani, în ciuda a toate câte se publicaseră în această privință, asistenta socială era convinsă în continuare că, în ce privește cocaina, era vorba de o legendă.

– Dar vedeți și dumneavoastră cum stau lucrurile. Mai întâi a fost O'Farrell cea care a schimbat-o pe Mexicană; iar mai apoi, după cum se spune, aceasta a pus stăpânire cu totul pe viața celeilalte. Nu-i așa?… Să mai ai încredere în mironosițe.

Cât despre mine, îl voi păstra mereu în minte pe tânărul soldat palid la față și cu ochii strălucitori, iar când îngerul morții va coborî, sunt sigur că îl voi recunoaște în el pe Selim…

În ziua când a împlinit douăzeci și cinci de ani – ultimul ghips de pe brat îi fusese scos cu o săptămână în urmă –, Teresa puse un semn la pagina 579 a acelei cărți, care o fascina; niciodată, înainte vreme, nu se gândise că cineva s-ar fi putut proiecta atât

de intens în ceea ce citea, astfel încât cititorul și protagonistul să fie totuna. Iar Pati O'Farrell avea dreptate: mai mult decât cinematograful sau televizorul, romanele îți permiteau să trăiești lucruri pentru care o singură viață nu era de-ajuns. Aceasta era strania magie ce o ținea legată de acel volum, ale cărui pagini începeau să se desprindă de vechi ce erau și pe care Pati pusese să fie reparat după cinci zile de așteptare nerăbdătoare din partea Teresei, cu lectura întreruptă la capitolul XXVII – *Catacombele de la San Sebastian* –, fiindcă, după cum spusese Pati, nu-i vorba numai de cititul cărților, Mexicano, ci și de plăcerea fizică și de bucuria interioară pe care ți-o dau atunci când le ții în mână. Așa încât, pentru a înteți această plăcere și această bucurie, Pati se dusese cu cartea la atelierul de legătorie pentru deținute, și acolo a cerut să fie descusute colile de hârtie pentru a fi apoi cusute la loc cu grijă, iar după aceea să fie legate la loc cu carton, clei și hârtie decorată pentru paginile de gardă, și cu o frumoasă copertă din piele maro, cu litere aurite pe cotor, unde se putea citi: *Alexandre Dumas*; iar dedesubt: *Contele de Monte Cristo*. Iar jos de tot, cu niște litere tot aurite, dar mai micuțe, inițialele T.M.C. ale prenumelui și numelor Teresei.

– E cadoul meu de ziua ta.

Asta i-a spus Pati O'Farrell când i-a înapoiat-o, la ora micului dejun, după primul apel al zilei. Cartea era foarte bine învelită, iar Teresa a simțit acea plăcere de care colega ei îi vorbise când a avut-o din nou lângă ea, grea și moale, cu copertele noi și cu literele acelea aurite. Iar Pati o privea cu coatele pe masă, cu o cană de cicoare în mână și cu o țigară aprinsă în cealaltă, observând-o cum se bucură. Și i-a repetat la mulți ani, iar celelalte colege au felicitat-o și ele pe Teresa, data viitoare afară să fie, spusese una, cu un armăsar care-ți cântă „La mulți ani" când te scoli, și să trăiesc și eu ca s-o văd și p-asta. Iar mai târziu, seara, după al cincilea apel, în loc să coboare în sala

de mese pentru cină – greţosul peşte pane şi fructele răscoapte dintotdeauna –, Pati s-a înţeles cu supraveghetoarele pentru o mică petrecere privată în celulă, şi au pus casete cu cântece de Vicente Fernández, Chavela Vargas şi Paquita la del Barrio, toate de la mama lor, foarte ca lumea, iar după ce a apropiat uşa Pati a scos o sticlă de tequila de care făcuse rost cine ştie cum, un Don Julio autentic, pe care una dintre supraveghetoare o băgase pe şest, plătind în avans de cinci ori mai mult decât valora, şi au băut-o pe ascuns, savurând ce bună era, în tovărăşia câtorva colege care s-au lipit la chef, aşezându-se pe pat, pe scaun şi chiar pe budă, precum Carmela, o coşcogeamite ţigancă şi ceva mai bătrână, de meserie hoaţă de buzunare, care făcea curăţenie pentru Pati şi îi spăla cearşafurile – şi hainele Teresei, câtă vreme avusese mâna în ghips –, drept pentru care Locotenent O'Farrell îi vărsa în sold mici sume lunar. Le însoţeau Conejo, bibliotecara otrăvitoare, Charito, ciorditoarea de buzunare, care era acolo pentru că dăduse cu jula la bâlciul Rocío şi la cel din Aprilie şi la care-or mai fi fost, şi Pepa Trueno, alias Labă-neagră, care-şi atacase soţul cu un cuţit de tăiat şuncă din barul pe care îl ţineau împreună pe şoseaua N-IV, şi povestea, umflându-se în pene, că pe ea divorţul o costase douăzeci de ani şi o zi, dar nici un sfanţ. Teresa îşi puse brăţara de argint la mâna dreaptă ca să etaleze o încheietură nouă, iar inelele îi răsunau vesele la fiecare înghiţitură. Cheful a durat până la apelul de la ora unsprezece. A fost şi *parchís*, care este jocul de pârnaie prin excelenţă, şi cutii de conserve, şi pastile pentru a-şi anima fofoloanca – cum spunea foarte plastic Carmela printre râsete de balabustă casnică –, şi ţigări dintr-o porţie de haşiş destul de groasă transformată în fum, glume şi râsete, în timp ce Teresa se gândea ca să vezi cum e cu Spania lor şi cu Europa lor de rahat, cu regulamentele şi cu istoria lor, şi cu felul cum se uită de sus la noi, mexicani corupţi, este imposibil să faci rost aici de nişte

beri – *garimbas*, le numeau colegele ei – și când-colo... De pastile, de ciocolată și de o sticlă din când în când, de toate astea nimeni nu duce lipsă dacă vorbește cu supraveghetoarea cu care trebuie și dacă are cu ce să plătească.

Iar Pati O'Farrell avea. Asista la petrecerea organizată în cinstea Teresei un pic retrasă, urmărind-o încontinuu prin fum, cu un zâmbet pe buze și în priviri, cu un aer rătăcit, distantă ca și cum nu s-ar fi implicat defel, aidoma unei mămici care își ducea fetița la o petrecere de ziua de naștere, cu hamburgeri, prieteni de aceeași vârstă și măscărici, în timp ce Vicente Fernández cânta despre femei și trădări, vocea spartă a Chavelei revărsa alcool printre împușcături pe dușumele de cârciumi, iar Paquita la del Barrio zbiera melodia care zicea: ca un câine/ fără nici un reproș/ mereu la picioarele tale/ zi și noapte. Teresa se simțea legănată de nostalgia muzicii și a accentelor din țara ei, din care, ca să fie completă, nu mai lipseau decât niște *chirrines* și niște beri Pacífico la jumătate, buimăcită de hașișul care îi ardea între degete, dă-l mai departe ca să fim la egalitate, surioară, am fumat eu și mai rele, că la cărat din astea de la arabi mă pricep olecuță. Pentru cei douășcinci de anișori ai tăi, puicuțo, toasta Carmella, țiganca. Iar când, la casetofon, Paquita începu melodia cu de trei ori te-am înșelat, și ajunse la refren, toate îi ținură isonul, deja foarte amețite, chestia cu prima oară de furie, a doua oară dintr-un moft, a treia oară din plăcere – de trei ori te-am înșelat, fecior de curvă, preciza cât o ținea gura Pepa Trueno, fără îndoială în cinstea răposatului ei. Și au ținut-o tot așa până când una dintre supraveghetoare a venit îmbufnată să le spună că petrecerea s-a terminat; însă petrecerea a continuat în același stil și mai târziu, după ce gratiile și ușile se închiseseră, ele două singure, în semiîntunericul din celulă, cu lampa cu braț flexibil așezată pe jos lângă chiuvetă, cu imaginile, printre umbre, ale decupajelor din reviste – actori de film, cântăreți,

peisaje, o hartă turistică a Mexicului – decorând peretele vopsit în verde și cu ferestruica cu perdeluțe cusute de Charito ciorditoarea, care avea o mână foarte bună, când Pati scoase o a doua sticlă de tequila și o punguță de sub pat și spuse astea-s pentru noi, Mexicano, fiindcă cine-mparte parte-și face. Și cu Vicente Fernández cântând foarte semeț și pentru a nu știu câta oară *Femei divine*, și cu Chavela beată-criță avertizând să nu mă amenințI, să nu mă amenințI, își trecură sticla gură de la gură și făcură niște șerpișori albi pe copertele unei cărți care se numea *Ghepardul*; iar apoi Teresa, cu nasul prăfuit după ultima priză, spuse e criminal și mulțumesc pentru aniversare, Locotenente, în viața mea n-am mai ș.a.m.d. Pati clătină din cap ca pentru a-i da de înțeles că nu făcuse mare lucru și, ca și cum s-ar fi gândit la altceva, spuse acum o să mă masturbez un pic dacă n-ai nimic împotrivă, Mexicană mică, și se trânti pe pat cu fața-n sus, scoțându-și papucii și fusta pe care o purta, o fustă largă și închisă la culoare, foarte frumoasă, care îi venea bine, păstrându-și numai bluza. Iar Teresa se opri un pic fâstâcită, cu sticla de Don Julio în mână, neștiind ce să facă și încotro să se uite, până când cealaltă spuse ai putea să mă ajuți, fetițo, fiindcă treburile astea merg mai bine în două. Atunci Teresa clătină ușor din cap. Da' de unde. Știi că treburile astea nu-mi plac, șopti ea. Și, cu toate că Pati nu insistă, ea se ridică încet, după câteva momente, fără să lase sticla, și se duse să se așeze pe marginea patului colegei sale, care avea coapsele deschise și o mână între ele, mișcând-o ușor și alene, și făcea asta fără să-și desprindă privirile din ochii ei, în penumbra verzuie a celulei. Teresa îi dădu sticla, iar cealaltă bău cu mâna liberă și îi înapoie tequila, continuând s-o privească. Apoi Teresa zâmbi și spuse încă o dată mulțumesc pentru aniversare, Pati, și pentru carte, și pentru petrecere. Iar Pati nu-și desprindea privirea de la ea în timp ce-și mișca degetele iscusite printre coapsele goale. Atunci

Teresa se aplecă spre prietena ei, repetă „mulțumesc" foarte în șoaptă și o sărută ușor pe buze, atât și nimic mai mult, doar câteva secunde. Și simți cum Pati își ținea răsuflarea, înfiorându-se de mai multe ori sub gura ei cu un geamăt, cu ochii dintr-odată căscați, iar apoi rămase nemișcată, continuând s-o privească.

O trezi vocea ei, înainte să se fi crăpat de ziuă.

– E mort, Mexicano.

Abia dacă vorbiseră despre el. Despre ei. Teresa nu se număra printre femeile care fac prea multe confidențe. Doar câte o remarcă, ici și colo, întâmplătoare. Odată cutare, altădată nu știu ce. De fapt, evita să vorbească despre Santiago sau despre Blondul Dávila. Chiar să se gândească mai mult timp la unul sau la altul. Nici măcar nu avea fotografii – puținele cu galicianul rămăseseră cine știe pe unde –, exceptând-o pe aceea cu ea și cu Blondul, ruptă de la mijloc: iubita traficantului, care părea să fi plecat departe de tot, cu secole în urmă. Uneori, cei doi bărbați i se contopeau în minte într-unul singur, iar asta nu-i plăcea. Se simțea de parcă le-ar fi fost necredincioasă amândurora în același timp.

– Nu-i vorba de asta, răspunse.

Stăteau pe întuneric, iar afară, zorii încă nu începuseră să se coloreze de cenușiu. Mai erau două sau trei ore până când cheile supraveghetoarei de serviciu aveau să lovească în uși, trezind deținutele pentru primul apel și pentru ca să-și facă toaleta înainte de a-și spăla lenjeria intimă, chiloții și tricourile și ciorapii trei-sferturi, pentru a le atârna pe toate în cozile de mătură încastrate în perete pe post de cuiere. Teresa auzi cum colega ei se foia în pat. După un răstimp, își schimbă și ea poziția, încercând să adoarmă. Foarte departe, dincolo de ușa metalică și pe lungul palier al modulului, răsună un glas de femeie. Te iubesc, Manolo, striga. Îți spun că te iubesc.

O alta răspunse, mai aproape, cu o grosolănie. Și eu îl iubesc, se alătură, băscălioasă, o a treia voce. Apoi se auziră pașii unei supraveghetoare și, din nou, liniște. Teresa stătea cu fața în sus, în cămașa de noapte, cu ochii larg deschiși în întuneric, așteptând frica ce urma să sosească, inexorabilă, punctuală la întâlnire, atunci când primele raze aveau să se ivească dincolo de ferestruica celulei și de perdelușele cusute de Charito ciorditoarea.

– Aș vrea să-ți povestesc ceva, zise Pati.

Apoi amuți, ca și cum asta ar fi fost tot, ori ca și cum nu era sigură că ar trebui să povestească, ori poate așteptând vreo remarcă din partea Teresei. Însă aceasta nu zise nimic; nici spune-mi, nici nu. Rămăsese nemișcată, privind în noapte.

– Am o comoară ascunsă, afară, adăugă Pati într-un târziu.

Teresa își auzi propriul râs înainte de a-și da seama că tocmai râdea.

– Fir-ar, remarcă ea. Ca abatele Faria.

– Chiar așa – acum Pati râdea și ea. Dar eu n-am de gând să mor aici… Adevăru-i că n-am de gând să mor nicăieri.

– Ce fel de comoară? vru să știe Teresa.

– Ceva ce s-a pierdut și toată lumea a căutat, și nimeni n-a găsit, fiindcă cei care au ascuns-o sunt morți… Pare ca-n filme, nu-i așa?

– Nu cred că pare ca-n filme. Pare ca-n viață.

Amândouă tăcură încă o vreme. Nu sunt sigură, se gândi Teresa. Nu sunt cu totul convinsă că vreau să-ți ascult confidențele, Locotenente. Poate pentru că-mi ești superioară în cunoștințe și-n inteligență, și-n ani, și-n toate, și te surprind mereu privindu-mă în felul acela în care mă privești; sau poate fiindcă nu mă liniștește faptul că-ți vine – că te uzi, spuneți voi aici – atunci când te sărut. Dacă cineva e obosit, sunt lucruri pe care e mai bine să nu le știe. Iar în noaptea asta sunt foarte

obosită, probabil fiindcă am băut și am fumat și am prizat prea mult, iar acuma nu dorm. Și în anul ăsta sunt foarte obosită. Și în viața asta. Deocamdată, cuvântul mâine nu există. Avocatul meu a venit să mă vadă numai o dată. De-atunci am primit de la el numai o scrisoare în care îmi spune că a investit lovelele în tablouri de artiști, care s-au devalorizat mult și n-a rămas nici cât să-mi plătesc un coșciug dacă crăp. Dar adevăru-i că nu-mi pasă. Singurul lucru bun, când stai aici, e că nu există mai mult decât există, și asta te scutește să te gândești la ce-ai lăsat afară. Sau la ce te așteaptă afară.

– Comorile astea sunt periculoase, zise ea.

– Sigur că sunt – Pati vorbea de parcă se gândea la fiecare cuvânt, lent, foarte în șoaptă. Chiar eu am plătit un preț mare… Mi-au ars câteva gloanțe, știi tu. Poc, poc. Și iată-mă.

– Și ce se-ntâmplă cu comoara aia afurisită, Locotenent Pati O'Faria?

Râseră din nou amândouă în întuneric. Apoi se ivi un punct strălucitor la căpătâiul patului lui Pati, care tocmai aprinsese o țigară.

– Cred că o să mă duc după ea când o să ies de-aici, spuse ea.

– Dar tu n-ai nevoie de asta. Ai lovele.

– Nu de-ajuns. Ce cheltuiesc aici nu-i al meu, ci al familiei mele – tonul ei devenise ironic când rosti cuvântul familie… Iar comoara asta de care-ți spun sunt bani adevărați. Mulți. Care la rândul lor produc încă și mai mult, și mai mult, și cu mult mai mult, ca la bolero.

– Știi pe bune unde e?

– Bineînțeles.

– Și n-are un proprietar?… Vreau să zic, alt proprietar în afară de tine.

Jarul țigării scăpără o clipă. Tăcere.

– Asta-i o întrebare bună.

– Da' de unde. Asta-i *întrebarea*.

Tăcură din nou. Fiindcă vei fi știind tu mai multe ca mine, se gândea Teresa. Ai educație și clasă, și un avocat care vine să te vadă din când în când, și o groază de bișțari la bancă, fie și ai familiei tale. Dar la treaba asta de care-mi spui mă pricep și chiar e posibil ca, măcar o dată, să știu mai multe decât știi tu. Deși te poți lăuda cu două cicatrice ca niște steluțe, un iubit în țintirim și o comoară care te așteaptă la ieșire, tu ai privit totul de sus. Eu, dimpotrivă, mă uitam de jos. De aceea știu lucruri pe care tu nu le-ai văzut. Rămâneau al naibii de departe de tine, cu părul tău așa de blond și cu pielea ta așa de albă, și cu purtarea ta de bani gata, ca din cartierul Chapultepec. Eu am văzut noroiul pe picioarele mele goale de pe când eram o copiliță, în Las Siete Gotas, unde bețivii băteau la ușa mamei dis-de-dimineață, iar eu o auzeam cum le deschide. Am mai văzut și zâmbetul lui Fierros Motanul. Și stânca lui León. Am aruncat comori în mare la cincizeci de noduri, cu HJ-urile lipite de curul meu. Așa că lasă vrăjeala.

– La întrebarea asta e greu de răspuns – zise Pati într-un târziu. Sunt oameni care au tot căutat-o, desigur. Credeau că au anumite drepturi… Dar de-atunci a trecut ceva vreme. Acum, nimeni nu știe că eu am habar de treaba asta.

– Și de ce mi-ai zice mie?

Jarul țigării își înteți de două ori strălucirea roșiatică înainte să vină și răspunsul.

– Nu știu. Sau poate că, de fapt, știu.

– Nu mi te-am închipuit așa de gură-spartă. Aș putea să devin turnătoare și să umblu de colo până colo trăncănind povestea.

– Nu. Am petrecut ceva vreme împreună și te-am observat. Nu ești din alea.

Din nou tăcere. De astă dată, mai îndelungată decât înainte.

– Ești tăcută și loială.

– Și tu la fel, răspunse Teresa.

– Nu. Eu sunt altfel.

Teresa văzu cum se stinge jarul țigării. Era curioasă, însă în același timp simțea nevoia să isprăvească acea conversație. Oricum, a terminat și o lasă baltă, se gândi. Nu vreau să-i pară rău mâine că a spus niște lucruri pe care nu trebuia să le spună. Niște lucruri care sunt departe de mine, undeva unde eu nu o pot urma. În schimb, dacă adoarme acum, vom putea prea bine să păstrăm tăcerea în privința acestui subiect, dând vina pe prizele trase, pe chefuit și pe tequila.

– Poate că într-o bună zi o să-ți propun să recuperăm comoara asta, conchise Pati dintr-odată. Tu și cu mine, împreună.

Teresa își ținu răsuflarea. Nici pomeneală, își spuse. De-acum, niciodată n-o să mai putem considera taifasul ăsta ca și cum n-ar fi existat. Ceea ce spunem ne leagă mult mai mult decât ceea ce facem sau decât ceea ce trecem sub tăcere. Răul cel mai rău al omului a fost că a inventat cuvântul. Uită-te numai la câini. Sunt așa de credincioși fiindcă nu vorbesc.

– Și de ce eu?

Nu putea să tacă. Nu putea să spună da sau nu. Era nevoie de un răspuns, iar această întrebare era singurul răspuns posibil. O auzi pe Pati întorcându-se spre perete înainte de a-i răspunde:

– O să-ți spun când o veni momentul. Dac-o veni.

8
Pachete de-un kil

– Există oameni al căror noroc se clădește pe temeiul unor nenorociri – conchise Eddie Álvarez. Și ăsta a fost cazul Teresei Mendoza.

Lentilele ochelarilor îi micșorau ochii circumspecți. Mă costase ceva timp și câțiva intermediari ca să-l văd șezând în fața mea; însă iată-l, vârându-și și scoțându-și mereu mâinile din buzunarele sacoului, după ce mă salutase numai cu vârful degetelor. Stăteam de vorbă pe terasa hotelului Rock din Gibraltar, în timp ce soarele se strecura prin iedera, printre palmierii și printre ferigile din grădina suspendată de pe versantul Stâncii. Jos, de cealaltă parte a balustradei albe, se întindea golful Algeciras, luminos și nedeslușit în ceața ușoară și albastră a după-amiezii: feriboturi albe la capătul unor siaje rectilinii, coasta Africii insinuându-se dincolo de Strâmtoare, vapoarele ancorate îndreptându-și prora spre răsărit.

– Eu am înțeles că la început ați ajutat-o în sensul acesta, am zis eu. Vreau să spun că i-ați înlesnit unele nenorociri.

Avocatul clipi de două ori, își răsuci paharul pe masă și mă privi din nou.

– Nu vorbiți despre ce nu știți – suna ca un reproș, și ca un sfat. Eu îmi făceam meseria. Trăiesc din asta. Iar pe atunci ea era un nimeni. Imposibil de imaginat…

Schiță vreo două grimase ca pentru sine, fără chef, de parcă cineva i-ar fi spus un banc prost, din acelea pe care nu le înțelegi din prima.

– Era imposibil, repetă el.

– Poate că v-ați înșelat dumneavoastră.

– Mulți ne-am înșelat; părea să se consoleze cu acest plural. Deși, în acest lanț al erorilor, eu eram cel mai puțin important.

Își trecu o mână prin părul ondulat, rar, pe care îl purta prea lung și care îi conferea un aer mișelesc. Apoi atinse din nou paharul larg pe care îl avea pe masă: lichior de whisky, al cărui aspect ciocolatiu numai apetisant nu era.

– În viața asta totul se plătește, a spus el după ce s-a gândit o clipă. Ce se întâmplă este că unii plătesc mai devreme, alții în timpul și alții după… În cazul Mexicanei, ea a plătit mai devreme… Nu mai avea nimic de pierdut, ci avea totul de câștigat. Asta a făcut ea.

– Se povestește că dumneavoastră ați abandonat-o în închisoare. Fără o centimă.

Părea cu adevărat ofensat. Deși, la un ins cu antecedentele lui – avusesem grijă să le aflu –, asta nu însemna absolut nimic.

– Nu știu ce vi s-o fi povestit, dar e inexact. Eu pot fi la fel de practic ca orișicine, înțelegeți?… E normal în meseria mea. Dar nu despre asta-i vorba. N-am abandonat-o.

Odată stabilit acest fapt, mi-a expus o serie de justificări mai mult sau mai puțin rezonabile. Teresa Mendoza și Santiago Fisterra îi încredințaseră, e adevărat, ceva bani. Nimic ieșit din comun: anumite fonduri pe care el încerca să le spele în mod discret. Problema a fost că i-a investit pe aproape toți în tablouri: peisaje marine și așa mai departe. Câteva portrete bine realizate. Da. Întâmplător, a făcut-o chiar după moartea

galicianului. Iar pictorii nu erau foarte cunoscuți. De altfel, nu-i cunoștea nici mă-sa; de aceea a investit în ei. Reevaluarea, știți cum e. Dar a venit criza. A trebuit să vândă în pierdere până la ultima pânză și, în plus, o mică cotă-parte dintr-un bar de pe Main Street și alte câteva lucruri. Din toate acestea el și-a dedus onorariile – existau întârzieri și chestii neachitate –, iar banii rămași i-a destinat apărării Teresei. Aceasta a presupus numeroase cheltuieli, firește. O căruță de bani și încă ceva pe deasupra. La urma urmei, ea n-a stat decât un an în închisoare.

– Se spune, am sugerat, că asta s-a întâmplat grație Patriciei O'Farrell, ai cărei avocați i-au făcut actele.

L-am văzut cum își începe gestul de a-și duce o mână la inimă, din nou ofensat. Dar și-a lăsat gestul neterminat.

– Se spun tot felul de lucruri. Adevărul e că a fost un moment când, ei bine – mă privea ca pe-un martor al lui Iehova care sună la ușă… Eu aveam alte ocupații. Chestia cu Mexicana ajunsese într-un punct mort.

– Vreți să spuneți că s-au terminat banii.

– Puținii bani pe care îi avea, da. S-au terminat.

– Și atunci nu v-ați mai ocupat de ea.

– Auziți – îmi arăta palmele ridicându-le puțin, ca și cum gestul acela îi garanta spusele. Eu trăiesc din asta. Nu puteam să-mi pierd vremea. Nu degeaba există avocați din oficiu. În plus, vă repet că era imposibil să știu…

– Înțeleg. Ea nu v-a cerut socoteală mai târziu?

Se cufundă în contemplarea propriului pahar aflat pe sticla de pe masă. Acea întrebare nu părea să-i stârnească amintiri plăcute. În cele din urmă, ridică din umeri pe post de răspuns, și se opri uitându-se la mine.

– Dar mai apoi, am insistat eu, ați lucrat din nou pentru ea.

Își vârî și își scoase încă o dată mâinile din buzunarele sacoului. O sorbitură din pahar și din nou foiala mâinilor. Poate că am făcut-o, recunoscu el în sfârșit. Pentru o scurtă perioadă

de timp, și asta demult. Apoi am refuzat să merg mai departe. Sunt curat.

Informațiile mele erau altele, dar nu i-am spus-o. Când a ieșit din închisoare, Mexicana l-a strâns de boașe, după care i-a făcut vânt când nu i-a mai fost de folos. Erau cuvintele comisarului șef din Torremolinos, Pepe Cabrera. Pe netrebnicul ăla, Mendoza l-a făcut să cace toți bănuții. Până la ultimul. Iar lui Eddie Álvarez expresia asta i se potrivea ca o mănușă. Ți-l imaginai perfect căcându-se bănuți, sau orice altceva. Spune-i că vii din partea mea, fusese recomandarea lui Cabrera în timp ce luam masa în portul sportiv din Benalmádena. Rahatul ăla îmi datorează multe și n-o să poată refuza. Povestea aceea cu containerul de la Londra și cu englezul, cu furtul de la Heathrow, de exemplu. Zi-i numai asta și-o să-ți mănânce din palmă. Ce-o să scoți de la el e treaba ta.

– Așadar nu era ranchiunoasă, am conchis eu.

M-a privit cu o precauție profesională.

– De ce spuneți asta? întrebă.

– Punta Castor.

Am presupus că socotește cam câte știam eu din cele petrecute. N-am vrut să-l dezamăgesc.

– Faimoasa capcană.

Acest cuvânt a părut să aibă, pentru el, efectul unui laxativ.

– Nu mă obosiți; se foia neliniștit în scaunul de papură și de răchită, făcându-l să scârțâie. Ce știți dumneavoastră despre capcane?… Cuvântul acesta este exagerat.

– De asta mă aflu aici. Ca să-mi povestiți.

– La ora asta e totuna, răspunse el apucând paharul. În legătură cu Punta Castor, Teresa știa că eu n-am avut nici o legătură cu ceea ce unelteau Cañabota și sergentul acela din Garda Civilă. Mai apoi, ea, cu răbdare și osteneală, a căutat să afle totul. Iar când mi-a venit și mie rândul… Mă rog. I-am

dovedit că mă aflam doar în trecere. O dovadă că am reușit este că încă sunt în viață.

Se opri gânditor, făcând să zăngănească gheața din pahar. Bău.

– În ciuda banilor de pe tablouri, a celor petrecute la Punta Castor și a tuturor celorlalte – insistă el, și părea surprins – sunt în continuare în viață.

Sorbi din nou. De două ori. Pe cât se pare, amintirile îi făceau sete. De fapt, spuse el, nimeni n-a intenționat vreodată în mod expres să-l vâneze pe Santiago Fisterra. Nimeni. Cañabota și cei pentru care lucra voiau doar o momeală; pe cineva care să distragă atenția în timp ce adevărata încărcătură se preda în altă parte. Aceasta era practica obișnuită: i s-a întâmplat galicianului la fel de bine cum i se putea întâmpla altuia. Chestiune de ghinion. Nu era dintre cei care vorbeau dacă erau prinși. În plus, era din afară, umbla cum avea el chef și nu avea prieteni sau simpatii prin zonă… Mai cu seamă, acelui gardian îi cășunase pe el. Așa încât i-au pus-o în cârcă lui.

– Și ei.

Făcu încă o dată scaunul să scârțâie în timp ce se uita spre scara terasei, ca și când Teresa Mendoza era pe punctul de a-și face apariția. Un moment de tăcere. Pipăi din nou paharul. Apoi își potrivi ochelarii și spuse: din păcate. Tăcu din nou. Încă o înghițitură. Din păcate, nimeni nu-și putea imagina că Mexicana avea să ajungă până unde a ajuns.

– Dar insist pe ideea că eu n-am avut nici o legătură. Dovada e… La naiba. Am spus-o deja.

– Că sunteți încă în viață.

– Da; mă privea sfidător. Asta demonstrează buna mea credință.

– Și ce s-a întâmplat cu ei după aceea?… Cu Cañabota și cu sergentul Velasco.

Sfidarea a durat trei secunde. Se replie. Știi la fel de bine ca mine, spuneau ochii lui, neîncrezători. Oricine a citit ziarele știe. Dar, dacă crezi că eu sunt cel care-o să-ți explice, atunci mai gândește-te.

– Despre asta nu știu nimic.

Făcu gestul de a-și închide buzele cu un fermoar, adoptând o expresie răutăcioasă și satisfăcută: aceea a omului care rezistă în poziție verticală mai mult decât alții pe care i-a cunoscut. Am cerut cafea pentru mine și încă un lichior ciocolatiu pentru el. Dinspre oraș și dinspre port răzbăteau sunetele amortizate de distanță. Un automobil urca pe șosea pe sub terasă, cu mult zgomot de la țeava de eșapament, îndreptându-se spre înaltul Stâncii. Mi s-a părut că zăresc o femeie blondă, la volan, și un bărbat cu veston de marinar.

– În orice caz, continuă Eddie Álvarez după ce se mai gândi un timp, toate astea au fost mai târziu, când lucrurile s-au schimbat și ea a avut ocazia să-și plătească polițele… Și, auziți, sunt sigur că, atunci când a ieșit de la El Puerto de Santa María, ce avea ea în cap era să dispară din lume. Cred că niciodată n-a fost ambițioasă, nici visătoare… Fac prinsoare că nici măcar nu era răzbunătoare. Se mărginea să rămână în viață și nimic mai mult. Ce se-ntâmplă este că, uneori, soarta îți joacă atâtea renghiuri, încât până la urmă devii mai puternic.

Un grup de gibraltarieni ocupă o masă învecinată. Eddie Álvarez îi cunoștea și se duse să-i salute. Asta mi-a dat ocazia să-l studiez de la distanță: felul lui slugarnic de a zâmbi, de a da mâna, de a asculta, ca cineva care nu spune chiar tot ce are de zis, ori felul de a se purta. Un supraviețuitor, am confirmat. Soiul acela de ticălos care supraviețuiește, îl descrisese un alt Eddie, în acest caz cu numele de familie Campallo, tot din Gibraltar, vechi prieten de-al meu și editor al săptămânalului local *Vox*. Nici coaie ca să trădeze n-avea băietanul nostru, mi-a spus Campello când am întrebat care era relația avocatului

cu Teresa Mendoza. La Punta Castor au fost Cañabota și gardianul. Álvarez s-a limitat să rămână cu banii galicianului. Însă femeii ăsteia numai de bani nu-i păsa. Drept dovadă, mai târziu l-a iertat pe individ și l-a pus să lucreze din nou pentru ea.

– Și fiți atent – Eddie Álvarez se întorcea la masa noastră. Aș zice că Mexicana continuă să nu fie răzbunătoare. La ea e mai degrabă… Nu știu. Eventual o chestiune practică, înțelegeți?… În lumea ei nu se lasă lucruri nelămurite.

Atunci mi-a povestit ceva curios. Când au băgat-o la El Puerto, a spus el, m-am dus la casa pe care o aveau ea și galicianul la Palmones, ca să lichidez totul și s-o închid. Și știți ce? Ea ieșise pe mare ca de atâtea alte ori, neștiind că de data asta era ultima. Totuși, avea ordonat totul în sertare, fiecare lucru la locul lui. Chiar și în dulapuri, lucrurile erau ca pentru inspecție.

– Mai degrabă decât calculul înverșunat, ambiție sau sentimentul răzbunării – Eddie Álvarez încuviința din cap, privindu-mă de parcă sertarele și dulapurile ar fi explicat totul –, eu cred că Tereza Medoza a avut întotdeauna un simț al simetriei.

Termină de măturat pasarela din lemn, își umplu o jumătate de pahar cu tequila și cealaltă jumătate cu suc de portocale, și se duse să fumeze o țigară în capăt, desculță, cu tălpile îngropate în nisipul cald. Soarele era încă jos, iar razele lui oblice umpleau plaja de umbre la fiecare urmă de pas, făcând-o să semene cu un peisaj lunar. Între local și plajă totul era curat și ordonat, așteptându-i pe vilegiaturiștii care urmau să înceapă a sosi în toiul dimineții: câte două șezlonguri sub fiecare umbrelă, aliniate cu grijă de Teresa, cu saltelușele lor în dungi albe și albastre bine scuturate și puse la locul lor. Era liniște, marea era calmă, la mal apa era silențioasă, iar soarele care se ridica pe cer reverbera strălucitor, portocaliu și metalic, printre siluetele în contralumină ale puținilor trecători: pensionari la plimbarea de dimineață, o pereche de tineri cu un câine, un bărbat solitar

care privea marea lângă o undiță înfiptă în nisip. Iar la capătul plajei și al luminii, Marbella, printre pini, palmieri și magnolii, cu acoperișurile vilelor și cu turnurile sale din ciment și sticlă alungindu-se în ceața ușoară și aurită, spre est.

Savură țigara, desfăcută și lipită la loc, ca de obicei, cu un pic de hașiș. Lui Tony, responsabilul localului, nu-i plăcea ca ea să fumeze altceva decât tutun când era el prin preajmă; însă la ora aceea Tony încă nu sosise, iar vilegiaturiștii aveau să mai întârzie puțin până să ocupe plaja – erau primele zile ale sezonului –, așa încât putea să fumeze liniștită. Iar acea tequila cu suc de portocale, sau invers, îi cădea cum nu se poate mai bine. De la ora opt dimineața – numai cafea fără zahăr, pâine cu ulei de măsline, un *donut* – tot aranja șezlonguri, măturând prin chioșc, așezând scaune și mese, și o aștepta o zi de muncă aidoma cu cea trecută și cu următoarea: pahare murdare în spatele tejghelei, iar pe bar și pe mese limonade, oranjade, cafea cu gheață, cuba libre, apă minerală, buimăcită, cu tricoul îmbibat de sudoare, sub umbrarul din frunze de palmier prin care se strecurau razele soarelui: o umezeală sufocantă, care îi amintea de verile de la Altata, însă cu mai multă lume și cu mai mult miros de cremă pentru bronzat. Atentă, în plus, la impertinențele clienților: am cerut fără gheață, auziți, auzi, am cerut cu lămâie și cu gheață, nu-mi spune că n-ai Fanta, mi-ați pus cu sifon și eu am cerut fără sifon. Hait! Acei sezoniști spanioli sau americani, cu șorturile lor înflorate și cu pielea lor înroșită și unsuroasă, cu ochelarii lor de soare, cu copiii lor ultrazgomotoși și cu șuncile care li se revărsau peste slipuri, tricouri și costume de baie, se dovedeau a fi mai răi, mai egoiști și mai nepoliticoși decât aceia care frecventau cluburile de *rendez-vous* ale lui Dris Larbi. Iar Teresa își petrecea printre ei douăsprezece ore pe zi, de colo până colo, fără să aibă timp să stea jos zece minute, cu dureri la vechea fractură de la mână din pricina greutății tăvii cu băuturi, cu părul împletit în două cozi și cu o basma în jurul frunții,

ca să nu-i cadă picăturile în ochi de sudoare. Întotdeauna, cu privirea suspicioasă a lui Tony ațintită în ceafă.

Dar nu era chiar rău de tot, acolo. Intervalul acela din timpul dimineții, când termina de aranjat chioșcul și șezlongurile și rămânea liniștită, dinaintea plajei și a mării, așteptând în pace. Sau când, noaptea, se plimba pe țărm îndreptându-se spre modesta ei pensiune din partea veche a Marbellei, la fel cum odinioară – cu secole în urmă – făcea la Melilla, când se închidea barul Yamila. Cel mai greu îi fusese să se obișnuiască, la ieșirea de la El Puerto de Santa María, cu agitația vieții de-afară, cu zgomotele, cu traficul, cu lumea îngrămădită pe plaje, cu muzica asurzitoare din baruri și din discoteci, cu mulțimea care înțesa coasta de la Torremolinos la Sotogrande. După un an și jumătate de rutină și de ordine strictă, Teresa își formase unele deprinderi care, după trei luni de libertate, încă o făceau să se simtă mai stingherită aici decât dincolo de gratii. În închisoare circulau povești despre pușcăriași cu condamnări lungi care, după ce ieșeau, încercau să se întoarcă la ceea ce, pentru ei, devenise singurul cămin posibil. Teresa nu crezuse niciodată în așa ceva până când, într-o zi, în vreme ce fuma așezată în același loc unde stătea acum, simți dintr-odată nostalgia ordinii, a rutinei și a liniștii pe care o lăsase dincolo de gratii. Închisoarea nu-i un cămin decât pentru nenorociți, spusese Pati odată. Pentru cei lipsiți de vise. Abatele Faria – Teresa terminase *Contele de Monte Cristo* – și multe alte cărți, și continua să cumpere romane care se tot îngrămădeau în camera ei de la pensiune – nu era dintre cei care consideră închisoarea un cămin. Dimpotrivă, bătrânul prizonier năzuia să iasă pentru a-și recăpăta viața ce-i fusese furată. Ca și Edmond Dantès, numai că prea târziu. După ce se gândise mult la asta, Teresa ajunsese la concluzia că acea comoară a celor doi era doar un pretext pentru a se menține în viață, pentru a visa că vor scăpa, pentru a se simți liberi în ciuda zăvoarelor și a zidurilor din castelul If. În cazul Locotenentului

O'Farrell, povestea tunului de coca pierdută era și ea, în felul ei, un fel de a-și păstra libertatea. Poate că de asta Teresa nu o crezuse niciodată pe deplin. Cât despre închisoare ca un cămin pentru nenorociți, poate că era adevărat. De aceea, atunci când o apucau nostalgiile de închisoare, le simțea prea legate de remușcare; ca pe niște păcate din acelea care, pe măsură ce te lepezi de ele, îți revin atunci când te gândești la anumite lucruri. Și totuși, la El Puerto, totul era simplu, întrucât cuvintele libertate și mâine erau doar niște forme neclare, care așteptau la capătul calendarului. Acum, în schimb, trăia în sfârșit printre acele file cu date îndepărtate care, cu luni în urmă, nu însemnau decât niște numere pe un perete și care, pe neașteptate, se preschimbau în zile de câte douăzeci și patru de ore și în dimineți cenușii ce continuau să o găsească trează.

Ei bine, și-acum? se întrebase atunci când a văzut strada în fața ei, în afara zidurilor închisorii. Răspunsul i l-a oferit Pati O'Farrell, recomandând-o unor prieteni care țineau chioșcuri pe plajele din Marbella. N-o să-ți pună întrebări și n-o să te exploateze prea mult, îi spuse. Nici n-o să ți-o pună dacă nu te lași. Slujba aceea făcea posibilă libertatea condiționată a Teresei – mai avea mai mult de un an pentru a-și achita datoria față de Justiție –, cu singura condiție să poată fi localizată și să se prezinte, o zi pe săptămână, la comisariatul local. De asemenea, îi asigura suficient cât să-și plătească o cameră la pensiune pe strada San Lázaro, cărțile, mâncarea, ceva haine, țigările și pietricelele de ciocolată marocană – să-și permită câteva prize era acum peste puterile ei – ca să-și învioreze țigările Bisonte pe care le fuma în momentele de liniște, uneori cu un pahar în mână, în singurătatea camerei, ori pe plajă, ca acum.

Un pescăruș coborî planând până aproape de țărm, pândind, atinse apa și se îndepărtă spre largul mării fără să fi obținut nici o pradă. Lua-te-ar naiba, se gândi Teresa în timp ce aspira fumul, văzându-l cum se duce. Ștoarfă nenorocită cu aripi.

Îi plăcuseră pescărușii cu ceva vreme în urmă; îi considera romantici, până când începuse să-i cunoască, umblând în sus și-n jos cu Phantomul prin Strâmtoare, și mai ales într-o zi, la început, când au avut o avarie în mijlocul mării în timp ce încercau motorul, iar Santiago a avut mult de lucru și ea s-a tolănit să se odihnească, văzându-i cum se roteau prin preajmă, iar el a sfătuit-o să-și acopere fața, fiindcă erau în stare, i-a spus, să i-o ciupească dacă adormea. Această amintire îi veni cu niște imagini foarte precise: apa liniștită, pescărușii plutind pe suprafața ei prin jurul șalupei sau rotindu-se pe deasupra, și Santiago la pupa, cu carcasa neagră a motorului în carlingă, iar el, plin de vaselină până la coate, cu bustul gol, având pe un braț tatuajul cu Christosul numelui său, iar pe celălalt umăr acele inițiale despre care ea nu apucase niciodată să afle ale cui erau.

Mai trase câteva fumuri, lăsând hașișul să-i împrăștie indiferență prin vene, spre inimă și spre creier. Încerca să nu se gândească prea mult la Santiago, la fel cum se străduia ca durerea de cap – în ultima vreme, capul o durea frecvent – să nu apuce niciodată să se instaleze pe deplin, iar când apăreau primele simptome lua două aspirine înainte să fie prea târziu și durerea să se mențină ore în șir, învăluind-o într-un nor de indispoziție și de irealitate care o lăsa epuizată. În general, încerca să nu se gândească prea mult, nici la Santiago, nici la nimeni, nici la nimic; descoperise prea multe incertitudini și temeri la pândă în fiecare idee care trecea dincolo de imediat sau de practic. Uneori, mai ales atunci când stătea culcată fără a izbuti să adoarmă, își amintea, fără să mai poată evita acest lucru. Însă, dacă nu venea însoțită de reflecții, acea privire îndreptată în urmă nu-i mai producea nici satisfacție, nici durere; doar o senzație de mișcare spre nicăieri, lentă ca un vapor ce plutea în derivă, lăsând în urmă persoane, obiecte, momente.

De aceea fuma acum hașiș. Nu pentru vechea plăcere, care exista și ea, ci pentru că, în plămânii ei, fumul – poate că ăsta

a călătorit cu mine în colete de douăzeci de kilograme de la arabi, se gândea uneori, amuzată de paradox, când își întorcea pe dos buzunarul ca să-și plătească o pietricică amărâtă – îi accentua acea îndepărtare care, nici ea, nu-i aducea nici mângâiere, nici indiferență, ci o ușoară stupoare, fiindcă nu întotdeauna era sigură că ea însăși era cea care se privea, ori se amintea; ca și cum erau mai multe Terese pitite în memoria ei și nici una nu avea o legătură directă cu cea actuală. Poate că asta e viața, își spunea ea derutată, și trecerea anilor, iar bătrânețea, atunci când sosește, nu înseamnă decât să privești înapoi și să vezi mulți oameni ciudați, care au fost tu și în care nu te recunoști. Cu această idee în minte, scotea uneori fotografia ruptă, ea cu fețișoara ei de copilă și cu blugii, și cu scurta, și cu brațul Blondului pe umerii ei, acel braț amputat și nimic mai mult, în timp ce trăsăturile bărbatului care nu mai era în jumătatea de fotografie i se amestecau în amintire cu ale lui Santiago Fisterra, ca și cum cei doi ar fi fost unul singur, invers față de cum se întâmpla în cazul fetiței cu ochi mari și negri, care se descompusese în atâtea femei diferite, încât era cu neputință să le recompui într-una singură. Așa își frământa mintea Teresa din când în când, până ce își dădea seama că tocmai aceasta era, sau putea fi, capcana. Atunci chema în ajutor mintea vidă, fumul care îi străbătea încet sângele și tequila care o liniștea cu gustul ei nesuferit și familiar, și cu aţipeala care sfârșea prin a însoți fiecare exces. Iar femeile acelea care îi apăreau, ca și cealaltă, fără vârstă, care le privea pe toate din afară, rămâneau treptat în urmă, plutind ca niște frunze moarte pe apă.

Tot de aceea citea mult, acum. Când citea, descoperise ea în închisoare, mai ales romane, își putea ocupa mintea într-un alt fel; ca și cum, la risipirea hotarelor dintre realitate și ficțiune, putea asista la propria ei viață asemenea cuiva care asistă la ceva ce li se întâmplă celorlalți. În afară de faptul că învăța lucruri noi, cititul o ajuta să gândească altfel, sau mai bine, fiindcă,

în acele pagini, alții o făceau în locul ei. Era mai intens decât în filme sau în telenovele; acestea erau versiunile concrete, cu chipuri și cu glasuri de actrițe și de actori, în timp ce în romane puteai aplica punctul tău de vedere fiecărei situații sau fiecărui personaj. Inclusiv vocii care povestea istoria: uneori, un narator cunoscut sau anonim, iar alteori, ea însăși. Fiindcă, atunci când dădea fiecare pagină – după cum descoperise cu plăcere și cu surprindere –, ceea ce făcea ea era să o scrie din nou. Când ieșise de la El Puerto, Teresa continuase să citească orientându-se după intuiții, după titluri, după primele rânduri sau după ilustrațiile de pe coperte. Și acum, pe lângă vechiul ei *Monte Cristo* legat în piele, avea cărți ale ei, pe care le cumpăra treptat, încetul cu încetul, ediții ieftine pe care le găsea în micile piețe de pe stradă sau în anticariate, ori volume de buzunar pe care le cumpăra după ce învârtea iar și iar acele suporturi rotative care existau în unele prăvălii. Astfel, citi romane scrise demult de către domni și doamne care uneori își aveau portretele pe supracopertă ori pe contracopertă și, de asemenea, romane moderne, care aveau de-a face cu iubirea, cu aventurile, cu călătoriile. Dintre toate acestea, preferatele ei erau *Gabriela, cui și scorțișoară*, scrisă de un brazilian care se numea Jorge Amado, *Anna Karenina*, care era viața unei aristocrate ruse scrisă de un alt rus, și *Istoria celor două orașe*, unde a plâns la sfârșit, când viteazul englez – Sidney Carton se numea – o consola pe tânăra înfricoșată luându-i mâna în drum spre ghilotină. De asemenea, citi acea carte despre un medic căsătorit cu o milionară pe care Pati o sfătuise la început s-o lase pentru mai încolo; și o alta foarte stranie, greu de înțeles, dar care o subjugase fiindcă recunoscuse din prima clipă pământul, limba și sufletul personajelor ce îi populau paginile. Cartea se numea *Pedro Páramo* și, cu toate că Teresa nu reușea niciodată să-i pătrundă misterul, revenea asupră-i iar și iar, deschizând-o la întâmplare, ca să recitească pagini după pagini. Modul în care curgeau acolo cuvintele

o fascina ca și cum i s-ar fi arătat un loc necunoscut, tenebros, magic, legat de ceva ce ea însăși poseda – de asta era sigură – prin vreun loc întunecat al sângelui și al memoriei sale: *Am venit la Comala fiindcă mi s-a spus că aici trăiește tatăl meu, pe nume Pedro Páramo*… Și, în felul acesta, după numeroasele ei lecturi de la El Puerto de Santa María, Teresa continua să roadă cărți, una după alta, în ziua ei liberă din fiecare săptămână, în nopțile când nu izbutea să adoarmă. Până și familiara frică de lumina cenușie a zorilor, atunci când devenea insuportabilă, o putea ține uneori la distanță deschizând cartea care se găsea pe noptieră. Și astfel, Teresa descoperi că ceea ce nu era altceva decât un obiect inert din cerneală și hârtie căpăta viață atunci când cineva îi întorcea paginile și îi parcurgea rândurile, proiectându-și acolo existența, gusturile, virtuțile și viciile. Iar acum avea certitudinea a ceva ce abia întrezărea la început, când comenta cu Pati O'Farrell peripețiile nefericitului și mai apoi fericitului Edmond Dantès: aceea că nu există două cărți la fel, pentru că niciodată n-au existat doi cititori la fel. Și că fiecare carte este, ca fiecare ființă omenească, o carte unică, o poveste unică și o lume aparte.

Sosi Tony. Încă tânăr, bărbos, cu un cercel în ureche, cu pielea bronzată după multele veri petrecute la Marbella. Un tricou imprimat cu taurul lui Osborne. Un cunoscător al litoralului, făcut să trăiască de pe urma turiștilor, fără complexe. Fără sentimente evidente. De când lucra acolo, Teresa nu-l văzuse niciodată nici supărat, nici binedispus, bucuros de ceva ori decepționat de altceva. Ținea dugheana cu o eficacitate lipsită de patimă, își câștiga bănuțul, era politicos cu clienții și inflexibil cu cei care deranjau clienții sau care căutau scandal. Avea sub tejghea o bâtă de *baseball* pentru urgențe și le servea gratis cafelușele cu coniac dimineața și ginurile cu tonic în afara orelor de serviciu gardienilor municipali care patrulau pe plaje. Când Teresa se dusese să-l caute, la puțin timp după ce ieșise de la El Puerto, Tony o privi lung, iar apoi îi spuse că niște prieteni

de-ai unei prietene îl rugaseră să-i dea de lucru și că de aceea îi dădea. Fără droguri aici, fără alcool în fața clienților, fără îmbârligături cu ei, fără băgat mâna la casă sau te azvârl naibii în stradă; și pentru chestia cu casa, în plus, îți sparg și fața. Ziua e de douăspe ore, plus timpul cât mai întârzii cu strânsul când închidem, și începi la opt dimineața. Accepți sau nu. Teresa o luase. Avea nevoie de o slujbă legală ca să-și păstreze libertatea condiționată, ca să aibă ce mânca, ca să doarmă sub un acoperiș. Iar Tony și chioșcul lui erau la fel de buni sau de răi ca orice altceva.

Își termină porțioara de hașiș cu jarul arzându-i unghiile și lichidă restul de tequila și de oranjadă dintr-o ultimă înghițitură. Primii vilegiaturiști începeau să sosească cu prosoapele și cu cremele lor de bronzat. Pescarul cu undița era tot pe mal, iar soarele se ridica pe cer din ce în ce mai mult, încălzind nisipul. Un bărbat arătos făcea gimnastică dincolo de șezlonguri, strălucind de sudoare asemenea unui cal după o cursă lungă. Mai că i se putea simți mirosul pielii. Teresa îl privi o vreme: abdomenul plat, mușchii spatelui încordați la fiecare flexiune și la fiecare rotire a torsului. Din când în când se oprea să-și recapete suflarea, cu mâinile în șolduri și cu capul plecat, privind în jos ca și cum ar fi stat pe gânduri, iar ea îl observa cu propriile ei gânduri bântuindu-i prin minte. Abdomene plate, mușchi dorsali. Bărbați cu pielea arsă de soare, mirosind a sudoare, îndrăgostiți lulea sub șorturi. Da' de unde. Cât de ușor era să pui mâna pe ei, și totuși cât de greu, oricum ar fi stat lucrurile și oricât de previzibili erau. Și cât de proastă putea deveni o fată atunci când gândea cu fofoloanca, ori pur și simplu atunci când gândea atât de mult, încât până la urmă tot acolo ajungea, gândindu-se tot cu aia, prostită de atâta deșteptăciune. De când se afla în libertate, Teresa avusese o singură întâlnire sexuală: un ospătar tânăr de la un chioșc de la capătul celălalt al plajei, într-o sâmbătă noapte când, în loc să se ducă la pensiune,

ea rămase pe-acolo, trăgând câteva înghițituri și fumând un pic, așezată pe nisip, în timp ce privea în depărtare luminile vaselor de pescuit și se îndemna pe sine să nu-și amintească. Ospătarul se apropie de ea la momentul potrivit, foarte tupeist și foarte simpatic, până într-acolo încât o făcu să râdă, și au sfârșit câteva ore mai târziu în mașina lui, pe-un teren părăsit aflat în apropiere de arena de tauri. A fost o întâlnire improvizată, la care Teresa a asistat cu mai multă curiozitate decât dorință reală, atentă la ea însăși și concentrată la propriile ei reacții și sentimente. Primul bărbat într-un an și jumătate: ceva pentru care multe colege de pârnaie ar fi dat luni întregi de libertate. Însă își alesese prost momentul și compania, la fel de nepotrivită ca și starea ei de spirit. Luminile acelea pe marea neagră, socoti ea mai târziu, fuseseră de vină. Ospătarul, un băiat care semăna cu cel care făcea gimnastică pe plajă, lângă șezlonguri – doar până acolo îi bătea acum amintirea – s-a dovedit a fi egoist și bădăran; iar automobilul, ca și prezervativul pe care ea l-a convins să și-l pună după ce căutaseră mult și bine o farmacie deschisă, n-au fost de natură să îmbunătățească lucrurile. A fost o întâlnire dezamăgitoare; incomodă chiar și pentru ca ea să-și deschidă fermoarul de la blugi într-un spațiu atât de mic. Când au terminat, omul avea un chef vizibil de a se duce la culcare, iar Teresa era nesatisfăcută și furioasă pe ea însăși, dar și mai furioasă era pe femeia tăcută care o privea de după reflexul din geam al jarului de la țigară: un punctișor luminos la fel cu al acelor vase pescărești care operau în noapte și în amintirile ei. Așa încât și-a tras la loc blugii, a coborât din mașină, cei doi și-au spus ne mai vedem, iar când s-au despărțit nici unul nu apucase să afle numele celuilalt, și să-l ia naiba pe acela căruia îi păsa. În acea noapte, când a ajuns la pensiune, Teresa a făcut un duș îndelung și fierbinte, iar apoi s-a îmbătat goală în pat, cu fața în jos, până ce a vomitat multă vreme, printre puseuri de greață, iar în cele din urmă a adormit cu o mână între coapse,

cu degetele în sex. Auzea zgomot de Cessna și de motoare de șalupe și, de asemenea, vocea lui Luis Miguel cântând, la casetofonul de pe noptieră: „de-om fi lăsați,/ de-om fi lăsați,/ noi doi ne vom iubi o viață-ntreagă".

În noaptea aceea se trezi înfiorându-se în întuneric, deoarece tocmai aflase, în sfârșit, în vis, ce se întâmpla în micul roman mexican al lui Juan Rulfo pe care ea nu izbutea niciodată să-l înțeleagă pe deplin, oricât de mult ar fi captivat-o. *Am venit la Comala fiindcă mi s-a spus că aici trăiește tatăl meu*. Fir-ar. Personajele acelei povestiri erau toate moarte, și nu știau asta.

– Te caută cineva la telefon, spuse Tony.

Teresa lăsă paharele murdare în chiuvetă, puse tava pe tejghea și se duse la capătul barului. Era pe sfârșite o zi grea, căldură, băietani însetați și babe cu ochelari fumurii și cu țâțoancele la soare – unele n-aveau nici o rușine –, cerând întruna beri și răcoritoare; iar ei îi ardeau capul și picioarele tot trecând ca printre vâlvătăi spre șezlonguri, tot servind masă după masă și tot asudând în șuvoaie, în acel cuptor cu microunde al nisipului orbitor. Era în toiul după-amiezii și unii turiști începeau să plece, însă ea mai avea câteva ore de program. Ștergându-și mâinile de șorț, apucă receptorul. Pauza de moment și umbra n-au alinat-o cu mare lucru. Nimeni n-o sunase de când ieșise de la El Puerto, nici acolo și nici altundeva, și nici nu-și putea imagina vreun motiv pentru care cineva ar fi făcut-o acum. Probabil că Tony gândea la fel, deoarece o privea cu coada ochiului, ștergând pahare pe care le alinia pe tejghea. Nu puteau fi vești bune, conchise Teresa.

– Alo, spuse ea bănuitoare.

Recunoscu glasul de la primul cuvânt, fără a mai fi nevoie ca cealaltă să spună eu sunt. Un an și jumătate auzind-o zi și noapte era timp berechet. De aceea zâmbi și apoi râse în gura mare, cu o bucurie sinceră. Ia te uită, Locotenente. Ce mișto

să te aud din nou, surioară. Cum îți mai merge etcetera. Râdea fericită cu adevărat când reîntâlnise, la capătul celălalt al firului, tonul sigur, plin de aplomb, al cuiva care știa să ia lucrurile așa cum fuseseră ele dintotdeauna. Al cuiva care se cunoștea pe sine și pe ceilalți fiindcă știa să-i privească și fiindcă învățase asta din cărți, din educație și din viață, și chiar mai mult din tăceri decât din cuvintele oamenilor. Și, în același timp, se gândea într-un ungher din mintea ei, da' de unde, lasă vrăjeala, de-aș putea eu să vorbesc așa de frumos din prima, să formez un număr de telefon după tot timpul ăsta și să spun așa de firesc ce mai faci, Mexicană mică, a naibii japiță, sper că ți-a fost dor de mine în timp ce ți-o trăgeai cu jumătate din Marbella, acuma că nu te păzește nimeni. Ne vedem sau uiți de mine. Atunci Teresa întrebase dacă într-adevăr era afară, iar Pati O'Farrell răspunse printre hohote de râs sigur sunt afară, prostuțo, afară de trei zile și oferindu-mi chef după chef ca să recuperez timpul pierdut, chef în sus și chef în jos, peste tot pe unde-ți poți imagina, că nici nu dorm și nici nu-s lăsată să dorm, adevăru-i, și nu mă plâng câtuși de puțin. Iar între una-alta, de câte ori îmi recapăt suflarea sau conștiința, mă pun să-ți aflu telefonul și în sfârșit dau de tine, că era și timpul, ca să-ți spun că scroafele alea de supraveghetoare de căcat nu l-au dovedit pe bătrânul abate, că la castelul If i-o pot trage mult și bine pe unde știi și tu, și că se-apropie ceasul ca Edmond Dantès și amicul Faria să aibă o discuție lungă și civilizată, undeva unde soarele să nu intre printre niște gratii ca și cum am fi niște *catchers* din baseballul ăla *gringo* pe care-l jucați voi în Mexicul tău nenorocit. Așa că m-am gândit să iei un autobuz, sau un taxi dacă ai bani, sau ce vrei, și să vii la Jerez, fiindcă mâine chiar se dă o mică petrecere pentru mine și – unde-i loc de-un Cortés încape și-un Montezuma – recunosc că, fără tine, petrecerile mi se par ciudate. Vezi și tu, pizduliceo. Deprinderi de pârnaie. Chestii de obișnuință.

Era o petrecere pe bune. O petrecere la un conac jerezan, din acelea unde îți ia o veșnicie ca să ajungi de la arcul de la intrare și până la casa aflată undeva în spate, la capătul unui drum lung de pământ și de pietriș mărunt, cu mașini scumpe parcate la poartă și cu pereți vopsiți în ocru roșu și văruiți, cu ferestre zăbrelite care Teresei îi amintiră – iaca unde era afurisita de înrudire, înțelese ea – de vechile *haciendas* mexicane. Casa era din acelea fotografiate prin reviste: mobile rustice înnobilate de vechime, tablouri indescifrabile pe pereți, pardoseli cu dale roșietice și grinzi sub tavane. De asemenea, vreo sută de invitați care beau și conversau în două saloane mari și pe terasa cu galerie din viță-de-vie ce se întindea până în spate, delimitată de un acoperământ pentru bar, un enorm grătar cu lemne și o piscină. Soarele se apropia de apus, iar lumina gălbuie și prăfoasă dădea o consistență aproape materială aerului cald peste orizonturile care se unduiau ușor, presărate cu butuci verzi de viță-de-vie.

– Îmi place casa ta, spuse Teresa.

– De-ar fi a mea.

– Dar e a familiei tale.

– De la familia mea și până la mine e cale lungă.

Stăteau sub vița cățărătoare din portic, în niște fotolii din lemn cu perne de in, cu câte un pahar în mână, uitându-se la oamenii care se mișcau în jur. Totul foarte în ton, constată Teresa, cu locul și cu mașinile de la poartă. La început se îngrijorase din pricina blugilor, a pantofilor cu toc și a bluzei ei simple, mai ales atunci când, la sosire, câțiva o priviseră ciudat; însă Pati O'Farrell – cu o rochie de bumbac mov, cu sandale frumoase din piele lucrată și cu părul ei blond la fel de scurt ca de obicei – o liniștise. Aici fiecare se îmbracă cum are chef, spuse ea. Și așa arăți foarte bine. În plus, părul ăsta strâns și atât de tras pe spate, cu cărarea pe mijloc, te face atrăgătoare. Foarte șic. Niciodată nu te-ai pieptănat așa la pârnaie.

– La pârnaie nu-mi ardea de petreceri.

– Dar am făcut vreo câteva.

Râseră, aducându-și aminte. Era tequila, constată ea, și alcool de toate soiurile, și chelnerițe în uniformă, cu tăvi de tartine, care umblau încoace și-ncolo printre oameni. Totul cât se poate de ca lumea. Doi chitariști de *flamenco* cântau în mijlocul unui grup de invitați. Muzica, veselă și melancolică în același timp, parcă în rafale, se asorta bine cu locul și cu peisajul. Din când în când se însuflețeau bătând din palme, câteva femei tinere începeau pași de dans, *sevillanas* sau *flamenco*, mai mult în glumă, și stăteau de vorbă cu însoțitorii lor, în timp ce Teresa invidia dezinvoltura care le permitea să umble de colo până colo, să se salute, să converseze, să fumeze cu distincție, așa cum făcea Pati, cu un braț încrucișat în poală, mâna susținând un cot și brațul pe verticală, cu țigara fumegândă între degetele arătător și mijlociu. Poate că nu era cea mai înaltă societate, conchise ea; dar era fascinant să-i observi, atât de diferiți de oamenii pe care îi cunoscuse cu Blondul Dávila în Culiacán și la mii de ani și de kilometri depărtare de trecutul ei cel mai apropiat și de ceea ce ea însăși era ori avea să ajungă vreodată. Până și Pati îi părea o legătură ireală între aceste lumi inegale. Iar Teresa, ca și cum ar fi privit din afară o vitrină strălucitoare, nu pierdea nici un amănunt din încălțămintea acelor femei, machiajul, pieptănătura, bijuteriile, aroma parfumurilor, felul de a ține un pahar sau de a-și aprinde o țigară, de a-și da capul pe spate ca să râdă în timp ce își sprijineau o mână de brațul bărbatului cu care stăteau de vorbă. Așa se face, hotărî ea, de-aș putea să-nvăț și eu. Așa se stă, așa se vorbește, așa se râde și așa se tace; așa cum îmi imaginasem în romane, nu cum se prefac în filme sau la televizor. Și ce bine era să poată privi, fiind atât de neînsemnată încât nimeni nu se preocupa de ea; să observe cu atenție ca să-și dea seama că majoritatea invitaților de parte bărbătească erau tipi trecuți de patruzeci de ani,

cu tușe informale în vestimentație, cămăși descheiate fără cravată, sacouri închise la culoare, pantofi și ceasuri bune, și cu pielea bronzată, nu tocmai din pricina muncii la câmp. Cât despre ele, existau două tipuri bine definite: gagici arătoase cu picioare lungi, unele oarecum ostentative în materie de haine, bijuterii și imitații, și altele îmbrăcate mai bine, mai sobre, cu mai puține podoabe și machiaj, la care chirurgia plastică și banii – una era consecința celeilalte – păreau naturale. Surorile lui Pati, pe care aceasta i le prezentase la sosire, aparțineau acestui din urmă grup: nasuri operate, pielea întinsă în sălile de intervenții chirurgicale, părul blond cu mețe, un pronunțat accent andaluz de viță veche, mâini elegante care n-au frecat niciodată o farfurie, îmbrăcăminte de firmă bună. Spre cincizeci de ani cea mai mare, patruzeci și ceva cea mai mică. Semănau cu Pati la frunte, la ovalul feței, la un anumit fel de a-și strâmba gura atunci când vorbeau ori când zâmbeau. O priviseră pe Teresa din cap până-n picioare cu aceeași expresie a sprâncenelor arcuite, duble accente circumflexe ale celor care evaluează și elimină în câteva secunde, înainte de a se întoarce la îndeletnicirile lor sociale și la invitații lor. Două scroafe, comentă Pati de îndată ce ele întorseseră spatele, tocmai când Teresa se gândea: hai că pot să mă fac parașută cu aspectul meu de traficantă, poate că ar fi trebuit să mă îmbrac altfel, să-mi pun brățările din argint și o fustă în loc de blugii, de tocurile și de bluza asta veche la care s-au uitat de parcă ar fi o treanță. Aia mai mare, zise Pati, e căsătorită cu un trântor imbecil, chelul ăla burtos care se hlizește în grupul de colo, iar a doua îl stoarce pe taică-meu după bunul plac. Deși adevărul e că-l storc amândouă.

– Tatăl tău e aici?

– Pentru Dumnezeu, sigur că nu – Pati își încrețea nasul cu eleganță, cu paharul de whisky cu gheață și fără apă la jumătatea drumului spre gară. Parșivul bătrân trăiește pitit

în apartamentul lui din Jerez… La țară face alergie – râse, răutăcioasă. Polenul și așa mai departe.

– De ce m-ai invitat?

Fără s-o privească, Pati își duse, în sfârșit, paharul la buze.

– M-am gândit – spuse cu gura umedă – că ți-ar plăcea să bei un pahar.

– Există baruri ca să bei un pahar. Iar ăsta nu-i mediul meu.

Pati așeză paharul pe masă și aprinse o țigară. Cea dinainte era tot aprinsă, arzând în scrumieră.

– Nici al meu. Sau, cel puțin, nu cu totul – își plimbă privirea în jur, cu dispreț. Surorile mele sunt absolut idioate: să organizeze o petrecere este ceea ce înțeleg ele prin reintegrare socială. În loc să mă ascundă, ele mă expun, înțelegi? Așa demonstrează că nu le e rușine de oaia rătăcită… În seara asta o să plece la culcare cu pizda rece și cu conștiința liniștită, precum obișnuiesc.

– Poate că ești nedreaptă cu ele. Poate că se bucură cu adevărat.

– Nedreaptă?… Aici? – își mușcă buza inferioară cu un zâmbet neplăcut. Îți vine să crezi că încă nu m-a întrebat nimeni cum am dus-o la pârnaie?… Subiect tabu. Doar salut, frumoaso. Mua, mua. Arăți splendid. Ca și cum aș fi fost plecată în vacanță în Caraibe.

Tonul ei era mai lejer decât la El Puerto, se gândi Teresa. Mai frivol și mai locvace. Spune aceleași lucruri și în același fel, dar e ceva diferit: de parcă aici s-ar vedea obligată să-mi dea niște explicații de care în viața noastră dinainte nu era nevoie. O urmărise din primul moment, când se despărțise de niște prieteni ca s-o întâmpine pe ea, iar apoi a lăsat-o singură de vreo două ori, când s-a dus și s-a întors printre invitați. Îi luase ceva timp s-o recunoască. Să-i asocieze realmente acele zâmbete pe care i le pândea de la distanță, gesturile de complicitate cu oameni străini pentru ea, țigările pe care le accepta înclinându-și capul ca să primească un foc, în timp ce arunca din când

în când câte o privire spre Teresa, care rămăsese în afară, fără să se apropie de nimeni, fiindcă nu știa ce să spună, și fără ca nimeni să-i adreseze vreo vorbă. În cele din urmă, Pati s-a întors la ea și s-au dus să se așeze în fotoliile din galerie, și atunci a început s-o recunoască puțin câte puțin. Și era adevărat că acum explica prea mult lucrurile, justificându-le ca și cum n-ar fi fost sigură că Teresa le înțelegea sau – îi veni deodată prin minte – că le aproba. Această eventualitate îi dădu de gândit. Se prea poate, riscă ea o ipoteză după ce reflectase îndelung, ca legendele personale care funcționează dincolo de gratii să nu folosească la nimic dincoace de ele și, odată afară, trebuie să se stabilească din nou fiecare personaj. Să fie confirmat în lumina libertății. În felul ăsta, se gândi ea, se poate ca Locotenent O'Farrell aici să fie un nimeni, ori să nu fie ceea ce într-adevăr vrea sau o interesează să fie. Și se mai poate întâmpla, de asemenea, să se teamă ca nu cumva să constate că eu îmi dau seama. Cât mă privește, avantajul e că niciodată n-am știut ce-am fost când eram înăuntru și poate că de-asta nu mă preocupă ce sunt afară. N-am de dat nici o explicație nimănui. N-am nimic de convins pe nimeni. N-am nimic de demonstrat.

– Încă nu mi-ai spus ce caut eu aici, spuse.

Pati ridică din umeri. Soarele cobora mai mult la orizont, aprinzând văzduhul cu o lumină roșiatică. Părul ei scurt și blond părea contagiat de acea lumină.

– Toate la vremea lor; își mijea pleoapele, privind în depărtare. Limitează-te să te distrezi și după aceea o să-mi spui ce părere ai.

Poate că e ceva foarte simplu, se gândea Teresa. Autoritatea, eventual. Un locotenent fără trupă de comandat, un general pensionat, de al cărui prestigiu nu știe nimeni. Poate că m-a chemat pentru că are nevoie de mine, chibzui. Fiindcă eu o respect și cunosc ultimul an și jumătate din viața ei, iar ăștia nu. Pentru ei, este doar o copilă de bani gata și degradată;

o oaie neagră pe care o tolerezi și o primești fiindcă este din aceeași castă și există neamuri și familii care niciodată nu se leapădă de cineva de-al lor în public, chiar dacă îl urăsc sau îl disprețuiesc. Poate că de-asta îi trebuie neapărat o companie. O martoră. Cineva care să știe și să privească, fie și tăcând. În fond, viața e cât se poate de simplă: se împarte în oameni cu care te vezi obligată să vorbești în timp ce bei un pahar și oameni cu care poți să bei ore în șir în tăcere, cum făcea Blondul Dávila în cârciuma aia din Culiacán. Oameni care știu sau care intuiesc suficient pentru ca vorbele să fie de prisos și care sunt lângă tine fără a fi cu totul. Doar acolo și atât. Și poate că asta-i situația, deși nu știu încotro ne duce asta. La ce nouă variantă a cuvântului singurătate.

– În sănătatea ta, Locotenente.

– În sănătatea ta, Mexicano.

Ciocniră paharele. Teresa se uită în jur, savurând aroma de tequila. Într-unul dintre grupurile care stăteau de vorbă lângă piscină văzu un bărbat tânăr, destul de înalt încât să se distingă printre cei ce-l înconjurau. Era zvelt, cu părul foarte negru, pieptănat pe spate cu fixativ, lung și cârlionțat pe ceafă. Purta un costum închis la culoare, cămașă albă fără cravată, pantofi negri și strălucitori. Mandibula pronunțată și nasul mare, încovoiat, îi dădeau un profil interesant de acvilă uscătivă. Un tip cu clasă, se gândi. Ca acei spanioli barosani de pe vremuri pe care ți-i imaginai, aristocrați, *hidalgos* și așa mai departe – nu degeaba și-o fi pierdut capul biata Malinche, la urma urmei – și care, aproape cu siguranță, n-au existat niciodată.

– Sunt și oameni simpatici, spuse.

Pati se întoarse ca să-i urmărească direcția privirii.

– Ia te uită, mârâi sceptică. Mie mi se par o grămadă de gunoi.

– Sunt prietenii tăi.

– Eu n-am prieteni, colega.

Vocea i se înăsprise olecuță, ca odinioară. Acum semăna mai mult cu aceea pe care Teresa și-o amintea de la El Puerto. Locotenent O'Farrell.

– Măi să fie, i-o întoarse Teresa, doar pe jumătate în glumă. Am crezut că tu și cu mine asta eram.

Pati o privi în tăcere și mai sorbi o înghițitură. Ochii ei păreau să râdă lăuntric, cu zeci de riduri subțiri împrejur. Însă termină de băut, așeză paharul pe masă și își duse țigara la gură fără să spună nimic.

– În orice caz, adăugă Teresa după o clipă, muzica e drăguță și casa foarte frumoasă. A meritat drumul.

Se uita distrată la tipul înalt cu față de acvilă, iar Pati îi urmări încă o dată direcția privirii.

– Da?… Atunci, sper că n-ai să te mulțumești cu așa puțin. Fiindcă e ridicol în comparație cu ce-ai putea avea.

În întuneric cântau sute de greieri. Pe cer urca o lună frumoasă care lumina viile, argintând fiecare frunză, iar poteca se prelungea parcă albă și unduitoare în fața pașilor lor. În depărtare străluceau luminile conacului. De ceva vreme totul devenise retras și tăcut în vila enormă. Ultimii invitați spuseseră noapte bună, iar surorile și cumnatul lui Pati erau pe drumul de întoarcere spre Jerez, după o conversație de ochii lumii pe terasă, unde toți se simțeau stânjeniți și abia așteptau să se termine, fără ca – Locotenentul avusese dreptate până la urmă – nimeni să pomenească, măcar în treacăt, de cei trei ani petrecuți la El Puerto de Santa María. Teresa, pe care Pati o invitase să rămână să doarmă acolo, se întreba ce naiba o fi avut de gând, în seara aceea, fosta ei colegă de celulă.

Băuseră mult amândouă, însă nu suficient. Iar în cele din urmă s-au dus dincolo de galerie și de terasă, pe poteca ce șerpuia spre terenurile moșiei. Înainte de a pleca, în timp ce câteva servitoare strângeau pe tăcute resturile de la petrecere, Pati dispăru un moment, pentru a se întoarce, surpriză, surpriză,

cu un gram de praf alb care, preschimbat de îndată în dunguliţe pe sticla mesei, le-a limpezit cum trebuie. Să nu-l mai termine de criminal ce era, iar Teresa ştiu să-l aprecieze aşa cum merita, sniff, sniff, ţinând seama că aceasta era prima ei priză de când fusese eliberată de la El Puerto. Bun aşa, surioară, suspina ea. A naibii de bună idee ţi-a venit. Apoi, limpezite şi înviorate de parcă ziua abia ar fi început, o apucară spre terenurile întunecate ale moşiei, fără grabă. Fără să se îndrepte nicăieri. Te vreau foarte lucidă pentru ceea ce o să-ţi spun, zise o Pati pe care o puteai recunoaşte din nou. Sunt cât se poate de lucidă, spuse Teresa. Se pregăti să asculte. Golise încă un pahar de tequila, pe care nu-l mai avea în mână, fiindcă îl lăsase să cadă undeva pe drum. Iar toate astea, se gândea fără să ştie ce motive avea să se gândească, semănau mult cu a se simţi iarăşi bine. Cu a se simţi bine în pielea ei, pe neaşteptate. Fără reflecţii şi fără amintiri. Numai noaptea imensă ce părea eternă şi vocea familiară care rostea cuvintele pe un ton confidenţial, ca şi cum cineva ar fi putut să le pândească pitit în lumina aceea stranie care arginta viile imense. De asemenea, mai auzea şi cântecul greierilor, zgomotul paşilor colegei sale şi frecarea propriilor ei picioare desculţe – îşi lăsase pantofii cu toc în galerie – pe pământul potecii.

–Asta-i povestea, sfârşi Pati.

Ei bine, nu intenţionez să mă gândesc acum la povestea ta, îşi spuse Teresa. N-am de gând s-o fac, nici să cumpănesc, nici să analizez nimic în noaptea asta, cât mai e întuneric şi acolo sus sunt stele, iar tequila şi Doña Blanca mă fac să mă simt atât de bine pentru prima oară, după atâta timp. Nu ştiu nici de ce ai aşteptat până azi ca să-mi destăinui toate astea, nici ce vrei. Te-am ascultat aşa cum asculţi o poveste. Şi prefer să fie aşa, fiindcă dacă aş lua cuvintele ei într-un alt sens m-aş vedea obligată să accept că există cuvântul mâine şi există cuvântul viitor; iar în noaptea asta, umblând pe potecuţă, pe terenurile astea ale tale,

ale familiei tale sau ale cui dracu' or mai fi, care probabil că valorează o grămadă de bani, nu cer nimic deosebit de la viață. Așa încât să zicem că mi-ai spus o poveste frumoasă sau mai degrabă ai terminat-o de povestit pe aceea pe care mi-o turnai numai pe jumătate atunci când împărțeam celula. Apoi o să mă duc la culcare, iar mâine, cu lumina în față, va fi o nouă zi.

Și totuși, recunoscu ea, era o poveste frumoasă. Iubitul ciuruit cu focuri de armă, acea jumătate de tonă de coca peste care n-a mai dat nimeni niciodată. Acum, după petrecere, Teresa și-l putea imagina pe iubit, un tip ca aceia pe care îi văzuse pe-acolo, cu sacou în culori închise și cu cămașă fără cravată, elegant din cap până-n picioare, cu o clasă pe bune, în stilul celei de-a doua sau a treia generații din cartierul Chapultepec, dar mai presus, alintat de mic precum băieții aceia de bani gata din Culiacán care mergeau la colegiu la volanul unor Suzuki *4×4*, escortați de bodyguarzi. Un iubit depravat și derbedeu: un bun nas de-un gram care și-o trăgea cu altele și o lăsa și pe ea să și-o tragă cu alții și cu altele, și care s-a jucat cu focul până când și-a ars mâinile, vârându-se în unele medii unde erorile, neseriozitatea și comportamentele de cocoșel răsfățat se plăteau cu viața. L-au omorât pe el și pe alți doi asociați, povestise Pati; iar Teresa știa mai bine ca multă lume despre ce chestie naspa îi vorbea surata ei. L-au omorât pentru că a înșelat și nu s-a ținut de cuvânt; și a avut un ghinion uriaș, fiindcă exact a doua zi urmau să pună mâna pe el cei de brigada de stupefiante, care luaseră îndeaproape urma celeilalte jumătăți de tonă de coca și îi puseseră microfoane chiar și în paharul cu care făcea gargară atunci când se spăla pe dinți. De petrecanie i-au făcut mafiile rusești, care erau destul de drastice, cine știe ce Boris nu fusese mulțumit de explicațiile oferite pentru pierderea suspectă a unei jumătăți din încărcătura sosită într-un container în portul Málaga. Iar comuniștii aceia reciclați în gangsteri obișnuiau să belească în stânga și-n dreapta: după mai multe intervenții fără

rezultat și după ce răbdarea li se epuizase, iată că unul dintre partenerii iubitului ei murise la el în casă, în timp ce se uita la televizor, un altul, pe autostrada Cádiz-Sevilla, iubitul lui Pati, în timp ce ieșea dintr-un restaurant chinezesc din Fuengirola, poc, poc, poc, ars în timp ce deschideau portiera mașinii, trei în capul iubitului și două din întâmplare pentru ea, pe care nu o căutau, fiindcă toată lumea, până și partenerii decedați, credea că e pe dinafară. Însă un căcat pe dinafară, asta era ea de fapt. Mai întâi, fiindcă s-a încrucișat cu linia de tragere când intra în mașină; și mai apoi fiindcă iubitul era dintre guralivii care dau drumul la chestii înainte și după futai, ori când sunt cu nasul prăfuit. Printre diverse alte chestii, lui Pati ajunsese să-i spună că tranșa aceea de coca, acea jumătate de încărcătură pe care toți o credeau pierdută și împrăștiată pe piața neagră, rămăsese frumușel împachetată, neatinsă, într-o peșteră de pe coastă, în apropiere de capul Trafalgar, așteptând pe cineva să vină și să-i spună ce ochi frumoși ai. Iar după dispariția iubitului ei și a celorlalți, singura care știa locul era Pati. Astfel încât, atunci când a ieșit din spital și cei de la antidroguri o așteptau, în clipa când au întrebat-o despre faimoasa jumătate de tonă, ea își arcuise tare sprâncenele. *What?* Nu știu despre ce naiba îmi vorbiți, le-a spus, privindu-i în ochi unul câte unul. Și, după multe asemenea replici inutile, au crezut-o.

– Ce părere ai, Mexicană mică?

– N-am nici o părere.

Se oprise, iar Pati o privea. Lumina lunii îi cădea din spate, încadrându-i umerii și conturul capului și albindu-i parcă de bătrânețe părul scurt.

– Fă un efort.

– Nu vreau să-l fac. Nu în noaptea asta.

O scăpărare. Un chibrit și o țigară luminând bărbia și ochii Locotenentului O'Farrell. Este din nou ea, se gândi Teresa. Cea dintotdeauna.

– Pe bune că nu vrei să știi de ce ți-am povestit toate astea?

– Știu de ce-ai făcut-o. Vrei să recuperezi tranșa aia de zăpadă. Și vrei să te-ajut.

Jarul străluci de două ori, în tăcere. Își reluaseră plimbarea.

– Tu ai făcut chestii din astea – zise Pati simplu. Chestii incredibile. Cunoști locurile. Știi cum să ajungi și cum să te-ntorci.

– Și tu?

– Eu am relații. Știu ce-i de făcut după aceea.

Teresa refuza în continuare să gândească. E important, își spuse ea. Se temea să nu vadă în fața ei, dacă își imagina prea mult, marea întunecată, farul scânteind în depărtare. Ori poate că se temea să nu vadă iar stânca neagră unde murise Santiago și care pe ea o costase un an și jumătate de viață și de libertate. De aceea simțea nevoia să aștepte răsăritul, ca să analizeze totul odată cu lumina cenușie a zorilor, când îi era frică. În noaptea aceea, totul părea înșelător de ușor.

– E periculos de umblat pe-acolo; faptul că spusese acest lucru o luă prin surprindere chiar și pe ea însăși. În plus, dacă află proprietarii…

– Nu mai există proprietari. A trecut multă vreme. Nimeni nu-și mai amintește.

– De asemenea chestii oamenii își amintesc întotdeauna.

– Mă rog; Pati înaintă câțiva pași în tăcere. Atunci o să negociem cu cine va fi nevoie.

Chestii incredibile spusese mai înainte. Era pentru prima oară când o auzea spunând ceva care suna atât de mult a respect sau a elogiu, în legătură cu ea. Tăcută și loială, da; însă niciodată așa ceva. Chestii incredibile. S-o spună chiar așa, de la egal la egal. Prietenia ei era una făcută din subînțelesuri care numai rareori ajungeau la genul acesta de remarci. Nu mă aburește, își dădu ea cu presupusul. Ceva îmi spune că e sinceră. Ar fi în stare

să mă manipuleze, dar acum nu-i cazul. Mă cunoaște și o cunosc. Amândouă știm că știe și cealaltă.

– Și eu ce câștig?

– Jumătate. Numai dacă nu preferi să rămâi ca o oropsită a sorții la local. Retrăi, într-o străfulgerare dureroasă, căldura, simți tricoul leoarcă de sudoare, privirea bănuitoare a lui Tony de dincolo de tejghea și felul cum se spetea muncind. Glasurile turiștilor, mirosul trupurilor unse cu uleiuri și creme. Toate acestea se aflau la patru ore de autobuz față de plimbarea aceea pe sub stele. Îi curmă reflecțiile un zgomot venit dinspre crengile din apropiere. O batere de aripi care o făcu să tresară. E o bufniță, spuse Pati. Sunt multe bufnițe pe-aici. Vânează noaptea.

– Oricum, zăpada nu mai e acolo, zise Teresa.

Și totuși, se gândea ea în cele din urmă. Și totuși.

9
Și femeile-s în stare

Plouase toată dimineața în rafale dese care se cerneau împrăștiat peste valuri, cu câte un suflu mai puternic măturând la răstimpuri silueta cenușie a capului Trafalgar, în timp ce ele fumau pe plajă, în Land Rover, cu barca pneumatică și cu motorul atașabil puse în remorcă, ascultând muzică și privind cum apa lunecă pe parbriz și cum orele trec pe ceasul de bord: Patricia O'Farrell pe locul șoferului, iar Teresa pe celălalt, cu senvișuri, un termos cu cafea, sticle de apă, pachete de țigări, caiete cu schițe ale unor trasee și o hartă nautică a zonei, cea mai detaliată pe care Teresa o putuse găsi. Acum, cerul era murdar în întregime – ultime zvâcniri ale unei primăveri ce se împotrivea verii –, iar norii joși se mișcau tot spre răsărit; însă marea, o suprafață unduitoare și plumburie, era mai liniștită și se rupea doar în sfâșieri albe de-a lungul coastei.

– Putem pleca, spuse Teresa.

Ieșiră, întinzându-și mușchii amorțiți în timp ce pășeau pe nisipul ud, iar apoi deschiseră portbagajul Land Roverului și scoaseră costumele de scufundare. Persista o burniță măruntă și ușoară, intermitentă, iar Teresei i se făcu pielea de găină atunci când se dezbrăcă. Era, se gândi ea, al naibii de frig. Își

trase pantalonii strâmți de neopren peste costumul de baie, iar apoi închise fermoarul jachetei fără să-și tragă cagula, cu părul strâns în coadă de cal cu un elastic. Două tipe făcând pescuit subacvatic pe vremea asta, își spuse. Lasă vrăjeala. Sper că, dacă vreun prostălău se înmoaie prin zonă, o să înghită gogoașa întreagă.

– Ești gata?

Văzu că prietena ei încuviințează fără a pierde din vedere enorma întindere cenușie care se unduia în fața lor. Pati nu era obișnuită cu acest gen de situații, însă înfrunta totul cu destulă seninătate: nici sporovăială inutilă, nici emoții. Părea doar preocupată, deși Teresa nu era sigură dacă preocuparea ei provenea din ceea ce plănuiau să facă – ceva ce putea îngrijora pe oricine –, ori din noutatea de a se aventura pe acea mare cu un aspect prea puțin liniștitor. Oricum, această preocupare se deslușea în numeroasele țigări fumate în răstimpul cât așteptaseră, una după alta – ținea una în gură, udă de burniță, care o făcea să-și mijească ochii în timp ce-și vâra picioarele în pantalonii costumului de scufundare –, ca și în priza trasă chiar înainte de a părăsi cabina, ritual precis, o bancnotă nouă înfășurată și doi șerpișori de praf pe coperta din plastic cu actele vehiculului. Dar, de data asta, Teresa nu voi să-i țină isonul. De un alt soi de luciditate avea ea nevoie, se gândi în timp ce termina să se echipeze, revăzând mental harta nautică pe care, după ce se uitase atât de mult la ea, o avea întipărită în minte: linia coastei, curba către sud dinspre Barbate, țărmul abrupt și stâncos de la capătul plajei curate. Și acolo, neindicate pe hartă, însă marcate cu precizie de Pati, cele două peșteri mari și peștera cea mică ascunsă între primele două, inaccesibilă de pe uscat și abia vizibilă dinspre mare: peșterile Los Marrajos.

– Haidem, spuse. Mai sunt patru ore de lumină.

Așezară ranițele și harpoanele subacvatice în barca pneumatică, ca să păstreze aparențele, și, după ce desfăcură chingile remorcii, o traseră până la mal. Era un Zodiac din cauciuc cenușiu, de nouă picioare lungime. Rezervorul motorului, un Mercury de cincisprezece cai-putere, era plin cu benzină și pregătit, revăzut de Teresa cu o zi înainte, ca pe vremuri. Îl încastrară în oglinda de la pupa, strângând bine piulițele-fluture. Totul în ordine, cu coada elicei în sus. Apoi, de o parte și de alta, trăgând de mânere, aduseră șalupa la mare.

Afundată până la brâu în apa rece, în timp ce împingea barca în afara zonei cu întinsuri de lângă mal, Teresa se forța să nu gândească. Voia ca amintirile ei să fie o experiență utilă, nu balastul unui trecut din care nu avea nevoie să rețină decât cunoștințele tehnice indispensabile. Restul, imagini, sentimente, absențe, era ceva ce nu-și putea permite. Un lux excesiv. Poate mortal.

Pati o ajută să urce la bord, plescăind prin apă pentru a se cățăra pe marginea de cauciuc. Marea împingea barca pneumatică spre plajă. Teresa aprinse motorul din prima, trăgând sec și rapid de cordonul de pornire. Zgomotul celor cincisprezece cai-putere îi înveseli inima. Din nou aici, se gândi. La bine și la rău. Îi spuse tovarășei sale să se mute la prova ca să echilibreze greutățile, iar ea se așeză lângă motor, conducând șalupa departe de mal și apoi înspre stâncile negre, la capătul nisipului ce strălucea în lumina cenușie. Zodiacul se comporta bine. Conduse cum o învățase Santiago, evitând crestele valurilor, cu prora spre larg și lunecând apoi lateral pe partea cealaltă, în scobitura valului. Savurând. Da de' unde, chiar și așa, marea era tot frumoasă, oricât de sucită și de ticăloasă era. Trase în piept cu plăcere aerul umed care îi aducea spumă de sare, amurguri vineții, stele, urmăriri nocturne, lumini la orizont, profilul impasibil al lui Santiago în contralumina reflectorului de pe elicopter, ochiul

albastru scânteietor al HJ-ului, izbiturile gurnei ce-i bubuiau în rinichi, peste apa neagră. Ce mai! Totul era trist și frumos… Acum, continua să burnițeze fin, iar stropii din apa mării veneau în rafale. O privi pe Pati, îmbrăcată cu neoprenul albastru care îi definea silueta, cu părul ei scurt, sub cagula care îi dădea un aspect masculin: se uita la mare și la stâncile negre fără să-și ascundă cu totul teama. Dac-ai ști tu, verișoară, se gândi Teresa. Dac-ai fi văzut pe drumurile astea ce-am văzut eu. Însă blonda se comporta bine. Poate că în acel moment avea rețineri, așa cum oricine le-ar fi avut – recuperarea încărcăturii era partea cea mai ușoară a trebii –, să-și imagineze consecințele, dacă ceva nu mergea cum trebuie. Vorbiseră de o sută de ori despre aceste consecințe, inclusiv despre posibilitatea ca acea jumătate de tonă să nu se mai găsească acolo. Însă Locotenent O'Farrell avea obsesii și avea bărbăție. Poate că – aceasta era fațeta ei mai puțin liniștitoare – prea multă bărbăție și prea multe obsesii. Iar asta, medită Teresa, nu se potrivea întotdeauna cu sângele rece pe care îl presupuneau asemenea daravere. Pe plajă, pe când așteptau în cabina Land Roverului, descoperise ceva: Pati era o colegă, însă nu era o soluție. Rămânea, în toate acestea, indiferent cum aveau să se sfârșească, o lungă bucată de drum pe care Teresa trebuia să o parcurgă singură. Nimeni n-avea s-o scutească de câțiva pași ai traseului. Și, puțin câte puțin, fără ca nici măcar ea însăși să poată preciza cum, dependența pe care o simțise până atunci, de toate și de toți, sau mai bine zis credința ei tenace în acea dependență – era lesne de purtat, iar de partea cealaltă nu credea să întâlnească altceva decât neantul –, se transforma treptat într-o certitudine care era, în același timp, a unei maturități orfane și a unei consolări. Mai întâi în închisoare, în ultimele luni, și probabil că nu erau străine de asta cărțile citite, ceasurile petrecute veghind în așteptarea zorilor, reflecțiile pe care pacea acelei perioade i le vârâse

în minte. Apoi ieșise în libertate, din nou în lume și în viață; iar vremea petrecută în ceea ce se dovedise a fi doar o altă așteptare nu făcuse altceva decât să confirme procesul cu pricina. Însă nu fusese conștientă de nimic până în seara când a reîntâlnit-o pe Pati O'Farrell. În timp ce umblau prin întuneric pe terenurile de pe moșia jerezană și o auzea rostind cuvântul viitor, Teresa întrezărise fulgurant că, poate, nu Pati era cea mai puternică dintre ele două; cum nu fuseseră, cu secole în urmă și în alte vieți, nici Blondul Dávila și nici Santiago Fisterra. Se poate întâmpla, conchise ea, ca ambiția, proiectele, visurile, inclusiv curajul sau credința – chiar credința în Dumnezeu, hotărî ea înfiorându-se –, în loc să-ți dea putere, să ți-o ia. Fiindcă speranța, inclusiv simpla dorință de a supraviețui, te făceau vulnerabilă, legată de posibila durere și de înfrângere. Poate că de aici rezulta diferența dintre anumite ființe omenești și altele, și deci acesta era cazul ei. Poate că Edmond Dantès greșea, iar singura soluție este să n-ai încredere și nu să speri.

Peștera era ascunsă în spatele unor stânci desprinse din țărmul abrupt. Făcuseră o recunoaștere pe țărm cu patru zile în urmă: de la zece metri în sus, la marginea deschizăturii, Teresa studiase și își notase fiecare stâncă, profitând că ziua era luminoasă și liniștită pentru a observa fundul, neregularitățile și modul de a se apropia dinspre mare fără ca vreo muchie ascuțită să taie cauciucul pneumaticei. Și acum se găseau acolo, legănându-se pe valuri în timp ce Teresa, vârând din când în când, lejer, gaz în motor și cu mișcări în zig-zag ale cârmei, încerca să se țină departe de stânci și căuta locurile de trecere cele mai sigure. În cele din urmă, înțelese că Zodiacul putea pătrunde în peșteră numai pe o mare liniștită, așa încât se îndreptă spre cavitatea mare din stânga. Și acolo, sub boltă, într-un loc unde fluxul și refluxul nu le împingeau spre peretele abrupt, îi spuse lui Pati să coboare grapina pliantă legată la capătul unei parâme

de zece metri. Apoi se aruncară amândouă în apă, lunecând peste marginile ambarcațiunii, și se duseră cu o altă parâmă până la stâncile pe care valurile le descopereau la fiecare mișcare. Purtau în spate ranițe cu genți ermetice, cuțite, frânghii și două lanterne etanș, și pluteau fără dificultate grație costumelor de scufundare. Când au ajuns, Teresa legă parâma de o stâncă, îi spuse lui Pati să aibă grijă la ghimpii aricilor și, în felul acesta, înaintară, încet, pe malul stâncos, cu apa între piept și brâu, de la peștera mare la cea mică. Uneori, câte un prag le obliga să se agațe ca să nu alunece și atunci își răneau mâinile de muchii ori simțeau cum li se roade neoprenul la coate și la genunchi. Teresa fusese cea care, după ce aruncase o privire de sus, insistase să poarte acele echipamente. Au să ne ferească de răceală, spusese ea, și, fără ele, valurile care vin spre stânci ne-ar face piftie.

–Aici e, arătă Pati. Așa cum povestea Jimmy… Arcul de deasupra, cele trei stânci mari și cea mică. Vezi?… Trebuie să înotăm puțin până când vom atinge fundul cu picioarele.

Vocea ei răsuna în cavitate. Acolo mirosea foarte tare, a alge putrezite și a piatră marină pe care mareele și valurile le acopereau și le descopereau în continuu. Lăsară lumina în urmă, pătrunzând în penumbră. Înăuntru, apa era mai liniștită. Fundul se vedea încă bine atunci când nu mai ajunseră la el cu picioarele și înotară un pic. Aproape de capăt găsiră ceva nisip, stânci șiițe de alge moarte. În spate era întuneric.

–Am nevoie de-o țigară, murmură Pati.

Ieșiră din apă și căutară tutun în buzunarele impermeabile ale raniților. Apoi fumară uitându-se una la alta. Arcul luminos de la intrare se reflecta în apa rămasă la mijloc și le lumina în penumbra cenușie. Ude, cu părul jilav, cu oboseala pe chipuri. Și acum ce-i de făcut, păreau să se întrebe în tăcere.

–Sper să mai fie aici, murmură Pati.

Rămaseră o vreme așa cum erau, terminându-și țigările. Dacă jumătatea de tonă de cocaină se afla într-adevăr la câțiva pași, nimic din viețile lor nu mai avea să fie la fel, atunci când aveau să parcurgă îndărăt distanța respectivă. Amândouă știau acest lucru.

– Haide, mai avem timp, surioară.

– Avem timp pentru ce?

Teresa zâmbi, transformându-și gândul într-o glumă.

– Păi, nu știu. Poate ca să nu ne uităm.

Pati zâmbi la rândul ei, distantă. Cu gândul la câțiva pași mai încolo.

– Nu vorbi prostii.

Teresa privi rania pe care o avea la picioare și se aplecă să cotrobăie prin ea. Coada de cal i se desprinsese și capetele firelor de păr îi picurau apă înăuntru. Își scoase lanterna.

– Știi ceva? spuse ea, verificând lumina.

– Nu. Spune-mi.

– Cred că există vise care ucid – lumina în jur, pereții de stâncă neagră cu mici stalactite deasupra. Mai mult decât oamenii sau boala, sau timpul.

– Și?

– Și nimic. Pur și simplu, mă gândeam. Mă gândeam la asta chiar acum.

Cealaltă nu o privi. Abia dacă îi dădea atenție. Luase și ea o lanternă și o îndrepta spre stâncile din fund, ocupată cu propriile ei reflecții.

– Despre ce naiba tot vorbești?

O întrebare distrată, care nu aștepta un răspuns. Teresa nu răspunse. Se mărgini să-și privească atent prietena, fiindcă, ținând seama și de efectul ecoului de sub stâncă, glasul îi suna ciudat. Sper că n-o să mă ucidă pe la spate în peștera comorii, ca piranții din cărți, se gândea ea, amuzată doar pe jumătate. În ciuda

absurdului acestei idei, se surprinse privind liniștitorul mâner al cuțitului de scafandru care se zărea din ranița ei deschisă. Bine, bine, se dojeni. Nu te mai prosti atâta ca o proastă. Își tot reproșa asta în sinea ei în timp ce își adunau echipamentul, își aruncau ranițele în spate și pășeau precaute, luminându-se cu lanternele printre stânci și alge. Terenul urca într-o rampă ușoară. Două fascicule luminară o cotitură. Dincolo mai erau niște stânci și niște alge uscate: iițe foarte dese, îngrămădite în fața unei cavități din perete.

– Aici ar trebui să fie, spuse Pati.

Ia te uită, se trezi Teresa, băgând de seamă. Se pare că Locotenentului O'Farrell îi tremură vocea.

– Adevărul, spuse Nino Juárez, este că avea coaie.

Nimic din vechiul comisar șef al DOCS – grupul împotriva Delincvenței Organizate de pe Costa del Sol – nu divulga polițistul din el. Ori pe fostul polițist. Era mărunt și aproape fragil, cu o bărbuță blondă; purta un costum cenușiu, fără îndoială foarte scump, cravată și batistă de mătase asortată ivită din buzunarul sacoului, și un Patek Philippe îi strălucea la încheietura mâinii stângi, sub manșeta cămășii în dungi roșii și albe, cu niște butoni de comandă bătători la ochi. Părea ieșit din paginile unei reviste de modă masculină, deși, de fapt, venea din biroul lui de pe Gran Vía din Madrid. Saturnino G. Juárez, spunea cartea de vizită pe care o aveam în portofel. Director de siguranță internă. Iar într-un colț, emblema unui lanț de magazine de modă din cele care încasează sute de milioane pe an. De-ale vieții, mi-am zis în sinea mea. După scandalul care, cu câțiva ani în urmă, când era mai cunoscut sub numele de Nino Juárez sau comisarul Juárez, l-a costat cariera, iată-l pe omul nostru: restabilit, impecabil, triumfător. Cu acel G. care îi dădea o tușă respectabilă și cu o înfățișare de parcă i-ar fi ieșit

lovelele pe urechi, nemaivorbind de influențele reînnoite, și comandând mai mult ca înainte. Soiul acesta de indivizi nu-l întâlneai niciodată la cozile pentru șomaj; știau prea multe despre oameni, iar uneori chiar mai multe decât știau oamenii despre ei înșiși. Articolele apărute în presă, expedientul Afacerilor Interne, rezoluția Direcției Generale a Poliției, care l-au ținut departe de serviciu, cele cinci luni petrecute în închisoarea de la Alcalá-Meco erau chestiuni răsuflate. Ce noroc să te poți bizui pe prieteni, am conchis. Camarazi vechi care înapoiază favoruri, și de asemenea să ai bani sau relații bune ca să-i cumperi. Nu există asigurare mai bună împotriva șomajului decât să deții lista cadavrelor pe care fiecare le are închise în dulap. Mai ales când tu ai fost cel care i-ai ajutat să le bage acolo.

– Cu ce începem? întrebă el, ciugulind niște șuncă din farfurie.

– Cu începutul.

– Atunci o să avem o discuție lungă după terminarea mesei.

Ne aflam la casa Lucio, în Cava Baja, și adevărul e că, pe lângă invitația la masă – ouă cu cartofi, mușchiuleț de vacă, Viña Pedrosa din '96, eu plăteam nota –, într-un fel cumpărasem și prezența lui acolo. Am făcut-o în felul meu, recurgând la vechile tactici. După cel de-al doilea refuz al său de a avea o discuție despre Teresa Mendoza, înainte să-i ordone secretarei să nu-i mai transmită apelurile mele, i-am expus marea problemă fără ocolișuri. Cu dumneavoastră sau fără dumneavoastră, i-am zis, povestea va merge înainte. Așa încât puteți alege: ori apăreți înăuntru în tot felul de posturi, inclusiv poza de la prima împărtășanie, ori rămâneți în afară și vă ștergeți sudoarea frunții cu multă ușurare. Și mai ce, spuse el. Nici o centimă, i-am răspuns. Însă cu multă plăcere vă ofer o masă sau câte va fi nevoie. Dumneavoastră câștigați un prieten, sau aproape, iar eu vă rămân îndatorat. Nu se știe niciodată. Și acum, spuneți-mi

cum vedeți chestiunea. S-a dovedit a fi îndeajuns de isteț ca să o vadă imediat, așa încât am convenit asupra termenilor: nimic compromițător în gura lui, puține date și detalii legate de el. Și iată-ne. Întotdeauna e ușor să cazi la înțelegere cu un nerușinat. Greu e cu ceilalți, însă din aceia există mai puțini.

– Chestia cu jumătatea de tonă e adevărată, confirmă Juárez. Zăpadă de bună calitate, cu foarte puțin adaos. Transportată de mafia rusă, care, pe vremea aceea, începea să se instaleze pe Costa del Sol și să-și mențină primele contacte cu traficanții din America de Sud. Aceea fusese prima operațiune importantă, iar eșecul ei a blocat conexiunea columbiană cu Rusia pentru ceva vreme… Toți dădeau drept pierdută jumătatea de tonă, iar sud-americanii își râdeau de rusnaci fiindcă știa îl împușcaseră pe iubitul lui O'Farrell și pe cei doi parteneri ai lui fără să-i facă mai întâi să vorbească… Nu mai fac afaceri cu amatori, se povestește că ar fi spus Pablo Escobar când a aflat amănuntele. Și iată că, dintr-odată, Mexicana și cu cealaltă au scos cele cinci sute de kilograme din mânecă.

– Cum au pus mâna pe cocaină?

– Asta nu știu. Nimeni n-a știut cu adevărat. Cert este că a apărut pe piața rusească sau, mai degrabă, a început să apară. Iar Oleg Iasikov a fost cel care a dus-o acolo.

Aveam numele acesta printre notele mele: Oleg Iasikov, născut în Solnțevo, un cartier mai degrabă mafiot al Moscovei. Serviciul militar cu armata încă sovietică în Afganistan. Discoteci, hoteluri și restaurante pe Costa del Sol. Iar Nino Juárez mi-a întregit tabloul. Iasikov aterizase pe coasta de la Málaga la sfârșitul anilor optzeci, în vârstă de treizeci de ani, poliglot, dezghețat, abia coborât dintr-un avion Aeroflot și având treizeci și cinci de milioane de dolari de cheltuială. A început prin a-și cumpăra o discotecă din Marbella pe care a numit-o Jadranka și a făcut-o imediat să fie la modă, iar vreo doi ani

mai târziu conducea deja o infrastructură solidă de spălare a banilor, bazată pe hoteluri și pe afaceri imobiliare, terenuri din apropiere de coastă și apartamente. O a doua linie de afaceri, creată pornind de la discotecă, consta în investiții masive în industria nocturnă din Marbella, cu baruri, restaurante și localuri pentru prostituție de lux cu femei slave aduse direct din Europa orientală. Totul curat sau aproape curat: spălare discretă și ostentație puțină. Însă DOCS confirmase legăturile lui cu Babuška – o puternică organizație din Solnțevo, formată din foști polițiști și veterani din Afganistan, specializați în extorcare, trafic de mașini furate, contrabandă și comerț cu femei, foarte interesați, de asemenea, în a-și extinde activitățile la traficul de stupefiante. Grupul avea deja o conexiune în nordul Europei: o rută maritimă care lega Buenaventura de Sankt Petersburg, via Göteborg, în Suedia, și Kutka, în Finlanda. Iar pe Iasikov l-au însărcinat, printre altele, să exploreze o rută alternativă în Mediterana orientală: o conexiune independentă de mafiile franceze și italiene, pe care rușii le folosiseră până atunci ca intermediari. Acesta era contextul. Primele contacte cu traficanții columbieni – cartelul din Medellín – au constat în schimburi simple de cocaină pentru arme, cu ceva bani la mijloc: transporturi de automate Kalașnikov și aruncătoare de grenade RPG provenite din magaziile militare rusești. Însă chestia nu prindea. Drogurile pierdute erau unul dintre multele obstacole care îi deranjau pe Iasikov și pe asociații lui moscoviți. Și dintr-odată, când nici măcar nu se mai gândeau la ele, acele cinci sute de kilograme au picat din cer.

–Mi s-a povestit că Mexicana și cu cealaltă s-au dus să negocieze cu Iasikov, explică Juárez. În persoană, cu o punguță ca mostră… Pe cât se pare, rusul a luat chestia mai întâi la mișto, iar apoi foarte nasol. Atunci O'Farrell i-a aruncat în față problema, spunându-i că ea a plătit deja, că împușcăturile

pe care le încasase când cu iubitul aduceau contorul la zero. Că jucau curat și cereau să fie tratate la fel.

– De ce n-au distribuit ele drogurile cu amănuntul?

– Era prea mult pentru niște începătoare. Și nu i-ar fi plăcut deloc lui Iasikov.

– Atât de ușor era să se identifice proveniența?

– Desigur – cu mișcări experte ale cuțitului și furculiței, fostul polițist își termina de devorat feliile de mușchiuleț din farfuria de lut. Toată lumea știa a cui iubită fusese O'Farrell.

– Vorbiți-mi de iubitul ăsta.

Iubitul ăsta, povesti Juárez, zâmbind disprețuitor în timp ce tăia, mesteca și iar tăia, se numea Jaime Arenas: Jimmy, pentru prieteni. Sevillan, dintr-o familie bună. Un adevărat căcat, pardon, că suntem la masă. Foarte bine vârât în Marbella și cu afaceri de familie în America de Sud. Era ambițios și se mai credea și prea isteț. Când cocaina aceea i-a încăput pe mână, i-a dat prin minte să-l păcălească pe tovarăș. Cu Pablo Escobar nu îndrăznise; însă rușii n-aveau faima pe care o au acuma. Păreau proști sau cam așa ceva. Așa încât a ascuns zăpada ca să-și negocieze o creștere a comisionului, cu toate că Iasikov plătise deja pe loc, de data asta cu mai mulți bani decât arme, partea columbienilor. Jimmy a început s-o lungească, până când răbdarea tovarășului s-a isprăvit. Și i s-a isprăvit așa de tare, încât i-a tras după ea pe el și pe încă doi asociați.

– Rusnacii n-au fost niciodată prea rafinați – Juárez plescăia din limbă, critic. Și nici acum nu sunt.

– Cum au intrat în legătură ăștia doi?

Interlocutorul meu ridică furculița, arătând cu ea spre mine, ca și când îmi aproba întrebarea. Pe vremea aceea, explică el, gangsterii ruși aveau o problemă gravă. Ca și acum, dar mai mult decât acum. Și anume, cântau *Traviata*. Îi deosebeai de la o poștă: mari, necioplți, blonzi, cu lăboanțele alea și cu mașinile

alea, și cu parașutele alea fățoase pe care le cară mereu după ei. În plus, de regulă, nu le aveau de nici o culoare cu limbile străine. Cum puneau un picior la Miami sau pe orice aeroport american, DEA și toate polițiile se lipeau de ei ca mușchiul de stâncă. De aceea aveau nevoie de intermediari. Jimmy Arenas a jucat un rol cum trebuie la început; începuse prin a le obține alcool jerezan de contrabandă pentru nordul Europei. De asemenea, avea contacte bune în America de Sud și vindea droguri prin discotecile la modă în Marbella, Fuengirola și Torremolinos. Însă rușii voiau propriile lor rețele: import-export. Babușka, prietenii lui Iasikov de la Moscova, obțineau deja zăpadă cu amănuntul folosind liniile Aeroflot de la Montevideo, Lima și Bahía, mai puțin bine păzite decât cele de la Río sau Havana. Pe atunci, pe aeroportul Șeremetievo ajungeau cantități nu mai mari de o jumătate de kilogram, în corespondențe individuale; însă pâlnia era prea îngustă. Zidul Berlinului tocmai căzuse, Uniunea Sovietică se prăbușea, iar coca era la modă în noua Rusie, unde banii se făceau ușor, se dădeau tunuri răsunătoare și averi uriașe adunate peste noapte ieșeau la iveală.

–Vedeți deci că nu s-au înșelat în previziuni, conchise Juárez… Ca să vă faceți o idee despre cerere, un gram pus într-o discotecă din Sankt Petersburg sau din Moscova costă acum cu vreo treizeci-patruzeci la sută mai mult decât în Statele Unite.

Fostul polițist mestecă ultima îmbucătură de friptură, ajutându-se cu o înghițitură lungă de vin. Închipuiți-vă, continuă el, tovarășul Iasikov storcându-și creierii, căutând o modalitate de a relua afacerea în stil mare. Când, deodată, apare o jumătate de tonă pentru care nu-i nevoie să inițieze o ditamai operațiunea tocmai din Columbia, ci e chiar acolo, fără riscuri, de-a gata.

–Cât despre Mexicana și despre O'Farrell, v-am spus că nici nu se puteau descurca singure… Nu aveau mijloace ca să desfacă cinci sute de kilograme și, la primul gram pus în circulație,

ne-am fi năpustit cu toții pe ele: rusnacii, Garda Civilă, chiar oamenii mei… Au fost destul de istețe ca să-și dea seama. Orice idiot ar fi început să o plaseze, un pic pe-aici, încă un pic pe colo; și, înainte ca sticleții sau oamenii mei să pună mâna pe ele, urmau să sfârșească într-un portbagaj de mașină. Și să le fie țărâna ușoară.

– Dar de unde știau că nu avea să se întâmple chiar așa?… Că rusul avea să-și respecte partea de înțelegere?

N-aveau de unde să știe, lămuri fostul polițist. Așa încât au hotărât să riște. Iar lui Iasikov i-au intrat în grații. Mai ales Teresa Mendoza, care a știut să profite de contact ca să propună variante ale afacerii. Auzisem cumva de galicianul acela care a fost iubitul ei?… Da?… Asta-i. Mexicana avea experiență. Și s-a mai dovedit că avea ceea ce trebuie să ai.

– Niște coaie – Juárez cuprinse cu mâinile circumferința farfuriei – uite-așa de mari. Și ascultați aici. Așa cum există gagici care au un calculator între picioare, clic, clic, și cu el trag foloase, ea avea calculatorul ăsta aici – își lovea tâmpla cu arătătorul –, în cap. Și, când e vorba de femei, uneori auzi cântec de sirenă și te pomenești cu o lupoaică de mare.

Saturnino G. Juárez însuși trebuia s-o știe mai bine ca mulți alții. Mi-am amintit, în tăcere, de contul lui bancar din Gibraltar, vânturat prin presă pe timpul procesului. Pe vremea aceea, Juárez avea ceva mai mult păr și nu purta decât mustață; o etala în fotografia mea favorită, unde poza între doi colegi în uniformă, la poarta unui tribunal din Madrid. Și iată-l acum, la modicul preț de cinci luni de închisoare și expulzarea din Corpul Național de Poliție: cerându-i ospătarului un coniac și o țigară de foi ca să-și facă digestia. Dovezi puține, instrucție judiciară proastă, avocați eficienți. M-am întrebat câtă lume îi datora favoruri, inclusiv Teresa Mendoza.

– În sfârșit, conchise Juárez. Iasikov a făcut afacerea. În plus, veniseră pe Costa del Sol tocmai ca să investească, iar Mexicana i-a părut a fi o investiție interesantă. Așa încât s-a ținut de cuvânt ca un domn… Și acesta a fost începutul unei frumoase prietenii.

Oleg Iasikov se uita la pachetul pe care-l avea pe masă: praf alb, într-un ambalaj ermetic dublu din plastic transparent, închis cu bandă adezivă lată și groasă, cu sigiliul intact. O mie de grame bătute pe muchie, ambalate în vid, întocmai cum fuseseră ambalate în laboratoarele clandestine din jungla amazoniană din Yari.

– Recunosc, le spuse el, că aveți mult sânge rece. Da.

Vorbea bine spaniola, se gândi Teresa. Încet, cu multe pauze, ca și cum ar fi plasat fiecare cuvânt cu grijă în urma celuilalt. Accentul era foarte ușor și nu semăna întru nimic cu rușii personaje negative, teroriști și traficanți, care apăreau prin filme, îngăimând *ieu uomor diușman amierican*. N-avea înfățișare nici de mafiot, nici de gangster: tenul era deschis, ochii mari, de asemenea deschiși la culoare și copilărești, cu un curios amestec de albastru și galben pe iris, iar părul de culoarea paiului și-l purta foarte scurt, ca un soldat. Era echipat cu pantaloni din bumbac kaki și cămașă bleumarin, răsfrântă la încheieturi peste niște antebrațe puternice, blonde și păroase, cu un Rolex subacvatic la stânga. Mâinile care i se odihneau de-o parte și de cealaltă a pachetului, fără să-l atingă, erau la fel de mari ca și restul trupului, cu o verighetă din aur masiv. Părea sănătos, puternic și curat. Pati O'Farrell spusese că, de asemenea, și mai ales, era periculos.

– Să vedem dacă am înțeles bine. Îmi propuneți să-mi restituiți o încărcătură care îmi aparține. Dumneavoastră. Dacă plătesc

din nou. Cum se spune în spaniolă? – reflectă o clipă în căutarea cuvântului, aproape amuzat. Extorcare?… Abuz?

–Asta, răspunse Pati, ar însemna să împingem lucrurile prea departe.

Discutaseră, Teresa și cu ea, câteva ceasuri bune, și pe-o față și pe alta, de la peșterile Los Marrajos și până cu o oră înainte să se prezinte la întâlnire. Fiecare argument pro și contra fusese cântărit de mai multe ori; Teresa nu era convinsă că aceste argumente erau atât de eficiente precum susținea colega ei; însă era deja prea târziu ca să mai dea înapoi. Pati – cu un machiaj discret pentru ocazie, îmbrăcată scump, dezinvoltă, ca o damă sigură pe ea – începu să-i explice pentru a doua oară, deși era evident că Iasikov înțelesese din prima, de îndată ce-i puseseră kilogramul împachetat pe masă; după care, cerându-și scuze pe un ton neutru, rusul ordonă la doi bodyguarzi să le controleze dacă nu cumva aveau microfoane ascunse. Tehnologia, spuse el ridicând din umeri. După ce gărzile de corp au închis ușa și după ce le-a întrebat dacă nu doreau să bea ceva – nici una nu ceru nimic, deși Teresa își simțea gura uscată –, se așeză la birou, gata să asculte. Totul era ordonat și curat: nici o hârtie la vedere, nici o mapă. Doar pereți de aceeași culoare crem ca și mocheta, cu tablouri ce păreau scumpe, sau care probabil că și erau, o icoană rusească mare, cu mult argint, un fax într-un colț, un telefon cu mai multe linii și un altul celular pe masă. O scrumieră. Un Dupont enorm, din aur. Toate fotoliile erau din piele albă. Prin marile ferestre ale biroului, aflat la ultimul etaj al unei luxoase clădiri de apartamente din cartierul Santa Margarita, se zăreau curba coastei și linia de spumă de pe plajă până la diguri, catargele iahturilor ancorate și casele albe din Puerto Banús.

–Spuneți-mi un lucru –o întrerupse Iasikov dintr-odată pe Pati. Cum ați făcut?… Să mergeți până unde era ascuns.

Să aduceți asta fără să atrageți atenția. Da. Ați fost în pericol. Cred. Încă mai sunteți.

– Asta nu contează, spuse Pati.

Gangsterul zâmbi. Curaj, spunea acel zâmbet. Spune adevărul. Nu se-ntâmplă nimic. Zâmbetul lui e dintre cele care te fac să ai încredere, se gândea Teresa privindu-l. Sau să nu mai ai încredere în ceea ce ai.

– Ba contează, replică Iasikov. Am căutat acest produs. Da. Nu l-am găsit. Am comis o eroare. Cu Jimmy. Nu știam că dumneavoastră știați… Lucrurile ar sta altfel acum, nu-i așa? Cum trece vremea! Sper că v-ați restabilit. După accident.

– Sunt cât se poate de restabilită, mulțumesc.

– Trebuie să vă aduc mulțumiri pentru ceva. Da. Avocații mei au spus că la investigații nu ați menționat numele meu. Nu.

Pati își strâmbă gura, sarcastică. Din decolteul rochiei sale ieșea în evidență cicatricea de ieșire, pe pielea bronzată. Muniție blindată, spusese ea. De aceea am rămas în viață.

– Eu eram la spital, spuse ea. Cu găuri.

– Vreau să spun după aceea – privirea rusului era aproape inocentă. La interogatorii și la proces. Acolo.

– Vedeți acum că aveam motivele mele.

Iasikov reflectă asupra acestor motive.

– Da, înțeleg, conchise el. Dar m-ați scutit de anumite neplăceri prin tăcerea dumneavoastră. Poliția a crezut că știți prea puțin. Eu am crezut că nu știți nimic. Ați fost răbdătoare. Da. Aproape patru ani… Probabil că asta a fost o motivație, nu-i așa? Acolo, la zdup.

Pati își mai luă o țigară, pe care rusul, deși avea pe masă Dupontul lung de o palmă, nu făcu gestul să i-o aprindă, cu toate că ea nu-și găsise imediat propria brichetă în poșetă. Și nu mai tremura, se gândi Teresa privindu-i mâinile. Oprește-ți tremuratul degetelor înainte ca parșivul ăsta să-și dea seama,

iar poza de gagici tari să înceapă să se fisureze și să se ducă totul la mama naibii.

– Pungile au rămas ascunse unde erau. Am adus numai una.

Discuția din peșteră, își aminti Teresa. Amândouă acolo înăuntru, numărând pachete la lumina lanternelor, pe jumătate euforice și pe jumătate înspăimântate. Deocamdată numai una, până ne mai gândim, și restul rămâne așa cum e, insistase Teresa. Să încărcăm totul acum ar însemna să ne sinucidem; așa că nu fi neghioabă și nu mă face și pe mine să fiu. Știu eu că te-au stâlcit, te-au împușcat și toată tevatura; dar eu n-am venit în țara ta ca să fac turism, blondă afurisită. Nu mă face să-ți istorisesc acuma toată povestea pe care niciodată nu ți-am spus-o în întregime. O poveste care nu seamănă nici cât negru sub unghie cu a ta, care probabil și gloanțele le-ai încasat cu parfum Carolina Herrera. Așa că lasă vrăjeala. În soiul ăsta de șmecherii, când te grăbești, repede înseamnă să umbli încetișor.

– V-a trecut prin minte că pot pune să fiți urmărite?… Da?

Pati își sprijinea mâna cu țigara în poală.

– Sigur că ne-a trecut prin minte – inspiră o gură de fum și își întoarse mâna acolo unde era. Însă nu puteți. Nu până la locul acela.

– Ia te uită. Misterioasă. Sunteți niște doamne misterioase.

– Ne-am da seama și am dispărea în căutarea altui cumpărător. Cinci sute de kilograme sunt multe.

Iasikov nu răspunse nimic, deși tăcerea lui arăta că, într-adevăr, cinci sute de kilograme erau prea multe în toate privințele. Continua să se uite la Pati, iar din când în când arunca câte o privire scurtă spre Teresa, care stătea așezată în celălalt fotoliu, fără să vorbească, fără să fumeze, fără să se miște: asculta și privea, reținându-și respirația agitată, cu mâinile pe cracii blugilor, ca să-și șteargă sudoarea. O cămașă sport albastru-deschis cu mânecă scurtă, pantofi de sport, dacă cumva avea nevoie s-o

șteargă printre picioarele cuiva, doar cu cele șapte brățări de argint mexican la încheietura mâinii stângi. Un mare contrast cu hainele elegante și cu tocurile lui Pati. Se aflau acolo pentru că Teresa impusese această soluție. La început, colega ei dădea de înțeles că ar prefera să vândă drogurile în cantități mici; însă ea izbutise s-o convingă că, mai devreme sau mai târziu, proprietarii aveau să le dea de urmă. Mai bine să mergem direct la țintă, o sfătuise ea. O șmecherie sigură, chiar dacă mai pierdem câte ceva. De acord, spusese Pati. Dar vorbesc eu, fiindcă știu cum să-l iau pe bolșevicul ăla ticălos. Și iată-le, în timp ce Teresa își dădea seama din ce în ce mai mult că tocmai comiteau o eroare. Știa câte parale face soiul ăsta de oameni încă de când era copilă. Își puteau schimba limba, aspectul fizic și obiceiurile, dar fondul rămânea același. Situația nu avea nici o ieșire sau, mai bine zis, avea doar una. La urma urmelor – înțelegea acest lucru prea târziu –, Pati era o tipă răsfățată, iubita unei canalii de bani gata, care nu intrase în meseria asta de nevoie, ci de nătărău. Unul care a primit ce-a meritat, ca atâția alții. Cât despre Pati, toată viața ei se mișcase într-o realitate aparentă, care nu avea nici o legătură cu realitatea; iar răstimpul acela petrecut în închisoare o orbise, până la urmă, și mai mult. În biroul acela, nu mai era Locotenent O'Farrell și, de fapt nu era nimeni: ochii albaștri garnisiți cu galben care le priveau reprezentau, într-adevăr, puterea. Iar Pati se înșela încă și mai mult, după ce că încurcaseră borcanele tare de tot ducându-se acolo. Era o greșeală să pună problema în felul acela. Să-i împrospăteze memoria lui Oleg Iasikov, după atâta timp.

– Tocmai asta-i problema, spunea Pati. Cinci sute de kilograme sunt prea multe. De aceea am venit să vă vedem mai întâi pe dumneavoastră.

– A cui a fost ideea? – Iasikov nu părea măgulit. Prima opțiune: la mine. Da.

Pati se uită la Teresa.

– A ei. Despică mereu orice fir în patru – schiță un zâmbet nervos între alte două fumuri trase din țigară… E mai bună ca mine la calculat riscuri și posibilități.

Teresa simțea cum ochii rusului o cercetează foarte pe-ndelete. Se întreabă ce legătură avem una cu alta, își zise ea. Închisoarea, prietenia, afacerea. Dacă-mi plac bărbații sau dacă nu cumva mă ciocănește ea olecuță.

– Încă nu știu ce face, spuse Iasikov, întrebând-o pe Pati fără să-și desprindă privirile de la Teresa. În toate astea. Prietena dumneavoastră.

– Este partenera mea.

– Ah. E bine să ai parteneri – Iasikov îi acorda din nou atenție lui Pati. De asemenea, ar fi bine să stăm de vorbă. Da. Riscuri și probabilități. Dumneavoastră s-ar putea să nu aveți timp să dispăreți în căutarea altui cumpărător – făcu pauza oportună… Timp să dispăreți de bunăvoie. Cred.

Teresa observă că mâinile lui Pati tremură din nou. Dac-aș putea, se gândi ea, să mă ridic în clipa asta și să spun salutare, don Oleg, la bună vedere. Noi ieșim din joc. Păstrați încărcătura și iertați deranjul.

– Poate c-ar trebui… – începu ea să spună.

Iasikov o privi, aproape surprins. Însă Pati deja insista pe lângă gangster: dumneavoastră n-ați avea nimic de câștigat. Asta îi spunea. Nimic, doar viața a două femei. Ați pierde mult, în schimb. Iar adevărul, hotărî Teresa, era că, lăsând la o parte tremurul mâinilor, care se transmitea și în spiralele fumului de țigară, Locotenentul îl înfrunta cu mult calm. În ciuda a toate, a greșelii că se găseau acolo, Pati nu renunța cu una, cu două. Însă erau moarte amândouă. A fost cât pe ce s-o spună cu voce tare. Suntem moarte, Locotenente. Las-o moartă.

– Viața nu se duce imediat, filosofă rusul; deși, când continuă să vorbească, Teresa înțelese că nu filosofa nici pe departe. Cred că, în procesul intermediar, uneori sfârșim prin a povesti anumite lucruri… Nu-mi place să plătesc de două ori. Nu. Pot gratis. Da. Să o recuperez.

Se uita la pachetul de cocaină pe care-l avea pe masă, între mâinile lui mari și nemișcate. Pati strivi, neîndemânatică, țigara în scrumiera aflată la două palme de mâinile acelea. Până aici ți-a fost, se gândi Teresa dezolată, putându-i adulmeca panica. Până la afurisita de scrumieră. Atunci, fără să vrea, își auzi din nou propriul glas:

– Poate că o veți recupera gratis, spuse ea. Dar nu se știe niciodată. E un risc și un deranj… Dumneavoastră v-ați lipsi de un câștig sigur.

Ochii garnisiți cu galben se ațintiră asupra ei cu interes.

– Numele dumneavoastră?

– Teresa Mendoza.

– Columbiană?

– Din Mexic.

Fu pe punctul să adauge Culiacán, Sinaloa, care în acele afaceri, presupuse ea, însemna o garanție din cale-afară de solidă; însă n-o făcu. Fiecare pasăre pe limba ei piere. Iasikov se uita în continuare țintă la ea.

– Să mă lipsesc. Spuneți. Convingeți-mă de asta.

Convingeți-mă că are vreun rost să rămâneți în viață, spuneau subtitlurile. Pati se trântise pe spătarul fotoliului ei, ca un cocoș epuizat care dă înapoi într-o arenă de luptă. Ai dreptate, Mexicano. Îmi sângerează pieptul și e rândul tău. Scoate-ne de-aici. Teresei i se lipea limba de cerul gurii. Un pahar cu apă. Acum ar da orice să fi cerut un pahar cu apă.

– Cu kilogramul la douăsprezece mii de dolari, începu ea, jumătatea de tonă trebuie să coste, inițial, vreo șase milioane de dolari… Corect?

– Corect – Iasikov o privea inexpresiv; prudent.

– Nu știu cât iau intermediarii, însă în Uniunea Americană kilogramul ar urca la douăzeci de mii.

– Treizeci de mii pentru noi. Anul acesta. Aici – în continuare, nici un mușchi nu se urnea pe chipul lui Iasikov. Mai mult decât la vecinii dumneavoastră. Da. Yankeii.

Teresa făcu un calcul rapid. Rumega noua informație servită pe tavă. Ei – spre propria și intima ei surprindere – nu-i tremurau mâinile. Nu în clipa aceea. În acest caz, zise ea, și la prețurile actuale, o jumătate de tonă pusă în Europa urcă la vreo cincisprezece milioane de dolari. Asta, după cum îi spusese Pati, însemna cu mult mai mult decât plătiseră Iasikov și asociații lui, cu patru ani în urmă, pe încărcătura inițială. Care au fost, să mă corectați dacă greșesc, cinci milioane în bani gheață și unul în… Ei, bine. Cum ar prefera să-l numească domnul?

– Material tehnic, răspunse Iasikov amuzat. La mâna a doua.

Șase milioane în total, conchise Teresa, una plus cealaltă. Inclusiv materialul tehnic. Dar ceea ce conta, își continuă ea explicația, era că jumătatea de tonă de-acum, cea pe care o ofereau ele, avea să-l coste numai alte șase. O plată de trei pentru predarea primei treimi, alte trei ca plată pentru a doua treime, iar restul după confirmarea celei de-a doua plăți. De fapt, ele se limitau să i-o vândă la prețul de cost.

Văzu că rusul reflectează asupra acestui fapt. Dar nici pomeneală. Încă nu te-ai copt, parșivule. Nu vezi câștigul și pentru tine suntem în continuare două hămesite.

– Dumneavoastră vreți – Iasikov tăgăduia din cap, încet – să ne faceți să plătim de două ori. Da. Jumătatea aceasta de tonă. Șase și șase.

Teresa se aplecă în față, sprijinindu-și degetele pe masă. Și mie de ce nu-mi tremură, se întrebă ea. De ce nu-mi zăngănesc cele șapte brățări ca unui șarpe cu clopoței, dacă tot sunt cât pe ce să mă ridic și s-o iau la goană?

– Cu toate acestea – de asemenea, o surprindea cât de senin îi suna glasul –, tot v-ar mai rămâne o marjă de trei milioane de dolari pe o încărcătură pe care o considerați pierdută și pe care bănuiesc că ați amortizat-o deja într-un fel sau altul… Dar, în plus, aceste cinci sute de kilograme de cocaină costă, dacă facem o socoteală, șaizeci și cinci de milioane de dolari, odată drese și gata de distribuit cu amănuntul în țara dumneavoastră sau pe unde-o fi… Scăzând cheltuielile vechi și pe cele noi, oamenilor dumneavoastră le vor rămâne cincizeci și trei de milioane de dolari beneficiu. Cincizeci, dacă scădeți marja de amortizare pentru transport, întârzieri și alte neplăceri. Și veți avea piața acoperită pentru un sezon.

Tăcu, atentă la ochii lui Iasikov, cu mușchii spatelui încordați și cu stomacul contractat până la durere, din pricina fricii. Dar fusese capabilă să pună problema pe tonul cel mai sec și mai limpede cu putință, de parcă nu mizase cu viața ei și cu a lui Pati, ci ar fi propus o operațiune comercială de rutină, lipsită de consecințe. Gangsterul o studia pe Teresa, iar aceasta simțea ațintiți asupra ei și ochii lui Pati; însă pentru nimic în lume n-ar fi răspuns la această a doua privire. Nu te uita la mine, își ruga ea colega în mintea ei. Să nu cumva să clipești, surioară, sau am dat-o în bară. Încă mai există posibilitatea ca individul ăsta să vrea să câștige încă șase milioane de dolari. Fiindcă el știe, cum știu și eu, că întotdeauna se află. Când iei o plasă, întotdeauna se află. Iar dacă nici ăștia n-au luat plasă…

– Mă tem… începu să spună Iasikov.

Pân-aici ne-a fost, presupuse Teresa în sinea ei. Era suficient să te uiți la fața rusului ca să înțelegi că nici în ruptul capului.

Conștiința acestui fapt se abătu asupra ei ca un fulger. Am fost niște fetițe naive: Pati e o iresponsabilă, și eu la fel. Frica i se răsucea în burtă. Văd chestiunea cât se poate de nasol.

– Mai e ceva, improviză ea. Hașișul.

– Ce se întâmplă cu hașișul?

– Cunosc meseria asta. Iar dumneavoastră nu aveți hașiș.

Iasikov părea un pic deconcertat.

– Ba avem.

Teresa clătină din cap, tăgăduind cu aplomb. Numai să nu deschidă Pati gura și să ne spargă, se rugă ea. În sinea ei, drumul se așternea cu o limpezime stranie. O ușă deschisă dintr-odată, și femeia aceea tăcută, cealaltă, care uneori semăna cu ea, urmărind-o din prag.

– Acum un an și jumătate – replică ea – aveați câte ceva, pe ici, pe colo, și mă-ndoiesc că acum ar fi altfel. Sunt sigură că sunteți tot la mâna furnizorilor marocani, a transportatorilor gibraltarieni și a intermediarilor spanioli… Ca toată lumea.

Gangsterul ridică mâna stângă, cea cu verigheta, ca să-și mângâie obrazul. Am la dispoziție treizeci de secunde ca să-l conving, se gândi Teresa, înainte să ne ridicăm în picioare, să ieșim de-aici și s-o luăm la goană, iar apoi o să pună mâna pe noi după vreo două zile. Și lasă vrăjeala. Nu prea ar avea haz să fi scăpat de cei din Sinaloa și să ajung așa departe ca să sfârșesc mătrășită de-un rus afurisit.

– Vrem să vă propunem ceva, preciză ea. O afacere. Din aceste șase milioane împărțite în două plăți, a doua o veți reține dumneavoastră ca partener, iar în schimb ne oferiți mijloacele oportune.

O tăcere lungă. Rusul nu-și dezlipea privirea de la ea. Și sunt o mască indiană, se gândea ea. Sunt o mască impasibilă jucând poker ca Raúl Estrada Contrereas, un jucător profesionist, oamenii îl respectau pentru că juca cinstit etcetera sau cel

puțin așa zice cântecul, și ăsta nici pe-a mă-sii n-are să scoată de la mine nici o clipire de pleoapă, fiindcă îmi risc viața. Așa că n-are decât să se uite la mine. Ca și cum mi s-ar uita la țâțe.

– Ce mijloace?

Te-am prins, își spuse Teresa. Nu-mi mai scapi.

– Păi, nu vă pot spune acum. Sau pot. Șalupe. Motoare atașabile. Locuri de livrare. Plata furnizorilor și intermediarilor.

Iasikov își mângâia obrazul în continuare.

– Dumneavoastră vă pricepeți la asta?

– Asta-i bună. Tocmai am pus în joc viața mea și pe a prietenei mele… Mă credeți în situația de a veni să vă turui vrute și nevrute?

Și așa se face, mi-a confirmat Saturnino G. Juárez, că Teresa Mendoza și Patricia O'Farrell s-au asociat cu mafia rusă de pe Costa del Sol. Propunerea pe care Mexicana i-a făcut-o lui Iasikov în acea primă întâlnire a înclinat balanța. Și într-adevăr: pe lângă acea jumătate de tonă de cocaină, Babușka din Solnțevo avea nevoie de mai mult hașiș mexican, ca să nu depindă în exclusivitate de traficanții turci și libanezi. Până atunci, se văzuse obligată să recurgă la mafiile tradiționale din Strâmtoare, prost organizate, costisitoare și prea puțin fiabile. Iar ideea unei conexiuni directe era seducătoare. Jumătatea de tonă și-a schimbat proprietarii în schimbul a trei milioane de dolari depuși într-o bancă din Gibraltar și al altor trei destinate pentru finanțarea unei infrastructuri a cărei fațadă legală s-a numit Transer Naga S.L., cu sediul social pe Stâncă și cu un discret magazin-paravan în Marbella. De acolo, Iasikov și ai lui au obținut, potrivit înțelegerii la care acesta a ajuns cu cele două femei, cincizeci la sută din câștigurile din primul an și douăzeci și cinci la sută din anul al doilea; așa încât, în al treilea an, datoria a fost considerată amortizată. Cât despre Transer

Naga, era o întreprindere de servicii: transporturi clandestine a căror responsabilitate începea în momentul când se încărcau drogurile pe coasta marocană și se sfârșea atunci când cineva le lua în primire pe o plajă spaniolă sau în largul mării. Cu timpul, datorită unor convorbiri telefonice interceptate și altor investigații, s-a putut stabili că regula de a nu participa la proprietatea drogurilor a fost impusă de Teresa Mendoza. Bazându-se pe experiența ei anterioară, ea susținea că totul era mai curat dacă transportatorul nu se implica; asta garanta discreția și, de asemenea, absența unor nume și a unor dovezi care să facă legătura între producători, intermediari, destinatari temporari și proprietari. Metoda era simplă: un client își expunea doleanțele, iar Transer Naga îl consilia asupra celei mai eficiente forme de transport, contribuind cu profesionalismul și cu mijloacele sale. De la punctul A la punctul C, iar noi punem B. Cu timpul, observă Saturnino Juárez în timp ce eu achitam nota de plată la restaurant, nu le-ar mai fi lipsit decât să-și facă anunțuri în pagini aurii. Și aceasta a fost strategia pe care Teresa Mendoza a impus-o și a păstrat-o mereu, fără să cadă în ispita de a accepta o parte din plată în droguri, așa cum obișnuiau alți transportatori. Nici măcar atunci când Transer Naga a transformat Strâmtoarea Gibraltar în marea poartă de intrare a cocainei spre sudul Europei, iar praful columbian a început să intre cu tonele.

10
Mă aflu într-un colț de cârciumioară

De aproape o oră scotoceau după haine. Era al cincilea magazin în care intrau în dimineața aceea. Soarele lumina strada Larios din partea cealaltă a vitrinei: terase cu mese, automobile, trecători cu îmbrăcăminte ușoară. Málaga iarna. Azi e timpul să pornim într-o misiune de explorare operativă, spusese Pati. M-am săturat să-ți las lucruri de-ale mele sau să te îmbraci ca o femeie de serviciu; așa că spală-ți vaselina de sub unghii și aranjează-te un pic, fiindcă ne pornim. La vânătoare. Să dăm ceva mai multă strălucire nivelului tău social. Te bazezi sau nu te bazezi? Și iată-le. Luară un prim mic-dejun înainte de a ieși din Marbella și un al doilea pe terasa cafenelei Central, uitându-se cum trecea lumea. Acum se îndeletniceau cu cheltuirea banilor. Prea scump, după opinia Teresei. Prețurile erau înfiorătoare. Și ce, era răspunsul. Tu ai, eu am. În plus, îi poți considera o investiție. Cu rentabilitate calculată, că asta ți se potrivește de minune. Ai să-ți burdușești ciorapul altă dată, cu șalupele tale și cu logistica ta, și cu tot parcul acela acvatic pe care-l tot organizezi, Mexicano. Fiindcă-n viață nu-s totul motoarele *out-bord* și elicele levogire, sau cum s-or mai fi chemând. A sosit momentul să te pui în ton cu viața pe care o duci. Sau pe care o s-o duci.

– Ce zici de asta?

Pati se mișca cu dezinvoltură prin magazin, scoțând haine de pe umerașe și lăsându-le pe acelea la care renunța în mâinile unei angajate care venea în urma lor, plină de solicitudine… Costumul jachetă cu pantalon va fi mereu la modă. Și pe tipi îi impresionează, mai ales la tine, la mine, în mediul nostru – îi punea în față Teresei haina cu umerașul, apropiindu-i-o de trup ca să verifice efectul. Blugii îți stau foarte bine, n-ai de ce să renunți la ei. Însă combină-i cu jachete închise la culoare. Bleumarin sunt perfecte.

Teresa avea în minte alte lucruri, mai complicate decât culoarea unei jachete pe care s-o poarte cu blugii. Prea mulți oameni și prea multe interese. Ceasuri în șir reflectând în fața unui caiet plin de cifre, de nume și de locuri. Lungi conversații cu necunoscuți pe care îi asculta atentă și precaută, încercând să ghicească, dispusă să învețe din toate și de la toți. Multe lucruri depindeau acum de ea și se întreba dacă era cu adevărat pregătită să-și asume responsabilități care înainte vreme nici nu-i treceau prin cap. Pati știa toate astea, dar nu-i păsa, ori nu părea să-i pese. Fiecare lucru la vremea lui, spunea ea. Azi e rândul hainelor. Azi e vremea să ne odihnim. Azi e vremea să ieșim la plimbare. În plus, să ții afacerea e mai degrabă treaba ta. Tu ești managerul, iar eu stau și mă uit.

– Vezi?… Cu blugi, cel mai bine ți se potrivește o încălțăminte joasă, gen mocasini, și poșetele astea: Ubrique, Valverde de Camino. Poșetele artizanale andaluze îți stau bine. Pentru purtat.

Erau trei poșete din acelea în pachetele care deja umpleau portbagajul mașinii trase în parcarea subterană din Plaza de la Marina. De astăzi, gata, insista Pati. Nici o zi în plus fără să-ți umpli un dulap cu ce ai nevoie. Și o să-mi dai ascultare. Eu poruncesc, și tu te supui. Ne-am înțeles?…

Și-apoi, să te îmbraci e mai puțin o chestiune de modă cât una de bun-simț. Obișnuiește-te cu ideea: puțin, dar bun e mai bine decât mult și prost. Șmecheria e să-ți faci un fond de garderobă. Și apoi, pornind de aici, să amplifici. Mă urmărești?

Rareori era atât de vorbăreață Locotenent O'Farrell. Teresa o urmărea, într-adevăr, interesată de acel nou mod de a vedea îmbrăcămintea și de a se vedea pe sine. Până atunci, faptul de a se îmbrăca într-un fel sau altul ținea de două obiective clare: să le placă bărbaților – bărbaților ei – și să-i fie comod. Vestimentația ca unealtă de lucru, după cum spusese Pati, smulgându-i un hohot de râs, constituia o noutate. Să te îmbraci nu însemna numai comoditate sau seducție. Nici măcar eleganță, ori statut social, ci niște subtilități în statutul social. Mă mai urmărești?… Hainele pot fi stare sufletească, caracter, putere. Te îmbraci în funcție de ceea ce ești sau de ceea ce vrei să fii, și tocmai aici e diferența. Lucrurile se învață, firește. Ca și felul cum te porți, mănânci și conversezi. Se dobândesc atunci când ești inteligentă și știi să privești. Iar tu știi, Mexicano. N-am văzut pe nimeni care să privească la fel ca tine. Japiță indiană. Parcă ai citi cărți în oameni. Cărțile deja le știi și a sosit ceasul să cunoști și restul. De ce? Fiindcă ești partenera mea și ești prietena mea. Fiindcă o să petrecem mult timp împreună, sper, și o să facem lucruri mari. Și fiindcă deja a venit momentul să schimbăm subiectul.

– Cât despre ce-nseamnă să te-mbraci cu-adevărat – ieșeau din cabina de probă, după ce Teresa se privise în oglindă cu un pulover de cașmir cu gulerul răsfrânt –, nimeni nu spune să te îmbraci fără nici un haz. Chestiunea este că, pentru a purta anumite lucruri, trebuie să știi să te miști. Și să stai pe loc. Nu-i valabil pentru orișicare. Asta, de exemplu. Versace nici să nu-ți treacă prin cap. Cu haine de la Versace ai părea o parașută.

– Păi, bine că le folosești tu, uneori.

Pati râse. Ținea între degete un Marlboro, în ciuda afișului cu fumatul interzis și a privirilor cenzoriale ale vânzătoarei. Cu o mână în buzunarul jachetei tricotate, peste fusta cenușiu-închis. Cu țigara în cealaltă. Îndată o sting, dragă, spusese ea când o aprinsese pe prima. Era a treia pe care o fuma acolo.

– Eu am avut altă educație, Mexicano. Știu când trebuie să par o parașută și când nu. În ce te privește, ține minte că pe oamenii cu care avem de-a face îi impresionează damele de clasă. Doamnele.

– Lasă vrăjeala. Eu nu sunt o doamnă.

– Ce știi tu? Să fii, și să pari, și să ajungi să fii sau să nu fii niciodată nimic, toate astea au nuanțe foarte delicate. Uite, aruncă o privire… O doamnă, îți spun. Yves Saint-Laurent, chestii de la Chanel și de la Armani pentru momentele serioase; nebuniile ca asta de la Galiano lasă-le pentru altele… Sau pentru mai târziu.

Teresa privea în jur. Nu-i păsa că-și dădea pe față ignoranța și nici că vânzătoarea le asculta conversația. Pati era cea care vorbea în șoaptă.

– Nu întotdeauna știu ce se potrivește… E greu de combinat.

– Ei bine, ține-te de o regulă care nu dă greș: jumătate-jumătate. Dacă de la talie în jos ești provocatoare sau sexy, de la talie în sus trebuie să fii discretă. Și viceversa.

Ieșiră cu sacoșele și o apucară în susul străzii Larios. Pati o oprea în fața fiecărei vitrine.

– Pentru purtat și pentru sport, continuă ea, idealul este să folosești haine versatile; iar dacă te bazezi pe o firmă, caută ca ea să aibă câte puțin din toate – îi arăta un costum cu jachetă închis la culoare și ușor, cu gulerul rotund, care Teresei îi păru foarte drăguț. Ca de exemplu, Calvin Klein. Vezi?… Ai și un jerseu, ori o scurtă din piele, dar și o rochie pentru cină.

Intrară în magazinul cu pricina. Era unul foarte elegant, iar angajatele purtau uniforme cu fuste scurte și ciorapi negri. Păreau niște cadre de conducere din filmele americane, se gândi Teresa. Toate înalte și atrăgătoare, foarte machiate, cu înfățișare de modele sau de stewardese. Cât se poate de amabile. Niciodată n-aș fi primit de lucru aici, concluzionă ea. Da' de unde. Afurisitele de lovele.

– Idealul, spuse Pati, e să vii în magazine ca ăsta, care au haine bune și de la mai multe firme. Să-l frecventezi și să capeți încredere. Relația cu angajatele e importantă: te cunosc, știu ce-ți place și ce ți se potrivește. Îți spun am primit asta. Te răsfață.

Accesoriile erau la etajul de sus: pielărie italiană și spaniolă. Curele. Poșete. Pantofi minunați, cu design frumos. Aici, se gândi Teresa, era mai frumos decât la Sercha's, în Culiacán, unde nevestele și iubitele traficanților dădeau buzna, sporovăind ieșite din minți, cu bijuteriile lor, cu pletele vopsite și cu teancurile de dolari, de două ori pe an, la sfârșitul fiecărei recolte din munți. Ea însăși cumpăra de acolo, când era cu Blondul Dávila, lucruri care acum o făceau să se simtă nesigură. Poate fiindcă nu era adevărat că era ea însăși: călătorise departe și cea care se găsea în acele oglinzi din magazinele scumpe era alta, din alte vremuri și din altă lume. Tare departe. Iar pantofii sunt fundamentali, opină Pati între timp. Mai mult decât poșetele. Adu-ți aminte că, oricât de bine îmbrăcată ai umbla, niște pantofi de proastă calitate te afundă în mizerie. Bărbaților li se iartă inclusiv porcăriile alea fără șosete pe care le-a adus la modă Julio Iglesias. În cazul nostru, totul e mai dramatic. Mai ireparabil.

Apoi umblară după parfumuri și cosmetice, mirosind și încercând totul pe pielea Teresei, înainte de a se duce să mănânce *carabineros* și scoici fine la Tintero, pe plaja de la El Palo. Vouă, latino-americancelor, susținea Pati, vă sunt dragi parfumurile

tari. Așa că încearcă să le mai subțiezi. Și machiajul, la fel. Când ești tânără, machiajul te îmbătrânește; iar când ești bătrână, și mai tare… Tu ai niște ochi negri mari și frumoși, iar când te piepteni cu cărarea pe mijloc și cu părul tras pe spate, în stilul mexicanelor, ești perfectă.

O spunea privind-o în ochi, fără să-și desprindă privirea nici o secundă, în timp ce ospătarii treceau printre mesele așezate la soare cu icre, platouri cu sardele, *chopitos*, cartofi cu sos de usturoi și ulei. În tonul ei nu exista nici superioritate, nici dispreț. Era ca atunci când, proaspăt sosită la El Puerto de Santa María, o pusese la curent cu obiceiurile locale. Așa și pe dincolo. Însă acum Teresa simțea ceva diferit: un dram de ironie într-un colț al gurii, în cutele care i se îngrămădeau în jurul pleoapelor atunci când le mijea ca să zâmbească. Știi ce mă întreb eu? se gândea Teresa. Aproape că poți auzi. De ce eu, dacă suntem aici, afară, nu-ți dau ceea ce ai vrea cu adevărat să ai? Doar ascult, și sunt. M-am lăsat înșelată în privința banilor, Locotenent O'Farrell. Nu asta căutai. Din partea mea, e simplu: sunt loială fiindcă îți datorez multe și fiindcă așa trebuie să fiu. Fiindcă astea-s regulile jocului ciudat pe care-l jucăm amândouă. Simplu. Dar tu nu ești din acelea. Tu poți să minți și să trădezi, și să uiți, dacă e nevoie. Chestiunea este de ce pe mine nu. Sau de ce nu, deocamdată.

– Îmbrăcămintea, continuă Pati, fără să-și schimbe expresia, trebuie să se adapteze la fiecare moment. Întotdeauna șochează dacă stai la masă și apare cineva cu un șal sau la cină cu fustă mini. Asta nu dovedește decât lipsă de discernământ sau de educație: ele nu știu ce-i potrivit, și atunci își pun ce li se pare mai elegant sau mai scump. Așa se trădează parvenitele.

Și e inteligentă, își spuse Teresa. Mult mai mult ca mine, și trebuie să mă întreb de ce, atunci, lucrurile stau așa cum stau, în cazul ei. A avut de toate. A avut chiar și un vis. Însă asta s-a

întâmplat atunci când stătea după gratii: o ținea în viață. Ar fi bine să aflăm ce o ține acuma. În afară că bea cum bea, în afară de gagicuțele alea cu care se întinde din când în când, în afară că prizează până nu mai știe de ea și în afară că-mi povestește tot ce-o să facem când o să fim supermilionare. Mă întreb. Și e mai bine să nu mă mai întreb prea mult.

– Eu sunt o parvenită, spuse.

Sună aproape ca o întrebare. Nu folosise niciodată acest cuvânt și nici nu îl auzise sau îl citise în cărți; însă intuia ce înseamnă. Cealaltă izbucni în râs.

– Ha! Sigur că ești. Într-un anume fel, da. Însă nu trebuie s-o știe toată lumea. Acuși nu vei mai fi.

Se ascundea ceva obscur în expresia feței sale, hotărî Teresa. Ceva ce părea s-o doară și s-o amuze în același timp. Poate că, îi veni în minte dintr-odată, se tot gândea la ceva ce nu era altceva decât viața.

– În orice caz, adăugă Pati, dacă greșești, regula ultimă e să suporți totul cu cea mai mare demnitate posibilă. La urma urmelor, toți greșim odată și-odată – continua s-o privească. Mă refer la îmbrăcăminte.

Au existat mai multe Terese care au apărut în acea perioadă: femei necunoscute care fuseseră acolo dintotdeauna, fără ca ea să bănuiască, și altele noi care se înscriau în oglinzi și în diminețile cenușii, și în tăceri, și pe care le descoperea cu interes, iar uneori cu surprindere. Avocatul acela din Gibraltar, Eddie Álvarez, cel care manevrase banii lui Santiago Fisterra și mai apoi abia dacă se ocupase de apărarea legală a Teresei, a avut prilejul să se întâlnească cu câteva dintre aceste femei. Eddie nu era un om curajos. Raportul lui cu aspectele dure ale afacerii era mai curând periferic: prefera să nu vadă și să nu audă anumite lucruri. Ignoranța – spusese el în timpul conversației noastre

de la hotelul Rock – naște multă știință și nu puțină sănătate. De aceea îi căzură pe jos toate hârtiile pe care le ducea sub braț atunci când, aprinzând lumina de la scara casei sale, o întâlni, șezând pe trepte, pe Teresa Mendoza.

– Grijania mă-sii, spuse.

Apoi rămase mut un răstimp, fără să rostească o vorbă, rezemat de perete, cu hârtiile la picioare, fără intenția de a le strânge și fără nici o altă intenție în afară de aceea de a-și recupera ritmul cardiac normal; în timp ce Teresa, care rămăsese așezată, îl informa încet și amănunțit despre motivul vizitei sale. Făcu asta cu ușorul ei accent mexican și cu aerul acela de fetiță timidă care parcă se afla acolo cu totul întâmplător. Nici un reproș, nici o întrebare despre investițiile în tablouri sau despre banii dispăruți. Nici măcar o aluzie la acel an și jumătate petrecut în închisoare și nici la felul cum gibraltarianul se spălase pe mâini în privința apărării. Noaptea, totul pare mai serios, se mărgini să spună la început. Impresionează, presupun. Și de asta mă aflu aici, Eddie, ca să te impresionez. Din când în când, lumina se stingea automat; de pe scară, Teresa ridica o mână până la întrerupător, iar chipul avocatului se zărea gălbui, cu ochii înspăimântați îndărătul ochelarilor pe care pielea umedă, unsuroasă, îi făcea să alunece pe șaua nasului. Vreau să te impresionez, repetă ea, sigură că el era deja impresionat de-o săptămână, de când ziarele publicaseră cum sergentul Iván Velasco încasase șase lovituri de cuțit în parcarea unei discoteci, la ora patru dimineața, în timp ce se îndrepta – beat, firește – să-și ia Mercedesul cel nou. Un dependent de droguri sau cineva care dădea târcoale printre mașini. Jaf comun, ca atâtea altele. Ceasul, portofelul și așa mai departe. Însă ceea ce îl afecta cu adevărat pe Eddie Álvarez era că moartea sergentului Velasco se petrecuse cu exact trei zile după ce un alt cunoscut de-al său, omul de încredere Antonio Martínez Romero, alias Antonio

Cañabota, sau Cañabota pur și simplu, apăruse cu fața în jos și dezbrăcat, cu excepția șosetelor, cu mâinile legate la spate, strangulat într-o pensiune din Torremolinos, pe cât se pare de un homalău care îl abordase pe stradă cu o oră înaintea decesului. Ceea ce, punând lucrurile cap la cap, era, într-adevăr, destul pentru a impresiona pe cineva, dacă acel cineva avea suficientă memorie – iar Eddie Álvarez avea cu prisosință – ca să-și amintească de rolul pe care cei doi îl jucaseră în evenimentele de la Punta Castor.

– Îți jur, Teresa, că n-am avut nici o legătură.

– Cu ce?

– Știi tu. Cu nimic.

Teresa își înclină puțin capul – rămăsese așezată pe trepte –, cântărind lucrurile. Ea, într-adevăr, știa foarte bine. De aceea era acolo, în loc să fi făcut așa încât un prieten al unui prieten să trimită alt prieten, ca în cazul gardianului și în acela al omului de încredere. De mai multă vreme, ea și Oleg Iasikov își făceau mici favoruri, azi pentru tine, mâine pentru mine, iar rusul avea oameni specializați în unele îndeletniciri sugestive. Inclusiv dependenți de droguri și homalăi anonimi.

– Am nevoie de serviciile tale, Eddie.

Ochelarii alunecară din nou.

– Serviciile mele?

– Acte, bănci, societăți. Toate astea.

Apoi, Teresa îi explică. Iar în timp ce făcea asta – floare la ureche, Eddie, doar câteva societăți și conturi bancare, și tu îți pui obrazul –, se gândi că viața are multe întorsături și că însuși Santiago ar fi râs mult de toate acestea. Se mai gândea și la ea însăși în timp ce vorbea, ca și când ar fi fost capabilă să se scindeze în două femei: una practică, ce tocmai îi povestea lui Eddie Álvarez despre motivul vizitei sale – și, de asemenea, despre motivul pentru care el era încă în viață –, și o alta care

cântărea totul cu o deosebită lipsă de patimă, din afară sau de la distanță, prin intermediul privirii stranii pe care o surprindea ațintită asupra propriei persoane, și care nu simțea nici ranchiună, nici dorință de răzbunare. Aceeași care ordonase să li se plătească lui Velasco și lui Cañabota, nu din pricina unei reglări de conturi, ci – cum ar fi spus și, în realitate, a și spus mai apoi Eddie Álvarez – din simțul simetriei. Lucrurile trebuiau să stea așa cum stăteau, conturile trebuiau închise și dulapurile în ordine. Iar Pati O'Farrell se înșela: pe bărbați nu întotdeauna îi impresionezi cu rochii de la Yves Saint-Laurent.

Va trebui să ucizi, spusese Oleg Iasikov. Mai devreme sau mai târziu. Făcuse această remarcă într-o zi, în timp ce se plimbau pe plaja din Marbella, sub promenada maritimă, prin fața unui restaurant al cărui proprietar era numit Țarevici – în fond, Iasikov era un nostalgic –, undeva în apropiere de dugheana unde lucrase Teresa atunci când ieșise din închisoare. Nu la început, firește. Așa îi spusese rusul. Nici cu mâna ta. *Niet*. Doar dacă ești foarte pasională sau foarte proastă. Nu dacă rămâi pe dinafară, mărginindu-te să privești. Însă va trebui s-o faci dacă mergi la esența lucrurilor. Dacă ești consecventă și ai noroc, și te menții. Decizii. Puțin câte puțin. Vei pătrunde pe un teren întunecat. Da. Iasikov spunea toate acestea cu capul plecat și cu mâinile în buzunare, privind nisipul din fața pantofilor lui scumpi – Pati i-ar fi aprobat, presupuse Teresa –, iar pe lângă statura aceea de un metru nouăzeci și umerii aceia lați care se ghiceau sub o cămașă de mătase mai puțin sobră decât pantofii, Teresa părea mai mică și mai fragilă decât era, cu fusta scurtă peste picioarele brune și tălpile goale, cu vântul răvășindu-i părul peste față, atentă la cuvintele celuilalt. Să iei deciziile care-ți revin, spunea Iasikov cu pauzele lui și cu cuvintele lui așezate unul înapoia altuia. Reușite. Erori. Meseria va presupune, mai devreme sau mai târziu, și să iei vieți. Dacă ești isteață, să faci

să fie luate. În afacerea asta, Tesa – întotdeauna o numea Tesa, incapabil să-i pronunțe numele întreg –, e imposibil să te ai pe bune cu toată lumea. Nu. Prietenii sunt buni până când devin răi. Deci trebuie să acționezi rapid. Dar există o problemă. Să descoperi momentul exact. Când nu mai sunt prieteni.

– Există ceva necesar. Da. În afacerea asta – Iasikov își arăta ochii cu degetele arătător și mijlociu. Să te uiți la un om și să știi imediat două lucruri. Primul, pe cât o să se vândă. Al doilea, când trebuie să-l ucizi.

La începutul acelui an, Eddie Álvarez devenise deja prea mic pentru ei. Transer Naga și societățile sale paravan – cu sediul în biroul avocatului de pe Line Wall Road – mergeau prea bine, iar necesitățile depășeau infrastructura creată de gibraltarian. Patru Phantomuri cu baza la Sheppard's Marina și două sub acoperirea de ambarcațiune sportivă la Estepona, întreținerea materialului și plata piloților și a colaboratorilor – aceasta din urmă includea o jumătate de duzină de polițiști și de agenți ai Gărzii Civile – nu presupuneau prea multe complicații; dar clientela se extindea, banii curgeau, plățile internaționale erau frecvente, iar Teresa înțelesese că era nevoie să se aplice mecanisme de investiție și de spălare mai complexe. Le trebuia un specialist care să se miște prin subtilitățile legilor cu beneficiu maxim și cu risc minim. Și am găsit omul, spuse Pati. Tu îl cunoști.

Îl cunoștea din vedere. Prima întâlnire oficială a avut loc în discretul apartament din Sotogrande. Au fost prezenți Teresa, Pati, Eddie Álvarez și, de asemenea, Teo Aljarafe: treizeci și cinci de ani, spaniol, expert în drept fiscal și inginerie financiară. Teresa și l-a amintit imediat când, cu trei zile în urmă, Pati i-l prezentase în barul hotelului Coral Beach. Îl observase în timpul petrecerii familiei O'Farrell de la conacul din Jérez: subțire, înalt, brunet. Părul negru, des, pieptănat pe spate și un pic lung

pe ceafă, încadra o față osoasă și un nas mare și acvilin. Foarte clasic la înfățișare, hotărâse Teresa. Așa cum și-i închipuia întotdeauna o femeie pe spanioli înainte de a-i cunoaște: slabi și eleganți, cu aerul acela de *hidalgos* pe care, mai apoi, nu-l aveau aproape niciodată. Și nici nu erau. Acum stăteau de vorbă toți patru în jurul unei mese din lemn de sequoia, cu o cafetieră veche din porțelan și cești asortate, și cu băuturile pe un cărucior, lângă fereastra mare ce dădea spre terasă, lăsând să se zărească o splendidă panoramă care includea portul sportiv, marea și o bună porțiune de coastă, până la plajele îndepărtate din La Línea și digul cenușiu din Gibraltar. Era vorba de un mic apartament fără telefon și fără vecini, la care se ajungea cu liftul din garaj, achiziționat de Pati pe numele Transer Naga – îl cumpărase de la propria ei familie – și amenajat ca spațiu pentru întruniri: iluminare bună, un tablou modern și scump pe perete, o tablă pentru desen cu carioci care se puteau șterge, roșii, negre și albastre. De două ori pe săptămână, și în orice caz în ajunul fiecărei întruniri prevăzute, un tehnician în securitate electronică recomandat de Oleg Iasikov revedea locul în căutare de interceptări clandestine.

– Partea practică e rezolvată, spunea Teo. Justificarea veniturilor și a nivelului de trai: baruri, discoteci, restaurante, spălătorii. Ceea ce face Iasikov, ceea ce face atâta lume și ceea ce vom face noi. Nimeni nu controlează câte pahare și câte *paellas* servești. Așa încât a sosit momentul să deschidem o linie serioasă care să se îndrepte într-acolo. Investiții și societăți interconectate sau independente, care să justifice până și benzina din automobil. Multe facturi. Multe acte. Agenția de Impozite nu ne va sâcâi dacă plătim impozitele adecvate și totul e în regulă pe teritoriul spaniol, în afară de cazul când ar exista acțiuni judiciare în curs.

– Vechiul principiu, sugeră Pati. Unde trăiești, tu știi.

Fuma și iar fuma, elegantă, distrată, înclinându-și capul blond, cu părul ei foarte scurt, privindu-i pe toți cu dezinteresul aparent al cuiva care se află doar în trecere. Părea să-și imagineze toate acestea ca pe o aventură amuzantă. Una printre altele.

– Exact, confirmă Teo. Și, dacă am mână liberă, eu mă angajez să proiectez structura și să v-o prezint gata făcută, integrând ceea ce aveți deja. Între Málaga și Gibraltar există loc și oportunități cu prisosință. Iar restul e ușor: odată încărcat vehiculul cu toate bunurile în mai multe societăți, vom crea o altă societate de *holding* pentru împărțirea de dividende, iar voi veți fi în continuare insolvabile. Simplu.

Avea jacheta agățată pe spătarul scaunului, nodul de la cravată ajustat și impecabil, și mânecile cămășii albe descheiate și răsfrânte peste încheieturi. Vorbea încet, clar, cu un glas grav, pe care Teresei îi plăcea să-l asculte. Competent și isteț, rezumase Pati: o familie bună jerezană, o căsătorie cu o domnișoară bogată, două fete mici. Călătorește mult la Londra, la New York, în Panamá și prin alte asemenea locuri. Consilier fiscal al unor întreprinderi de nivel înalt. Răposatul imbecil care mi-a fost iubit avea unele afaceri cu el, însă Teo a fost întotdeauna mult mai inteligent. Consiliază, încasează și rămâne în urmă, într-un discret al treilea plan. Un mercenar de lux, ca să mă-nțelegi. Și nu se unge niciodată, din câte știu. Îl cunosc de când eram mică. Mi-am și tras-o odată cu el, când eram tinerei. N-a fost mare lucru la pat. Rapid. Egoist. Dar pe atunci nici eu nu eram mare lucru.

– În privința chestiunilor serioase, subiectul se dovedește mai complicat, continua să spună Teo. Vorbesc de banii adevărați, care niciodată nu vor trece pe teritoriul spaniol. Iar eu v-aș recomanda să uitați Gibraltarul. Aici toți dau iama fiindcă e loc. Toată lumea are conturi aici.

– Dar funcționează, spuse Eddie Álvarez.

Arăta jenat. Probabil e gelos, se gândi Teresa, care îi observa cu atenție pe cei doi bărbați. Eddie făcuse treabă bună cu Transer Naga, însă capacitatea lui era limitată. O știau cu toții. Gibraltarianul îl considera pe jerezan un competitor periculos. Și avea dreptate.

– Funcționează deocamdată – Teo îl privea pe Eddie cu o solicitudine excesivă: aceea pe care i-o dedici unui invalid căruia îi împingi scaunul cu rotile până la scara cea mai apropiată. Nu pun în discuție munca făcută. Dar acolo vă place să bârfiți în bomba de la colț și imediat un secret nu mai e secret… În plus, la fiecare trei oameni din Gibraltar, unul poate fi mituit. Iar asta e valabil în ambele direcții: putem s-o facem și noi, și poliția… Merge când e vorba să faci combinații cu câteva kilograme sau cu țigări; dar acum vorbim de afaceri de anvergură. Iar în domeniul ăsta, Gibraltarul nu poate da mai mult.

Eddie își împinse în sus ochelarii care îi lunecau pe nas.

– Nu sunt de acord, protestă el.

– Nu mă interesează – tonul jerezanului se înăsprise. Nu mă aflu aici ca să discutăm tâmpenii.

– Eu sunt… începu să zică Eddie.

Își sprijinea mâinile pe masă, întorcându-se mai întâi spre Teresa și mai apoi spre Pati, solicitându-le să intervină.

– Tu ești un milog sufocant, îl întrerupse Teo.

O spusese cu delicatețe, fără nici o expresie pe chip. Nepătimaș. Un doctor care îi comunica pacientului că radiografia are pete.

– Nu-ți permit…

– Taci, Eddie – spuse Teresa.

Gibraltarianul rămase cu gura căscată la jumătatea frazei. Un câine bătut, uitându-se în jur, încurcat. Cravata strânsă anapoda și jacheta boțită îi accentuau aspectul neîngrijit. Trebuie să am grijă de latura asta, își spuse Teresa, urmărindu-l în timp

ce o auzea pe Pati râzând. Un câine bătut devine periculos. Își notă chestiunea în agenda pe care o ținea într-un ungher al minții. Eddie Álvarez. De examinat mai târziu. Existau modalități de a-și asigura loialitatea în pofida ranchiunei. Întotdeauna exista câte ceva pentru fiecare.

– Continuă, Teo.

Și celălalt continuă. Ceea ce trebuia făcut, spuse el, era să stabilească societăți și tranzacții din bănci străine, aflate în afara controlului fiscal al Comunității Europene: insule din Canal, Asia sau Caraibe. Problema era că mulți bani proveneau din activități suspecte sau delictuale, și recomandabil era să se rezolve suspiciunile oficiale printr-o serie de acoperiri legale, pornind de la care nimeni nu avea să mai pună întrebări.

– În rest, conchise dânsul, procedeul e simplu: predarea materialului se face concomitent cu transferul contravalorii. Aceasta se verifică prin ordinul pe care-l numim Swift: documentul bancar irevocabil eliberat de banca emițătoare.

Eddie Álvarez, care se tot gândea la ale lui, reveni la atac:

– Eu am făcut ceea ce mi s-a cerut să fac.

– Desigur, Eddie – spuse Teo. Și îi plăcea zâmbetul acela al lui, descoperi Teresa. Un zâmbet echilibrat și practic: odată eliminată opoziția, nu-și revărsa furia asupra învinsului. Nimeni nu-ți reproșează nimic. Dar a cam venit vremea să te relaxezi puțin. Fără să-ți neglijezi angajamentele.

Se uita la Eddie, și nu la Teresa ori la Pati, care rămăsese parcă pe margine, cu o expresie foarte amuzată. Angajamentele tale, Eddie. Aceasta era a doua lectură. Un avertisment. Iar omul ăsta se pricepe, se gândi Teresa. Se pricepe la câini bătuți, fiindcă, fără îndoială, a ciomăgit deja câțiva. Totul cu cuvinte blânde și fără să se ciufulească. Gibraltarianul părea să capteze mesajul, fiindcă se replie aproape fizic. Fără să se uite la el, cu coada ochiului, Teresa intui privirea neliniștită pe care o îndrepta

spre ea. Foarte speriat. La fel ca în poarta casei lui, cu toate hârtiile împrăștiate pe jos.

– Ce recomanzi? îl întrebă Teresa pe Teo.

Acesta făcu un gest care cuprindea masa, ca și când totul s-ar fi aflat acolo, la vedere, între ceștile de cafea sau în caietul cu coperte din piele neagră pe care îl ținea deschis în față, cu un stilou de aur deasupra și cu filele în alb. Mâinile lui, observă Teresa, erau brune și îngrijite, cu unghii boante, cu un puf închis la culoare ce se zărea sub mânecile răsfrânte de două ori deasupra încheieturilor. Se întrebă la ce vârstă se culcase cu Pati. Optsprezece, douăzeci de ani. Două fete mici, spusese prietena ei. O nevastă cu bani și două fete. Cu siguranță, se mai culca în continuare și cu altcineva.

– Elveția e prea serioasă, spuse Teo. Pretinde multe garanții și verificări. Insulele din Canal sunt bune, iar acolo există filiale ale băncilor spaniole care țin de Londra și obțin opacitate fiscală; dar sunt prea aproape, sunt foarte evidente, iar dacă într-o bună zi Comunitatea Europeană face presiuni și Anglia se hotărăște să strângă șurubul, Gibraltarul și Canalul vor fi vulnerabile.

Totuși, Eddie nu se dădea bătut. Poate că îi fusese atinsă fibra patriotică.

– Așa spui tu, replică el; și în continuare murmură ceva ininteligibil.

De această dată, Teresa nu spuse nimic. Se opri să-l privească pe Teo, pândindu-i reacția. Acesta își mângâia bărbia, gânditor. Rămase așa un moment, cu ochii în jos, iar în cele din urmă își ațintи privirile asupra gibraltarianului.

– Nu mă enerva, Eddie. Ne-am înțeles? – Luase stiloul între degete și, după ce-i scosese capacul, trasă o linie de cerneală albastră pe foaia albă din caiet; o singură linie dreaptă și orizontală, atât de perfectă de parcă ar fi condus-o cu o riglă. – Astea sunt afaceri, nu combinații cu pachete de Winston. – O privi

pe Pati, iar apoi pe Teresa, cu stiloul suspendat deasupra hârtiei, iar la capătul liniei trasă un unghi în formă de săgeată îndreptat spre inima lui Eddie… – Chiar trebuie să fie prezent la această discuție?

Pati se uită la Teresa, arcuindu-și exagerat sprâncenele. Teresa se uita la Teo. Nimeni nu se uita la gibraltarian.

– Nu, spuse Teresa. Nu trebuie.

– Ah. Foarte bine. Fiindcă ar fi cazul să discutăm câteva detalii tehnice.

Teresa se întoarse spre Eddie. Acesta își scotea ochelarii ca să curețe rama cu un șervețel, ca și cum în ultimele minute îi alunecau prea mult. De asemenea, își șterse șaua nasului. Miopia accentua deruta din ochii lui. Părea un rățoi mânjit cu petrol pe malul unui helești eu.

– Coboară la Ke și ia-ți o bere, Eddie. Ne vedem după aceea.

Gibraltarianul ezită un pic, iar apoi își puse ochelarii în timp ce se ridica, greoi. Trista imagine a unui om umilit. În mod evident, căuta ceva de spus înainte de a se retrage și nu-i trecea nimic prin cap. Deschise gura și o închise la loc. În cele din urmă ieși în tăcere: rățoiul lăsând urme negre, lipa, lipa, și pe față cu o expresie de parcă urma să vomite înainte de-a ajunge în stradă. Teo trasa o a doua linie albastră în caiet, dedesubtul celei dintâi și la fel de dreaptă. De această dată adăugă câte un cerc la fiecare capăt.

– Eu m-aș duce, spuse el, în Hong-Kong, Filipine, Singapore, Caraibe sau Panamá. Mai mulți dintre cei pe care-i reprezint operează cu Grand Cayman, și sunt mulțumiți: șase sute de bănci pe o insulă măruntă, la două ore cu avionul de Miami. Fără ghișeu, bani virtuali, nici vorbă de impozite, iar confidențialitatea e sfântă. Sunt obligați numai să informeze atunci când există dovezi de legături cu o activitate criminală notorie… Dar, cum

nu se pretind formalități legale pentru identificarea clientului, stabilirea acestor legături e imposibilă.

Acum se uita la femei, iar de trei ori din patru se îndrepta spre Teresa. Mă întreb, reflectă aceasta, ce i-o fi spus Locotenentul despre mine. Unde se situează fiecare. De asemenea, se întrebă dacă ea însăși era îmbrăcată într-un fel adecvat: un pulover tricotat, blugi, sandale. Pentru o clipă, invidie compleul mov cu cenușiu de la Valentino pe care Pati îl purta cu naturalețe, ca pe o a doua piele. Japița elegantă.

Jerezanul continua să-și expună planul: câteva societăți nerezidente situate în străinătate, acoperite prin birouri de avocați cu conturile bancare adecvate, pentru început. Și, ca să nu se pună toate ouăle în același coș, transferul câtorva sume selectate, spălate după ce au trecut prin niște circuite sigure, în niște depozite fiduciare și în niște conturi serioase din Luxemburg, Liechtenstein și Elveția. Conturi adormite, preciză el, care nu trebuie atinse, ca fond de siguranță pe termen foarte lung, sau cu banii puși în societăți de gestionare de patrimonii, negociere mobiliară și imobiliară, titluri și altele de genul ăsta. Bani impecabili, dacă cumva, într-o bună zi, va trebui dinamitată infrastructura caraibiană sau va sări în aer tot restul.

– Vedeți limpede chestiunea?

– Pare potrivit, răspunse Teresa.

– Da. Avantajul e că, acum, băncile spaniole fac multe tranzacții cu Insulele Cayman și ne putem camufla printre ele pentru primele depuneri. Am un contact bun în Georgetown: Mansue Johnson și Fiii. Consilieri de bancă, asesori fiscali și avocați. Fac pachete complete, după caz.

– N-ar însemna să ne complicăm viața prea mult? întrebă Pati. Fuma țigară de la țigară, acumulând chiștoace în farfurioara de la ceașca de cafea.

Teo lăsase stiloul pe caiet. Ridică din umeri.

– Depinde ce planuri de viitor aveți. Ce-a făcut Eddie e bun pentru starea actuală a afacerilor: ciorbă, felul doi și desert. Însă, dacă lucrurile capătă proporții, ați face bine să pregătiți o structură care mai apoi să permită orice amplificare, fără grabă și fără improvizații.

– Cât ți-ar trebui ca să pui totul la punct? vru să știe Teresa.

Zâmbetul lui Teo era același de mai înainte: reținut, un pic vag, foarte diferit de celelalte zâmbete de bărbați pe care le păstra în memorie. Și continua să-i placă; sau poate că acum îi plăcea acel tip de zâmbet fiindcă nu însemna nimic. Simplu, curat, automat. Mai mult un gest educat decât altceva, ca strălucirea unei mese lăcuite sau caroseria unei mașini noi. Nu avea în spate nimic compromițător: nici simpatie, nici vise, nici metehne, nici slăbiciune, nici obsesii. Nu voia să înșele, nici să convingă, nici să seducă. Apărea numai fiindcă era legat de personaj, născut și educat odată cu el, la fel ca manierele lui curtenitoare, sau ca nodul bine făcut de la cravată. Jerezanul zâmbea la fel cum trasa liniile acelea drepte pe foile albe din caiet. Și asta pe Teresa o liniștea. Pe vremea aceea citise, și își amintea, și știa să privească. Zâmbetul acelui bărbat era din acelea care așezau lucrurile la locul potrivit. Nu știu dac-o să fiu cu el, își spuse. De fapt, nu știu dacă o să mi-o mai trag cu cineva; dar, dac-am s-o fac, o să fie cu tipi care zâmbesc așa.

– Depinde cât de târziu îmi dați banii ca să încep. O lună, cel mult. E în funcție de felul cum alegeți, să umblați după formalități sau să aducem oamenii potriviți, aici sau într-un loc neutru. Într-o oră, cu semnături și cu hârțogăraia, totul se va rezolva… De asemenea, trebuie să se știe cine își asumă toate acestea.

Se opri în așteptarea unui răspuns. Vorbise pe un ton neimplicat, lejer. Un detaliu fără prea mare importanță. Dar continua să aștepte și se uita la ele.

– Amândouă, spuse Teresa. În treaba asta suntem împreună.

Teo zăbovi o secundă înainte să răspundă.

– Înțeleg. Dar avem nevoie de o singură semnătură. Cineva care să trimită faxurile sau să facă apelul telefonic oportun. Sigur, există lucruri pe care le pot face eu. Pe care va trebui să le fac, dacă îmi dați împuternicire. Dar una dintre voi va trebui să ia deciziile rapide.

Răsună râsul obraznic al Locotenentului O'Farrell. Un râs afurisit, de fost combatant care se șterge cu steagul.

– Asta-i treaba ei – o arăta pe Teresa cu țigara. Afacerile te solicită să te trezești cu noaptea-n cap, iar eu mă scol târziu.

Miss American Express. Teresa se întreba de ce se hotăra Pati să joace jocul ăsta și de când. Încotro o împingea pe ea și de ce. Teo se lăsă pe spătarul scaunului. Acum își distribuia privirile la cincizeci la sută. Imparțial.

– E obligația mea să-ți spun că, în felul ăsta, lași totul pe mâna ei.

– Desigur.

– Bine; jerezanul o studie pe Teresa. Atunci, chestiunea-i rezolvată.

Nu mai zâmbea, iar expresia lui era una estimativă. Își pune aceleași întrebări în privința lui Pati, își spuse Teresa. În privința relației noastre. Socotește argumentele pro și contra. Până la ce punct pot crea beneficii. Sau probleme. Până la ce punct le poate crea ea.

Atunci intui multe dintre lucrurile care urmau să se petreacă.

Pati îi privi îndelung la ieșirea de la întrunire: când coborau toți trei în ascensor și când schimbară ultimele impresii, plimbându-se pe cheiurile din portul sportiv, în timp ce Eddie Álvarez stătea, înciudat și izolat, în ușa barului Ke, de parcă ar fi încasat o piatră și se temea de alta, fantoma Punta Castorului și, poate, amintirea sergentului Velasco și a lui Cañabota

înșfăcându-l de beregată. Pati avea un aer gânditor, ochii mijiți și înconjurați de mici riduri, cu un dram de interes sau de amuzament, sau de amândouă – interes amuzat, amuzament interesat – dansându-i înlăuntru, undeva prin mintea aceea stranie. Era ca și cum Locotenent O'Farrell zâmbea fără să zâmbească, râzându-și un pic de Teresa și, de asemenea, de ea însăși, de toți și de toate. Fapt este că îi privi astfel când ieșiră de la întrunirea din apartamentul din Sotogrande, de parcă tocmai ar fi terminat de semănat marijuana în munți, iar acum aștepta momentul să strângă recolta, și continuă s-o facă în răstimpul conversației cu Teo din fața portului și, de asemenea, vreme de săptămâni și luni în șir, când Teresa și Teo Aljarafe începuseră să se apropie unul de celălalt. Iar din când în când Teresei i se înecau corăbiile și atunci se ducea să dea nas în nas cu Pati ca să spună care-i treaba, parșivă bătrână, aruncă din gușă ce ai de aruncat. Și atunci aceasta îi zâmbea într-un alt fel, deschis, ca și cum n-avea nici o legătură. Spunea ha, ha, își aprindea o țigară, bea un pahar, mărunțea binișor un șerpișor de coca ori se apuca să vorbească despre te miri ce, cu acea frivolitate a ei atât de desăvârșită – Teresa ghicise asta, obișnuindu-se, cu timpul –, care niciodată nu era frivolă cu totul, și nici cu totul sinceră; sau redevenea uneori, pentru o clipă, cea de la început: Locotenent O'Farrell cea distinsă, crudă, caustică, tovarășa dintotdeauna, cu acele semne ale întunecimilor care se conturau în spate, proptind fațada. Apoi, în privința lui Teo Aljarafe, Teresa ajunse să-și pună întrebarea până la ce punct prietena ei prevăzuse, ori ghicise, ori înlesnise – sacrificându-se pentru propriul ei plan ca una care acceptă cărțile de tarot pe care ea însăși le întoarce cu fața-n sus – multe dintre lucrurile care au apucat să se întâmple între ei doi și care, într-un fel, s-au întâmplat, de asemenea, între ei trei.

Teresa se întâlnea frecvent cu Oleg Iasikov. Îl simpatiza pe rusul acela masiv și liniștit, care vedea munca, viața și moartea

cu o fatalitate slavă lipsită de patimă, care ei îi aducea aminte de caracterul anumitor mexicani din nord. Zăboveau la o cafea sau făceau câte o plimbare după vreo întrunire de lucru, ori mergeau să ia cina la casa Santiago, pe promenada maritimă din Marbella – rusului îi plăceau *colas de cigala* cu vin alb – în timp ce bodyguarzii îi supravegheau de pe trotuarul de vizavi, pe lângă plajă. Nu era un om vorbăreț; însă, când erau singuri și stăteau de vorbă, Teresa îl auzea spunând, fără să le dea importanță, lucruri care mai apoi o puneau multă vreme pe gânduri. Nu încerca niciodată să convingă pe nimeni de nimic și nici să replice cu un argument la altul. Nu am obiceiul să mă cert, zicea el. Mi se spune hai că n-o fi chiar așa și zic aha, poate exagerez. Apoi fac ceea ce cred că se cade să fac. Tipul acela, înțelese repede Teresa, avea un punct de vedere, o manieră precisă de a înțelege lumea și ființele care o populează: nu pretindea că aceasta ar fi nici rezonabilă, nici evlavioasă. Doar utilă. După asta își regla el comportamentul și cruzimea lui obiectivă. Există animale, spunea, care rămân pe fundul mării într-o cochilie. Altele ies, expunându-și pielea goală, și și-o pun la bătaie. Unele ajung la mal. Se ridică în picioare. Umblă. Chestiunea e să vezi cât de departe ajungi înainte să se termine timpul de care dispui. Da. Cât te menții și ce obții câtă vreme te menții. De aceea, tot ceea ce ajută la supraviețuire e indispensabil. Restul e superfluu. Dispensabil, Tesa. În meseria mea, ca și în a ta, trebuie să te potrivești cu cadrul simplu al acestor două cuvinte. Indispensabil. Dispensabil. Înțelegi?… Iar al doilea dintre aceste cuvinte include viața celorlalți. Sau, uneori, o exclude.

Și nu era chiar atât de ermetic Iasikov, la urma urmei. Nici un bărbat nu era astfel. Teresa învățase că tăcerile ei, administrate cu iscusință, sunt cele care îi fac pe ceilalți să vorbească. Și, în acest fel, puțin câte puțin, s-a apropiat de gangsterul rus. Un bunic de-al lui Iasikov fusese cadet țarist pe vremea Revoluției

bolșevice; iar de-a lungul anilor grei care au urmat, familia a păstrat memoria tânărului ofițer. Ca mulți dintre bărbații din clasa lui, Oleg Iasikov admira curajul – asta, avea să mărturisească el până la urmă, i-o făcuse simpatică pe Teresa –, iar într-o seară cu votcă și conversație pe terasa barului Salduba din Puerto Banús, ea detectă o anume vibrație sentimentală, aproape nostalgică, în glasul rusului atunci când acesta s-a referit, în puține cuvinte, la cadetul și apoi locotenentul din regimentul de cavalerie Nikolaiev, care a avut timp să zămislească un copil înainte de a dispărea în Mongolia sau în Siberia, împușcat în 1922 împreună cu baronul Von Ungern. Azi e ziua de naștere a țarului Nicolai, spuse dintr-odată Iasikov, cu sticla de Smirnoff golită pe trei sferturi, întorcându-și fața într-o parte, ca și când spectrul tânărului ofițer din armata albă ar fi fost pe punctul să apară la capătul promenadei maritime, printre Rolls Royce-uri, Jaguaruri și printre marile iahturi. Apoi ridică gânditor paharul de votcă, privindu-l în zare, și îl ținu sus până când Teresa îl ciocni cu al ei, și amândoi băură privindu-se în ochi. Și, cu toate că Iasikov zâmbea râzându-și de sine, ea, care nu știa mai nimic despre țarul Rusiei, și cu atât mai puțin despre bunicii ofițeri de cavalerie împușcați în Manciuria, înțelese că, în ciuda grimasei rusului, acesta săvârșea un serios ritual intim, la care ea participa într-un anumit fel privilegiat; și că gestul ei de a ciocni paharul era potrivit, fiindcă o apropia de inima unui om periculos și necesar. Iasikov umplu din nou paharele. Ziua de naștere a țarului, repetă el. Da. Și, de aproape un secol, inclusiv atunci când data aceasta și cuvântul acesta erau interzise în Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice, paradis al proletariatului, bunica mea și părinții mei, și mai apoi eu însumi închinam acasă un pahar de vodcă. Da. În amintirea lui și a cadetului Iasikov, din regimentul de cavalerie Nikolaiev. Încă o fac. Da. Cum vezi. Oriunde aș fi. Fără să deschid gura.

O dată, chiar în cele unsprezece luni pe care le-am petrecut putrezind ca soldat. Afganistan. Apoi turnă mai multă votcă, până când termină sticla, iar Teresa se gândi că fiecare om își are povestea sa ascunsă; și că, dacă erai îndeajuns de tăcută și de răbdătoare, puteai în cele din urmă să o afli. Și că asta era bine și de învățătură. Mai ales, era util.

Italienii, spusese Iasikov. Teresa discută a doua zi cu Pati O'Farrell. Zice că italienii vor o ședință. Au nevoie de un transport fiabil pentru cocaina lor și el crede că noi îi putem ajuta cu infrastructura noastră. Sunt mulțumiți cu hașișul și vor să urce mizele. Bătrânii *amos do fume* galicieni le vin peste mână, au alte conexiuni și, în plus, sunt urmăriți de poliție. Așa că l-au consultat pe Oleg ca să vadă dacă am fi dispuse să ne ocupăm noi. Să le deschidem o rută serioasă prin sud, care să acopere Mediterana.

–Și care-i problema?

–Că nu va mai fi cale de întoarcere. Dacă ne asumăm un angajament, trebuie să-l respectăm. Asta presupune mai multe investiții. Ne complică viața. Și mai multe riscuri.

Se aflau la Jerez, ciugulind *tortillitas* cu creveți și bând un Tío Pepe în barul Carmela, la mesele de sub vechiul arc în formă de tunel. Era într-o sâmbătă dimineața, iar soarele lumina orbitor oamenii care treceau prin piața Arenal: cupluri în vârstă îmbrăcate ca pentru gustare, cupluri cu copii, grupuri pe la ușile tavernelor, în jurul unor poloboace de vin închise la culoare, aduse în stradă pe post de mese. Merseseră să viziteze niște crame scoase la vânzare, cramele Fernández del Soto: o clădire încăpătoare, cu pereții vopsiți în alb și în ocru roșu, curți interioare spațioase, cu arcade și ferestre zăbrelite, și niște pivnițe enorme, răcoroase, pline cu butoaie din stejar negru, cu numele diferitelor vinuri scrise cu cretă. Era o afacere în faliment, aparținând unei familii pe care Pati o definea ca fiind dintre cele ruinate de-o viață întreagă de cheltuieli, de caii de rasă pură

andaluză, și, de o generație, fără nici o înclinație pentru afaceri: doi fii, pramatii și cheflii, care apăreau din când în când în revistele mondene – unul dintre ei și în paginile de evenimente, pentru corupție de minori – și pe care Pati îi cunoștea de mică. Investiția le fusese recomandată de Teo Aljarafe. Păstrăm pământurile albicioase dinspre Sanlúcar și partea nobilă a clădirii din Jerez, iar pe cealaltă jumătate, a terenului urban, construim apartamente. Cu cât mai multe afaceri respectabile avem la mână, cu atât mai bine. Iar o cramă cu nume și tradiție îți conferă distincție și respectabilitate. Pati râsese mult pe chestia cu distincția și respectabilitatea. Numele și tradiția familiei mele nu m-au făcut respectabilă în nici un fel, spuse ea. Însă ideea i se părea bună. Așa încât au mers amândouă la Jerez, Teresa îmbrăcată ca o doamnă pentru această ocazie, cu jachetă și fustă cenușie, cu pantofi negri cu toc, cu părul strâns pe ceafă și cu cărarea pe mijloc, cu două inele simple de argint pe post de cercei. Bijuterii, o sfătuise Pati, folosește cât mai puține posibil și întotdeauna de calitate. Iar imitații, în nici un caz. Banii nu trebuie cheltuiți decât pe cercei și pe ceasuri. Câte o brățară discretă din când în când, sau brățările acelea șapte din argint pe care le porți uneori. Un lanț de aur, la gât, fin. Mai bine lanț sau șnur decât colier; dar, dacă totuși porți, să fie de valoare: coral, chihlimbar, perle… Autentice, firește. E la fel ca tablourile într-o casă. Mai bine o litografie bună sau o frumoasă gravură veche decât un tablou prost. Și, în timp ce ea și Pati vizitau clădirea cu cramele, însoțite de un administrator respectuos și ferchezuit, la ora unsprezece dimineața, ca și cum de-abia s-ar fi întors de la Săptămâna Sfântă de la Sevilla, acele acoperișuri înalte, coloanele stilizate, penumbra și liniștea îi amintiră Teresei de bisericile mexicane construite de conchistadori. Era ciudat, se gândea ea, cum unele locuri vechi din Spania o făceau să fie sigură că se întâlnea cu ceva ce se găsea deja înlăuntrul ei.

Ca și când arhitectura, obiceiurile și mediul justificau multe lucruri despre care crezuse că țineau numai de țara ei. Eu am mai fost pe aici, se gândea dintr-odată atunci când făcea câte un colț, pe câte o stradă ori dinaintea porticului vreunei case mari sau al vreunei biserici. Fir-ar. Există ceva din mine care a umblat pe drumul ăsta și care explică o parte din ceea ce sunt.

– Dacă ne limităm cu italienii la transport, totul va continua la fel ca-ntotdeauna, spuse Pati. Cine-i prins, acela plătește. Și acela nu știe nimic. Lanțul se întrerupe aici: nici proprietari, nici nume. Nu văd nici un risc nicăieri.

Ataca ultima *tortilla* de creveți, în penumbra arcului care îi aurea părul, coborându-și glasul atunci când vorbea. Teresa aprinse un Bisonte.

– Nu mă refer la genul ăsta de riscuri, replică ea.

Iasikov fusese foarte precis. Nu vreau să te înșel, Tesa, îi spusese el pe terasa din Puerto Banús. Camorra, Mafia și N'Drangheta sunt oameni duri. Cu ei ai mult de câștigat dacă totul merge bine. Dar, dacă ceva nu iese cum trebuie, ai și mult de pierdut. Iar de partea cealaltă îi vei avea pe columbieni. Da. Nici ei nu sunt tocmai ușă de biserică. Nu. Partea pozitivă e că italienii lucrează cu oameni din Cali, mai puțin violenți decât descreierații din Medellín, Pablo Escobar și clica aceea de psihopați. Dacă intri în treaba asta, intri pentru totdeauna. Nu poți coborî dintr-un tren din mers. Nu. Trenurile sunt bune dacă în ele există clienți. Rele dacă ceea ce există sunt dușmani. N-ai văzut niciodată *Din Rusia, cu dragoste*?… Personajul negativ cu care se înfruntă James Bond în tren e un rus. Și nu-ți dau un avertisment. Nu. Un sfat. Da. Prietenii sunt prieteni până când… începu să spună asta când Teresa îl întrerupse. Până când nu-ți mai sunt, încheie ea. Și zâmbea. Iasikov o privise fix, dintr-odată serios. Ești o femeie foarte isteață, Tesa, spuse el,

după ce rămăsese tăcut o clipă. Înveți repede, din toate și de la toți. Vei supraviețui.

– Și Iasikov? întrebă Pati. Nu se bagă?

– E șiret și prudent – Teresa privea oamenii care treceau prin deschizătura arcului ce dădea spre Arenal. Cum spunem la Sinaloa, planul lui e unul cu schepsis: vrea să se bage, dar să nu facă el primul pas. Dacă noi suntem înăuntru, va profita. Cu noi ocupându-ne de transport, poate asigura o livrare fiabilă pentru oamenii lui, și în plus bine controlată. Însă mai înainte vrea să verifice sistemul. Italienii îi oferă ocazia să facă o probă cu puține riscuri. Dacă totul funcționează, va merge înainte. Dacă nu, va continua ca până acum. Nu vrea să-și compromită poziția de aici.

– Merită efortul?

– Depinde. Dacă o facem bine, sunt o grămadă de lovele.

Pati își ținea picioarele încrucișate: fustă Chanel, pantofi bej cu toc. Dădea dintr-un picior ca și când ar urmat ritmul unei muzici pe care Teresa n-o putea auzi.

– Bun. Tu ești managerul afacerii – își înclină capul într-o parte, cu toate acele riduri subțiri din jurul ochilor. De aceea e comod să lucrez cu tine.

– Ți-am mai spus că există riscuri. Ne pot beli. Pe amândouă.

Râsul lui Pati o făcu pe ospătărița care stătea în ușa barului să se întoarcă și să se uite la ele.

– M-au belit deja mai demult. Așa încât hotărăște tu. Ești fetița mea.

Continua s-o privească în felul acela. Teresa nu spuse nimic. Își luă paharul de vin și îl duse la buze. Cu gustul de țigară din gură, vinul îi păru amar.

– Lui Teo i-ai spus? întrebă Pati.

– Încă nu. Dar vine la Jerez în după-amiaza asta. Va trebui să afle, firește.

Pati deschise poșeta ca să plătească. Scoase un teanc de bancnote gros, foarte puțin discret, și câteva căzură pe jos.

– Firește, spuse.

Existase, în conversația cu Iasikov de la Puerto Banús, un lucru pe care Teresa nu i-l spusese prietenei sale. Un lucru care o silea să se uite în jur cu o îngrijorare disimulată. Care o menținea lucidă și atentă, complicându-i reflecțiile din diminețile cenușii ce continuau s-o chinuiască. Umblă zvonuri, observase rusul. Da. Unele chestii. Cineva mi-a zis că lumea se interesează de tine în Mexic. Din vreun motiv pe care nu-l cunosc – o scruta când îi spunea asta – ai stârnit atenția conaționalilor tăi. Sau amintirea. Întreabă dacă ești aceeași Teresa Mendoza care a părăsit Culiacánul acum patru sau cinci ani… Ești?

Spune-mi mai departe, îl rugase Teresa. Iar Iasikov ridică din umeri. Mai știu prea puțin, spuse el. Doar că întreabă de tine. Un prieten de-al unui prieten. Da. L-au însărcinat să afle prin ce chestii ești vârâtă și dacă e adevărat că, în afacerea asta, ești în urcare. Că, pe lângă hașiș, te poți băga și la coca. Pe cât se pare, în țara ta există oameni îngrijorați că acum, când compatrioții tăi le închid trecerea spre Statele Unite, columbienii o să-și facă drum pe-aici. Da. Și o mexicană la mijloc, ceea ce nu-i chiar de ici, de colo, trebuie că nu le place prea mult. Nu. Mai ales dacă o cunoșteau deja. Dinainte. Așa că ai grijă, Tesa. În afacerea asta, să ai un trecut nu-i nici rău, nici bine, câtă vreme nu atragi atenția. Iar ție lucrurile îți merg prea bine ca să n-o atragi. Trecutul tău, acela despre care nu-mi vorbești niciodată, nu e treaba mea. *Niet.* Însă, dacă ai lăsat socoteli neîncheiate, te expui ca cineva să vrea să le rezolve.

Cu mult timp în urmă, la Sinaloa, Blondul Dávila o dusese să zboare. Era pentru prima oară. După ce parcaseră Bronco-ul luminând cu farurile clădirea cu acoperiș galben a aeroportului și îi salutaseră pe soldații care făceau de gardă lângă pista plină de avionete, au decolat aproape în zori, ca să vadă soarele

răsărind peste munți. Teresa și-l amintea pe Blond lângă ea în cabina avionetei Cessna, cu razele de lumină reflectându-se în lentilele verzi ale ochelarilor lui de soare, cu mâinile pe manetele de comandă, duduitul motorului, efigia sfântului Malverde atârnată de tabloul de bord – *Dios vendiga mi camino y permita mi regreso* – și Sierra Madre în culoarea sidefului, cu scânteieri aurii în apa râurilor și a lagunelor, câmpiile cu petecele lor verzi de marijuana, întinderea fertilă și, în depărtare, marea. În dimineața aceea, văzută de sus cu ochii larg deschiși de surpriză, lumea îi păruse Teresei curată și frumoasă.

La asta se gândea acum, într-o cameră din hotelul Jerez, pe întuneric, doar cu lumina exterioară din grădină și de la piscină conturând perdelele de la fereastră. Teo Aljarafe nu mai era acolo, iar vocea lui José Alfredo se auzea la mica instalație stereo situată lângă televizor și video. Mă aflu într-un colț de cârciumioară, spunea. Ascult un cântecel cerut de mine. Blondul îi spusese că José Alfredo Jiménez murise beat, compunându-și ultimele cântece prin cârciumi, cu textele notate de prieteni, fiindcă nu mai era în stare nici să scrie. *Amintirea ta și cu mine* se numea acela. Și, după toate aparențele, era dintre ultimele.

Se întâmplase ceea ce trebuia să se întâmple. Teo sosise după-amiază pentru semnarea actelor legate de crama Fernández de Soto. Apoi au băut un pahar pentru a sărbători evenimentul. Unul și apoi mai multe. S-au plimbat toți trei, Teresa, Pati și cu el, prin partea veche a orașului, cu vechi palate și biserici, străzi pline de taverne și de baruri. Și, la tejgheaua unuia dintre ele, când Teo s-a aplecat să-i aprindă țigara pe care tocmai și-o dusese la gură, Teresa a simțit privirea bărbatului. De câtă vreme, își spuse ea dintr-odată. De câtă vreme n-am mai… Îi plăceau profilul lui de acvilă spaniolă, mâinile brune și sigure, acel zâmbet lipsit de subînțelesuri și de angajamente. Și Pati zâmbea, deși într-un fel diferit, ca de departe. Resemnată. Fatalistă. Și chiar când își apropia fața de mâinile bărbatului,

care proteja flacăra în căușul palmei, o auzi pe Pati spunând: trebuie să plec, ia te uită, tocmai mi-am amintit de ceva urgent. Ne vedem mai târziu. Teresa se întorsese să spună nu, așteaptă, merg cu tine, nu mă lăsa aici; însă cealaltă se îndepărta deja fără să se uite înapoi, cu poșeta pe umăr, astfel încât Teresa a rămas uitându-se la ea cum pleacă, în timp ce simțea ochii lui Teo. În clipa aceea s-a întrebat dacă Pati și cu el nu se înțeleseseră dinainte. Ce și-or fi spus? Ce aveau să-și spună mai apoi? Nu, se gândi ea ca o șfichiuire. Nici pomeneală. Nu trebuie amestecate băuturile. Nu-mi pot permite un anume soi de lux. Plec și eu. Însă ceva din talia ei și din pântecele ei o obliga să rămână: un impuls dens și puternic, compus din oboseală, din singurătate, din așteptare, din lenevie. Voia să se odihnească. Să simtă pielea unui bărbat, niște degete pe trupul ei, o gură apăsând-o pe a ei. Să piardă inițiativa pentru o clipă și să se abandoneze în mâinile cuiva care să acționeze pentru ea. Care să gândească în locul ei. Atunci își aminti de jumătatea de fotografie pe care o purta în portofel, în geantă. Fata cu ochi mari, cu un braț masculin peste umeri, străină de toate, contemplând o lume ce părea văzută din cabina unei Cessna într-o dimineață de sidef. Se întoarse în cele din urmă, încet, înadins. Și, în timp ce se întorcea, se gândea afurisiții de bărbați parșivi. Totdeauna sunt gata și rareori își pun problemele astea. Era absolut sigură că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei doi, sau poate amândoi, aveau să plătească pentru ceea ce era pe punctul de-a se întâmpla.

Iat-o acum, singură. Ascultându-l pe José Alfredo. Totul se întâmplase într-un fel previzibil și liniștit, fără cuvinte în plus și fără gesturi inutile. La fel de aseptic precum zâmbetul unui Teo experimentat, abil și atent. Satisfăcător în mai multe sensuri. Și, dintr-odată, spre finalul mai multelor finaluri spre care el o condusese, mintea nepărtinitoare a Teresei se pomeni din nou privind-o – privindu-se – ca și alte dăți, goală, săturată în sfârșit, cu părul răvășit peste față, senină după agitație, dorință

și plăcere, știind că posedarea de către alții, dăruirea către ei, se sfârșise la stânca lui León. Și se pomeni gândindu-se la Pati, la înfiorarea ei când o sărutase pe gură în celula din închisoare, la felul în care îi privea în timp ce Teo îi aprindea țigara la tejgheaua din bar. Și își spuse că, poate, chiar asta urmărea Pati. Să o împingă spre ea însăși. Spre imaginea din oglinzi care avea acea privire lucidă, care nu se înșela niciodată.

După ce Teo a plecat, ea a intrat sub duș, cu apa foarte fierbinte și cu aburii voalând oglinda din baie, și și-a frecat pielea cu săpun, lent, minuțios, după care s-a îmbrăcat și a ieșit pe stradă ca să se plimbe de una singură. A umblat fără țintă până când, pe o stradă îngustă, cu ferestre zăbrelite, a auzit, cu surprindere, un cântec mexican. Viața mea să se sfârșească lângă un pahar cu vin. Și nu-i posibil, își spuse. Nu se poate să se întâmple așa ceva acum, aici. Așa încât și-a ridicat privirea și a văzut inscripția de pe ușă: El Mariachi. Restaurant mexican. Atunci a râs aproape cu glas tare, fiindcă a înțeles că viața și destinul împletesc jocuri subtile, care uneori se dovedesc a fi evidente. Asta e. A împins ușa batantă și a intrat într-un restaurant autentic, cu sticle de tequila în spatele tejghelei și cu un ospătar tânăr și rotofei care-i servea cu beri Corona și Pacífico pe oamenii aflați acolo, și punea la combină CD-uri cu José Alfredo. A cerut un Pacífico numai ca să-i atingă eticheta galbenă și a dus sticla la buze, o guriță ca să se delecteze cu gustul care îi aducea atâtea amintiri, iar apoi a cerut o Herradura Reposado care i-a fost servită în autenticul ei *caballito* din sticlă, lung și îngust. Acum José Alfredo spunea de ce-ai venit la mine să cauți îndurare, când știi că-n viața asta cuvântu-l scriu acuma la ultima-mi cântare. În acea clipă, Teresa simți o fericire intensă, atât de puternică, încât se sperie. Și îi mai ceru o tequila, și apoi încă una ospătarului care îi recunoscuse accentul și zâmbea amabil. Când stăteam prin cârciumioare, începu alt cântec, nu știam de nici un dor. Scoase un pumn de bancnote din

poșetă și îi spuse ospătarului să-i dea o sticlă nedesfăcută și că, de asemenea, îi cumpăra melodiile acelea pe care tocmai le asculta. Nu vi le pot vinde, a spus tânărul surprins. Atunci ea scoase mai mulți bani și îi umplu tejgheaua ospătarului înmărmurit, care până la urmă i-a dat, odată cu sticla, cele două CD-uri duble cu José Alfredo, *Las 100 Clásicas* se numeau, patru discuri cu o sută de cântece. Pot cumpăra orice, se gândi ea absurd – sau nu chiar atât de absurd, la urma urmei – când ieși din cârciumă cu prada, fără să-i pese că o vede lumea cu o sticlă în mână. Merse până la stația de taxiuri – simțea cum pământul i se mișcă ciudat sub picioare – și se întoarse la camera de la hotel.

Și acolo continuă, cu sticla golită aproape pe jumătate, să acompanieze cuvintele din cântec cu ale sale proprii. Ascult un cântecel cerut de mine. Când tocmai mi se toarnă-a mea tequila. Și gândul mi se-ndreaptă către tine. Felinarele din grădină și de la piscină lăsau camera în penumbră, luminând cearșafurile răscolite, mâinile Teresei, care fuma țigări garnisite cu hașiș, și acel du-te-vino la paharul și la sticla aflate pe noptieră. Cine-n viață nu trăiește gustu-amar lăsat și sila de-un amor nenorocit. Cine-n crâșmă nu sosește, cerând iute o tequila și cu cântecul iubit. Și mă întreb ce sunt eu acuma, își spunea ea în timp ce-și mișca buzele în tăcere. Care-i treaba, fetișcano? Mă întreb cum mă văd ceilalți și să dea Domnul să mă vadă de foarte departe. Cum era aia? Nevoie de un bărbat. Haida-dé! Să te îndrăgostești. De-acum, gata. Liberă, poate că acesta era cuvântul potrivit, cu toate că suna grandilocvent, excesiv. Acum nici măcar nu mai mergea la biserică. Se uită în sus, spre tavanul întunecat, și nu văzu nimic. Deja îmi toarnă ultimul pahar, spunea în clipa aceea José Alfredo, și o spunea și ea. Ei bine, nu. Acum nu le mai cer decât să mai cânte încă o dată *Cea care-a plecat*.

Se înfioră din nou. Pe cearșafuri, lângă ea, se afla fotografia ruptă. Era tare frig în libertate.

11
Eu nu știu să ucid, dar o să-nvăț

Cartierul Gărzii Civile din Galapagar se găsește în afara satului, situat în apropiere de El Escorial: cu căsuțe adosate, pentru familiile gardienilor, și o clădire mai mare pentru comandament, având drept fundal peisajul înzăpezit și cenușiu al munților. Exact – paradoxuri de-ale vieții – în spatele unor case prefabricate, plăcute la vedere, care adăposteau o comunitate țigănească și cu care menține o vecinătate ce dezminte vechile locuri comune din baladele lui García Lorca, cu Heredia, Camborio și patrule cu tricornuri lăcuite. După ce m-am identificat la poartă, am lăsat mașina în parcarea păzită; iar o gardiană înaltă, blondă – în uniforma ei, era verde până la banda care îi ținea părul strâns într-o coadă sub șapca specifică –, m-a condus până la biroul căpitanului Víctor Castro: o cameră mică, cu un calculator pe masă și un drapel spaniol pe perete, lângă care erau atârnate, ca podoabe sau ca trofee, un vechi Mauser Coruña din anul '45 și o pușcă de asalt Kalașnikov. AKM.

– Nu vă pot oferi decât o cafea groaznică, îmi spuse.

Am acceptat cafeaua, pe care el însuși a adus-o de la automatul de pe coridor, amestecând poșirca cu o linguriță de plastic. Într-adevăr, era mizerabilă. Cât despre căpitanul Castro, s-a dovedit a fi unul dintre acei bărbați pe care îi poți simpatiza

de la prima ochire: serios, cu gesturi adecvate, impecabil cu vestonul său verde și cu părul său cenușiu tuns periuță, cu mustață alatristescă[1], ce începea și ea să încărunțească, cu privirea la fel de directă și de sinceră ca și strângerea de mână pe care mi-o acordase atunci când m-a întâmpinat. Avea fața unui om de onoare; și poate că, printre altele, asta i-a determinat pe superiorii lui să-i încredințeze, cu ceva timp în urmă, șefia grupului Delta *4*, pe Costa del Sol. După informațiile mele, onoarea căpitanului Castro s-a dovedit a fi, în ultimă instanță, incomodă chiar pentru propria lui calitate de comandant. Așa se explica, probabil, faptul că eu îl vizitam acum într-un sat pierdut din munții Madridului, într-un comandament cu treizeci de gardieni, a cărui șefie corespundea unui grad militar mai mic decât al lui, și că fusesem nevoit să întreprind oarece eforturi – influențe, vechi prieteni – pentru ca Direcția Generală a Gărzii Civile să autorizeze acest interviu. Așa cum a sugerat mai târziu, filosofic, însuși căpitanul Castro în timp ce mă conducea politicos spre mașină, alde Pepito Grillo n-a făcut – n-am făcut, spusese el cu un zâmbet stoic – niciodată carieră pe nicăieri.

Acum vorbeam despre această carieră, el așezat la masa din micul său birou, cu opt benzi multicolore de distincții cusute în partea stângă a vestonului, iar eu cu cafeaua mea. Sau, ca să fim exacți, vorbeam despre când s-a ocupat pentru prima oară de Teresa Mendoza, pornind de la o investigare a asasinării unui gardian din comandamentul din Manilva, sergentul Iván Velasco, pe care l-a descris – căpitanul era foarte grijuliu în a-și alege cuvintele – ca pe un agent de o onestitate îndoielnică; în vreme ce alții pe care îi consultasem în prealabil asupra acestui personaj – printre ei, fostul polițist Nino Juárez – îl definiseră ca fiind un nemernic desăvârșit.

[1] Autorul face trimitere la un personaj al unei serii din cărțile sale, căpitanul Alatriste (n.tr.)

– Pe Velasco l-au omorât într-un fel suspect, explică. Așa încât am avut ceva de lucru. Câteva coincidențe cu anumite episoade de contrabandă, printre ele și evenimentul de la Punta Castor și moartea lui Santiago Fisterra, ne-au făcut să-l punem în legătură cu ieșirea din închisoare a Teresei Mendoza. Deși nu s-a putut dovedi nimic, asta m-a dus până la ea și, cu timpul, am sfârșit prin a mă specializa pe Mexicană: supraveghere, înregistrări video, telefoane urmărite prin ordin judecătoresc… Știți dumneavoastră – mă privea considerând de la sine înțeles că știam. Treaba mea nu era să urmăresc traficul de droguri, ci să investighez mediul ei. Oamenii pe care Mexicana îi cumpăra și îi corupea, și care cu timpul au devenit mulți. Asta includea bancheri, judecători și politicieni. Chiar și oameni din mediul meu: polițiști de frontieră, gardieni și polițiști.

Cuvântul polițiști m-a făcut să încuviințez, interesat. Supravegherea supraveghetorului.

– Care a fost relația Teresei Mendoza cu comisarul Nino Juárez? l-am întrebat.

A șovăit o clipă și părea că socotește valoarea sau valabilitatea oricărui lucru pe care urma să-l spună. Apoi a făcut un gest ambiguu.

– Nu am să vă spun prea multe lucruri pe care ziarele să nu le fi publicat la vremea lor… Mexicana a izbutit să se infiltreze inclusiv în DOCS. Juárez a sfârșit prin a lucra pentru ea, ca atâția alții.

Am pus păhărelul de plastic pe masă și am rămas așa, puțin aplecat în față.

– Pe dumneavoastră nu a încercat să vă cumpere niciodată?

Tăcerea căpitanului Castro deveni stingheritoare. Se uita la pahar, inexpresiv. Pentru o clipă, m-am temut că interviul se terminase. A fost o plăcere, domnul meu. Adio și la revedere.

– Eu înțeleg lucrurile, știți? a spus el în cele din urmă… Înțeleg, deși nu disculp, dacă cineva care câștigă un salariu mic vede o ocazie când i se spune: ascultă, mâine, când o să te afli în cutare loc, în loc să te uiți încolo, uită-te în partea cealaltă. Și, în schimb, întinde mâna și obține un teanc de bancnote. E firesc. Oameni suntem. Cu toții vrem să trăim mai bine decât trăim… Numai că unii au limite, iar alții nu.

Rămase iar tăcut și își ridică ochii. Înclin să mă îndoiesc de inocența oamenilor, însă de privirea aceea nu m-am îndoit. Deși, în fond, nu se știe niciodată. În orice caz, mi se vorbise în prealabil despre căpitanul Víctor Castro, numărul trei în promoția lui, șapte ani la Intxaurrondo, unul de detașare voluntară în Bosnia, medalie de merit polițienesc cu panglică roșie.

– Firește că au încercat să mă cumpere, spuse el. N-a fost nici prima, nici ultima oară – acum își permitea un zâmbet ușor, aproape tolerant. Chiar și în satul ăsta se mai încearcă din când în când, la altă scară. O șuncă de Crăciun de la un constructor, o invitație de la un consilier… Sunt convins că fiecare om are un preț. Poate că al meu era prea ridicat. Nu știu. Cert este că pe mine nu m-au cumpărat.

– De asta vă aflați aici?

– E un post bun – mă privea impasibil. Liniștit. Nu mă plâng.

– E adevărat, cum se spune, că Teresa Mendoza a ajuns să aibă contacte în Direcția Generală a Gărzii Civile?

– Asta ar trebui să întrebați la Direcția Generală.

– Și e adevărat că dumneavoastră ați lucrat cu judecătorul Martínez Pardo într-o investigație care a fost blocată de Ministerul de Justiție?

– Vă spun același lucru. Întrebați la Ministerul de Justiție.

Am încuviințat, acceptându-i regulile. Dintr-un motiv sau altul, cafeaua aceea extrem de proastă din paharul de plastic îmi accentua simpatia față de el. Mi-am amintit de fostul comisar

Nino Juárez, care, la masa din casa Lucio, își savura paharul de Viña Pedrosa din '96. Cum spusese interlocutorul meu cu o clipă în urmă? Da. Oameni suntem.

– Să vorbim despre Mexicană, am spus.

În același timp, am scos din buzunar o copie după fotografia luată din elicopterul poliției de frontieră și am așezat-o pe masă: Teresa Mendoza luminată în plină noapte, în mijlocul unui nor de apă pulverizată pe care lumina o făcea să scânteieze în jurul ei, cu fața și cu părul ude, cu mâinile rezemate de umerii pilotului șalupei. Alergând cu cincizeci de noduri spre stânca lui León și spre destinul lor.

– Cunosc fotografia asta, spuse căpitanul Castro, însă o privi un răstimp, gânditor, înainte de a o împinge din nou spre mine.

– A fost foarte isteață și foarte rapidă, adăugă după o clipă. Ascensiunea ei în mediul acela atât de periculos a fost o surpriză pentru toată lumea. Și-a asumat riscuri și a avut noroc… De la femeia asta care-și însoțea iubitul pe șalupă și până la cea pe care am cunoscut-o eu e cale lungă. Dumneavoastră ați văzut reportajele din presă, presupun. Fotografiile din *¡Hola!* și celelalte. S-a rafinat mult, a dobândit anumite maniere și o anumită cultură. Și a devenit puternică. O legendă, se spune. Regina Sudului. Ziariștii au poreclit-o așa… Pentru noi, a fost întotdeauna Mexicana.

– A ucis?

– Păi sigur că a ucis. Sau au făcut-o alții în locul ei. În afacerea asta, omorul face parte din meserie. Dar fiți atent ce șireată. Nimeni n-a putut dovedi nimic. Nici un omor, nici un trafic. Zero absolut. Până și Agenția de Impozite a umblat după ea, în încercarea de a o prinde cu mâța-n sac pe linia asta. Dar nimic… Bănuiesc că i-a cumpărat pe cei care o investigau.

Mi s-a părut că deslușesc o nuanță de amărăciune în cuvintele lui. L-am privit, curios, dar s-a lăsat pe spate în scaun. Să n-o

luăm în direcția asta, spunea gestul său. Ar însemna să ne îndepărtăm de la subiect și de la competențele mele.

– Cum a ajuns atât de repede și atât de sus?

– V-am mai spus că era isteață și că a avut noroc. A ajuns tocmai atunci când mafiile columbiene căutau rute alternative în Europa. În plus, a fost o inovatoare… Dacă marocanii sunt acum stăpâni pe traficul de pe ambele părți ale Strâmtorii, asta se întâmplă mulțumită ei. A început să se bazeze mai mult pe oamenii aceia decât pe traficanții gibraltarieni sau spanioli și a transformat o activitate dezordonată, aproape artizanală, într-o întreprindere eficientă. A schimbat până și aspectul angajaților ei. Îi punea să se îmbrace îngrijit, fără lanțuri groase de aur și fără haine de țopârlan: costume simple, mașini discrete, apartamente în loc de case luxoase, taxiuri pentru deplasarea la întâlnirile de lucru… Și astfel, pe lângă hașișul marocan, a fost cea care a instalat rețelele cocainei spre Mediterana orientală, înlocuind celelalte mafii și pe galicienii care intenționau să se stabilească acolo. După câte am aflat noi, niciodată nu a manevrat vreo încărcătură personală. Însă aproape toată lumea depindea de ea.

Cheia, continuă să-mi spună căpitanul Castro, consta în faptul că Mexicana și-a folosit experiența tehnică în utilizarea bărcilor de tip *planeadora* pentru operațiunile la scară mare. Șalupele tradiționale erau Phantomurile, cu coca rigidă și cu autonomie limitată, care tind să se avarieze pe o mare neprielnică; iar ea a fost prima care a înțeles că o semirigidă suportă mai bine vremea rea, fiindcă suferă mai puțin. Așa încât a organizat o flotilă de Zodiacuri, numite cauciucuri în argoul din Strâmtoare: bărci pneumatice care, în ultimii ani, au ajuns până la cincisprezece metri lungime, uneori cu trei motoare, al treilea fiind nu pentru a alerga mai tare – viteza-limită era în continuare în jur de cincizeci de noduri –, ci pentru a menține puterea. Dimensiunea

mai mare le permitea, în plus, să poarte rezerve de combustibil. O mai mare autonomie și mai multă încărcătură la bord. Astfel a putut să lucreze, pe o mare prielnică sau neprielnică, în locuri aflate departe de Strâmtoare: gura râului Guadalquivir, Huelva și coastele pustii din Almería. Uneori ajungea până la Murcia și la Alicante, recurgând la vase de pescuit sau la iahturi particulare care serveau ca baze de alimentare ce permiteau să se facă plinul în largul mării. A pus pe picioare operațiuni cu vapoare care veneau direct din America de Sud și a utilizat conexiunea marocană, intrarea cocainei prin Agadir și prin Casablanca, pentru a organiza transporturi aeriene de pe niște piste ascunse în munții Rif până la niște mici aeroporturi spaniole care nici măcar nu figurau pe hărți. De asemenea, a introdus moda așa-numitelor bombardamente: pachete de douăzeci și cinci de kilograme de hașiș sau de coca învelite în fibră de sticlă și prevăzute cu plutitoare, care se aruncau în mare și erau recuperate de șalupe sau de bărcile de pescuit. Nici unul dintre toate aceste lucruri, mi-a explicat căpitanul Castro, nu-l mai făcuse cineva vreodată în Spania. Piloții Teresei Mendoza, recrutați dintre cei care zburau în avionete de fumigație, puteau ateriza și decola pe șosele de pământ și pe piste de două sute de metri. Zburau jos, la lumina lunii, printre munți și la mică înălțime deasupra mării, profitând că radarele marocane erau aproape inexistente și că sistemul spaniol de detecție aeriană avea, sau are – căpitanul făcu un cerc enorm cu mâinile –, niște găuri așa de mari. Fără să se poată exclude eventualitatea ca cineva, uns cum se cuvine, să fi închis ochii din când în când, atunci când un ecou suspect apărea pe ecran.

– Am avut o confirmare pentru toate acestea mai târziu, când o avionetă Cessna Skymaster s-a prăbușit în apropiere de Tabernas, în Almería, încărcată cu două sute de kilograme de cocaină. Pilotul, un polonez, a fost găsit mort.

Știam că e mâna Mexicanei; însă nimeni n-a putut dovedi niciodată această conexiune. Și nici vreo alta.

Se opri în fața vitrinei librăriei Alameda. În ultima vreme cumpăra multe cărți. Avea în casă din ce în ce mai multe, aliniate pe rafturi sau puse în fel și chip pe mobile. Citea noaptea până târziu, ori ziua, așezată pe terasele din fața mării. Unele erau despre Mexic. În librăria aceea din Málaga găsise mai mulți autori din țara ei: romane polițiste de Paco Ignacio Taibo II, o carte de povestiri de Ricardo Garibay, o *Istorie a cuceririi Noi Spanii* scrisă de un anume Bernal Díaz del Castillo, care fusese cu Cortés și cu Malinche, și un volum din operele complete ale lui Octavio Paz – înainte nu mai auzise de acest domn Paz, însă, după toate aparențele, era important acolo –, intitulat *Peregrinul în patria sa*. O citi pe toată, încet, cu dificultate, sărind multe pagini pe care nu le înțelegea. Cert era însă că îi rămăseseră în minte multe lucruri: o urmă de ceva nou care o făcu să reflecteze asupra țării sale – poporul acela orgolios, violent, atât de bun și de nefericit în același timp, mereu departe de Dumnezeu și atât de aproape de parșivii de *gringos* – și asupra ei înseși. Erau cărți care o sileau să se gândească la lucruri la care nu se mai gândise niciodată. În plus, citea ziare și încerca să vadă jurnalele de știri de la televizor. Asta și telenovelele difuzate după-amiaza; deși acum dedica mai mult timp cititului decât altor lucruri. Avantajul cărților, așa cum descoperise pe când se afla la El Puerto de Santa María, era că puteai să-ți însușești viețile, poveștile și reflecțiile pe care le conțineau și niciodată nu mai erai aceeași, atunci când le deschideai pentru prima dată și când le terminai. Persoane foarte inteligente scriseseră unele dintre acele pagini; iar dacă erai în stare să citești cu smerenie, cu răbdare și cu pofta de a învăța, nu te dezamăgeau niciodată. Până și lucrurile pe care nu le înțelegeai rămâneau acolo, într-un colțișor de minte;

pregătite pentru ca viitorul să le dea un sens, preschimbându-le în lucruri frumoase sau utile. În acest fel, *Contele de Monte Cristo* și *Pedro Páramo*, cărți care, din motive diferite, continuau să fie favoritele ei – le citise, o dată și încă o dată, până când pierduse socoteala –, reprezentau deja trasee familiare, pe care ajungea să le stăpânească aproape în întregime. Cartea lui Juan Rulfo fusese o provocare de la început, iar acum era un prilej de satisfacție să-i întoarcă paginile și să înțeleagă: *Am vrut să mă întorc fiindcă m-am gândit că, întorcându-mă, aș putea găsi căldura pe care tocmai o lăsasem; însă mi-am dat seama la puțină vreme că frigul ieșea din mine, din propriul meu sânge…* Descoperise fascinată, înfiorată de plăcere și de teamă, că toate cărțile din lume vorbeau despre ea.

Iar acum se uita în vitrină, căutând o copertă care să-i atragă atenția. În fața cărților necunoscute obișnuia să se orienteze după coperte și după titluri. Era una scrisă de o femeie pe nume Nina Berberova, pe care o citise pentru portretul de pe prima copertă, al unei tinere care cânta la pian; iar povestea a atras-o atât de mult, încât a încercat să găsească și alte titluri ale aceleiași autoare. Cum era vorba de o rusoaică, i-a dăruit cartea – *Acompaniatoarea* se numea – lui Oleg Iasikov, care nu citea nimic din ce nu apărea în presa sportivă ori nu avea legătură cu vremea țarului. Tare drăcoasă, pianista asta, comentase gangsterul câteva zile mai târziu. Ceea ce dovedea că măcar răsfoise cartea.

Era o dimineață tristă, cam rece pentru Málaga. Plouase și o ceață ușoară plutea în oraș și în port, colorând în cenușiu copacii din Alameda. Teresa se uita la un roman din vitrină care se numea *Maestrul și Margareta*. Coperta nu era cine știe ce atrăgătoare, însă numele autorului suna a rus și asta o făcu să zâmbească, gândindu-se la Iasikov și la fața pe care avea s-o facă atunci când îi va aduce cartea. Tocmai se pregătea să intre

ca s-o cumpere când se văzu reflectată într-o oglindă publicitară de lângă vitrină: părul strâns în coadă, cercei de argint, fără machiaj, o elegantă haină trei sferturi din piele neagră peste blugi și cizmele din piele maro. În spatele ei se derula traficul slab spre podul Tetuán și puțină lume trecea pe trotuar. Dintr-odată, totul îngheță înlăuntrul ei, ca și când inima și mintea i-ar fi rămas suspendate. Simți înainte să poată raționa. Chiar înainte să poată interpreta ceva. Însă era ceva inechivoc, vechi și cunoscut: Situația. Văzuse ceva, se gândi ea în pripă, fără să se întoarcă, nemișcată în fața oglinzii care îi permitea să privească peste umăr. Înfricoșată. Ceva ce nu se potrivea cu peisajul și pe care nu-l putea identifica. Într-o bună zi – își aminti cuvintele Blondului Dávila – cineva se va apropia de tine. Cineva pe care poate că-l cunoști. Scrută atentă câmpul vizual pe care i-l oferea oglinda și atunci sesiză prezența celor doi bărbați care treceau strada dinspre promenada centrală Alameda, fără grabă, strecurându-se printre automobile. În amândoi presimțea ceva familiar, însă de asta își dădu seama câteva secunde mai târziu. Mai înainte, îi atrăsese atenția un amănunt: deși era frig, cei doi își țineau jachetele împăturite, pe brațul drept. Atunci simți o spaimă oarbă, irațională, străveche, pe care crezuse că n-avea s-o mai simtă niciodată în viață. Și abia când intră precipitat în librărie și era pe punctul de a-l întreba pe vânzător dacă nu exista vreo ieșire prin spate se dumiri că tocmai îi recunoscuse pe Fierros Motanul și pe Potemkin Gálvez.

Fugi din nou. De fapt, o făcuse mereu, de când sunase telefonul în Culiacán. O fugă tot înainte, fără adresă, care o purta spre persoane și spre locuri neprevăzute. De cum ieși pe ușa din dos, cu mușchii crispați în așteptarea unui foc de armă, alergă pe strada Panaderos, fără să-i pese că se uita lumea la ea, trecu pe lângă piață – iarăși amintirea acelei prime fugi – și, de acolo, continuă să meargă repede până ajunse în strada Nueva. Inima

îi mergea la șase mii opt sute de turații pe minut, ca și când ar fi avut înăuntru un căpățânos trucat. Taca-taca-tac. Taca-taca-tac. Din când în când se întorcea să se uite în urmă, sperând că cei doi pistolari continuau s-o aștepte în librărie. Slăbi pasul când simți că era cât pe ce să alunece pe caldarâmul ud. Mai senină, raționând. O s-o încurci, spuse. Așa că ia-o cu calm. Nu te speria și gândește. Nu la ce fac ăia doi indivizi pe-aici, ci la cum să te descotorosești de ei. Cum să te pui în siguranță. Motivele vei avea timp să le cântărești mai târziu, în caz că rămâi în viață.

Imposibil să apeleze la poliție sau să se-ntoarcă la Cherokee-ul cu scaune din piele – acea ancestrală preferință sinaloeză pentru mașinile de teren – pe care îl parcase în subterana din Plaza de la Marina. Gândește, își spuse din nou. Gândește sau poți să mori chiar acum. Se uită în jur, neajutorată. Era în Plaza de la Constitución, la câțiva pași de hotelul Larios. Uneori, ea și Pati luau câte o gustare la barul de la primul etaj când mergeau la cumpărături, un loc plăcut, de unde se putea vedea – supraveghea, în acest caz – o bună bucată din stradă. Hotelul, firește. Haide! Scoase telefonul din poșetă în timp ce intra pe ușă și urca scările. Bip, bip, bip. Era o problemă pe care nu i-o putea rezolva decât Oleg Iasikov.

Îi veni greu să ațipească în acea noapte. Tresărea prin somnul agitat și nu o dată auzi, alarmată, un glas care gemea în întuneric, descoperind în cele din urmă că era al ei. Imaginile trecutului și ale prezentului i se amestecau în minte: zâmbetul lui Fierros Motanul, senzația de arsură dintre coapse, pocnetele unui Colt Double Eagle, fuga pe jumătate dezbrăcată printre arbuștii care îi zdreleau picioarele. Parcă fusese ieri, parcă era chiar acum. De cel puțin trei ori auzi loviturile pe care unul dintre bodyguarzii lui Iasikov le dădeau în ușa dormitorului. Spuneți-mi dacă sunteți bine, doamnă. Dacă aveți nevoie de ceva. Înainte de a se lumina de ziuă, se îmbrăcă și ieși în salonaș. Unul dintre oameni

dormea pe sofa, iar celălalt își înălță privirea dintr-o revistă înainte de a se ridica în picioare, încet. O cafea, doamnă? Un pahar de ceva? Teresa refuză din cap și se duse să se așeze lângă fereastra care dădea spre portul Estepona. Iasikov îi pusese la dispoziție apartamentul. Rămâi cât vrei, spusese el. Și evită să te duci pe la tine pe-acasă înainte ca totul să fie din nou în ordine. Cele două gărzi de corp erau de vârstă mijlocie, bărbați corpolenți și liniștiți. Unul cu accent rusesc, iar celălalt fără nici un fel de accent, fiindcă nu deschidea gura niciodată. Amândoi fără identitate. *Vikili*, îi numea Iasikov. Soldați. Niște bărbați tăcuți, care se mișcau încet și se uitau în toate părțile cu un ochi profesionist. Nu se dezlipeau de lângă ea de când sosiseră la barul hotelului, fără să atragă atenția, unul dintre ei cu o geantă sport atârnată pe umăr, și o însoțiseră – cel care vorbea o rugase mai înainte, în șoaptă, să-i ofere amănunte despre pistolari – până la un Mercedes cu geamurile fumurii, care aștepta la ieșire. Acum, geanta sport stătea deschisă pe o masă, iar înăuntru strălucea ușor brunajul unui pistol-mitralieră Skorpion.

Cu Iasikov se întâlni în dimineața următoare. O să încercăm să rezolvăm problema, spuse rusul. Între timp, încearcă să nu te plimbi prea mult. Și acum ar fi bine să-mi explici ce naiba se-ntâmplă. Da. Ce socoteli ai lăsat în urmă. Vreau să te ajut, dar nu să-mi fac dușmani pe degeaba și nici să mă amestec în treburile unora care ar putea fi în legătură cu mine pentru alte afaceri. Asta, *niet*. Dacă e vorba de mexicani, nu-mi pasă, fiindcă acolo n-am pierdut nimic. Nu. Dar dacă sunt columbieni, am nevoie să fiu în relații bune. Da. Sunt mexicani, confirmă Teresa. Din Culiacán, Sinaloa. Țara mea afurisită. Atunci nu-mi pasă, fu răspunsul lui Iasikov. Te pot ajuta. Astfel încât Teresa aprinse o țigară, iar apoi încă una și încă una și, într-un răstimp îndelungat, își puse interlocutorul la curent cu acea etapă din viața ei pe care, pentru o vreme, o crezuse încheiată pentru

totdeauna: *Batman* Güemes, don Epifanio Vargas, șmecheriile Blondului Dávila, moartea lui, fuga din Culiacán, Melilla și Algeciras. Coincide cu zvonurile pe care le-am auzit, conchise celălalt când ea termină de vorbit. În afară de tine, niciodată n-am văzut mexicani pe aici. Nu. Avântul afacerilor tale i-o fi împrospătat cuiva memoria.

Au hotărât că Teresa va continua să ducă o viață normală – nu pot să stau închisă, spusese ea, am stat deja destul la El Puerto –, însă luând măsuri de precauție, și cu cei doi *vikili* ai lui Iasikov alături de ea, și la umbră, și la soare. Ar trebui să porți și o armă, îi sugeră rusul. Însă ea n-a vrut. Lasă vrăjeala, spuse. Omule. Sunt curată și așa vreau să rămân. O deținere ilegală ar fi de-ajuns ca să mă pună din nou s-o încasez în închisoare. Și, după ce s-a gândit un moment, celălalt a fost de acord. Atunci ai grijă de tine, conchise el. Mă ocup eu.

Teresa a făcut întocmai. În săptămâna următoare, a trăit cu gărzile de corp suflându-i în ceafă, evitând să se lase văzută prea mult. Tot timpul s-a ținut departe de casa ei – un apartament de lux din Puerto Banús pe care, la acea vreme, se gândea deja să-l înlocuiască cu o casă lângă mare, în Guadalmina Baja –, iar Pati a fost cea care a umblat dintr-o parte în alta cu haine, cu cărți și cu toate cele necesare. Bodyguarzi ca-n filme, spunea ea. Seamănă cu *L.A. Confidential*. Își petrecea mult timp alături de ea, stând de vorbă sau uitându-se la televizor, cu măsuța din salon pudrată cu alb, în fața privirii inexpresive a celor doi oameni ai lui Iasikov. După o săptămână, Pati le-a spus Crăciun fericit – era la jumătatea lui martie – și a pus pe masă, lângă geanta cu Skorpionul, două teancuri groase de bani. O atenție, zisese ea. Ca să vă cumpărați ceva. Pentru cât de bine o păziți pe prietena mea. Suntem deja plătiți, a zis cel care vorbea cu accent, după ce s-a uitat întâi la bani și apoi la tovarășul lui. Iar Teresa se gândi că fie Iasikov își plătea oamenii foarte bine,

fie aceștia îl respectau mult pe rus. Poate amândouă. Niciodată n-a reușit să afle cum se numeau. Când se referea la ei, Pati le spunea întotdeauna Pixie și Dixie.

Nătăfleții ăia doi sunt localizați, informă Iasikov. Tocmai m-a sunat un coleg care îmi datorează niște servicii. Așa că te voi ține la curent. I-o spusese prin telefon în ajunul întrunirii cu italienii, fără să-i dea o importanță deosebită, în cursul unei convorbiri despre alte subiecte. Teresa era cu oamenii ei, planificând să achiziționeze opt șalupe pneumatice de nouă metri lungime, care urmau să fie depozitate pe o navă industrială din Estepona până când aveau să fie lansate la apă. Când închise telefonul, își aprinse o țigară pentru a câștiga timp, întrebându-se cum avea să soluționeze problema prietenul ei rus. Pati se uita la ea. Uneori, constată ea iritată, asta parcă mi-ar ghici gândurile. În afară de Pati – Teo Aljarafe era în Caraibe, iar Eddie Álvarez, care fusese surghiunit la treburi administrative, se ocupa de hârțogăraia bancară în Gibraltar –, mai erau de față doi noi consilieri de la Transer Naga: Farid Lataquia și doctorul Ramos. Lataquia era un maronit libanez, proprietar al unei firme de import, paravan pentru adevărata sa activitate, aceea de a face rost de lucruri. Mic, simpatic, nervos, cu părul rărit în creștetul capului și cu o mustață stufoasă, făcuse ceva bani din traficul de arme în timpul războiului din Liban – era căsătorit cu o Gemayel –, iar acum trăia în Marbella. Dacă i se ofereau mijloace suficiente, era capabil să obțină orice. Mulțumită lui, Transer Naga dispunea de o rută fiabilă pentru cocaină: vechi nave de pescuit din Huelva, iahturi private sau cargouri hodorogite de tonaj mic care, înainte de a încărca sare la Torrevieja, primeau în largul mării drogurile care intrau în Maroc prin Atlantic, iar în caz de nevoie funcționau ca baze de alimentare pentru șalupele care operau pe coasta orientală andaluză. Cât despre doctorul Ramos, acesta fusese medic în marina comercială, iar acum

era tacticianul organizației: planifica operațiunile, punctele de îmbarcare și de predare, manevrele de diversiune, camuflajul. În vârstă de vreo cincizeci de ani, cu părul cenușiu, înalt și foarte slab, cu o înfățișare neglijentă, purta întotdeauna jachete vechi tricotate, cămăși din flanel și pantaloni boțiți. Fuma pipe cu găvane înnegrite de foc, pe care le umplea tacticos – se dovedea a fi omul cel mai liniștit din lume – cu un tutun englezesc scos din niște cutii de alamă care îi deformau buzunarele pline de chei, de monede, de brichete, de futacuri și de cele mai nebănuite obiecte. Odată, când își scosese o batistă – avea brodate inițialele lui, ca pe vremuri –, îi căzuse pe jos o mică lanternă agățată de un portchei de reclamă pentru iaurtul Danone. Când mergea, răsuna ca un negustor de fier vechi.

– O singură identitate, spunea doctorul Ramos. O singură foaie și un singur număr de înmatriculare pentru fiecare Zodiac. Același pentru toate. Întrucât le vom lansa la apă una câte una, nu există nici cea mai mică problemă… La fiecare drum, odată încărcate, cauciucurilor li se ia tăblița și devin anonime. Pentru mai multă siguranță, le putem abandona ulterior sau cineva să aibă grijă de ele. Contra cost, firește. Așa mai amortizăm ceva.

– Nu-i prea sfruntată chestia cu un singur număr de înmatriculare?

– Vor intra pe apă una câte una. Când A va opera, tăblița cu numărul o punem la B. În felul acesta, cum toate vor fi la fel, întotdeauna vom avea una trasă în debarcaderul ei, curată. În mod oficial, nu se va fi mișcat niciodată de acolo.

– Și paza din port?

Doctorul Ramos zâmbi ușor, cu modestie sinceră. Contactul imediat următor era de asemenea specialitatea lui: paznici portuari, mecanici, marinari. Umbla încolo și-ncoace, parcându-și vechiul Citroën Deux Chevaux pe oriunde, stând de vorbă cu unii și cu alții, cu pipa între dinți și cu un aer nedumerit

și respectabil. Avea la Cabopino o bărcuță cu motor, cu care mergea la pescuit. Cunoștea fiecare loc de pe coastă și pe toată lumea între Málaga și gura de vărsare a râului Guadalquivir.

– Totul e sub control. Nu ne va deranja nimeni. Altceva e să vină să investigheze din afară, dar latura asta nu o pot acoperi eu. Siguranța externă îmi depășește competențele.

Era adevărat. Teresa se ocupa de asta grație relațiilor lui Teo Aljarafe și câtorva contacte ale lui Pati. O treime din veniturile de la Transer Naga erau destinate relațiilor publice de pe ambele țărmuri ale Strâmtorii; aici erau incluși politicieni, personal din administrație, agenți de siguranță a statului. Cheia consta în a negocia, după caz, cu informații sau cu bani. Teresa nu uita lecția de la Punta Castor și lăsase să fie capturate câteva transporturi importante – investiții cu capital pierdut le numea – pentru a câștiga de partea ei bunăvoința șefului Grupului împotriva Delincvenței Organizate de pe Costa del Sol, comisarul Nino Juárez, o cunoștință mai veche de-ale lui Teo Aljarafe. De asemenea, comandamentele Gărzii Civile beneficiau de informație privilegiată și ținută sub control, atribuindu-și succese care îngroșau statisticile. Azi pentru tine, mâine pentru mine, și pentru moment îmi datorezi o favoare. Sau mai multe. Cu unele cadre subordonate sau cu anumiți gardieni și polițiști, finețurile nu erau necesare: un intermediar de încredere punea pe masă un teanc de bancnote și chestiunea era rezolvată. Nu toți se lăsau cumpărați; însă, chiar și în aceste situații, funcționa îndeobște solidaritatea de breaslă. Rar își denunța cineva un coleg, cu excepția cazurilor de scandal. În plus, granițele activității împotriva delincvenței și drogurilor nu erau întotdeauna bine definite; multă lume lucra pentru amândouă părțile în același timp, informatorii erau plătiți cu droguri, iar banii erau singura regulă respectată. În privința anumitor politicieni locali, nici cu ei nu era necesar prea mult

tact. Teresa, Pati și Teo cinaseră în repetate rânduri cu Tomás Pestaña, primarul orașului Marbella, ca să negocieze recalificarea unor terenuri ce puteau fi destinate construcției. Teresa învățase foarte curând – deși abia acum constata avantajele de a se afla în vârful piramidei – că, în măsura în care ești de folos societății în ansamblu, obții sprijin din partea acesteia. Până la urmă, chiar și vânzătorului de țigări de la colțul străzii îi convine să faci trafic. Iar pe Costa del Sol, ca peste tot, atunci când te prezentai cu o garanție serioasă de fonduri pentru investiții, ți se deschideau multe uși. După aceea, totul era o chestiune de pricepere și de răbdare. De a implica oamenii încetul cu încetul, fără a-i speria, până când bunăstarea lor depindea de ea. Lăsând lucrurile să decurgă de la sine. Domol. Era la fel ca la judecătorie: începeai cu flori și cu bomboane pentru secretare și sfârșeai prin a te alege cu un judecător. Sau cu mai mulți. Teresa reușise să numească trei, inclusiv un președinte de tribunal, pentru care Teo Aljarafe tocmai achiziționase un apartament la Miami.

Se întoarse spre Lataquia.

– Care-i treaba cu motoarele?

Libanezul făcu un gest vechi și mediteraneean, cu degetele unite și întoarse într-o rotație rapidă spre în sus.

– Nu a fost ușor, spuse el. Ne lipsesc șase unități. Mai negociez.

– Și accesoriile?

– Pistoanele Wiseco au sosit acum trei zile, fără probleme. Și cămășile de rulmenți pentru biele… Cât despre motoare, pot completa partida cu alte mărci.

– Ți-am cerut, spuse Teresa încet, apăsând cuvintele, niște afurisite de Yamaha de două sute douăzeci și cinci de cai-putere și carburatoare de două sute cincizeci… Asta ți-am cerut.

Observă că libanezul, neliniștit, se uita la doctorul Ramos, căutând susținere, însă chipul acestuia rămase impenetrabil.

Trăgea din pipă, învăluit în fum. Teresa zâmbi în sinea ei. Fiecare să suporte consecințele.

– Știu; Lataquia se uita încă la doctor, cu un aer ofensat. Dar să obții șaisprezece motoare dintr-un foc nu-i ușor. Nici măcar un distribuitor oficial nu-ți poate garanta una ca asta într-un timp atât de scurt.

– Toate motoarele trebuie să fie identice, specifică celălalt. Dacă nu, adio acoperire.

Pe deasupra mai și colaborează, spuneau ochii libanezului. *Ibn charmuta*. Credeți pesemne că noi, fenicienii, facem minuni.

– Ce păcat, se mărgini el să spună. Toată risipa asta pentru un drum.

– Ia te uită cine deplânge cheltuielile – replică Pati, care își aprindea o țigară. Mister Zece la Sută – suflă fumul departe, încrețindu-și mult buzele… Sacul fără fund.

Își râdea un pic de el, aproape de pe margine, ca de obicei. În plin amuzament. Lataquia făcu o față de om neînțeles.

– Voi face tot ce pot.

– Sunt sigură că așa vei face, spuse Teresa.

Să nu eziți niciodată în public, îi spusese Iasikov. Înconjoară-te de consilieri, ascultă cu atenție, întârzie în a te pronunța dacă trebuie; dar, după aceea, să nu bâjbâi niciodată în fața subalternilor și să nu permiți să ți se discute deciziile atunci când le iei. În teorie, un șef nu se înșală niciodată. Nu. Ceea ce spune a fost gândit dinainte. Mai ales, e o chestiune de respect. Dacă poți, fă-te iubită. Sigur. Și asta îți asigură loialitatea. Da. În orice caz, dacă e să alegi, e de preferat să fii respectată decât să fii iubită.

– Sunt sigură, repetă ea.

Cu toate că și mai bine decât să fii respectată e să fii temută, se gândea. Însă teama nu se impune dintr-un foc, ci treptat. Oricine îi poate speria pe ceilalți; asta e la îndemâna oricărui

sălbatic. Dificil este să-i faci pe oameni să se teamă încetul cu încetul.

Lataquia reflecta, scărpinându-și mustața.

– Dacă mă autorizezi, conchise el în cele din urmă, pot să fac demersuri afară. Cunosc oameni la Marsilia și la Genova… Doar că vor întârzia ceva mai mult. Și sunt permisele de import și așa mai departe...

– Descurcă-te. Vreau motoarele alea – făcu o pauză, se uită la masă. Și încă ceva. Trebuie să ne gândim la o navă mare – își ridică ochii. Nu prea mare. Cu toată acoperirea legală în ordine.

– Cât vrei să cheltuiești?

– Șapte sute de mii de dolari. Cincizeci de mii în plus, cel mult.

Pati nu era la curent. O privea de la distanță, fumând, fără să spună nimic. Teresa evită să se uite la ea. La urma urmei, se gândi, mereu spui că eu sunt cea care conduce afacerea. Că te simți bine așa.

– Pentru trecut Atlanticul? vru să știe Lataquia, care prinsese din zbor detaliul celor cincizeci de mii în plus.

– Nu. Doar să se poată mișca pe-aici.

– E ceva important în curs de desfășurare?

Doctorul Ramos își permise o privire de cenzură. Întrebi prea mult, spunea tăcerea lui flegmatică. Uită-te la mine. Sau la domnișoara O'Farrell, care șade colo, atât de discretă, de parcă ar fi venit în vizită.

– Se poate să fie, răspunse Teresa. De cât timp ai nevoie?

Ea știa cât timp are la dispoziție. Puțin. Columbienii erau pregătiți pentru un salt calitativ. O singură încărcătură, dintr-un foc, care să le fie de ajuns pentru un timp italienilor și rușilor. Iasikov o consultase în această privință și Teresa îi promisese că va studia problema.

Lataquia își scărpină din nou mustața.

– Nu știu, spuse el. Un drum ca să arunc o privire, formalitățile și plata. Trei săptămâni, cel puțin.

– Mai puțin.

– Două săptămâni.

– Una.

– Pot încerca, suspină Lataquia. Dar va costa mai mult.

Teresa izbucni în râs. În fond, o amuzau tertipurile acelui parșiv. La el, din trei cuvinte, unul era bani.

– Nu mă enerva, libanezule. Nici un dolar în plus. Și dă-i bătaie, că se arde mămăliga.

Ședința cu italienii a avut loc a doua zi după-amiază, în apartamentul din Sotogrande. Securitate maximă. În afară de italieni – doi indivizi din N'Drangheta calabreză sosiți în acea dimineață pe aeroportul din Málaga –, n-au asistat decât Teresa și Iasikov. Italia devenise principalul consumator european de cocaină, iar ideea era să-și asigure un minim de patru încărcături de șapte sute de kilograme pe an. Unul dintre italieni, un tip în puterea vârstei, cu favoriți cenușii și haină din piele întoarsă, cu un aer prosper, de om de afaceri sportiv și la modă, care era vioara întâi – celălalt stătea mereu tăcut, ori se apleca din când în când ca să-i strecoare colegului câteva cuvinte la ureche –, le-a explicat amănunțit, într-o spaniolă acceptabilă. Momentul era optim pentru stabilirea acestei conexiuni: Pablo Escobar era hărțuit în Medellín, frații Rodríguez Orejuela își vedeau mult redusă capacitatea de a opera direct în Statele Unite, iar clanurile columbiene aveau nevoie să compenseze în Europa pierderile provocate de faptul că se vedeau înlocuite, în America de Nord, de mafiile mexicane. Ei bine, N'Drangheta, dar și mafia din Sicilia și Camorra napolitană – în bune relații și cu toții oameni de onoare, adăugă el foarte serios, după ce însoțitorul său îi șoptise ceva –, aveau nevoie să-și asigure o furnizare constantă de clorhidrat de cocaină cu o puritate

de nouăzeci și cinci la sută – l-ar fi putut vinde la șaizeci de mii de dolari kilogramul, de trei ori mai scump decât la Miami sau la San Francisco – și, de asemenea, de cocaină sub formă de pastă destinată unor rafinării clandestine locale. În acel moment, celălalt – slab, cu barba tunsă, îmbrăcat în culori închise, cu o înfățișare străveche – îi spusese iarăși ceva la ureche, iar colegul ridică un deget de avertizare, încruntându-și fruntea întocmai ca Robert de Niro în filmele cu gangsteri.

– Ne vom ține de cuvânt față de cei care se vor ține și ei la rândul lor, punctă el.

Iar Teresa, căreia nu îi scăpa nici un amănunt, se gândi că realitatea imită ficțiunea, într-o lume în care gangsterii se duc la cinematograf și se uită la televizor mai mult ca oricine. O afacere amplă și stabilă, spunea acum celălalt, cu perspective de viitor, cu condiția ca primele operațiuni să iasă spre mulțumirea tuturor. Apoi explică ceva ce Teresa știa de la Iasikov: oamenii lor din Columbia erau gata cu prima încărcătură, inclusiv cu o navă, *Derly*, pregătită în La Guaira, Venezuela, ca să stivuiască cele șapte sute de pachete de droguri camuflate în bidoane de zece kilograme de lubrifiant pentru automobile, dispuse într-un container. Restul operativului era inexistent, spuse el, iar apoi ridică din umeri și se opri să-i privească pe Teresa și pe rus, ca și cum ei ar fi fost de vină.

Spre surpriza italienilor și a lui Iasikov însuși, Teresa elaborase o propunere concretă. Își petrecuse noaptea și dimineața lucrând cu oamenii ei ca să pună pe masă un plan de operațiuni ce începea în La Guaira și se termina în portul Gioia Tauro din Calabria. Îl expuse în întregime și cu toate detaliile: date, termene, garanții, compensații în caz de pierdere a primei încărcături. Poate că dezvăluise mai multe lucruri decât era necesar pentru siguranța operațiunii; însă, în acea fază, înțelesese ea de la prima ochire, totul era să impresionezi clientela. Garanția lui Iasikov și a Babușkăi o acoperea numai până la un anumit punct. Așa încât,

în timp ce vorbea, acoperind lacunele operative pe măsură ce acestea se iveau, încercă să îmbine totul sub aparența unui plan foarte bine calculat, fără nici un aspect lăsat la voia întâmplării. Ea, spusese, sau mai bine zis o mică societate marocană numită Ouxda Imexport, filială-paravan a Transer Naga cu sediul în Nador, avea să preia marfa în portul atlantic Casablanca, transbordând-o pe un vechi dragor englezesc înregistrat în Malta, *Howard Morhaim*, despre care chiar în acea dimineață – Farid Lataquia se mișcase repede – aflase că era disponibil. Apoi, profitând de același drum, nava avea să continue până la Constanța, în România, pentru a preda acolo o altă încărcătură, care deja aștepta înmagazinată în Maroc, destinată oamenilor lui Iasikov. Coordonarea celor două livrări avea să ieftinească transportul, întărind și securitatea. Mai puține drumuri, mai puține riscuri. Rușii și italienii împărțind cheltuielile. O frumoasă cooperare internațională. Și așa mai departe. Singura dificultate era că ea nu accepta o parte din plată în droguri. Numai transport. Și numai dolari.

Italienii erau încântați de Teresa și încântați de afacere. Urmau să sondeze noi posibilități și aveau în mână o operațiune. Când a venit momentul să se trateze aspectele economice, costurile și procentajele, tipul cu haina de piele întoarsă își deschise telefonul mobil, se scuză și vorbi douăzeci de minute în cealaltă cameră, în timp ce Teresa, Iasikov și italianul cu barba tunsă și cu aerul străvechi se priveau fără să rostească o vorbă, în jurul mesei acoperite cu foi pe care ea le umpluse de cifre, diagrame și date. În cele din urmă, celălalt apăru în ușă. Zâmbea și își invită colegul să stea puțin de vorbă cu el. Atunci Iasikov îi aprinse Teresei țigara pe care tocmai o ducea la gură.

– Ai tăi sunt, spuse el. Da.

Teresa strânse hârtiile fără să rostească o vorbă. Uneori se uita la Iasikov: rusul zâmbea, încurajator, însă ea rămase serioasă. Niciodată nu-i nimic făcut, se gândea ea, până când nu-i

făcut. Când italienii au revenit, cel cu haina de piele întoarsă avea o față zâmbitoare, iar cel cu înfățișarea străveche părea mai relaxat și mai puțin solemn. *Cazzo*, spuse zâmbitorul. Aproape surprins. N-am mai negociat niciodată cu o femeie. Apoi adăugă că superiorii lui dădeau undă verde. Transer Naga tocmai obținuse concesionarea exclusivă a mafiilor italiene pentru traficul maritim de cocaină spre Mediterana orientală.

Toți patru au sărbătorit în seara aceea, mai întâi printr-o cină la casa Santiago și mai apoi la Jadranka, unde li s-a alăturat și Pati O'Farrell. Mai târziu, Teresa află că cei din DOCS, polițiștii comisarului Nino Juárez, îi fotografiaseră dintr-un Mercury camuflat, în cursul unui control de rutină; însă fotografiile respective n-au avut consecințe; cei din N'Drangheta nu au mai fost identificați. În plus, după câteva luni, atunci când Nino Juárez a intrat pe lista de șpagă a Teresei Mendoza, acest dosar, printre multe altele, s-a rătăcit pentru totdeauna.

La Jadranka, Pati a fost încântătoare cu italienii. Vorbea în limba lor și era capabilă să spună bancuri indecente cu un accent impecabil, pe care ceilalți doi, uimiți, l-au identificat ca fiind toscan. Ea n-a pus întrebări și nimeni n-a spus nimic din ce se vorbise la întrunire. Doi prieteni, o prietenă. Jerezana știa care-i treaba cu cei doi, dar s-a lăsat purtată de val în mod admirabil. Va fi avut ea prilejul să afle detalii mai târziu. Au fost multe râsete și multe pahare care au contribuit la relaxarea climatului afacerii. N-au lipsit două frumoase ucrainence înalte și blonde, abia sosite de la Moscova, unde făcuseră filme porno și pozaseră pentru reviste, înainte de a se integra în rețeaua de prostituție de lux controlată de organizația lui Iasikov; și nici câteva dungulițe de cocaină, pe care cei doi mafioți, care s-au dovedit a fi mai extrovertiți decât păreau la primul contact, le-au lichidat în biroul rusului, pe o tăviță de argint. Nici Pati n-a făcut mofturi. Ce mai nări la verișorii mei, comentă ea frecându-și nasul plin de praf. Acești *coliflori mafiosi* o sorb de la un metru distanță.

Avea prea multe pahare la bord; însă ochii ei inteligenți, ațintiți asupra Teresei, o linișteau pe aceasta din urmă. Liniștește-te, Mexicană mică. Eu mi ți-i aranjez pe șmecherii ăștia doi înainte ca cele două târfulițe bolșevice să-i ușureze de secreții și de griji. O să-mi spui tu mâine de n-o fi așa.

După ce totul a fost pus la cale, Teresa se pregăti să-și ia rămas-bun. O zi grea. Nu obișnuia să facă nopți albe, iar bodyguarzii ei ruși o așteptau, unul rezemat de un colț al barului, celălalt în parcare. Muzica făcea pumba, pumba, iar lumina ringului se revărsa asupa ei intermitent atunci când le-a strâns mâna celor din N'Drangheta. Mi-a făcut plăcere, spuse ea. *Ci vediamo*, ziseră ei, ghemuit fiecare cu blonda lui. Își încheie nasturii de la jacheta Valentino din piele neagră, pregătindu-se să plece în timp ce-l vedea mișcându-se, în spate, pe bodyguardul de la bar. Când se uită în jur să-l caute pe Iasikov, îl văzu venind printre oameni. Se scuzase în urmă cu cinci minute, fiind chemat la telefon.

– E ceva în neregulă? îl întrebă ea când îi văzu fața.

– *Niet*, spuse el. Totul e în regulă. Și m-am gândit că, înainte să mergi acasă, poate o să vrei să mă însoțești. O mică plimbare, adăugă el. Nu departe de aici. Era neobișnuit de serios, iar Teresei i se aprinseră luminile de alarmă.

– Ce se întâmplă, Oleg?

– Surpriză.

Văzu că Pati, care stătea de vorbă cu italienii și cu cele două rusoaice, îi privea întrebătoare și dădea să se ridice; însă Iasikov își arcui o sprânceană și Teresa tăgădui din cap. Ieșiră amândoi, urmați de bodyguard. La ieșire așteptau mașinile: al doilea om al Teresei la volanul mașinii ei și Mercedesul blindat al lui Iasikov, cu șofer și cu un bodyguard pe locul din față. O a treia mașină aștepta ceva mai departe, având înăuntru alți doi oameni: escorta permanentă a rusului, băieți solizi din

Solnțevo, niște dobermani pătrați ca niște dulapuri. Toate mașinile aveau motoarele pornite.

– Să mergem cu a mea, spuse rusul, fără să răspundă la întrebarea tăcută a Teresei.

Ce-o fi având în minte? se gândea ea. Rusnacul ăsta superexperimentat și ultraparșiv. Au circulat într-un convoi discret vreme de cincisprezece minute, învârtindu-se până când s-au asigurat că nu-i urmărește nimeni. Apoi au luat-o pe autostradă până într-o zonă de locuințe din Nueva Andalucía. Acolo, Mercedesul a intrat direct în garajul unei vile cu o mică grădină și cu ziduri înalte, aflată încă în construcție. Cu chipul impasibil, Iasikov a ținut portiera automobilului ca să coboare Teresa. Ea l-a urmat pe scară până când au ajuns într-un vestibul gol, cu cărămizi stivuite lângă perete, unde un bărbat vânjos, în tricou de sport, care răsfoia o revistă așezat pe jos, la lumina unei lămpi de gaz, s-a ridicat când i-a văzut intrând. Iasikov îi adresă câteva cuvinte în limba rusă, iar el încuviință de mai multe ori. Au coborât în pivnița susținută de grinzi metalice și scânduri groase. Mirosea a ciment proaspăt și a umezeală. În penumbră se distingeau unelte de zidărie, bidoane cu apă murdară, saci de ciment. Bărbatul cu tricou de sport mări intensitatea flăcării unei a doua lămpi atârnate de o grindă. Atunci, Teresa îi văzu pe Fierros Motanul și pe Potemkin Gálvez. Erau dezbrăcați, legați cu sârmă, la încheieturi și la glezne, de niște scaune albe de camping. Și aveau aerul că trăiseră și nopți mai bune decât aceea.

– Nu mai știu nimic, gemu Fierros Motanul.

Nu fuseseră torturați mult, constată Teresa: doar un tratament preliminar, aproape neoficial, belindu-i olecuță în așteptarea unor instrucțiuni mai precise, cu un termen de vreo două ore, ca să-și pună imaginația la contribuție și să le vină mintea la cap, gândindu-se mai puțin la ce-au suferit decât la ce urmau să sufere. Tăieturile de cuțit de pe piept și de pe brațe erau

superficiale și abia dacă mai sângerau. Motanul avea o crustă uscată în orificiile nazale; buza lui superioară spartă, umflată, dădea un ton roșiatic balelor care îi curgeau pe la colțurile gurii. Se înverșunaseră ceva mai mult atunci când l-au lovit cu o vergea metalică peste burtă și peste coapse: scrot inflamat și echimoze recente pe carnea tumefiată. Mirosea foarte acru, a urină și a sudoare, și a frică dintr-aceea care se încolăcește în măruntaie și le face să se deșerte. În timp ce bărbatul cu tricou sport punea întrebare după întrebare într-o spaniolă greoaie, cu accent puternic, intercalând palme sonore care întorceau într-o parte și-n alta capul mexicanului, Teresa observa, fascinată, enorma cicatrice orizontală care îi deforma obrazul drept; urma glontelui de calibru 45 cu care ea însăși îl împușcase de la mică distanță, cu câțiva ani în urmă, la Culiacán, în ziua când Fierros Motanul hotărâse că era păcat să o ucidă fără să se distreze un pic înainte, oricum o să moară și ar fi o risipă, spusese el, și apoi lovitura de pumn neputincioasă și furioasă a lui Potemkin Gálvez distrugând ușa unui dulap: Blondul Dávila era de-ai noștri, Motane, adu-ți aminte, iar asta era femeia lui, s-o omorâm, dar s-o cruțăm de alte chestii. Țeava neagră a Pythonului apropiindu-se de capul ei, aproape milostivă, dă-te să nu te stropească, vere, și să isprăvim. Da' de unde. Amintirea venea în valuri, din ce în ce mai intensă, devenind în cele din urmă fizică, iar Teresa simți cum îi ard în același timp pântecele și memoria, durerea și scârba, răsuflarea lui Fierros Motanul peste fața ei, graba asasinului înfigându-se înlăuntrul ei, resemnarea dinaintea inevitabilului, atingerea pistolului în geanta de pe jos, detunătura. Detunăturile. Săritura pe fereastră, crengile care îi răneau trupul dezbrăcat. Fuga. Acum nu simțea ură, descoperi ea. Doar o intensă satisfacție rece. O senzație de putere înghețată, foarte odihnitoare și liniștită.

–Jur că nu mai știu nimic – scatoalcele continuau să răsune în golurile din pivniță… Jur pe viața maică-mii.

Avea mamă, nemernicul. Fierros Motanul avea o afurisită de mămică, la fel ca tot omul, acolo în Culiacán, și fără îndoială că îi trimitea bani ca să-i aline bătrâneţile când era plătit pentru fiecare omor, pentru fiecare viol, pentru fiecare bătaie. Știa mai multe, cu siguranță. Cu toate că tocmai îi scoseseră mațele cu atâtea tăieturi și lovituri, știa mai multe despre multe lucruri; însă Teresa era sigură că povestise totul despre drumul în Spania și despre intențiile lui: numele Mexicanei, femeia care se mișca prin lumea traficului pe coasta andaluză, ajunsese până la vechiul pământ *culichi*. Așa că să și-o vâre undeva. Conturi vechi, neliniști legate de viitor, de concurență sau de cine mai știe ce. Chef de a pune lucrurile la punct. *Batman* Güemes se afla în centrul pânzei de păianjen, firește. Erau borfașii lui, cu o treabă în curs de rezolvare. Și Fierros Motanul, mai puțin semeț așa, legat cu sârmă de absurdul lui scaun alb, decât în micul apartament din Culiacán, își dezlega limba ca să fie scutit de un pic de durere. Nătărăul acela spintecător, care atâta se mai umfla în pene cu pistolul la brâu, în Sinaloa, trăgându-le-o gagicilor înainte să le omoare. Totul era logic și cât se poate de firesc.

–Vă spun că nu mai știu nimic, continua să se smiorcăie Motanul.

Potemkin Gálvez părea mai stăpân pe sine. Strângea din buze, îndârjit, nedispus să scuipe vreo vorbă. Nici vorbă. În timp ce pe Motan păreau să-l fi îndopat cu sămânță de vorbă, el tăgăduia din cap la fiecare întrebare, deși avea trupul la fel de zdrobit ca și tovarășul lui, cu pete noi peste acelea pe care le avea pe piele din naștere, cu crestături pe piept și pe coapse, neobișnuit de vulnerabil cu toată goliciunea lui umflată și păroasă, legată fedeleș de scaun, cu sârmele care i se afundau în carne, învinețindu-i mâinile și picioarele tumefiate. Sângera prin penis, pe gură și pe nas, iar pe mustața neagră îi șiroiau picături roșii care i se scurgeau în dâre subțiri pe piept și pe burtă. Ei bine, nu. Era limpede că nu-i stătea-n fire să ciripească, iar

Teresa se gândi că, și atunci când îți sună ceasul, există categorii și genuri și oameni care se comportă într-un fel sau în altul. Și că, deși la ora aceea e totuna, în fond nu e. Poate că era mai puțin imaginativ decât Motanul, reflectă ea observându-l. Avantajul oamenilor cu imaginație puțină este acela că le vine mai ușor să se închidă, să-și blocheze mintea sub tortură. Ceilalți, cei care gândesc, își dau drumul mai devreme. Jumătate din drum o fac singuri, și dă-i, și dă-i, gândește și iar gândește, tot sucindu-și singuri cuțitul în rană. Frica e întotdeauna mai intensă atunci când ești capabil să-ți imaginezi ce te așteaptă.

Iasikov privea de la o oarecare distanță, rezemat cu spatele de perete, observând fără să deschidă gura. E afacerea ta, spunea tăcerea lui. Deciziile tale. Fără îndoială, se mai întreba și cum era posibil ca Teresa să suporte toate acestea fără să-i tremure cât de cât mâna în care ținea țigările pe care le fuma una după alta, fără să clipească, fără măcar o grimasă de groază. Studiindu-i pe asasinii torturați cu o curiozitate seacă, atentă, care nu părea a ei, ci a celeilalte tipe care se învârtea prin preajmă, privind-o la fel cum făcea și Iasikov prin întunecimea pivniței. Există niște mistere interesante în toate astea, constată ea. Lecții despre bărbați și femei. Despre viață și durere, și destin, și moarte. Și, asemenea cărților pe care le citea, toate lecțiile acelea vorbeau și despre ea însăși.

Bodyguardul cu tricou de sport își șterse sângele de pe mâini de cracii pantalonilor și se întoarse spre Teresa, disciplinat și întrebător. Cuțitul său era pe jos, la picioarele lui Fierros Motanul. Ce rost mai are? conchise ea. Totul e foarte clar, iar restul îl știu. Se uită în sfârșit la Iasikov, care ridică aproape imperceptibil din umeri în timp ce îndrepta o privire semnificativă spre sacii de ciment stivuiți într-un ungher. Acea pivniță de casă aflată în construcție nu era întâmplătoare. Totul era prevăzut.

Eu am s-o fac, hotărî dintr-odată. Simțea o ciudată poftă să râdă în sinea ei. De ea însăși. Să râdă strâmb. Amar. De fapt,

cel puțin în ce-l privea pe Fierros Motanul, era vorba doar să termine ceea ce începuse apăsând pe trăgaciul Coltului, cu mult timp în urmă. Viața-ți oferă surprize, spunea cântecul. Surprize-ți oferă viața. Fir-ar. Uneori ți le oferă despre lucruri de-ale tale. Lucruri care erau acolo și tu nu știai că sunt. Din ungherele întunecate, cealaltă Teresa Mendoza continua să o observe cu multă atenție. Poate că, reflectă tăcut, cea care vrea să râdă în sinea ei este ea.

– Eu am s-o fac, se auzi repetând, acum cu voce tare.

Era responsabilitatea ei. Socotelile ei nerezolvate și viața ei. Nu se putea lăsa în seama nimănui. Cel cu tricou de sport o observa curios, ca și cum spaniola lui nu era destul de bună ca să înțeleagă ceea ce auzea; se întoarse spre șeful lui și apoi o privi din nou.

– Nu, spuse domol Iasikov.

Vorbise și se mișcase în cele din urmă. Își desprinsese spatele de perete și se apropia. Nu se uita la ea, ci la cei doi asasini. Fierros Motanul avea capul aplecat pe piept; Potemkin Gálvez se uita la ei ca și când nu i-ar fi văzut, cu privirile ațintite în perete, dincolo de ei. Ațintite în neant.

– E războiul meu, spuse Teresa.

– Nu, repetă Iasikov.

O luă cu blândețe de braț, îndemnând-o să iasă de acolo. Acum stăteau față în față, studiindu-se.

– Mi se fâlfâie cine o s-o facă, spuse dintr-odată Potemkin Gálvez… Numai omorâți-mă odată, că sunteți în întârziere.

Teresa se așeză în fața pistolarului. Era pentru prima dată când îl auzea descleștându-și buzele. Glasul suna răgușit, stins. Continua să se uite spre Teresa ca și când ar fi fost invizibilă, iar el ar fi avut ochii adânciți în vid. Masivitatea lui nudă, imobilizată în scaun, lucea de sudoare și de sânge. Teresa înaintă încet, până când ajunse foarte aproape, lângă el. Mirosea înecăcios, a carne murdară, zdrobită și torturată.

– Haide, Bălțatule, îi spuse. Nu te grăbi… O să mori acuși.

El încuviință ușor din cap, privind tot spre locul unde ea se oprise înainte. Iar Teresa auzi din nou zgomotul de așchii din ușa dulapului de la Culiacán și văzu țeava Python-ului apropiindu-se de capul ei și iar auzi glasul spunând Blondul era de-ai noștri, Motane, adu-ți aminte, și asta era femeia lui. Dă-te să nu te stropești. Și poate că, se gândi ea dintr-odată, cu adevărat i-o datora. Să sfârșească repede, cum ar fi vrut el în cazul ei. Da' de unde. Erau reguli. Arătă cu un gest spre Fierros Motanul, care rămăsese cu capul plecat.

– Nu te-ai luat după ăsta, șopti ea.

Nici măcar nu era vorba de o întrebare sau de o reflecție. Ci doar de un fapt. Pistolarul rămase impasibil, ca și când n-ar fi auzit. Un nou firișor de sânge îi picura din nas, suspendat între firele murdare ale mustății. Ea îl studie alte câteva clipe, iar apoi se duse spre ușă, gânditoare. Iasikov o aștepta în prag.

– Cruțați-l pe Bălțat, spuse Teresa.

Nu e întotdeauna just să omori în stânga și-n dreapta, își spunea în sinea ei. Fiindcă există datorii. Coduri ciudate, pe care numai tu le pricepi. Chestii de-ale mele.

12
Ce-ar fi să te cumpăr

În lumina care pătrundea prin marile lucarne din tavan, plutitoarele șalupei pneumatice Valiant păreau două mari torpile cenușii. Teresa Mendoza ședea pe jos, înconjurată de unelte și, cu mâinile pătate de vaselină, potrivea noile elice la coada celor doi căpățânoși trucați de 250 de cai-putere. Purta niște blugi vechi și o bluză murdară, iar părul strâns în două cozi îi atârna pe cele două laturi ale feței presărate cu picături de sudoare. Pepe Horcajuelo, mecanicul ei de încredere, stătea lângă ea urmărind operațiunea. Din când în când, fără ca Teresa să i-o ceară, îi întindea câte o unealtă. Pepe era un individ mic de statură, mărunțel, care în alte vremuri fusese o tânără speranță a motociclismului. O pată de ulei la o curbă și un an și jumătate de recuperare îl retrăseseră din circuite, obligându-l să schimbe combinezonul din piele cu salopeta de mecanic. Doctorul Ramos îl descoperise când vechiului său Citroën i se arsese cuplajul de chiulasă și umblase prin Fuengirola în căutarea unui atelier care ținea deschis și duminica. Vechiul alergător avea mână bună la motoare, inclusiv la cele navale, din care era în stare să scoată cinci sute de rotații în plus. Se număra printre acei tipi tăcuți și eficienți cărora le place meseria, muncesc mult și nu pun niciodată întrebări. De asemenea – un aspect fundamental –,

era discret. Singurul semn vizibil al banilor pe care îi câștigase în ultimele paisprezece luni era o Honda 1200, acum parcată în fața magaziei pe care Marina Samir, o mică întreprindere cu capital marocan, cu sediul în Gibraltar – una dintre filialele paravan ale Transer Naga – o avea lângă portul sportiv din Sotogrande. Restul îl economisea cu grijă. Pentru bătrânețe. Fiindcă nu se știe niciodată, obișnuia el să spună, la ce curbă te așteaptă următoarea pată de ulei.

– Acum strânge bine, spuse Teresa.

Luă țigara care fumega pe cavaletul ce susținea căpățânoșii și trase mai multe fumuri, mânjind-o de vaselină. Lui Pepe nu-i plăcea să se fumeze când se lucra acolo; și nici ca alții să tot cotrobăie prin motoarele a căror întreținere se afla în sarcina lui. Dar ea era șefa, iar motoarele, șalupele și magazia erau ale ei. Așa încât nici Pepe și nici altcineva nu trebuiau să obiecteze. În plus, Teresei îi plăcea să se ocupe de asemenea lucruri, să lucreze în mecanică, să se foiască prin cala de reparații și printre instalațiile din porturi. Câteodată ieșea să încerce motoarele sau vreo șalupă; iar într-o zi, pilotând una dintre semirigidele de nouă metri – ea însăși venise cu ideea de a folosi chilele din fibră de sticlă goale ca rezervoare pentru combustibil –, navigase câte o noapte întreagă la puterea maximă, verificându-i comportamentul pe o mare foarte agitată. Însă, în realitate, toate acestea erau pretexte. În felul acela își amintea, inclusiv de ea însăși, și păstra legătura cu o parte din sine care nu se resemna să dispară. Poate că asta avea de-a face cu anumite inocențe pierdute; cu stări sufletești pe care acum, privind în urmă, ajungea să le creadă apropiate de fericire. Poate că am fost fericită atunci, își spunea. Poate că am fost cu adevărat fericită, dar nu-mi dădeam seama.

– Dă-mi o cheie numărul cinci. Strânge aici… Așa.

Se opri să privească rezultatul, satisfăcută. Elicele din oțel pe care tocmai le instalase – una levogiră și alta dextrogiră, pentru

a compensa deviația produsă de rotație – aveau un diametru mai mic și un pas elicoidal mai mare decât cele originale din aluminiu; iar asta permitea perechii de motoare înșurubate la oglinda de la pupa unei semirigide să dezvolte o viteză de câteva noduri în plus, pe o mare calmă. Teresa lăsă din nou țigara pe cavalet și introduse cuiele de siguranță și știfturile pe care i le întindea Pepe, fixându-le bine. Apoi mai trase o ultimă oară din țigară, o stinse cu grijă în jumătatea de cutie de Castrol goală pe care o folosea ca scrumieră și se ridică, frecându-se în dreptul rinichilor, care o dureau.

– O să-mi povestești cum se comportă.

– O să vă povestesc.

Teresa se șterse pe mâini cu o cârpă și ieși afară, mijindu-și ochii în strălucirea soarelui andaluz. Rămase așa câteva momente, savurând locul și peisajul: enorma macara albastră din cala de reparații, catargele vaselor, plescăitul domol al apei în rampa de beton armat, mirosul de mare, de oxid și de vopsea proaspătă pe care-l emanau cocile în afara apei, clinchetul fungilor în briza ce venea dinspre răsărit, pe deasupra digului. Îi salută pe muncitorii din cala de reparații – știa numele fiecăruia dintre ei – și, înconjurând magaziile și velierele trase la țărm, se îndreptă spre partea din spate, unde Pote Gálvez o aștepta în picioare lângă Cherokee-ul parcat între palmieri, cu peisajul de fundal al plajei de nisip cenușiu care se arcuia spre Punta Chellera și spre est. Trecuse multă vreme – aproape un an – de la acea seară din pivnița vilei aflate în construcție din Nueva Andalucía și, de asemenea, de la cele întâmplate câteva zile mai târziu, când pistolarul, încă plin de semne și stâlcit, se prezentase în fața Teresei Mendoza escortat de doi oameni ai lui Iasikov. Am ceva de vorbit cu patroana, spusese. Ceva urgent. Și trebuie să vorbesc chiar acum. Teresa îl primise, foarte serioasă și foarte rece, pe terasa unui apartament din hotelul Puente Romano ce dădea spre plajă, în timp ce gărzile de corp îi supravegheau

prin marile glasvanduri închise din salon, spune, Bălțate. Poate vrei să bei ceva. Pote Gálvez răspunse nu, mulțumesc, iar apoi se opri o clipă, uitându-se la mare fără s-o vadă, scărpinându-se în cap ca un urs neîndemânatic, cu costumul lui închis la culoare și boțit, cu haina la două rânduri care îi venea îngrozitor, fiindcă îi accentua grăsimea, cu cizmele sinaloeze din piele de iguană ca o notă discordantă la vestimentația formală – Teresa simți o extraordinară simpatie pentru acea pereche de cizme – și cu gulerul de la cămașă închis, pentru acea ocazie, cu o cravată prea lată și prea colorată. Teresa îl observa cu multă atenție, în felul în care, în ultimii ani, învățase să se uite la toată lumea: bărbați și femei. Afurisite ființe omenești raționale. Cercetând ceea ce spuneau, și mai ales ceea ce treceau sub tăcere sau întârziau să rostească, precum mexicanul în acea clipă. Spune-mi, repetă ea în cele din urmă; iar el se întoarse spre ea tăcând mai departe și, într-un târziu, o privi direct, încetând să se mai scarpine în cap, pentru a-i spune în șoaptă, după ce aruncase o privire cu coada ochiului spre oamenii din salon, apăi să vedeți că vin să vă mulțumesc, doamnă. Să vă aduc mulțumiri fiindcă ați îngăduit să rămân în viață, deși am făcut ce-am făcut sau ce eram cât pe ce să fac. Doar nu vrei să-ți explic, răspunse ea cu asprime. Iar pistolarul își îndepărtă din nou privirea, nu, sigur că nu, și o repetă în două rânduri în acel fel de a vorbi care Teresei îi trezea atâtea amintiri, întrucât i se infiltra prin brețele inimii. Numai asta voia. Să-i mulțumească și să știe dânsa că Pote Gálvez îi este dator și îi va plăti. Și cum ai de gând să-mi plătești, întrebă ea. Apăi să vedeți că deja am făcut-o în parte, veni răspunsul. Am stat de vorbă cu oamenii care m-au trimis de-acolo. La telefon. Am spus adevărul gol-goluț: că ni s-a întins o cursă și că Motanul a mierlit-o, și că nu s-a putut face nimic fiindcă ne-au luat-o binișor înainte. Despre ce oameni vorbești, întrebă Teresa, care știa răspunsul. Apăi oameni și-atâta, spuse el, ițindu-se nițel înțepat, cu ochii mândri înăspriți dintr-odată.

Zău așa, doamnă. Dumneavoastră știți că eu de anumite lucruri nu vorbesc. Să spunem oameni și gata. De pe-acolo. Iar apoi, din nou smerit și cu multe pauze, căutând cuvintele cu efort, o lămuri că oamenii aceia, oricine ar fi, nu văzuseră defel cu ochi buni faptul că el încă mai respira și că pe tovarășul lui îl îndoiseră în halul acela, și îi explicaseră limpede cele trei ieșiri de dispunea: să termine treaba, să ia primul avion și să se întoarcă la Culiacán pentru consecințe, ori să se ascundă unde nu vor da de el.

– Și ce-ai hotărât, Bălțate?

– Apăi, nici vorbă! Să vedeți că nici unul din astea trei lucruri nu-mi convine. Noroc că încă nu mi-am făcut o familie. Așa că dinspre partea astea nu mă doare capu'.

– Și?

– Asta-i bună. Iată-mă-s.

– Și ce să fac eu cu tine?

– Păi veți ști dumneavoastră. Mi se pare că asta nu-i problema mea.

Teresa îl studia pe pistolar. Ai dreptate, acceptă ea după o clipă. Simțea un zâmbet pe buze, însă nu ajunse să-l scoată la iveală. Logica lui Pote Gálvez era de înțeles la modul cel mai elementar, fiindcă ea cunoștea bine regulile. Într-un fel, aceasta fusese și era chiar logica ei: aceea a lumii aspre din care proveneau amândoi. Blondul Dávila, se gândi ea dintr-odată, ar fi râs mult și bine de toate astea. Curat Sinaloa. Da' de unde. Glumele vieții.

– Vrei să-mi ceri o slujbă?

– Oricum într-o zi o să-i trimită pe alții – pistolarul ridica din umeri cu o simplitate resemnată – și eu o să pot să vă plătesc dumneavoastră ce vă datorez.

Și iată-l acum pe Pote Gálvez, așteptând-o lângă mașină, ca în fiecare zi începând din acea dimineață de pe terasa hotelului Puente Romano; șofer, bodyguard, curier, bun la toate. A fost

ușor să i se obțină un permis de rezidență și chiar – asta costase ceva mai multe lovele – o autorizație de portarmă prin intermediul unei firme de asigurări cu care se afla în bune relații. Asta îi permitea să poarte în mod legal la brâu, într-o teacă de piele, un Colt Python identic cu acela pe care îl apropiase cândva de capul Teresei, în altă existență și pe alte meleaguri. Însă oamenii din Sinaloa n-au mai creat probleme: în ultimele săptămâni, prin Iasikov, Transer Naga fusese intermediar, de amorul artei, într-o operațiune pe care cartelul din Sinaloa era în curs de a o realiza cu mafiile rusești ce începeau să pătrundă în Los Angeles și în San Francisco. Acest fapt a domolit tensiunile sau a adormit vechi fantome; iar Teresei i-a parvenit mesajul lipsit de echivoc că totul era dat uitării: nu suntem prieteni, ci fiecare la locul lui, contorul la zero și gata cu futaiurile. *Batman* Güemes în persoană lămurise acest aspect prin intermediari de încredere; și, cu toate că, în acea afacere, orice garanție era relativă, fusese suficient ca să calmeze spiritele. N-au mai apărut asasini, deși Pote Gálvez, neîncrezător din fire și prin meserie, nu lăsă niciodată garda jos. Mai ales ținând seama că, pe măsură ce Teresa extindea afacerea, relațiile deveneau mai complexe, iar numărul dușmanilor creștea proporțional cu puterea ei.

– Acasă, Bălțate.

– Da, patroană.

Casa era luxoasa vilă cu o grădină imensă și cu piscină care, în sfârșit, fusese terminată în Guadalmina Baja, lângă mare. Teresa se așeză pe locul din față, în timp ce Pote Gálvez apuca volanul. Lucrul la motoare o ușurase pentru două ore de preocupările pe care le avea în minte. Era apogeul unei etape prielnice: patru încărcături de la N'Drangheta fuseseră livrate fără nici o surpriză și italienii cereau mai mult. Și cei din Solnțevo cereau mai mult. Noile șalupe rapide acopereau eficient transportul de hașiș de pe coasta dintre Murcia și granița portugheză, cu un procentaj rezonabil – aceste pierderi erau prevăzute și ele –

de confiscări din partea Gărzii Civile și a poliției de frontieră. Contactele marocane și columbiene funcționau la perfecție, iar infrastructura financiară pusă la punct de Teo Aljarafe absorbea și canaliza uriașe sume de bani, din care numai două cincimi se reinvesteau în mijloace operative. Însă, pe măsură ce Teresa își extindea activitățile, frecușurile cu alte organizații implicate în această afacere deveneau tot mai mari. Era imposibil să crești fără să ocupi un spațiu despre care alții considerau că le aparține lor. Iar aici intrau galicienii și francezii.

Nici o problemă cu francezii. Sau, mai bine zis, puține și scurte. Pe Costa del Sol operau câțiva furnizori de hașiș din mafia de la Marsilia, grupați în jurul a doi șefi principali: un franco-algerian pe nume Michel Salem și un marsiliez cunoscut ca Nené Garou. Primul era un bărbat corpolent, sexagenar, cu păr cărunt și maniere agreabile, cu care Teresa avusese câteva contacte prea puțin mulțumitoare. Spre deosebire de Salem, specializat în traficul de hașiș în ambarcațiuni sportive, om discret și familist, care locuia într-o casă luxoasă din Fuengirola împreună cu două fiice divorțate și cu patru nepoți, Nené Garou era un escroc francez clasic: un gangster arogant, vorbăreț și violent, amator de jachete din piele, de mașini scumpe și de femei spectaculoase. Garou se ocupa cu hașișul, pe lângă prostituție, traficul de arme și vânzarea heroinei cu amănuntul. Toate încercările de a negocia niște acorduri rezonabile eșuaseră, iar în timpul unei întrevederi informale ținute cu Teresa și cu Teo Aljarafe în separeul unui restaurant din Mijas, Garou își ieșise din fire până într-acolo încât a proferat în gura mare amenințări prea grosolane și prea serioase ca să nu fie luate în considerare. S-a întâmplat cam pe-atunci când francezul îi propusese Teresei transportarea unui sfert de tonă de heroină columbiană *black tar*, iar ea îl refuzase; fiindcă, după câte știa ea, hașișul era un drog relativ popular, iar coca – luxul unor neghiobi care și-o plăteau; pe când heroina

era otravă pentru săraci, iar ea nu intra în murdăriile astea. Așa spusese, murdării, iar celălalt se înfuriase. Mie nu-mi calcă pe coaie nici o ștoarfă mexicană, exact așa a sunat ultimul său comentariu, pe care accentul său marsiliez l-a făcut încă și mai dezagreabil. Teresa, fără să-și miște nici un mușchi al feței, a stins foarte încet țigara în scrumieră înainte să ceară nota de plată și să părăsească întrunirea. Ce-i de făcut? a fost întrebarea îngrijorată a lui Teo când au ajuns în stradă. Individul ăsta e periculos și țicnit. Însă Teresa n-a spus nimic vreme de trei zile: nici un cuvânt, nici un comentariu. Nimic. În sinea ei, senină și tăcută, plănuia mutări, avantaje și dezavantaje, ca și când s-ar fi aflat în toiul unei partide complicate de șah. Descoperise că zorii aceia cenușii care o găseau cu ochii deschiși lăsau loc unor reflecții interesante, uneori foarte diferite de cele aduse de lumina zilei. Și trei dimineți mai târziu, după ce luase o decizie, s-a dus să-l vadă pe Oleg Iasikov. Vreau să-ți cer un sfat, spuse ea, deși amândoi știau că nu era adevărat. Iar când ea i-a expus în câteva cuvinte problema, Iasikov s-a oprit și a privit-o un timp, apoi a ridicat din umeri. Ai crescut mult, Tesa, spuse el. Și când crești mult, aceste inconveniente sunt incluse în pachet. Da. Eu nu mă pot băga în asta. Nu. Nici nu-ți pot da un sfat, fiindcă e războiul tău, nu al meu. Și poate că într-o zi – viața joacă feste – ne vom pomeni adversari în chestiuni asemănătoare. Da. Cine știe. Adu-ți aminte numai că, în afacerea asta, o problemă nerezolvată e ca un cancer. Mai devreme sau mai târziu, ucide.

Teresa se hotărî să aplice metode sinaloeze. O să-i belesc de-o să-i îndoi, își spuse. La urma urmei, dacă anumite maniere se dovedeau a fi eficiente în țara ei, la fel avea să fie și aici, unde insolitul juca în favoarea ei. Nimic nu impune mai mult decât ceva disproporționat, mai ales atunci când nu te aștepți. Fără îndoială că Blondul Dávila, care era un mare fan al formației Los Tomateros din Culiacán, râzând cu poftă în cârciuma din iad unde ocupa acum o masă, ar fi numit acest procedeu să-i

botezi să le sune apa-n cap și să le furi americanilor a doua bază. De astă dată, a obținut mijloacele din Maroc, unde un vechi prieten, colonelul Abdelkader Chaib, i-a făcut rost de oamenii potriviți: foști polițiști și foști militari care vorbeau spaniola, cu pașapoarte în regulă și cu viză turistică, care se deplasau în ambele direcții pe linia de feribot Tanger-Algeciras. Băieți răi; asasini care nu primeau alte informații și instrucțiuni în afară de cele strict necesare și pe care, în caz că erau capturați, era imposibil să-i pui în legătură cu cineva. Astfel, pe Nené Gaiou l-au înhățat pe când ieșea dintr-o discotecă din Benalmádena, la ora patru dimineața. Doi bărbați tineri cu aspect nord-african – a spus el mai târziu la poliție, când și-a recăpătat vorbirea – s-au apropiat de el ca pentru a-l jefui, iar după ce l-au deposedat de portofel și de ceas i-au rupt coloana vertebrală cu o bâtă de baseball. Jap, jap. I-au făcut-o zornăitoare, cel puțin aceasta a fost exprimarea plastică utilizată de purtătorul de cuvânt al spitalului – ulterior, superiorii săi l-au mustrat pentru că fusese atât de explicit – atunci când le-a descris ziariștilor chestiunea. Și, chiar în aceeași dimineață în care știrea a apărut în paginile ziarului *Sur* din Málaga, Michel Salem a primit un telefon la locuința sa din Fuengirola. După ce i-a spus bună ziua și s-a identificat ca fiind un prieten, o voce bărbătească și-a exprimat, într-o spaniolă perfectă, regretul pentru accidentul lui Garou, cu care, presupunea, *monsieur* Salem era la curent. Apoi, fără îndoială de pe un telefon mobil, a început să povestească în amănunt cum, în momentul acela, nepoții franco-algerianului, trei fete și un băiat între cinci și doisprezece ani, se jucau în curtea interioară a colegiului elvețian Las Chapas, copii nevinovați, după ce, cu o zi în urmă, sărbătoriseră cu niște prieteni, într-un Mac Donald's, aniversarea fetei mai mari: o fâșneață pe nume Desirée, al cărei itinerariu obișnuit la dus și la întors de la școală, ca și al fraților ei, i-a fost descris minuțios lui Salem. Iar pentru a încheia chestiunea, acesta a primit, în aceeași după-amiază, prin

curier, un pachet de fotografii făcute cu teleobiectivul, în care nepoții lui apăreau în diferite momente din ultima săptămână, inclusiv la Mac Donald's și la colegiul elvețian.

Am stat de vorbă cu Cucho Malaspina – pantaloni din piele neagră, jachetă englezească de tweed, geantă marocană pe umăr – când eram gata să plec în Mexic pentru ultima oară, cu două săptămâni înainte de întrevederea mea cu Teresa Mendoza. Ne-am întâlnit din întâmplare, în sala de așteptare a aeroportului din Málaga, între două zboruri care plecau cu întârziere. Salut, ce mai faci, drăguță, mă salută el. Cum îți merge? Mi-am luat o cafea, iar el, un suc de portocale, pe care s-a apucat să-l soarbă cu un pai, în timp ce făceam schimb de complimente. Te citesc, te văd la televizor ș.a.m.d. Apoi ne-am așezat împreună pe o sofa dintr-un ungher liniștit. Scriu despre Regina Sudului, i-am spus, iar el a râs, răutăcios. El o botezase astfel. Pe coperta revistei *¡Hola!*, cu patru ani în urmă. Șase pagini color cu povestea vieții ei, sau cel puțin atât cât putuse afla, axată mai mult pe puterea, pe luxul și pe misterul ei. Aproape toate fotografiile făcute cu teleobiectiv. Ceva de genul femeia aceasta periculoasă controlează așa și pe dincolo. Mexicana multimilionară și discretă, trecut ascuns, prezent tulbure. Frumoasă și enigmatică, suna explicația singurei fotografii luate de aproape: Teresa cu ochelari fumurii, sobră și elegantă, coborând dintr-o mașină înconjurată de bodyguarzi, la Málaga, pentru a depune mărturie în fața unei comisii judiciare despre traficul de stupefiante, unde nu s-a putut dovedi absolut nimic în legătură cu ea. Pe vremea aceea, blindajul ei juridic și fiscal era perfect, și regina traficului de stupefiante din Strâmtoare, țarina drogurilor – așa a descris-o *El País* – își cumpărase atâtea susțineri politice și polițienești, încât era practic invulnerabilă: până într-acolo încât Ministerul de Interne a strecurat presei dosarul ei, într-o încercare de a răspândi, sub formă de zvonuri și de informație jurnalistică,

ceea ce nu se putea dovedi judiciar. Dar le-a ieșit taman pe dos. Reportajul acela a transformat-o pe Teresa într-o legendă: o femeie într-o lume a bărbaților duri. De atunci, rarele fotografii care se obțineau cu ea sau puținele sale apariții în public erau întotdeauna o știre; iar paparazzi – peste bodyguarzii Teresei ploua cu denunțuri pentru agresarea unor fotografi, chestiune cu care se ocupau o puzderie de avocați plătiți de Transer Naga – au umblat după ea cu același interes cu care se țineau după prințesele de Monaco sau după starurile de cinema.

– Carevasăzică, ai scris o carte despre hoțomanca asta.

– Tocmai o termin. Sau cam așa ceva.

– E o figură, nu-i așa? – Cucho Malaspina mă privea, inteligent și malițios, mângâindu-și mustața. O cunosc bine.

Cucho era un vechi prieten de-al meu, de pe vremea când eu lucram ca reporter, iar el începea să-și facă un nume pe hârtia cretată, în bârfa mondenă și în emisiunile de televiziune de la ora prânzului. Îi păstram o admirație reciprocă și complice. Acum, el era un star; cineva în stare să desfacă mariaje ale unor celebrități printr-un comentariu, un titlu de revistă sau o explicație de fotografie. Isteț, ingenios și răutăcios. Un guru al bârfei sociale, specialist în glamour: otravă în pahare de Martini. Nu era adevărat că o cunoștea bine pe Teresa Mendoza; dar se învârtise prin preajma ei – Costa del Sol și Marbella erau un teren de vânătoare rentabil pentru ziariștii de știri mondene –, iar de vreo două ori izbutise să se apropie de ea, deși întotdeauna fusese îndepărtat cu o fermitate care, la un moment dat, a ajuns să se traducă într-un ochi în bernă și într-un denunț la un tribunal din San Pedro de Alcántara, după ce un bodyguard – a cărui descriere i se potrivea ca o mănușă lui Pote Gálvez – i-a dat lui Cucho ce merita atunci când acesta încercase s-o abordeze la ieșirea dintr-un restaurant din Puerto Banús. Bună seara, doamnă, aș vrea să vă întreb, dacă nu vă deranjează, aoleu. Pe cât se pare, o deranja. Așa încât n-au existat răspunsuri,

nici alte întrebări, nimic în afară de gorila aia mustăcioasă zdrobindu-i un ochi lui Cucho cu eficiență profesionistă. Jap. Jap. Steluțe colorate, ziaristul pe jos, portierele trântite ale unei mașini și zgomotul unui motor demarând. Regina Sudului, ia-o de unde nu-i.

– Ce subiect suculent, imaginează-ți. O tipă care, în câțiva ani, creează un mic imperiu clandestin. O aventurieră cu toate ingredientele: mister, trafic de droguri, bani… Mereu la distanță, protejată de bodyguarzi și de legenda ei. Poliția incapabilă să pună mâna pe ea, iar ea cumpărând până la ultimul om. O Koplowitz a drogurilor… Îți aduci aminte de surorile bogătașe?… Ei bine, e același lucru, doar că în foarte rău. Când gorila aia a ei, un grăsan cu față de Indio Fernández, mi-a ars o labă, îți mărturisesc că am rămas fermecat. Vreo două luni am trăit din asta. Apoi, când avocatul meu a cerut o despăgubire incredibilă pe care nici nu visam s-o încasăm, ai ei au plătit pe loc. Așa cum îți povestesc. Auzi. Îți jur, o grămadă de parale. Fără să mai fie nevoie să mergem la proces.

– E adevărat că se înțelegea bine cu primarul?

Zâmbetul perfid se accentuă sub mustață.

– Cu Tomás Pestaña?… De minune – sorbi un pic prin pai, în timp ce dădea din mână admirativ. Teresa era o ploaie de dolari pentru Marbella: opere caritabile, donații, investiții. S-au cunoscut când ea a cumpărat terenul ca să-și construiască o casă în Guadalmina Baja: grădini, piscină, fântâni, vedere la mare. A umplut-o și cu cărți, fiindcă, pe deasupra, fata s-a pomenit și un pic intelectuală, nu? Sau așa se spune. Ea și primarul cinau de multe ori împreună sau se întâlneau cu prieteni comuni. Întruniri private, bancheri, constructori, politicieni și oameni de felul ăsta…

– Au făcut afaceri?

– Sigur că da. Pestaña i-a înlesnit mult controlul local, iar ea a știut întotdeauna să păstreze aparențele. Ori de câte ori

exista o investigație, agenții și judecătorii se arătau dintr-odată dezinteresați și incompetenți. Așa încât primarul o putea frecventa fără ca nimeni să se scandalizeze. Era cât se poate de discretă și de șireată. Puțin câte puțin, s-a infiltrat în primării, în tribunale… Până și Fernando Bouvier, guvernatorul de Málaga, îi mânca din palmă. Până la urmă, toți câștigau atâția bani, încât nimeni nu se putea lipsi de ea. Asta era protecția și forța ei.

Forța ei, îmi repetă el. Apoi își netezi cutele pantalonilor din piele, aprinse o țigară de foi olandeză și își încrucișă picioarele. Reginei, adăugă suflând fumul, nu-i plăceau petrecerile. În toți acești ani, a participat la două sau trei, cel mult. Venea târziu și pleca devreme. Trăia închisă în casă, iar în câteva rânduri a putut fi fotografiată de la distanță, plimbându-se pe plajă. Îi plăcea și marea. Se spunea că uneori mergea și ea cu contrabandiștii ei, ca pe vremea când era muritoare de foame; însă poate că și asta făcea parte din legendă. Adevărul este că îi plăcea. A cumpărat un iaht mare, *Sinaloa*, și petrecea sejururi la bord, singură, cu bodyguarzii și cu echipajul. Nu călătorea mult. De vreo două ori a fost zărită. Porturi mediteraneene, Corsica, Baleare, insulele grecești. Atât.

–O dată am crezut că am prins-o… Un paparazzi a reușit să se strecoare odată cu zidarii care lucrau în grădină și a făcut două rolfilme, ea pe terasă, la o fereastră și așa mai departe. Revista care cumpărase fotografiile m-a chemat să scriu textul. Dar nimic. Cineva a plătit o avere ca să blocheze reportajul, iar fotografiile au dispărut. Hocus-pocus. Se spune că intervențiile le-a făcut Teo Aljarafe în persoană. Avocatul cel frumușel. Și că a plătit de zece ori valoarea lor.

–Mi-aduc aminte… Un fotograf a avut probleme.

Cucho se apleca să-și scuture țigara în scrumieră. Își întrerupse mișcarea la jumătatea drumului. Zâmbetul răutăcios i se transformă într-un râs surd, plin de subînțeles.

– Probleme?… Ascultă, dragule, când e vorba de Teresa Mendoza, cuvântul ăsta e un eufemism. Băiatul era un profesionist. Un om priceput în meserie, un mic nemernic de elită, expert în adulmecat chiloțeii și viețile altora… Revistele și agențiile nu spun niciodată cine-i autorul acestor reportaje, dar cineva trebuie că și-a băgat coada. La două săptămâni după ce fotografiile s-au evaporat, s-au dus să jefuiască apartamentul pe care băiatul îl avea în Torremolinos, întâmplător chiar în timp ce el dormea acolo. Ce chestie, nu?… I-au administrat patru lovituri de cuțit, pe cât se pare fără intenția de a-l omorî, după ce în prealabil i-au zdrobit, unul câte unul, imaginează-ți, degetele de la mâini… Zvonul s-a răspândit. Nimeni n-a mai dat târcoale casei din Guadalmina, firește. Nici nu s-a mai apropiat de ticăloasa asta la mai puțin de douăzeci de metri.

– Iubiri, am spus eu schimbând subiectul.

Tăgădui, categoric. Aici intram din plin în specialitatea lui.

– La iubiri, zero. Cel puțin din câte știu eu. Și tu știi că știu. La un moment dat, s-a vorbit despre o relație cu avocatul de încredere: Teo Aljarafe. Bine croit, cu clasă. De asemenea, o canalie pe cinste. Călătoreau și așa mai departe. Inclusiv în Italia a fost văzută cu el. Dar nu-i era pe plac. Poate că și-o trăgea cu el, auzi. Dar nu-i era pe plac. Ai încredere în nasul meu de vulpe bătrână. Înclin mai mult spre Patricia O'Farrell.

O'Farrell, continuă Cucho după ce se dusese să facă rost de alt suc de portocale și după ce îi salutase pe câțiva cunoscuți la întoarcere, era alt fel de marfă. Prietene și partenere, deși aparent se deosebeau ca ziua și noaptea. Dar au stat împreună în închisoare. Ce poveste, nu? Atât de promiscuă și tot tacâmul. Atât de perversă. Și asta chiar că era din aia fină. O târfuliță lesbiană. Cu destui anișori în spate, cu toate viciile de pe lume, inclusiv ăsta – Cucho își atingea nasul în mod semnificativ. Frivolă de nu se poate, așa încât e lesne de explicat cum de astea două, Sappho și căpitanul Morgan, puteau sta împreună. Deși

se înțelegea de la sine că hățurile le ținea mexicana, firește. Era imposibil să ți-o imaginezi pe oaia neagră a familiei O'Farrell punând pe picioare afacerea asta de una singură.

– Era o lesbiană convinsă și declarată. Cocainomană până peste gât. Asta a lăsat loc pentru multe bârfe… Se spune că a cizelat-o pe cealaltă, care era analfabetă sau pe-aproape. Fie că-i adevărat sau nu, când am cunoscut-o eu se îmbrăca și se comporta cu clasă. Știa să folosească haine bune, întotdeauna discrete: tonuri închise, culori simple… O să râzi, dar într-un an chiar am pus-o pe lista celor mai elegante douăzeci de femei ale anului. Pe jumătate în bășcălie, pe jumătate serios. Ți-o jur. Și a fost votată, închipuie-ți, un nou subiect suculent. A nu-știu-câte-șpea. Era drăguță, nu chiar cine știe ce, dar știa să se aranjeze – rămase pe gânduri, cu zâmbetul distrat, iar într-un târziu ridică din umeri… E clar că era ceva între astea două. Nu știu ce: prietenie, flecăreală intimă, dar ceva era. Foarte ciudat totul. Și poate că așa se explică de ce Regina Sudului a avut puțini bărbați în viața ei.

Ding, dong, răsunară difuzoarele din sală. Compania Iberia anunța plecarea zborului cu destinația Barcelona. Cucho se uită la ceas și se ridică, atârnându-și de umăr geanta din piele. M-am ridicat și eu, ne-am strâns mâna. Mă bucur că te-am văzut etcetera. Și mulțumesc. Sper să citesc cartea înainte să-ți reteze ouăle. Emasculare, cred că se spune. Înainte de a pleca, îmi făcu cu ochiul.

– După aceea vine misterul, nu-i așa?… Ce s-a întâmplat în cele din urmă cu O'Farrell și cu avocatul – râdea, îndepărtându-se. Ce s-a întâmplat cu toată lumea.

Toamna aceea era blândă, cu nopți temperate și cu afaceri profitabile. Teresa Mendoza sorbi o înghițitură din cocteilul de șampanie pe care-l avea în mână și se uită în jur. Și ea era privită, direct sau cu coada ochiului, printre comentarii făcute în șoaptă,

murmure, zâmbete uneori adulatoare sau neliniștite. Asta e. În ultimul timp, mass-media se ocupau prea mult de ea ca să-i permită să treacă neobservată. Trasând coordonatele unui plan mental, se vedea în centrul geografic al unei rețele complexe de bani și de putere, plină de posibilități și, de asemenea, de dispute. De pericole. Mai sorbi o înghițitură. Muzică liniștită, cincizeci de persoane selecte, ora unsprezece seara, luna pe jumătate retezată, orizontală și gălbuie peste marea neagră, reflectându-se în golfulețul Marbellei, la celălalt capăt al imensului peisaj presărat cu milioane de lumini, salonul deschis spre grădină pe povârnișul muntelui, lângă șoseaua spre Ronda. Accesul controlat de agenți de pază și de polițiști municipali. Tomás Pestaña, amfitrionul, umbla încoace și-ncolo, stând de vorbă, de la un grup la altul, cu sacou alb și eșarfă roșie, cu enorma havană între inelele de la mâna stângă, cu sprâncenele, dese ca ale unui urs, arcuite într-o continuă surpriză plăcută. Părea un bandit dintr-un film de spionaj din anii șaptezeci. Un ticălos simpatic. Mulțumesc că ați venit, dragilor. Ce amabilitate! Ce amabilitate! Îl cunoașteți pe Cutare?… Dar pe Cutărică?… Așa era Tomás Pestaña. Ca peștele în apă. Îi plăcea să se dea mare cu orice, chiar și cu Teresa, ca și când și ea era încă o dovadă a succesului lui. Un trofeu periculos și rar. Când cineva îl întreba despre asta, își modula un zâmbet intrigant și clătina din cap, insinuând: dacă v-aș povesti. Tot ce produce glamour și bani îmi este de folos, spusese el odată. Una o atrage pe cealaltă. Și, pe lângă faptul că aducea o notă de mister exotic în societatea locală, Teresa era un corn al abundenței, un izvor nesecat de investiții în bani noi-nouți. Ultima operațiune menită a-i câștiga inima primarului – grijuliu recomandată de Teo Aljarafe – includea lichidarea unei datorii municipale care amenința primăria cu un scandalos sechestru pe proprietăți și cu consecințe politice. În plus, lui Pestaña, vorbăreț, ambițios, șiret – cel mai votat primar de după Jesús Gil –, îi plăcea să se fălească cu relațiile lui în momentele

speciale, fie și numai în fața un grup select de prieteni sau de parteneri, la fel cum colecționarii de artă își arată galeriile lor private, unde anumite capodopere, achiziționate prin mijloace ilicite, nu pot fi arătate întotdeauna în public.

– Imaginează-ți o razie prin zonă, spuse Pati O'Farrell.

Avea un chiștoc fumegând în gură și râdea, cu al treilea pahar în mână. Nu există nici un polițist cu coaie, adăugă. Dumicatele de pe-aici sunt din acelea care-ți rămân în gât.

– Ba există un polițist. Nino Juárez.

– L-am văzut pe parșivul ăla.

Teresa mai sorbi o înghițitură, în timp ce termina de făcut socoteala. Trei finanțiști. Patru constructori de nivel înalt. O pereche de actori anglo-saxoni în vârstă, aciuați prin zonă ca să eludeze impozitele în țara lor. Un producător de filme cu care Teo Aljarafe tocmai stabilise o legătură profitabilă, căci dădea faliment o dată pe an și era expert în a mișca bani prin societăți cu pierderi și cu filme pe care nu le vedea nimeni. Un proprietar care avea șase terenuri de golf. Doi guvernatori. Un milionar saudit scăpătat. Un membru al familiei regale marocane care dorea mai mult. Acționara principală a unui important lanț hotelier. Un top-model faimos. Un cântăreț sosit de la Miami cu avionul particular. Un fost ministru de finanțe cu soția, divorțată de un cunoscut actor de teatru. Trei curve de superlux, frumoase și notorii pentru aventurile lor din revistele de scandal… Teresa stătuse de vorbă câteva momente cu guvernatorul de Málaga și cu soția lui – aceasta o privise tot timpul, bănuitoare și fascinată, fără să deschidă gura, în vreme ce Teresa și guvernatorul stabileau finanțarea unui auditoriu cultural și a trei centre de internare pentru toxicomani. Apoi vorbi cu doi dintre constructori și avu o conversație între patru ochi, scurtă și utilă, cu membrul familiei regale marocane, partener al unor prieteni comuni, de o parte și de alta a Strâmtorii, care îi dădu cartea lui de vizită. Trebuie să veniți la Marrakech. Am auzit multe despre dumneavoastră.

Teresa încuviința fără să se implice, surâzătoare. Fir-ar, se gândea, imaginându-și ce auzise individul. Și de la cine. Apoi schimbă câteva cuvinte cu proprietarul terenurilor de golf, pe care îl cunoștea întrucâtva. Am o propunere interesantă, spusese tipul. O să vă sun. Cântărețul din Miami râdea într-un cerc din apropiere, dându-și capul pe spate ca să-și arate gușa care-i fusese aplatizată într-un spital. În adolescență eram înnebunită după el, spusese Pati, glumeață. Și iacătă-l. *Sic transit* – irisurile îi scânteiau, cu pupilele foarte dilatate. Vrei să ni-l prezinte cineva?… Teresa tăgăduia din cap, cu paharul la buze. Nu mă enerva, Locotenente. Și atenție că ai trei pân-acum. Tu chiar că mă enervezi, spusese cealaltă fără să-și piardă umorul. Atât de plicticoasă și fără să-ți uiți de muncă, în toată nenorocita ta de existență.

Teresa se uită din nou în jur, distrată. În realitate, nu era vorba tocmai de o petrecere, cu toate că se sărbătorea ziua de naștere a primarului Marbellei. Era curată liturghie socială, legată de afaceri. Trebuie să te duci, insistase Teo Aljarafe, care acum stătea de vorbă în grupul finanțiștilor și al nevestelor acestora, elegant, atent, cu paharul în mână, cu silueta lui înaltă ușor înclinată, cu profilul de acvilă îndreptat politicos spre doamne. Fie și numai pentru cincisprezece minute, fă-ți apariția pe-acolo, fusese sfatul lui. Pestaña ține foarte mult la anumite gesturi, și cu el atențiile astea funcționează întotdeauna. În plus, nu-i vorba numai de primar. Cu o jumătate de duzină de bună seara și de ce mai faci, rezolvi dintr-un foc o mulțime de înțelegeri. Netezești drumuri și înlesnești lucrurile. Ni le înlesnești nouă.

– Mă întorc îndată, spuse Pati.

Lăsase paharul gol pe o masă și se îndepărta, îndreptându-se spre bar: tocuri înalte, spate descoperit până la talie, în contrast cu rochia neagră pe care o purta Teresa, având drept singură podoabă niște cercei – mici perle simple – și cele șapte brățări de argint. În drum, Pati se atinse înadins cu spatele de o tânără

care stătea de vorbă într-un grup, iar aceasta se întoarse pe jumătate, privind-o. Pizdulicea aia, spusese înainte Pati, clătinând din cap, pe care continua să-l poarte aproape ras, când pusese ochii pe ea. Iar Teresa, obișnuită cu tonul provocator al prietenei sale – adesea, Pati sărea peste cal în această privință când era ea de față –, ridicase din umeri. Prea tinerică pentru tine, Locotenente, spusese ea. Tinerică sau nu, răspunse cealaltă, la El Puerto nu mi-ar fi scăpat nici dacă fugea în salturi. Și, oricum, adăugă ea după ce o privi o clipă, gânditoare, m-am înșelat cu Edmond Dantès. Zâmbea exagerat când spunea asta. Iar acum, Teresa o urmărea cum se îndepărtează, preocupată: Pati începea să se clatine un pic, cu toate că, poate, mai era în stare să tragă vreo două înghițituri înainte de a face prima vizită la toaletă, ca să-și prăfuiască nasul. Dar nu era o problemă nici de pahare, nici de prize. Afurisita de Pati! Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău, și nu doar în acea seară. Cât despre Teresa însăși, era suficient și se putea gândi să plece.

– Bună seara.

Îl văzuse pe Nino Juárez dând târcoale prin preajmă, studiind-o. Mărunt, cu bărbuța lui blondă. Haine scumpe, imposibil de plătit dintr-un salariu oficial. Se încrucișau uneori, de la distanță. Teo Aljarafe era cel care rezolva această chestiune.

– Eu sunt Nino Juárez.

– Știu cine sunteți.

Din celălalt capăt al salonului, Teo, care era peste tot, îi aruncă Teresei o privire de avertizare. Deși e al nostru, fiindcă i-am plătit suma în prealabil, individul ăsta e teren minat, spuneau ochii lui. Și, în plus, există unii care privesc.

– Nu știam că frecventați aceste reuniuni, spuse polițistul.

– Nici eu nu știam că dumneavoastră le frecventați.

Nu era adevărat. Teresa știa că acestui comisar-șef de la DOCS îi plăceau viața din Marbella, conversațiile cu celebritățile, să apară la televizor, anunțând realizarea cutărui sau

cutărui strălucitor serviciu adus societății. De asemenea, îi plăceau banii. Tomás Pestaña și cu el erau prieteni și se sprijineau reciproc.

– Face parte din meseria mea – Juárez făcu o pauză și zâmbi… Ca și din a dumneavoastră.

Nu-mi place, hotărî Teresa. Există oameni pe care îi pot cumpăra, dacă e necesar. Unii îmi plac, iar alții nu. Ăsta nu. Deși, poate că ceea ce nu-mi place sunt polițiștii care se vând. Sau oamenii care se vând, polițiști sau nu. Să-l cumperi nu înseamnă să-l iei la tine acasă.

– E o problemă, zise tipul.

Tonul era aproape intim. Se uita în jur, ca și ea, cu o mutră amabilă.

– Problemele, răspunse Teresa, nu sunt treaba mea. Are cine să se ocupe cu rezolvarea lor.

– Dar asta nu se rezolvă ușor. Și prefer să v-o spun direct dumneavoastră.

Apoi îi spuse, pe același ton și în cuvinte puține. Era vorba de o nouă investigație, pornită de un judecător de la Tribunalul Național, foarte sârguincios în meseria lui: un anume Martínez Pardo. De data asta, judecătorul hotărâse să lase la o parte DOCS-ul și să se bazeze pe Garda Civilă. Juárez rămânea pe tușă și nu putea interveni. Nu voia decât să lămurească acest aspect înainte ca lucrurile să-și urmeze cursul.

– Cine din Garda Civilă?

– E un grup destul de bun. Delta *4*. Îl conduce un căpitan pe nume Víctor Castro.

– Am auzit de el.

– Ei bine, de ceva vreme tot pregătesc asta în secret. Judecătorul a venit de vreo două ori. Pe cât se pare, au luat urma ultimului grup de semirigide care umblă prin zonă. Vor să sechestreze vreo câteva și să descopere care-i conexiunea de mai sus.

– E grav?

– Depinde ce vor găsi. Dumneavoastră veți fi știind ce țineți la vedere.

– Și DOCS-ul?… Ce are de gând să facă?

– Nimic. Să stea și să privească. V-am spus că oamenii mei sunt lăsați pe tușă. Prin ceea ce tocmai v-am povestit, mi-am făcut datoria.

Pati se întorcea cu un pahar în mână. Mergea din nou drept; iar Teresa presupuse că trecuse pe la toaletă ca să-și facă o bucurie.

– Hopa, spuse ea când li se alătură. Ia te uită pe cine avem aici. Legea și ordinea. Și ce Rolex mare purtați în seara asta, supercomisare. E nou?

Juárez se posomorî și se uită câteva secunde la Teresa. Acum știți cum stau lucrurile, spuse el fără cuvinte. Iar partenera dumneavoastră nu va fi de ajutor dacă începe să plouă cu bușituri.

– Mă scuzați. Bună seara.

Juárez se îndepărtă printre invitați. Patricia râdea înăbușit, văzându-l cum pleacă.

– Ce-ți spunea nemernicul ăla?… Nu se mai ajunge cu banii?

– E imprudent să-i provoci așa – Teresa își coborî vocea, stingherită. Nu voia să se enerveze, cu atât mai puțin acolo. Mai ales pe polițiști.

– Nu-l plătim?… Păi să și-o vâre undeva.

Își duse paharul la buze, aproape violent. Teresa nu putea ști dacă mânia din aceste cuvinte i se datora lui Juárez sau chiar ei.

– Ascultă, Locotenente. Nu te mai prosti. Bei cam mult. Și cu cealaltă la fel.

– Și ce?… Este o petrecere, și în seara asta am chef de distracție.

– Lasă vrăjeala. Cine vorbește numai de seara asta?

– Am înțeles, mami.

Teresa nu mai spuse nimic. Își privi prietena în ochi, foarte fix, iar aceasta își întoarse privirea.

– La urma urmei, mormăi Pati după o clipă, cincizeci la sută din mita viermelui ăstuia o plătesc eu.

Teresa continua să nu-i răspundă. Reflecta. Simți de la distanță privirea întrebătoare a lui Teo Aljarafe. Nu se mai isprăvea niciodată. Cum astupai o gaură, cum apărea alta. Și nu toate se reparau apelând la bunul-simț sau la bani.

– Ce mai face regina Marbellei?

Tomás Pestaña tocmai apăruse lângă ele: simpatic, populist, vulgar. Cu sacoul acela alb care îi dădea aspectul unui ospătar scund și rotofei. Teresa și el stăteau de vorbă frecvent: parteneriat cu beneficii mutuale. Primarului îi plăcea să trăiască periculos, de îndată ce existau bani sau influență la mijloc; fondase un partid politic local, naviga pe apele tulburi ale afacerilor imobiliare, iar legenda ce începea să se țească în jurul Mexicanei îi întărea senzația de putere și de vanitate. De asemenea, îi întărea conturile curente. Pestaña făcuse prima lui avere ca om de încredere al unui important constructor andaluz, cumpărând terenuri pentru întreprindere prin relațiile șefului său și cu banii acestuia. Apoi, când o treime din Costa del Sol a fost a lui, l-a vizitat pe șef ca să-i spună că a venit să-și ia rămas-bun. Adevărat? Adevărat. Ei bine, regret. Cum aș putea să-ți mulțumesc pentru serviciile tale? Ai făcut-o deja, a fost răspunsul lui Pestaña. Am pus totul pe numele meu. Mai târziu, când a ieșit din spitalul unde i-a fost tratat infarctul, fostul șef al lui Pestaña a umblat luni în șir după el cu un pistol în buzunar.

– Oameni interesanți, nu-i așa?

Pestaña, căruia nu-i scăpa nimic, o văzuse stând de vorbă cu Nino Juárez. Dar nu făcu nici o remarcă. Schimbară complimente: totul e bine, domnule primar, felicitări. Minunată petrecere. Teresa întrebă cât e ceasul, iar el îi spuse. Rămâne

să luăm masa marți, sigur. Ca întotdeauna. Acum trebuie să plecăm. Fiecare la casa lui.

–Va trebui să pleci singură, iubito, protestă Pati. Eu mă simt minunat.

Cu galicienii, lucrurile s-au dovedit a fi mai complicate decât cu francezii. Aici trebuia umblat cu ochii în patru, fiindcă mafiile din nord-vestul Spaniei își aveau propriile lor contacte în Columbia, iar uneori lucrau cu aceiași oameni ca și Teresa. În plus, erau duri cu adevărat, aveau o experiență îndelungată și se aflau pe terenul lor, după ce vechii *amos do fume*, stăpânii rețelelor de contrabandă cu țigări, se recalificaseră în traficul de droguri până când deveniseră niște indiscutabili *amos da farinha*. Estuarele galiciene erau feuda lor; însă își extindeau teritoriul mai sus, spre nordul Africii și gura Mediteranei. Câtă vreme Transer Naga s-a ocupat numai de transportul hașișului pe litoralul andaluz, relațiile, deși reci, au decurs într-un aparent trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască. Cu cocaina era altceva. Iar în ultima vreme organizația Teresei devenise un competitor serios. Toate aceste chestiuni au fost expuse într-o întrunire petrecută pe teren neutru, la o fermă din Cáceres, situată în apropiere de Arroyo de la Luz, între muntele Santo Domingo și șoseaua N-521, cu păduri dese de stejari de plută și cu pășuni pentru turme: un grup de case albe aflate la capătul unui drum unde mașinile ridicau nori de praf când se apropiau, și unde orice intrus putea fi descoperit cu ușurință. Întrevederea a avut loc în cursul dimineții, iar din partea Transer Naga au fost prezenți Teresa și Teo Aljarafe, escortați de Pote Gálvez la volanul Cherokee-ului și urmați, într-un Passat închis la culoare, de doi oameni de încredere, tineri marocani verificați mai întâi pe șalupele pneumatice și recrutați mai târziu pentru misiuni de siguranță. Ea era îmbrăcată în negru, costum cu pantaloni de firmă și de croială bună, cu părul strâns pe ceafă, tras pe spate, cu cărarea pe mijloc. Galicienii se aflau deja acolo:

erau trei, cu tot atâția bodyguarzi la poartă, lângă cele două BMW-uri *732* cu care veniseră la întâlnire. Toată lumea intră direct în subiect, bătăușii privindu-se unii pe alții afară, iar cei implicați stând înăuntru, în jurul unei mese mari din lemn țărănesc, situate în centrul unei încăperi cu grinzi pe sub tavan și cu capete împăiate de cerbi și de mistreți agățate pe pereți. Aveau sendvișuri, băuturi și cafea, cutii cu trabucuri și caiete pentru însemnări: o întrunire de afaceri care a început cu stângul atunci când Siso Pernas, din clanul Corbeira, fiul lui don Xaquin Pernas, *amo do fume* din golfulețul Arosa, luă cuvântul pentru a expune situația, adresându-se mereu lui Teo Aljarafe, ca și când avocatul ar fi fost interlocutorul său de drept, iar Teresa s-ar fi aflat acolo cu rol decorativ. Chestiunea, spuse Siso Pernas, era că cei de la Transer Naga se băgau în prea multe ciorbe. Nimic de obiectat în legătură cu expansiunea mediteraneeană, cu hașișul și așa mai departe. Nici cu faptul că se îndeletniceau cu *farinha* într-un mod rezonabil: se găsea suficient de lucru pentru toată lumea. Însă fiecare la locul lui, respectând teritoriile și vechimea, care în Spania – continua să-l privească pe Teo Aljaraje, ca și când el ar fi fost mexicanul – era întotdeauna o calitate. Iar prin teritorii, Siso Pernas și tatăl său, don Xaquin, înțelegeau operațiunile atlantice, marile încărcături transportate pe vapor din porturile americane. Ei erau operatorii columbienilor de o viață întreagă, de când don Xaquin, frații Corbeira și oamenii din vechea școală, presați de noile generații, începeau să se reconvertească de la tutun la hașiș și la coca. Așa încât veneau cu o propunere: nimic de obiectat ca Transer Naga să lucreze cu *farinha* care intra prin Casablanca și Agadir, cu condiția să o ducă în Mediterana orientală și să nu rămână în Spania. Pentru că transporturile directe pentru Peninsulă și Europa, ruta Atlanticului și ramificațiile acesteia spre nord erau feudă galiciană.

– De fapt, asta și facem, precizează Teo Aljarafe. Exceptând chestiunea transportului.

– Știu asta – Siso Pernas își turnă o ceașcă din cafetiera pe care o avea în față, după ce făcuse un gest spre Teo, care refuză scurt din cap; gestul galicianului nu o includea și pe Teresa. Însă oamenii noștri se tem că încercați să extindeți afacerea. Există unele lucruri nelămurite. Nave care se duc și vin… Nu putem controla asta și, în plus, ne expunem să ni se pună în cârcă operațiunile altora – își privi însoțitorii, ca și când aceștia ar fi știut prea bine ce spunea. Să-i avem pe cei de la Poliția de Frontieră și Garda Civilă tot timpul cu ochii pe noi.

– Marea e liberă, observă Teresa.

Era pentru prima dată când vorbea, după saluturile inițiale. Siso Pernas îl privea pe Teo, ca și când el ar fi pronunțat aceste cuvinte. Simpatic ca o lamă de bărbierit. Însoțitorii săi o observau pe Teresa pe furiș. Curioși și, pesemne, amuzați de situație.

– Nu și pentru treaba asta, spuse galicianul. Lucrăm de mult cu *farinha*. Avem experiență. Am făcut investiții foarte mari – continua să i se adreseze lui Teo. Iar dumneavoastră ne perturbați. Erorile dumneavoastră le putem plăti noi.

Teo se uită scurt spre Teresa. Mâinile brune și subțiri ale avocatului îi făceau stiloul să se balanseze ca un semn de întrebare. Ea rămase impasibilă. Fă-ți treaba, spunea tăcerea ei. Fiecare lucru la vremea lui.

– Și ce părere au columbienii? întrebă Teo.

– Nu se bagă – Siso Pernas zâmbea strâmb. Parșivii ăia fac ca Pilat din Pont, spunea mutra lui. Ei sunt de părere că problema ne aparține și că trebuie s-o rezolvăm aici.

– Care-i alternativa?

Galicianul sorbi fără grabă o înghițitură de cafea și se lăsă un pic pe spate în scaun, cu un aer satisfăcut. Era blonduț, aprecie Teresa. Plăcut la înfățișare, undeva la treizeci de ani. Mustață tunsă și blazer albastru peste cămașa albă fără cravată. Un *narco*

junior, din a doua sau a treia generație, fără îndoială cu studii. Mai zorit decât antecesorii lui, care țineau lovelele într-un ciorap și foloseau mereu același sacou demodat. Mai puțin reflexiv. Mai puține reguli și mai multă nerăbdare de a câștiga bani pentru a-și cumpăra lux și gagici. De asemenea, mai arogant. Începem să ne apropiem de miezul problemei, spunea Siso Pernas fără cuvinte. Se uită la însoțitorul din stânga lui, un tip gras, cu ochi stinși. Gata treaba. Detaliile le lăsa în seama subalternilor săi.

– De la Strâmtoare în interior – spuse grasul, rezemându-și coatele pe masă –, aveți libertate absolută. Noi vă vom pune încărcătura în Maroc, dacă preferați acolo, însă asumându-ne transportul din porturile americane… Suntem dispuși să acordăm condiții speciale, procentaje și garanții. Inclusiv să lucrați ca asociați, însă numai dacă noi controlăm operațiunile.

– Cu cât e totul mai simplu – punctă Siso Pernas, parcă de undeva din spate –, cu atât riscăm mai puțin.

Teo mai schimbă o privire cu Teresa. Și dacă nu, îi spuse ea din ochi.

– Și dacă nu, repetă avocatul cu voce tare. Ce se întâmplă dacă nu acceptăm condițiile astea?

Tipul gras nu răspunse, iar Siso Pernas se opri să-și privească ceașca de cafea, căzut pe gânduri, ca și când nu și-ar fi imaginat niciodată această eventualitate.

– Ei bine, nu știu, spuse el în cele din urmă. Poate că vom avea probleme.

– Cine va avea probleme? întrebă Teo.

Se înclinase un pic, liniștit, sobru, cu stiloul între degete, ca și când s-ar fi pregătit să ia notițe. Sigur pe rolul lui, deși Teresa știa că și-ar fi dorit să se ridice și să părăsească încăperea. Genul de probleme la care făcea aluzie galicianul nu erau specialitatea lui Teo. Uneori își întorcea ușor fața spre ea, fără s-o privească. Eu nu pot merge decât până aici, părea el să sugereze. Treaba

mea sunt negocierile pașnice, consilierea fiscală și ingineria financiară; nu sensurile duble și nici amenințările care plutesc în aer. Dacă se schimbă tonul, nu mai poate fi treaba mea.

– Dumneavoastră… Noi – Siso Pernas arunca ocheade bănuitoare spre stiloul lui Teo. Nimănui nu-i convine o neînțelegere.

Ultimele cuvinte au sunat ca un ciob de sticlă. Cling. Ăsta-i punctul, își spuse Teresa, în care ori o ștergi, ori ești prins. De aici începe războiul. Aici intervine afurisita de sinaloeză care știe ce-i în joc. Și bine-ar fi să fie pe-aici, pe undeva, așteptând s-o chem. Acum am nevoie de ea.

– Măi să fie… O să ne învinețiți spinarea cu bâta de baseball?… Cum a pățit franțuzul ăla care a apărut zilele trecute în ziare?

Se uita la Siso Pernas cu o surprindere ce părea autentică, cu toate că nu înșela pe nimeni și nici nu intenționa s-o facă. Celălalt se întoarse spre ea ca și cum abia s-ar fi materializat din văzduh, în vreme ce grasul cu ochi stinși își contempla unghiile, iar cel de-al treilea, un tip slab, cu mâini de țăran sau de pescar, se scobea în nas. Teresa așteptă ca Siso Pernas să spună ceva; însă galicianul păstră tăcerea, privind-o cu un amestec de iritare și de derută. Cât despre Teo, îngrijorarea lui se transforma într-o agitație vădită. Atenție, șoptea el mut. Mare atenție.

– Poate că, urmă Teresa vorbind rar, sunt străină și nu cunosc obiceiurile… Domnul Aljarafe se bucură de toată încrederea mea; însă când fac afaceri îmi place ca lumea să mi se adreseze mie. Eu sunt cea care decide în problemele mele… Înțelegeți dumneavoastră care-i situația?

Siso Pernas o urmărea mai departe în tăcere, cu mâinile de-o parte și de alta a ceștii de cafea. Atmosfera era aproape de punctul de îngheț. Cine-a spus că suntem prieteni? își zise Teresa. Dacă mă caută, mă găsesc. Iar la galicieni chiar mă pricep ceva.

– Ei bine – continuă ea –, acum o să vă spun cum văd eu lucrurile.

Sper să n-o dau în bară, se gândi. Și le-a spus cum vede ea lucrurile. A făcut-o foarte limpede, despărțind clar fiecare frază, cu pauzele adecvate, pentru ca toți să intercepteze nuanțele.

– Am cel mai mare respect pentru ce faceți în Galicia, începu ea. Băieții răi și tot tacâmul, foarte bine. Dar asta nu mă împiedică să știu că sunteți filați de poliție, sub supraveghere strictă și supuși unor proceduri judiciare. Aveți turnători și infiltrați peste tot, iar din când în când, câte cineva de la dumneavoastră se lasă prins cu mâța-n sac. Totul foarte ca lumea, cum spunem la Sinaloa. Și iată că, dacă afacerea mea se bazează pe ceva, atunci se bazează pe întărirea la maximum a siguranței, printr-un fel de a lucra care împiedică, până la limitele rezonabilului, scurgerile de informații. Cu oameni puțini, dintre care majoritatea nu se cunosc între ei. Asta nu ne scutește de ciripeli. Mi-a luat ceva vreme să creez structura asta și nu sunt dispusă, unu, să o las să ruginească, și doi, să o pun în pericol prin operațiuni pe care nu le pot controla. Dumneavoastră îmi cereți să mă las pe mâna voastră în schimbul unui procentaj sau a nu știu ce. Adică să stau cu brațele încrucișate și să vă las monopolul. Nu văd ce-aș avea de câștigat din asta și nici de ce mi-ar conveni. Doar dacă nu cumva mă amenințați. Dar nu cred, nu-i așa?… Nu cred că mă amenințați.

– Cum am putea să vă amenințăm? întrebă Siso Pernas.

Accentul acela. Teresa alungă fantoma care dădea târcoale prin preajmă. Avea nevoie de un cap limpede și de tonul potrivit. Stânca lui León era departe și nu voia să se ciocnească de alta.

– Păi, iată că îmi vin în minte două modalități, răspunse ea: prin scurgerea de informații care să mă prejudicieze sau încercând ceva în mod direct. În ambele cazuri, să știți că pot fi tare a naibii. Cu o diferență: eu n-am pe nimeni care să mă facă vulnerabilă. Sunt un călător, iar mâine pot să mor sau

să dispar, sau să plec fără să-mi fac valizele. Nici cavou n-am pus să mi se facă, deși sunt mexicană. Dumneavoastră, totuși, aveți proprietăți. *Pazos* cred că se cheamă casele acelea frumoase din Galicia. Mașini de lux, prieteni… Rude. Dumneavoastră puteți chema asasini columbieni pentru treburile murdare. Și eu la fel. Dumneavoastră puteți, la limită, să declanșați un război. Eu, cu modestie, la fel, fiindcă de bani nu duc lipsă, și cu asta îți plătești orice. Însă un război ar atrage atenția autorităților… Am observat că Ministerului de Interne nu-i plac reglările de conturi între traficanți, mai ales dacă există nume și prenume, proprietăți de sechestrat, oameni care pot intra în închisoare, proceduri judiciare în curs… Dumneavoastră apăreți mult prin ziare.

– La fel și dumneavoastră, sugeră Siso Pernas cu o mutră iritată.

Teresa îl privi cu răceală câteva secunde, cu mult calm.

– Nu în fiecare zi. Și nici pe aceeași pagină. Despre mine n-a dovedit nimeni nimic.

Galicianul scoase un râs scurt, grosolan.

– Ei bine, să-mi spuneți cum reușiți.

– Poate că sunt mai puțin prostănacă.

Ce-i spus spus rămâne, se gândi ea în concluzie. Cât se poate de clar și fără menajamente. Și-acuma, să vedem pe unde o iau parșivii ăștia. Teo punea și scotea capacul de la stilou. Nici tu nu treci printr-un moment prea bun, se gândi Teresa. De asta primești banii pe care-i primești. Deosebirea e că tu poți fi observat, pe când eu nu.

– Totul s-ar putea schimba, zise Siso Pernas. Mă refer la situația dumneavoastră.

Variantă studiată. Prevăzută. Teresa luă un Bisonte din pachetul pe care-l ținea în față, lângă un pahar cu apă și o mapă din piele cu documente. O luă parcă reflectând și o vârî în gură fără s-o aprindă. Avea gura uscată, dar se hotărî să nu se atingă

de paharul cu apă. Chestiunea nu e cum mă simt eu, își spuse. Chestiunea e cum sunt văzută.

–Sigur, recunoscu ea. Și am o bănuială că se va schimba. Însă eu sunt, mai departe, una singură. Cu oamenii mei, dar tot una. Afacerea mea e limitată în mod voit. Toată lumea știe că nu manevrez încărcătură proprie. Numai transport. Asta îmi scade potențialele daune. Și ambițiile. Dumneavoastră însă aveți multe uși și multe ferestre pe unde să le introduceți. Dacă cineva se hotărăște să lovească, are de unde alege. Oameni la care țineți, interese pe care e important să vi le păstrați… Aveți pe unde să fiți beliți.

Se uita în ochii celuilalt, cu țigara între buze. Inexpresivă. Rămase așa câteva momente, socotind în sinea ei secundele, până când Siso Pernas, cu un aer reflexiv și aproape în silă, își vârî mâna în buzunar, scoase o brichetă de aur și, aplecându-se peste masă, îi oferi un foc. Pân-aici ți-a fost, blonduțule. Acum te ofilești. Îi mulțumi clătinând din cap.

– Și dumneavoastră nu aveți? întrebă într-un târziu galicianul, punându-și la loc bricheta.

–Puteți încerca – Teresa scotea fumul în timp ce vorbea, cu ochii ușor mijiți. V-ar surprinde să aflați cât de puternică e o femeie care nu are nimic de pierdut în afară de ea însăși. Dumneavoastră aveți familie, de exemplu. O nevastă foarte frumoasă, se spune… Un copil.

Să ne oprim aici, hotărî ea. Frica nu trebuie s-o atâți dintr-odată, pentru că, atunci, se poate transforma în surprindere sau în lipsă de judecată și îi poate scoate din minți pe cei care cred că nu mai există nici o soluție. Asta îi face imprevizibili și ultrapericuloși. Arta e s-o strecori puțin câte puțin: să dureze, să-i țină pe oameni treji și să se coacă, fiindcă în felul ăsta se transformă în respect. Granița e subțire și trebuie s-o tatonezi domol până când o nimerești.

– La Sinaloa avem o vorbă: *O să vă omor toată familia, iar apoi vă dezgrop bunicii, îi împușc de câteva ori și îi îngrop la loc…*

În timp ce vorbea, fără să se uite la nimeni, deschise mapa din fața ei și extrase un decupaj dintr-un ziar: o fotografie a unei echipe de fotbal din estuarul Arnosa, pe care Siso Pernas, fan înrăit, o subvenționa cu generozitate. Era președintele ei, iar în fotografie – Teresa o pusese cu maximă delicatețe pe masă, între ei doi – acesta poza înaintea unei partide, cu jucătorii, cu nevasta și cu fiul lui, un băiat foarte drăguț, în vârstă de zece sau doisprezece ani, îmbrăcat cu tricoul echipei.

– Așa că nu mă enervați – acum într-adevăr îl privea pe galician în ochi. Sau, cum spuneți dumneavoastră în Spania, faceți-mi plăcerea de a nu mă mai freca la icre.

Zgomot de apă îndărătul perdelelor de la duș. Aburi. Lui îi plăcea să facă duș cu apa foarte fierbinte.

– Ne pot omorî, spuse Teo.

Teresa stătea rezemată în cadrul ușii deschise. Dezbrăcată. Simțea umezeala caldă pe piele.

– Nu, răspunse ea. Mai întâi vor căuta ceva mai blând, ca să ne încerce. Apoi vor dori să se înțeleagă cu noi.

– Ceea ce tu numești blând au făcut deja… Chestia cu bărcile pe care ți-a zis-o Juárez, ei i-au strecurat-o judecătorului Martínez Pardo. Au pus Garda Civilă pe urmele noastre.

– Știu. De aceea am jucat tare. Am vrut să știe că știm.

– Clanul Corbeira…

– Las-o baltă, Teo – Teresa clătina din cap. Știu prea bine ce fac.

– Asta așa e. Întotdeauna știi prea bine ce faci. Sau te prefaci de minune.

Din trei propoziții, reflectă Teresa, a treia a fost de prisos. Dar îmi închipui că aici ai niște drepturi. Sau crezi că le ai. Aburii se depuneau pe oglinda mare din baie, în care ea era

o pată cenușie. Lângă lavoar, flacoane de șampon, loțiune de corp, un pieptene, săpun în învelitoarea lui. Parador Nacional de Cáceres. La celălalt capăt al camerei, cu așternuturile răscolite, fereastra încadra un incredibil peisaj medieval: pietre antice conturate în noapte, coloane și porticuri aurite de lumina unor felinare ascunse. Fir-ar, se gândi. Ca-n filmele americane, dar de-adevăratelea. Vechea Spanie.

– Dă-mi un prosop, te rog, îi ceru Teo.

Era un tip foarte curat. Întotdeauna făcea duș înainte și după, ca pentru a da regulatului o notă igienică. Minuțios, sănătos, din aceia care parcă nu transpiră niciodată și parcă n-au nici un microb pe piele. Bărbații pe care Teresa și-i amintea dezbrăcați erau aproape toți curați sau cel puțin așa arătau; însă nici unul ca acesta. Teo mai că nu avea miros propriu: pielea lui era delicată, abia o aromă bărbătească indefinibilă, a săpunului și a loțiunii pe care o folosea după ce se bărbierea, la fel de moderate ca orice avea de a face cu el. După ce făceau dragoste, întotdeauna miroseau a ea, a carnea ei obosită, saliva ei, aroma puternică și densă a sexului ei umed: ca și când Teresa era cea care, în cele din urmă, sfârșea prin a poseda pielea bărbatului. Colonizându-l. Îi dădu prosopul, observând trupul înalt și subțire, șiroind de apă sub dușul pe care tocmai îl închisese. Părul negru de pe piept, picioarele și sexul. Zâmbetul liniștit, întotdeauna bine-venit. Verigheta de la mâna stângă. Ei nu-i păsa de inelul acela și, pesemne, nici lui. Între noi e ceva profesional, îi spusese Teresa singura dată, la început, când el încercase să se justifice, sau să o justifice, prin câteva vorbe superficiale și netrebuincioase. Așa că nu-mi veni mie cu povești din astea. Iar Teo era îndeajuns de isteț ca să înțeleagă.

– Treaba cu fiul lui Siso Pernas era serioasă?

Teresa nu răspunse. Se apropiase de oglinda aburită, ștergând-o un pic cu mâna. Și iat-o, în contururi atât de imprecise

încât putea să nu fie ea însăși, cu părul răvășit, cu ochii mari și negri observând-o ca de obicei.

– Nimeni n-ar crede, dacă te-ar vedea așa, spuse el.

Stătea lângă ea, privind-o în golul făcut în aburul de pe oglindă. Își ștergea pieptul și spatele cu prosopul. Teresa clătină din cap, tăgăduind încet. Lasă vrăjeala, spuse fără cuvinte. El o sărută distrat pe păr și continuă să se șteargă în drum spre dormitor, iar ea se opri așa cum era, cu mâinile rezemate de lavoar, în fața propriei imagini din oglinda aburită. Sper să nu trebuiască niciodată să ți-o dovedesc și ție, reflectă în sinea ei, îndreptându-se spre bărbatul care se foia prin camera învecinată. Sper să nu trebuiască.

– Mă îngrijorează Patricia, spuse el dintr-odată.

Teresa se duse până la ușă și se opri în prag să-l privească. Scosese din valiză o cămașă călcată impecabil – niciodată nu i se boțea parșivului echipamentul– și îi deschidea nasturii ca s-o îmbrace. Aveau o masă rezervată peste o jumătate de oră la Torre de Sande. Un restaurant superb, spusese el. În orașul vechi. Teo cunoștea toate restaurantele superbe, toate barurile la modă, toate magazinele elegante. Locuri făcute pe măsura lui, la fel cum era și cămașa pe care tocmai o îmbrăca. Ca și Pati O'Farrell, părea născut în ele: doi copii de bani gata, cărora lumea le era mereu îndatorată, cu toate că unul o ducea mai bine decât celălalt. Toate aceste locuri erau tare mișto și foarte departe de Las Siete Gotas, se gândi ea, unde maică-sa – care nu o sărutase niciodată – freca rufe într-un lighean din curtea interioară și se culca cu locatarii beți. Foarte departe de școala unde copiii soioși îi ridicau fusta lângă gardul de spini al curții. Fă-ne o hăinuță, gagico. Pentru fiecare. Dă-mi una mie și câte una băieților, dacă nu vrei să-ți rupem chiar acum găurica. Foarte departe de acoperișurile din lemn și zinc, de noroiul de sub picioarele ei goale și de mizeria afurisită.

– Ce-i cu Pati?

– Știi și tu. Și e din ce în ce mai rău.

Așa era. Să bei și să tragi prize în neștire era o combinație proastă, dar mai era și altceva. Parcă Locotenentul claca puțin câte puțin, în tăcere. Oricum, cuvântul era resemnare, deși Teresa nu reușea să descopere cu ce anume se resemna. Uneori, Pati semăna cu acei naufragiați care încetează să mai înoate fără nici un motiv evident. Bâldâbâc. Poate numai fiindcă nu au încredere, ori sunt osteniți.

– Ea e liberă să facă ce vrea.

– Nu asta-i problema. Problema e dacă ceea ce face ea îți convine ție sau nu.

Foarte tipic pentru Teo. Nu O'Farrell îl îngrijora, ci consecințele comportamentului ei. Și, în orice caz, i le transfera Teresei. Îți convine sau nu-ți convine. Șefa. Dezinteresul, indiferența cu care Pati aborda puținele responsabilități pe care i le mai lăsaseră la Transer Naga erau punctul întunecat al problemei. În timpul întrunirilor de lucru – venea din ce în ce mai rar, delegând-o pe Teresa – rămânea absentă sau glumea fără rețineri: acum, părea să abordeze totul ca pe o joacă. Cheltuia mulți bani, era dezinteresată, trata cu superficialitate chestiuni serioase, în care erau implicate multe interese și câteva vieți. Te ducea cu gândul la o corabie gata să pornească în larg. Teresa nu reușea să stabilească dacă ea însăși fusese cea care își despovărase, treptat, prietena de obligații, ori dacă distanțarea nu provenea de la Pati însăși, de la tulburarea crescândă ce ieșea din cotloanele gândirii și ale vieții sale. Tu ești liderul, obișnuia să spună. Iar eu aplaud, beau, prizez și privesc. Deși poate că se întâmplau amândouă aceste lucruri, iar Pati se mărginea să urmeze ritmul zilelor; ordinea firească, inevitabilă, către care totul le ghidase de la bun început. Poate că m-am înșelat cu Edmond Dantès, spusese Pati în casa lui Tomás Pestaña. Nu era asta, nici tu nu erai. N-am știut să te ghicesc. Sau poate, cum spusese altă dată – cu nasul plin de praf și cu ochii tulburi –, singurul lucru care

se întâmplă este că, mai devreme sau mai târziu, abatele Faria iese din scenă.

Conflictuală și parcă murind fără să moară. Și fără să-i pese. Acestea erau cuvintele, iar primul dintre ele se dovedea a fi cel mai nepotrivit în genul acela de afaceri, atât de sensibile la orice scandal. Ultimul episod era recent: o minoră ticăloșită, ordinară, cu tovărășii proaste și cu sentimente și mai proaste, se tot învârtise în mod fățiș în jurul lui Pati până când o întâmplare cu excese, droguri, hemoragie și spital la ora cinci dimineața a fost pe punctul de a o aduce în paginile ziarelor; și așa s-ar fi întâmplat dacă ea nu ar fi mobilizat toate mijloacele disponibile: bani, relații, șantaj. Până la urmă, povestea a fost îngropată. De-ale vieții, a spus Pati atunci când Teresa a avut cu ea o conversație dură. Pentru tine e simplu, Mexicano. Tu ai de toate, și pe deasupra ai și cine să-ți aranjeze pizda. Așa că trăiește-ți viața ta și lasă-mi-o mie pe-a mea. Fiindcă eu nu-ți cer socoteală și nici nu mă bag unde nu trebuie. Sunt prietena ta. Am plătit și plătesc prietenia ta. Respect înțelegerea. Iar tu, care cumperi totul atât de ușor, lasă-mă pe mine cel puțin să mă cumpăr pe mine însămi. Și ascultă. Mereu spui că facem fifty-fifty, nu numai în chestiunile de afaceri sau de bani. Sunt de acord. Asta e jumătatea mea liberă, deliberată și nenorocită.

Până și Oleg Iasikov o alertase. Atenție, Tesa. Nu riști numai bani, ci îți riști libertatea și viața. Dar deciziile îți aparțin. Firește. În orice caz, n-ar strica să te întrebi. Da. Niște lucruri. De exemplu, ce rol îți revine ție. Pentru ce ești răspunzătoare. Pentru ce nu. Până la ce punct ai început treaba asta tu însăți, făcându-i jocul. Există responsabilități pasive care sunt la fel de grave ca și celelalte. Există tăceri pe care nu putem pretinde că nu le-am auzit cât se poate de limpede. Da. Începând dintr-un anumit moment al vieții, fiecare e răspunzător pentru ceea ce face. Și pentru ceea ce nu face.

Cum ar fi fost dacă. La asta se gândea uneori Teresa. Dacă eu. Poate că acolo erau cheile; însă ei îi părea imposibil să privească dinspre partea cealaltă a acelei bariere tot mai clare și mai inevitabile. O irita stinghereala, sau remușcarea, pe care o simțea cum vine în valuri nedeslușite, umplându-i parcă mâinile, fără să știe ce să facă cu ea. Și de ce trebuia să simtă această remușcare, își spunea în sinea ei. Niciodată n-a putut fi și niciodată n-a fost. Nimeni n-a înșelat pe nimeni; iar dacă Pati nutrise în trecut vreo speranță, sau vreo intenție, aceasta fusese înlăturată de mult. Poate că asta era problema. Că totul era consumat, ori pe punctul de a fi consumat, iar Locotenentului O'Farrell nu-i mai rămăsese nici măcar mobilul curiozității. În ce-o privea pe Teresa, probabil că Teo Aljarafe fusese ultimul experiment al lui Pati. Sau revanșa ei. Mai departe, totul se dovedea a fi, în același timp, previzibil și obscur. Iar cu asta, fiecare dintre ele urma să dea piept singură.

13
Și-n două-trei su' de metri, eu ridic avionete

– Iată-l, spuse doctorul Ramos.

Avea un auz de tuberculos, constată Teresa. Ea nu percepea nimic, în afară de rumoarea resacului de pe plajă. Noaptea era liniștită, iar Mediterana, o pată neagră în fața golfulețului Agua Amarga, pe coasta Almeriei. Luna lumina plaja ca de zăpadă, iar farul de la Punta Polacra – trei clipiri la fiecare douăsprezece sau cincisprezece secunde, înregistră vechiul ei instinct profesional – strălucea, intermitent, la poalele muntelui Gata, la șase mile spre sud-vest.

– Eu aud doar marea, răspunse ea.

– Ascultați.

Se concentră, în întuneric, ascuțindu-și auzul. Stăteau în picioare lângă Cherokee, cu un termos de cafea, pahare din plastic și sendvișuri, apărându-se de frig cu scurte și jerseuri. Silueta întunecată a lui Pote Gálvez umbla încoace și-ncolo, la câțiva metri, supraveghind pista de pământ și râpa uscată ce dădeau spre plajă.

– Acum îl aud, spuse.

Era doar un huruit îndepărtat care abia se putea deosebi de apa de la mal; însă creștea încetul cu încetul în intensitate

și se auzea de foarte jos, ca și când ar fi venit din mare, și nu din cer. Părea o șalupă rapidă care se apropia în mare viteză.

– Buni băieți, zise doctorul Ramos.

Era un pic de mândrie în glasul lui, de parcă ar fi vorbit despre un elev eminent, însă tonul îi era la fel de liniștit ca de obicei. Individul ăsta, se gândi Teresa, nu se enervează niciodată. Ei, dimpotrivă, îi venea greu să-și înăbușe neliniștea și să reușească să vorbească cu seninătatea la care ceilalți se așteptau. Dacă ar ști, își spuse ea. Dacă ar ști. Cu atât mai mult în seara asta afurisită, când riscau atât de mult. Trei luni de pregătire pentru ceea ce, până la urmă, se decidea în mai puțin de două ore, din care trecuseră deja trei sferturi. Acum, zgomotul motorului era tot mai puternic și mai apropiat. Doctorul își duse ceasul de mână în dreptul ochilor, înainte de a lumina cadranul cu o scăpărare iute a brichetei.

– Punctualitatea prusacă, adăugă el. La locul potrivit și la ora exactă.

Sunetul se auzea din ce în ce mai aproape, tot la o înălțime foarte joasă. Teresa scrută cu aviditate prin beznă și atunci i se păru că-l vede: un punctuleț negru care creștea în mărime, exact la limita dintre apa întunecată și pâlpâitul lunii, în larg.

– Măi, să fie, spuse.

Era aproape frumos, se gândi ea. Avea informații, amintiri, experiențe care îi permiteau să-și imagineze marea văzută din cabină, luminile palide de pe tabloul de comandă, linia țărmului profilându-se în față, pe cei doi bărbați la butoane, VOR-DME din Almería pe frecvența 114,1 pentru calcularea relevmentului și a distanței deasupra mării de la Alborán, punct-linie-linie-linie-punct-linie-punct, și apoi coasta, din ochi, în lumina lunii, căutând repere în clipirea farului din stânga. Luminile de la Carboneras la dreapta, pata cenușie a golfulețului în centru. De-aș fi acolo sus, își spuse. Zburând după ochi, la fel ca ei,

cu o pereche de boașe zdravene la locul lor. Atunci, punctul negru se mări dintr-odată, tot la nivelul apei, în timp ce zgomotul motoarelor tot creștea, până când deveni asurzitor, vrrrummmm, făcu, de parcă s-ar fi prăvălit peste ei, iar Teresa izbuti să deslușească niște aripi materializându-se la aceeași înălțime de la care priveau ea și doctorul. Și, în cele din urmă, zări silueta întreagă a avionului care zbura foarte jos, la vreo cinci metri deasupra mării, cu cele două elice învârtindu-se ca niște discuri de argint în contralumina lunii. De mama focului. O clipă mai târziu, survolându-i cu un huruit care a ridicat, în trecere, o nor de nisip și de alge uscate, avionul câștigă altitudine, pătrunzând spre uscat, în timp ce înclina o aripă la babord și se pierdea în noapte, undeva între munții Gata și Cabrera.

– Acolo avem o tonă și jumătate, spuse doctorul.

– Încă n-a ajuns jos, răspunse Teresa.

– Va ajunge în cincisprezece minute.

Nu mai aveau nici un motiv să rămână pe întuneric, așa încât doctorul se scotoci prin buzunarele pantalonilor, își aprinse pipa, iar apoi duse flacăra la țigara pe care Teresa tocmai și-o vârâse în gură. Pote Gálvez venea cu câte un pahar de cafea în fiecare mână. O umbră mare, atentă la dorințele ei. Nisipul alb îi amortiza pașii.

– Cum merge, patroană?

– Totul e bine, Bălțate. Mulțumesc.

Bău lichidul amar, fără zahăr și dres cu câțiva stropi de coniac, savurând țigara care avea înăuntru un pic de hașiș. Sper ca totul să fie la fel de bine în continuare, se gândi. Celularul pe care îl purta în buzunarul scurtei urma să sune atunci când încărcătura avea să fie în cele patru camionete care așteptau lângă pista rudimentară: un aerodrom micuț, abandonat din războiul civil, în mijlocul deșertului almerian, în apropiere de Tabernas, la cincisprezece kilometri de satul cel mai apropiat.

Aceasta era ultima etapă a unei operațiuni complexe, prin care se transmitea o încărcătură de o mie cinci sute de kilograme de clorhidrat de cocaină între cartelul din Medellín și mafiile italiene. Încă o pietricică în pantoful clanului Corbeira, care continua să pretindă exclusivitatea mișcărilor cu Doña Blanca pe teritoriul spaniol. Teresa zâmbi în sinea ei. Ce furioși aveau să fie galicienii, dacă aflau. Însă din Columbia îi ceruseră Teresei să studieze posibilitatea de a plasa, dintr-o singură lovitură, o încărcătură mare ce urma să fie îmbarcată în containere în portul Valencia, cu destinația Genova; iar ea se limita să soluționeze problema. Drogul, sigilat în vid, în pachete de zece kilograme, în bidoane de lubrifiant pentru automobile, traversase Atlanticul după ce fusese transbordat lângă Ecuador, în dreptul insulelor Galapagos, într-un cargou vechi aflat sub pavilion panamez, *Susana*. Descărcarea se efectuase în orașul marocan Casablanca; iar de acolo, sub protecția Jandarmeriei Regale – colonelul Abdelkader Chaib se afla tot în relații excelente cu Teresa –, călătorise în camioane până la Rif, la unul dintre depozitele utilizate de membrii societății Transer Naga pentru pregătirea încărcăturilor de hașiș.

– Marocanii s-au ținut de cuvânt ca niște domni, zise doctorul Ramos cu mâinile în buzunare.

Se îndreptau spre mașină, unde Pote Gálvez îi aștepta la volan. Farurile aprinse luminau întinderea de nisip și de stânci, pescărușii neadormiți ce se roteau surprinși de lumină.

– Da. Însă meritul îți aparține, doctore.

– Nu și ideea.

– Dumneata ai făcut-o posibilă.

Doctorul Ramos trase din pipă fără să spună nimic. Cu greu își exprima tacticianul de la Transer Naga o nemulțumire ori își arăta satisfacția dinaintea unui elogiu; cert este însă că Teresa bănuia că era mulțumit. Fiindcă, dacă ideea cu avionul mare –

podul aerian, îl numeau între ei – îi aparținuse Teresei, trasarea rutei și detaliile operative căzuseră în sarcina doctorului. Inovația consta în utilizarea zborurilor la joasă înălțime și a aterizării pe piste secrete într-o operațiune de mai mare anvergură, mai rentabilă. Deoarece, în ultima vreme, se iviseră unele probleme. Două expediții galiciene, finanțate de clanul Corbeira, fuseseră interceptate de poliția de frontieră, una în Caraibe și o alta în dreptul Portugaliei; iar o a treia operațiune, realizată integral de italieni – un comerciant turc cu o jumătate de tonă la bord pe ruta de la Buenaventura la Genova, via Cádiz – s-a soldat cu un eșec total, cu încărcătura confiscată de Garda Civilă și cu opt oameni în închisoare. Era un moment dificil; și, după ce s-a gândit bine, Teresa a hotărât să riște cu metodele care, cu ani în urmă, în Mexic, îi atrăseseră lui Amado Carrillo porecla de Stăpân al Cerului. Haide, conchisese ea. De ce să inventăm, când există maeștri. Astfel încât i-a pus la muncă pe Farid Lataquia și pe doctorul Ramos. Firește, libanezul protestase. Prea puțin timp, prea puțini bani, prea mică marja. Întotdeauna i se cer minuni lui și numai lui. Etcetera. Între timp, doctorul se închidea cu hărțile, cu planurile și cu graficele, fumând pipă după pipă, fără a rosti alte cuvinte decât cele strict necesare, calculând rute, combustibil, locuri. Breșe de radar pentru a ajunge la mare între Melilla și Alhucemas, distanța de parcurs razant pe deasupra apei cu direcția est-nord-nord-vest, zone fără pază pentru traversarea coastei spaniole, repere de pe țărm pentru a se orienta din ochi și fără instrumente, consum la cotă înaltă și joasă, sectoare unde un avion de dimensiuni mijlocii nu putea fi detectat zburând deasupra mării. Consultase chiar și doi controlori de zbor care urmau să fie de gardă în nopțile și în locurile potrivite, asigurându-se că nimeni nu avea să raporteze dacă vreun ecou suspect se reflecta în ecranele radarelor. De asemenea, zburase peste

deșertul almerian, în căutarea locului potrivit pentru aterizare, și se dusese în munții Rif pentru a verifica, pe teren, condițiile aerodromurilor locale. Avionul îl obținuse Lataquia din Africa: un vechi Aviocar C-212 destinat transportului de pasageri între Malabo și Bata, provenit din ajutoarele spaniole pentru Guineea Ecuatorială, construit în 1978 și care încă mai zbura. Bimotor și cu o capacitate de încărcătură de două tone. Putea ateriza la o viteză de șaizeci de noduri în două sute cincizeci de metri de pistă dacă inversa elicele și scotea flapsurile la patruzeci de grade. Cumpărarea s-a realizat fără probleme printr-un contact al ambasadei Guineei Ecuatoriale la Madrid – pe lângă comisionul atașatului comercial, suprafacturarea a servit la cumpărarea câtorva motoare marinărești pentru semirigide –, iar Aviocarul a zburat la Bangui, unde cele două motoare turbopropulsoare Garret TPE au fost verificate și puse la punct de niște mecanici francezi. Apoi a coborât ușor pe o pistă de patru sute de metri din munții Rif, pentru a se ocupa de cocaină. N-a fost greu să facă rost de echipaj: o sută de mii de dolari pentru pilot – Jan Karasek, polonez, care se ocupase în prealabil cu dezinsecția agricolă, iar acum, ca expert al zborurilor nocturne, transporta hașiș pentru Transer Naga la bordul unui Skymaster proprietate personală – și șaptezeci și cinci de mii pentru copilot: Fernando de la Cueva, fost militar spaniol care zburase cu Aviocarurile când fusese în Forțele Aeriene, înainte să treacă la aviația civilă și apoi să rămână șomer în urma unei restructurări de personal de la compania Iberia. Iar la ora aceea – farurile Cherokee-ului luminau primele case din Carboneras când Teresa se uită la ceasul de bord –, cei doi bărbați, care se orientaseră după luminile autostrăzii Almería–Murcia și o traversaseră în zbor în apropiere de Níjar, vor fi purtat deja avionul, zburând tot jos și evitând linia de stâlpi de înaltă tensiune pe care doctorul Ramos o desenase cu grijă pe hărțile lui aeriene, în jurul

munților Alhamilla, întorcând încet spre vest, și vor fi scoțând flapsurile ca să aterizeze pe aerodromul clandestin luminat de lună, cu un automobil plasat la capătul inițial și un altul trei sute cincizeci de metri mai încolo: două clipiri scurte de faruri, care indicau unde începea și unde se termina pista. Ducând în cală o încărcătură estimată la patruzeci și cinci de milioane de dolari, din care Transer Naga percepea, ca transportator, o sumă echivalentă cu zece la sută.

Se opriră să mănânce câte ceva la un han de la șosea înainte de a ieși de pe N-340: camionagi cinând la mesele din fund, șunci și cârnați atârnați de tavan, butoaie de vin, fotografii de toreadori, suporturi rotative cu casete video porno, casete și CD-uri cu Los Chiringuitos, El Fary, La Niña de los Peines. Ciuguliră în picioare, la tejghea, șuncă, măduvioară și ton proaspăt cu ardei și roșii. Doctorul Ramos ceru un coniac, iar Pote Gálvez, care conducea, o cafea dublă. Teresa își căuta tutunul în buzunarele scurtei, când în poartă se opri un Nissan alb-verde de la Garda Civilă, iar cei dinăuntru intrară în han. Pote Gálvez deveni încordat, cu mâinile ridicate de pe tejghea, întors pe jumătate, cu neîncredere profesională, spre noii-sosiți, mișcându-se un pic pentru a o acoperi cu trupul pe patroana sa. Ușurel, Bălțate, îi spuse ea din ochi. Doar nu ne-or beli taman azi. Patrulă rurală. Rutină. Erau doi agenți tineri, cu uniforme de culoare măslinie și cu pistoale în teci negre fixate lateral. Spuseră politicos bună seara, își lăsară beretele pe un taburet și își proptiră coatele la capătul tejghelei. Păreau relaxați, iar unul dintre ei îi privi scurt, distrat, în timp ce-și punea zahăr în cafea și amesteca cu linguriță. Expresia doctorului Ramos strălucea când schimbă o privire cu Teresa. Dacă sticleții ăștia ar ști, spunea el fără cuvinte, îndesând cu calm tutun în căușul pipei. Ce chestie! Apoi, când gardienii se pregăteau să plece,

doctorul îi sugeră ospătarului că i-ar face mare plăcere să le plătească el cafelele. Unul dintre ei protestă amabil, iar celălalt schiță un zâmbet. Mulțumesc. Spor la lucru, spuse doctorul când ei plecau. Mulțumim, spuseră din nou.

– Buni băieți, rezumă doctorul când închiseră ușa.

La fel spusese și despre piloți, își aminti Teresa, când motoarele Aviocarului vuiau deasupra plajei. Și asta, printre altele, îi plăcea ei la acest personaj. Imparțialitatea lui de nestrămutat. Oricine, văzut din perspectiva adecvată, putea fi băiat bun. Sau fată bună. Lumea era un loc dificil, cu reguli complicate, unde fiecare juca rolul pe care i-l încredința propriul destin. Și nu întotdeauna era posibil să alegi. Toți oamenii pe care îi cunosc, îl auziseră pe doctor spunând cândva, au motive să facă ceea ce fac. Acceptând acest lucru la semenii tăi, conchidea el, nu-i greu să te ai bine cu ceilalți. Șmecheria constă în a le căuta întotdeauna partea pozitivă. Iar fumatul pipei ajută mult. Îți dă timp să reflectezi. Îți oferă ocazia să-ți miști mâinile încet și să te privești, și să-i privești pe ceilalți.

Doctorul comandă un al doilea coniac, iar Teresa – la han nu aveau tequila – o tescovină galiciană care îți scotea flăcări pe nas. Prezența gardienilor îi amintise de o conversație recentă și de îngrijorări mai vechi. Cu trei săptămâni în urmă, primise o vizită la sediul oficial al Transer Naga, care acum ocupa o clădire întreagă cu cinci etaje pe Avenida del Mar, lângă parcul din Marbella. O vizită neanunțată pe care, la început, ea refuză să o primească, până când Eva, secretara ei – Pote Gálvez stătea în fața ușii de la birou, pironit pe covor ca un doberman –, i-a arătat un ordin judecătoresc care îi recomanda Teresei Mendoza Chávez, domiciliată în așa și pe dincolo, să accepte acea întrevedere, sau să se supună demersurilor ulterioare ce se vor desfășura. Anchetă preliminară, spunea hârtia, fără să precizeze preliminară la ce. Și sunt doi, a adăugat secretara.

Un bărbat și o femeie. Garda Civilă. Așa încât, după ce medită un pic, Teresa puse să fie anunțat Teo Aljarafe, ca să fie prevenit, îl liniști pe Pote Gálvez cu un gest și îi spuse secretarei să-i invite în sala de ședințe. Nu și-au dat mâna. După un salut formal, cei trei au luat loc în jurul mesei mari și rotunde de pe care fuseseră retrase în prealabil toate actele și mapele. Bărbatul era subțire, serios, arătos, cu părul încărunțit înainte de vreme, tuns periuță și cu o mustață frumoasă. Avea o voce gravă și plăcută, constată Teresa; la fel de educată ca și manierele sale. Era îmbrăcat în civil, cu o haină de catifea reiată foarte uzată și cu pantaloni sport, dar înfățișarea sa în ansamblu părea a unui soldat, foarte militărească. Mă numesc Castro, spuse el, fără să adauge prenumele, gradul sau funcția; deși, după un moment, păru să se gândească mai bine și adăugă amănuntul cu căpitanul. Căpitanul Castro. Iar ea este sergent Moncada. În timp ce fă-cea scurta prezentare, femeia – cu părul roșu, îmbrăcată cu fustă și jerseu, cercei de aur, cu ochi mici și inteligenți – scoase un casetofon din traista din foaie de cort pe care o ținea pe genunchi și îl așeză pe masă. Sper, spuse ea, că nu vă deranjează. Apoi își suflă nasul într-un șervețel – părea răcită, sau alergică – pe care îl puse, mototolit, în scrumieră. Nicidecum, răspunse Teresa. Dar, în acest caz, va trebui să așteptați să-mi chem avocatul. Și asta include să luăm notițe. Astfel încât, după ce aruncă o privire spre șeful ei, sergentul Moncada se încruntă, introduse casetofonul în geantă și mai folosi un șervețel. Căpitanul Castro explică în câteva cuvinte ce anume îi adusese acolo. În cursul unei investigații recente, unele rapoarte conduceau spre unele firme legate de Transer Naga.

– Probabil că există și dovezi în acest sens, firește.

– Ei bine, nu. Îmi pare rău să spun că nu există.

– În acest caz, nu înțeleg rostul vizitei.

– E de rutină.

– Aha.

– Simplă cooperare cu justiția.

– Aha.

Atunci, căpitanul Castro îi povesti Teresei cum o acțiune a Gărzii Civile – niște șalupe pneumatice despre care se presupunea că ar fi destinate traficului de droguri – fusese stopată din pricina unor scurgeri de informații și amestecului neprevăzut al Corpului Național de Poliție. Câțiva agenți ai comisariatului din Estepona au intervenit înainte de vreme, intrând într-o hală din poligonul industrial unde, în loc de materialul urmărit de Garda Civilă, au găsit doar două șalupe vechi ieșite din uz, fără să obțină nici o probă și fără să efectueze nici o arestare.

– Cât de rău îmi pare, spuse Teresa. Însă nu înțeleg ce legătură am eu cu toate astea.

– Acum, nici una. Poliția a stricat totul. Investigația noastră s-a dus de râpă, fiindcă cineva le-a strecurat oamenilor din Estepona informații manipulate. Nici un judecător n-ar merge mai departe cu ce s-a găsit.

– Ia te uită… Și ați venit să-mi spuneți mie?

Tonul ei îi făcu pe bărbat și pe femeie să schimbe o privire.

– Într-un fel, încuviință căpitanul Castro. Am crezut că opinia dumneavoastră va fi utilă. În acest moment, lucrăm la o jumătate de duzină de chestiuni aflate în legătură cu același anturaj.

Sergentul Moncada se aplecă în față în scaunul ei. Nici ruj de buze, nici machiaj. Ochii ei mici păreau obosiți. Guturaiul. Alergia. O noapte de muncă, presupuse Teresa. Mai multe zile de când nu se spălase pe cap. Cerceii de aur străluceau, nepotriviți.

– Căpitanul se referă la anturajul *dumneavoastră*.

Teresa hotărî să ignore ostilitatea acelui *dumneavoastră*. Se uita la jerseul boțit al femeii.

– Nu știu despre ce vorbiți – se întoarse spre bărbat. Relațiile mele sunt la vedere.

– Nu tipul acela de relații, spuse căpitanul Castro. Ați auzit vorbindu-se de Chemical STM?

– Niciodată.

– Dar de Konstantin Garofi Ltd?

– Da. Am acțiuni. Doar un pachet minoritar.

– Ce ciudat! După rapoartele noastre, societatea de import-export Konstantin Garofi, cu sediul în Gibraltar, vă aparține în întregime.

Poate că trebuia să-l aștept pe Teo, se gândi Teresa. În orice caz, nu mai era loc să dea înapoi. Își arcui o sprânceană.

– Sper că aveți probe când afirmați asta.

Căpitanul Castro își mângâie mustața. Clătina încet din cap, dubitativ, ca și cum într-adevăr ar fi socotit până la ce punct se bizuia sau nu pe acele probe. Ei bine, nu, conchise el într-un târziu. Din nefericire, nu avem, deși în cazul ăsta contează mai puțin. Fiindcă ne-a sosit un raport. O cerere de cooperare de la DEA din America și de la guvernul columbian, referitoare la o încărcătură de cincisprezece tone de permanganat de potasiu sechestrate în portul caraibean Cartagena.

– Credeam că comerțul cu permanganat de potasiu e liber.

Se întinsese pe spătarul scaunului și se uita la gardianul civil cu o surprindere ce părea autentică. În Europa, da, veni răspunsul. Însă nu și în Columbia, unde se folosea ca precursor al cocainei. Iar în Statele Unite, cumpărarea și vânzarea lui erau controlate începând cu anumite cantități, întrucât figura pe lista celor doisprezece precursori și a celor treizeci și trei de substanțe chimice a căror comercializare era supravegheată prin legi federale. Permanganatul de potasiu, după cum probabil – sau, eventual, cu siguranță – doamna știa, era unul din acele douăsprezece produse esențiale pentru elaborarea pastei

de bază și a clorhidratului de cocaină. Combinate cu alte substanțe chimice, zece tone serveau la rafinarea a optzeci de tone de drog. Ceea ce, e drept, nu-i tocmai un fleac. După această expunere, gardianul civil se opri s-o privească pe Teresa, inexpresiv, ca și când asta ar fi fost tot ce avea de spus. Ea numără în minte până la trei. Da' de unde. Începea să o doară capul, însă nu-și putea permite să scoată o aspirină în fața celor doi. Ridică din umeri.

– Nu mai spuneți… Și?

– Ei bine, încărcătura a sosit pe cale maritimă de la Algeciras, cumpărată fiind de Konstantin Garofi de la societatea belgiană Chemical STM.

– Mă uimește că societatea asta din Gibraltar exportă direct în Columbia.

– Bine faceți că vă uimește – dacă în acest comentariu era ceva ironie, nu se observa. De fapt, ei au cumpărat produsul în Belgia, l-au adus până la Algeciras, iar aici l-au pus în cârcă altei societăți situate în insula Jersey, care a l-a trimis în container, mai întâi în Puerto Cabello, în Venezuela, iar apoi la Cartagena… Pe drum, produsul a fost transferat în bidoane inscripționate ca dioxid de magneziu. Pentru camuflare.

Nu erau galicienii, Teresa știa. De data asta, nu ei ciripiseră. Era la curent cu faptul că problema avea rădăcini în Columbia. Probleme locale, în spate aflându-se DEA. Nimic care s-o afecteze nici pe departe.

– Pe unde?

– În largul mării. La Algeciras s-a îmbarcat drept ceea ce era în realitate.

Păi până aici ți-a fost, scumpete. Uită-te pe masă la mânuțele mele, cum scot o țigară legitimă dintr-un pachet legitim și cum o aprind cu calmul celor drepți. Albe și inocente. Așa că nici să nu te gândești. Ce-mi pasă mie?

– Atunci ar trebui, sugeră ea, să cereți explicații acelei societăți cu sediul în Jersey…

Sergentul făcu un gest de nerăbdare, însă nu spuse nimic. Căpitanul Castro înclină puțin capul, parcă declarându-se capabil să aprecieze un sfat bun.

– S-a dizolvat după operațiune, zise el. Era doar un nume pe o stradă din Saint Hélier.

– Măi, să fie. Toate astea sunt dovedite.

– Cât se poate de dovedite.

– Atunci, oamenii de la Konstantin Garofi au fost înșelați în buna lor credință.

Sergentul deschise gura pe jumătate ca să spună ceva, dar iarăși se răzgândi. Își privi șeful o clipă, iar apoi scoase din traistă un carnețel. Cum ai scos și creionul, se gândi Teresa, cum ieșiți afară. Chiar acum. Oricum ieșiți, chiar dacă nu-l scoți.

– În orice caz, continuă ea, dacă am înțeles bine, dumneavoastră vorbiți despre transportul unui produs chimic legal, în cadrul vamal al spațiului Schengen. Nu văd ce e ciudat în asta. Fără îndoială, documentația o fi în regulă, cu certificate de destinație și tot restul. Nu cunosc prea multe amănunte despre Konstantin Garofi, însă, după știrea mea, sunt scrupuloși în respectarea legii… În caz contrar, eu n-aș avea acțiuni acolo.

– Liniștiți-vă, spuse căpitanul Castro amabil.

– Arăt ca și cum aș fi neliniștită?

Celălalt o privi fără să răspundă imediat.

– În ceea ce vă privește pe dumneavoastră și pe Konstantin Garofi, spuse într-un târziu, totul pare legal.

– Din nefericire, adăugă sergentul.

Își umezea un deget cu limba ca să dea filele carnețelului. Lasă vrăjeala, grăsano, se gândi Teresa. Poate vrei să mă faci să cred că ai notat acolo câte kilograme a avut ultimul meu transport.

– Mai e ceva?

– Întotdeauna va mai fi ceva, răspunse căpitanul.

Atunci să trecem nivelul următor, parșivule, se gândi Teresa în timp ce își stingea țigara în scrumieră. Făcu asta cu o violență calculată, dintr-o singură mișcare. Iritarea de rigoare și nici un gram în plus, cu toate că durerea de cap o făcea să se simtă din ce în ce mai stingherită. La Sinaloa, cei doi ar fi fost deja cumpărați sau morți. Disprețuia felul în care se prezentau acolo, luând-o drept ceea ce nu era. Atât de neciopliți. Dar mai știa și că disprețul duce la aroganță, iar de acolo pornind, se comit erori. Excesul de încredere în sine te bleștește mai abitir decât gloanțele.

– Atunci, să lămurim lucrurile, spuse ea. Dacă aveți chestiuni concrete care mă privesc, atunci această discuție va continua în prezența avocatului meu. Dacă nu, o să vă rog să mă scutiți de alte fleacuri.

Sergentul Moncada uită de carnețel. Mângâia masa, parcă verificând calitatea lemnului. Părea îmbufnată.

– Am putea continua conversația în niște încăperi oficiale…

În sfârșit, ai spus-o, se gândi Teresa. La timp.

– Ei bine, ceva îmi spune că nu, sergent, replică ea foarte calm. Fiindcă, în afară de cazul în care aveți ceva concret, și nu e cazul vostru, eu aș sta în acele încăperi exact atâta timp cât avocații mei o să vă târască prin procese de-o să vă meargă fulgii… Solicitând, firește, despăgubiri morale și financiare.

– Nu aveți de ce să vă supărați, interveni căpitanul Castro. Nimeni nu vă acuză de nimic.

– De asta sunt mai mult ca sigură. De faptul că nimeni nu mă acuză.

– Cu siguranță, nu sergentul Velasco.

Fir-ai să fii de nenorocit, se gândea ea. Uite că ți-ai dat arama pe față.

– Poftim?… Sergentul cum?

Celălalt o privea cu o curiozitate plină de răceală. Ești tare mișto, se gândi ea. Cu purtarea ta politicoasă. Cu părul tău cărunt și cu mustața aia frumoasă de ofițer și de cavaler. Fata ar trebui să se spele pe cap ceva mai des.

– Iván Velasco, spuse lent căpitanul. Din Garda Civilă. Decedat.

Sergentul Moncada se aplecă din nou în față. Cu o mutră scorțoasă.

– Un porc. Vă pricepeți cât de cât la porci, doamnă?

Spuse asta cu o vehemență prost reținută. Poate că e așa e firea ei, se gândi Teresa. Părul ăla roșu și murdar poate că are vreo legătură. Poate că muncește prea mult sau e nefericită cu soțul ei, sau ce știu eu. Oricum, n-o fute nimeni. Și n-o fi tocmai ușor să fii femeie, în meseria ei. Sau poate că astăzi treaba se împarte pe roluri: gardianul politicos și gardianul rău. În fața unei parșive precum cea care presupun ei că sunt, tipei îi revine s-o joace pe aia rea. Logic. Dar mie mi se fâlfâie.

– Asta are vreo legătură cu permanganatul de potasiu?

– Fiți drăguță – asta nu suna defel simpatic; sergentul se scobea în dinți cu unghia de la degetul mic. Nu ne luați peste picior.

– Velasco frecventa anumite medii rău famate, lămuri cu simplitate căpitanul Castro, și a fost omorât cu ceva timp în urmă, când ați ieșit dumneavoastră din închisoare. Vă amintiți? Santiago Fisterra, Gibraltar și toate acelea. Pe când nici nu visați să fiți ce sunteți acum.

Pe chipul Teresei nu se putea citi nici cel mai mic semn că-și amintește. Așadar n-aveți nimic, reflecta ea. Veniți să scuturați pomul.

– Ei bine, să vedeți că nu, spuse. Nu-mi spune nimic Velasco ăla.

– Nu vă spune, zise femeia.

Aproape că scuipa. Se întoarse spre șeful ei, insinuând și dumneavoastră ce părere aveți, căpitane. Însă Castro se uita spre fereastră, gândindu-se parcă la altceva.

– De fapt, nu putem face legătura, continuă sergentul Moncada. În plus, sunt chestii fumate, nu? – își umezi iar un deget și consultă carnețelul, deși era clar că nu citește nimic. Și povestea cu celălalt, Cañabota, care a fost omorât la Fuengirola, nici asta nu vă sună cunoscut?… Numele Oleg Iasikov nu vă spune nimic?… N-ați auzit niciodată vorbindu-se de hașiș, nici de cocaină, nici de columbieni, nici de galicieni? – se întrerupse, sumbră, ca să-i dea ocazia Teresei să intercaleze vreun comentariu; însă ea nu deschise gura… Sigur. Dumneavoastră vă ocupați cu imobiliarele, bursa, cramele jerezane, politica locală, paradisurile fiscale, operele de caritate și cinele cu guvernatorul de Málaga.

– Și cinematograful, sugeră căpitanul imparțial.

Rămăsese întors spre fereastră, părând că se gândea la orice altceva. Aproape melancolic. Sergentul ridică o mână.

– Așa e. Am uitat că vă ocupați cu cinematograful – tonul devenea tot mai grosolan; din când în când vulgar, ca și când până atunci l-ar fi înăbușit, ori recurgea acum la el în mod deliberat… Trebuie să vă simțiți foarte în siguranță în afacerile dumneavoastră de milioane și în viața dumneavoastră de lux, cu ziariștii care vă transformă într-o vedetă.

Am mai fost eu provocată, se gândi Teresa, și mai bine decât o face ea. Ori tipa asta e prea naivă, chit că-i neam prost, ori pe bune că n-au nimic de care să se agațe.

– Ziariștii ăștia – răspunse foarte calmă – sunt vârâți în niște plângeri judiciare de n-or să mai termine niciodată… În ce vă privește pe dumneavoastră, chiar credeți că am să mă joc de-a hoții și vardiștii?

Era rândul căpitanului. Se întorsese încet spre ea și o privea din nou.

– Doamnă. Colega mea și cu mine avem o treabă de făcut. Asta include mai multe investigații în curs – aruncă o privire destul de neîncrezătoare spre carnețelul sergentului Moncada. Vizita aceasta nu are alt scop decât să vă spunem acest lucru.

– Ce amabil și ce minunat! Să mă înștiințați așa.

– După cum vedeți. Voiam să stăm puțin de vorbă. Să vă cunoaștem mai bine.

– Oricum, interveni sergentul, am vrut chiar să vă creăm emoții.

Șeful ei tăgădui din cap.

– Doamna nu e din acelea care au emoții. N-ar fi ajuns niciodată unde se află acum – zâmbi puțin; un zâmbet de alergător de fond… Sper că viitoarea noastră conversație va avea loc în împrejurări mai favorabile. Pentru mine.

Teresa se uită în scrumieră, unde singurul ei muc de țigară era stins printre biluțele de hârtie. Drept cine o luau ăștia doi? Drumul ei fusese lung și anevoios; mult prea mult pentru ca, acum, să suporte trucurile acelea ieftine de comisariat de telenovelă. Erau doar o pereche de intruși care se scobeau în dinți, mototoleau șervețele și urmăreau să cotrobăie prin viețile unora. Să-i creeze emoții, spunea afurisita de sergent. Dintr-odată se simți iritată. Avea treburi de rezolvat, în loc să-și piardă vremea. Să ia o aspirină, de exemplu. Când cei doi aveau să iasă de-acolo, ea urma să-l însărcineze pe Teo să prezinte o plângere pentru constrângere. Iar apoi avea să dea niște telefoane.

– Vă rog să plecați.

Se ridică în picioare. Și iată că sergentul știe să râdă, constată. Dar nu-mi place cum o face. Șeful ei se ridică în același timp cu Teresa, însă cealaltă continua să șadă, un pic aplecată pe scaun,

cu degetele strânse pe marginea mesei. Cu râsul acela uscat și confuz.

– Așa, cu binișorul?… Nu veți încerca mai întâi să ne amenințați, nici să ne cumpărați, ca pe rahații ăia de la DOCS?… Asta ne-ar face foarte fericiți. O încercare de mită în toată regula.

Teresa deschise ușa. Pote Gálvez era acolo, mare, de veghe, ca și când nu s-ar fi urnit de pe covor. Și sigur nu se urnise. Își ținea mâinile ușor depărtate de corp. Așteptând. Îl liniști cu o privire.

– Poate că nu știți ce vorbiți, spuse Teresa. Eu nu fac lucruri din astea.

Sergentul se ridică în sfârșit, aproape în silă. Își suflase iarăși nasul și ținea șervețelul mototolit într-o mână și carnețelul în cealaltă. Se uita în jur, la tablourile scumpe de pe pereți, la priveliștea de la fereastră, spre oraș și spre mare. Nu-și mai disimula ranchiuna. Îndreptându-se spre ușă în spatele șefului ei, se opri în fața Teresei, foarte aproape, și vârî carnețelul în geantă.

– Bineînțeles. Are cine s-o facă în locul dumneavoastră, nu? – își apropie fața și mai mult, iar ochișorii ei înroșiți păreau să plesnească de mânie. Haideți, curaj! Măcar o dată încercați s-o faceți personal. Știți cât câștigă un gardian civil?… Sunt sigură că știți. Ca și povestea cu oamenii care mor și putrezesc pentru tot căcatul ăla cu care dumneavoastră faceți trafic… De ce nu încercați să ne mituiți pe căpitan și pe mine?… M-ar încânta să aud o ofertă din partea dumneavoastră și să vă scot din biroul ăsta în cătușe și-n ghionturi – aruncă ghemotocul pe jos… Ticăloasă ordinară!

Exista o logică, la urma urmei. La asta se gândea Teresa în timp ce traversa albia aproape secată a râului care se acumula

în mici lagune de mică adâncime, în preajma mării. O abordare aproape exterioară, străină, într-un fel matematică, ce îi îngheța inima. O metodă calmă de a situa faptele și, mai ales, circumstanțele aflate la începutul și la sfârșitul acestor fapte, lăsând fiecare număr de o parte sau de cealaltă a semnelor care dădeau ordine și sens. Toate acestea permiteau să se excludă, în principiu, vinovăția sau remușcarea. Acea fotografie ruptă de la jumătate, fata cu ochii încrezători care rămăsese atât de departe de ea, acolo, în Sinaloa, era bilețelul ei cu indulgențe. Întrucât de logică era vorba, ea nu putea decât să se miște încotro o conducea această logică. Însă paradoxul nu lipsea: ce se întâmplă atunci când nu aștepți nimic, iar fiecare înfrângere aparentă te împinge în sus în timp ce aștepți, trează, în zori, momentul când viața își va corecta greșeala și va lovi cu adevărat, pentru totdeauna. Adevărata Situație. Într-o zi începi să crezi că momentul acesta nu va sosi niciodată, iar în următoarea intuiești că tocmai aici e capcana: să crezi că nu va sosi niciodată. Astfel, mori cu anticipație ore în șir, zile în șir, ani în șir. Mori îndelung, senin, fără strigăte și fără sânge. Mori cu atât mai mult, cu cât te gândești mai mult și cu cât trăiești mai mult.

Se opri pe pietricelele de pe plajă și privi în zare. Purta un trening cenușiu și pantofi de sport, iar vântul îi răvășea părul peste față. De partea cealaltă a gurii de vărsare a râului Guadalmina exista o limbă de nisip unde își făcea loc marea; iar în capăt, prin ceața ușoară și albăstrie a orizontului, luceau albe Puerto Banús și Marbella. Terenurile de golf erau la stânga, ajungând până aproape de mal, în jurul clădirii vopsite în ocru a hotelului și al refugiilor de pe plajă, închise pe timp de iarnă. Teresei îi plăcea Guadalmina Baja în acea perioadă a anului, cu plajele pustii și cu câțiva jucători de golf pașnici foindu-se departe. Casele de lux silențioase și închise în spatele zidurilor înalte, acoperite cu flori de buganvilea. Una dintre ele, cea mai

apropiată de limba de pământ care înainta în mare, îi aparținea. *Las Siete Gotas* era numele scris pe o placă frumoasă de faianță lângă poarta principală, într-o ironie *culichi* pe care, acolo, doar ea și cu Pote Gálvez o puteau descifra. Dinspre plajă nu se puteau vedea decât înaltul zid exterior, arborii și arbuștii care se zăreau pe deasupra, ascunzând camerele video de siguranță, și, de asemenea, acoperișul și cele patru hornuri: șase sute de metri de construcție pe o parcelă de cinci mii, forma unei vechi *hacienda* cu aer mexican, albă cu prelungiri ocru, o terasă la etajul de sus, o galerie mare deschisă spre grădină, spre fântâna de faianță și spre piscină.

În zare se distingea o navă – un vas de pescuit operând aproape de țărm –, iar Teresa se opri un răstimp să-l urmărească, cu interes. Continua să fie legată de mare; iar în fiecare dimineață, când se trezea, primul lucru pe care îl făcea era să arunce o privire spre imensitatea albastră, cenușie, violetă, în funcție de lumină și de zile. Încă mai calcula din instinct hula puternică, hula de fund, vânturile prielnice sau neprielnice, chiar și atunci când nimeni nu lucra pe mare pentru ea. Coasta aceea, întipărită în memoria ei cu precizia unei hărți de navigație, continua să fie o lume familiară, căreia îi datora nefericiri și avere, și de asemenea imagini pe care evita să le evoce în exces, de teamă că i se vor schimba în memorie. Căsuța de pe plaja din Palmones. Nopțile în Strâmtoare, cu șalupa izbind apa cu gurna. Adrenalina urmăririi și a victoriei. Trupul dur și tandru al lui Santiago Fisterra. Cel puțin l-am avut, se gândi ea. L-am pierdut, dar mai întâi l-am avut. Era un lux intim și cât se poate de calculat să-și amintească în singurătate, cu o țigară de hașiș și cu tequila, în nopțile fără lună, când zgomotul resacului de pe plajă ajungea până la ea prin grădină, amintindu-și și amintindu-se. Uneori, auzea elicopterul poliției de frontieră trecând pe deasupra plajei, fără lumini, și se gândea că poate îl pilota

bărbatul pe care îl văzuse în ușa camerei de spital; cel care îi urmărea zburând în urma siajului vechiului Phantom și care, în cele din urmă, se aruncase în mare ca să-i salveze viața lângă stânca lui León. Odată, supărați pe urmăririle polițiștilor de frontieră, doi oameni ai Teresei, un marocan și un gibraltarian care lucrau pe cauciucuri, au plănuit să-i dea o lecție pilotului de pe pasăre. Nemernicului aceluia. O capcană pe uscat, ca să-l trimită pe lumea cealaltă. Când a venit sugestia, Teresa l-a convocat pe doctorul Ramos și i-a ordonat să transmită, fără să schimbe o virgulă, mesajul către toată lumea, de la vlădică la opincă. Acest individ își face meseria așa cum noi ne-o facem pe-a noastră, a spus ea. Astea sunt regulile, iar dacă într-o bună zi se duce la mama dracului într-o urmărire sau dacă o ia pe cocoașă naspa de tot pe vreo plajă, treaba lui. Uneori câștigi, alteori pierzi. Dar dacă cineva se atinge de un fir de păr din capul lui în afara serviciului, pun să i se smulgă pielea de pe el fâșie cu fâșie. Vă e clar? Și le-a fost.

Cât despre mare, Teresa își păstra legătura personală. Și nu doar de pe țărm. *Sinaloa*, un vas Fratelli Benetti de treizeci și opt de metri lungime și șapte lățime, înmatriculat în Jersey, stătea ancorat în zona exclusivistă din Puerto Banús, alb și impresionant cu cele trei punți și cu aspectul său de iaht clasic, cu interioarele mobilate în lemn de tec și de iroko, băi din marmură, patru cabine pentru invitați și un salon de treizeci și patru de metri pătrați, întrecut de o impresionantă pictură marină în ulei de Montague Dawson – *Bătălia dintre navele Spartiate și Antilla la Trafalgar* –, pe care Teo Aljarafe o achiziționase pentru ea într-o licitație de la Claymore. Cu toate că Transer Naga întrebuința mijloace navale de orice fel, Teresa nu a folosit niciodată *Sinaloa* pentru activități ilicite. Era un teritoriu neutru, o lume proprie, cu acces restrâns, pe care nu dorea să-l pună în legătură cu restul vieții sale. Un căpitan, doi marinari și un mecanic țineau

iahtul pregătit să iasă pe mare în orice clipă, iar ea se îmbarca frecvent, uneori pentru scurte ieșiri de câte două zile, alteori pentru croaziere de două sau trei săptămâni. Cărți, muzică, un televizor cu video. Niciodată nu aducea invitați, cu excepția lui Pati O'Farrell, care a însoțit-o în câteva ocazii. Singurul care o însoțea mereu, îndurând cu stoicism răul de mare, era Pote Gálvez. Teresei îi plăceau drumurile lungi în singurătate, zilele când telefonul nu suna și când nu era nevoie să deschidă gura. Îi plăcea să ia loc, noaptea, în cabina de comandă, lângă căpitan – un om taciturn, din marina comercială, angajat de doctorul Ramos, pe care Teresa l-a acceptat tocmai pentru economia lui de cuvinte –, să deconecteze pilotul automat și să preia cârma ea însăși pe vreme rea, ori să-și petreacă zilele însorite și liniștite într-un șezlong de pe puntea de la pupa, cu o carte în mână ori privind marea. De asemenea, îi plăcea să se ocupe personal de întreținerea celor două motoare turbo-diesel MTU de 1 800 cai-putere, care permiteau iahtului *Sinaloa* să navigheze cu treizeci de noduri, lăsând un siaj drept, lat și puternic. Obișnuia să coboare în sala mașinilor, cu părul strâns în două cozi și cu un batic în jurul frunții, și își petrecea acolo ceasuri în șir, atât în port, cât și în largul mării. Cunoștea fiecare piesă din motoare. Iar odată, când, la est de insula Alborán, au suferit o avarie pe un vânt puternic de la răsărit, a muncit patru ore acolo jos, mânjită de vaselină și de ulei, lovindu-se de țevi și de pereții de compartimentare, în vreme ce căpitanul încerca să evite ca iahtul să se culce pe-o parte ori să devieze prea mult spre vest, până când ea și mecanicul au rezolvat problema. La bordul iahtului *Sinaloa* a făcut câteva călătorii lungi: Marea Egee și Turcia, sudul Franței, Insulele Eoliene pe gurile râului Bonifacio; iar adesea ordona să se ia drumul Balearelor. Îi plăceau golfulețele liniștite aflate la nord de Ibiza și de Mallorca, aproape pustii pe timp de iarnă, și să arunce ancora în fața limbii de nisip care

se întindea între Formentera și Es Freus. Acolo, în dreptul plajei Los Trocados, Pote Gálvez avusese recent o altercație cu niște paparazzi. Doi fotografi obișnuiți din Marbella au identificat iahtul și s-au apropiat pe o placă acvatică pentru a o surprinde pe Teresa, până când sinaloezul s-a dus să-i fugărească cu șalupa pneumatică de la bord. Rezultat: câteva coaste rupte, încă o despăgubire de câteva milioane. Chiar și așa, fotografia a apucat să fie publicată pe prima pagină din *Lecturas*. Regina Sudului în vacanță la Formentera.

Se întoarse agale. În fiecare dimineață, inclusiv în rarele zile cu vânt și ploaie, se plimba pe plajă până la Linda Vista, singură. Pe mica înălțime de lângă râu, deslușì silueta solitară a lui Pote Gálvez, care veghea de la distanță. Îi era interzis să o escorteze în acele plimbări și sinaloezul rămânea în urmă, privind-o cum se duce și se întoarce, o santinelă nemișcată în depărtare. Loial ca un câine de vânătoare care așteaptă, liniștit, să se întoarcă stăpâna. Teresa zâmbi în sinea ei. Între Bălțat și ea, timpul statornicise o complicitate tăcută, creată din trecut și din prezent. Accentul sinaloez aspru al pistolarului, felul său de a se îmbrăca, de a se purta, de a-și mișca înșelătoarele nouăzeci și nu știu câte kilograme de greutate, eternele cizme din piele de iguană și fața de indian, cu mustața lui mare și neagră – în ciuda timpului petrecut în Spania, Pote Gálvez părea abia ieșit dintr-o cârciumă *culichi* –, însemnau pentru Teresa mai mult decât era ea dispusă să recunoască. De fapt, fostul ucigaș plătit al lui *Batman* Güemes era singura ei legătură cu acele meleaguri. Nostalgii comune, care nu mai trebuiau argumentate. Amintiri bune și rele. Legături pitorești care se iveau într-o frază, într-un gest, într-o privire. Teresa îi împrumuta paznicului casete cu muzică mexicană: José Alfredo, Chavela, Vicente, Los Tucanes, Los Tigres, chiar și o bandă prețioasă pe care o avea cu Lupita

D'Alessio – „voi fi iubita ta sau ce-o trebui să-ți fiu/ voi fi orice-mi vei cere tu"; astfel încât, atunci când trecea pe sub fereastra camerei ocupate de Pote Gálvez într-un capăt al casei, auzea aceste cântece, o dată și încă o dată. Iar uneori, când ea se afla în salon, citind sau ascultând muzică, sinaloezul se oprea o clipă, respectuos, distant, trăgând cu urechea de pe hol sau din ușă, cu acea privire impasibilă, fixă, care la el ținea loc de zâmbet. Nu vorbeau niciodată de Culiacán, nici de evenimentele care făcuseră astfel încât drumurile lor să se încrucișeze. Și nici despre răposatul Fierros Motanul, integrat de multă vreme în fundația unei vile din Nueva Andalucía. Doar o singură dată au schimbat câteva cuvinte despre toate acestea, în ajunul Crăciunului, când Teresa a dat zi liberă oamenilor aflați în serviciul ei – o servitoare, o bucătăreasă, un grădinar, doi bodyguarzi marocani de încredere, care făceau cu schimbul la poartă și în grădină – și ea însăși a intrat în bucătărie și a pregătit *chilorio*, rac umplut, gratinat și turtișoare de mălai, iar apoi i-a spus pistolarului te invit să cinezi ca un *narco*, Bălțate, că una-i seara asta, hai că se răcește. Și au luat loc în sufragerie, cu sfeșnice de argint și cu lumânări aprinse, fiecare la câte un capăt al mesei, cu tequila, bere și vin negru, foarte tăcuți amândoi, ascultând muzica Teresei și pe cealaltă, curat Culiacán, tare nesuferită, pe care i-o trimiteau uneori lui Pote Gálvez de acolo: Pedro și Inés, și afurisita lor de camionetă gri, *El Borrego*, *El Centenario en la Ram*, *Corrido de Gerardo*, *Avioneta Cessna*, *Douăzeci de femei în negru*. Se știe că-s sinaloez – acolo fredonară împreună, în șoaptă –, de ce se mai pun cu mine? Iar când, pentru a termina, José Alfredo cântă melodia cu Calul Alb – preferata pazniculuI, care își apleca puțin capul și îl mișca afirmativ în timp ce asculta –, ea a spus suntem tare departe, Bălțate; iar el a răspuns ăsta-i adevărul, patroană, dar mai bine-i prea departe decât prea aproape. Apoi

s-a uitat în farfuria lui, căzut pe gânduri, și în cele din urmă și-a ridicat privirea.

– Nu v-ați gândit niciodată să vă-ntoarceți, doamnă?

Teresa îl privi atât de fix, încât pistolarul se foi în scaun, stingherit, și se uită în altă parte. Tocmai deschidea gura, probabil pentru a încerca să se dezvinovățească, când ea zâmbi ușor, distantă, apropiindu-și paharul cu vin.

– Știi că nu ne putem întoarce, îi spuse.

Pote Gálvez se scărpină la tâmplă.

– Apăi să vedeți că eu nu, firește. Dar dumneavoastră aveți mijloace. Aveți relații și aveți lovele… Sigur că, dacă ați vrea, ați aranja numai bine.

– Și tu ce-ai face dacă eu m-aș întoarce?

Pistolarul se uită iar în farfurie, încruntat, ca și cum nu prevăzuse niciodată această posibilitate.

– Apăi nu știu, patroană, spuse el după un răstimp. Sinaloa e departe al naibii, iar să mă întorc eu, mi se pare încă și mai departe. Da' înc-o dată spun că dumneavoastră…

– Las-o baltă – Teresa clătina din cap prin fumul unei țigări… Nu vreau să-mi petrec restul vieții adăpostindu-mă prin cartierul Chapultepec, uitându-mă mereu peste umăr.

– Atunci, nu. Da' ce păcat, auziți. Acela nu-i pământ rău.

– Haide!

– E guvernul, patroană. Dacă n-ar fi guvern, nici politicieni, nici *gringos* dincolo de Río Bravo, acolo s-ar trăi tare mișto… N-ar fi nevoie nici de afurisita de marijuana, nici de nimic din astea, nu-i așa?… Cu câteva roșii curat-curățele ne-am descurca.

Mai erau și cărțile. Teresa continua să citească, mult, din ce în ce mai mult. Cu trecerea timpului, își întărea convingerea că lumea și viața sunt mai ușor de înțeles prin intermediul unei cărți. Acum avea multe, pe rafturi din stejar unde se aliniau,

ordonate pe dimensiuni și pe colecții, ticsind pereții unei biblioteci orientate spre sud și spre grădină, cu fotolii din piele foarte comode și cu o lumină prielnică, unde se așeza să citească noaptea sau în zilele când era foarte frig. Când era soare, ieșea în grădină și ocupa unul dintre șezlongurile de lângă umbrarul piscinei – exista acolo un grătar pe care Pote Gálvez pregătea în fiecare duminică niște carne foarte bine pătrunsă – și rămânea ceasuri în șir, prinsă de paginile pe care le parcurgea cu aviditate. Întotdeauna citea două sau trei cărți în același timp: câte una de istorie – o fascina aceea cu Mexicul când au sosit spaniolii, Cortés și toată tărășenia –, un roman de dragoste sau polițist, și alta dintre cele complicate, acelea pentru care avea nevoie de mult timp ca să le termine, iar câteodată nu izbutea să le înțeleagă pe deplin, însă mereu rămânea, la sfârșit, cu senzația că ceva diferit se fixa înlăuntrul ei. Citea așa, amestecându-le pe toate, cum se nimerea. O plictisise puțin una foarte celebră, pe care toată lumea o recomanda: *Un veac de singurătate* – mai mult îi plăcea *Pedro Páramo* – și savurase atât polițistele de Agatha Christie și cele cu Sherlock Holmes, cât și altele mai greu de asimilat, ca de pildă *Crimă și pedeapsă*, *Roșu și negru* sau *Casa Buddenbrook*, care era povestea unei tinere de bani gata și a familiei sale din Germania, în urmă cu cel puțin un secol sau cam așa ceva. De asemenea, citise o carte veche despre războiul de la Troia și despre călătoriile războinicului Enea, unde a găsit o frază care a impresionat-o mult: *Singura salvare a învinșilor e să nu aștepte nici o salvare*.

Cărți. Ori de câte ori trecea pe lângă rafturile ticsite și mângâia cotorul legat al *Contelui de Monte Cristo*, Teresa se gândea la Pati O'Farrell. Tocmai vorbiseră la telefon în după-amiaza precedentă. Vorbeau așa în fiecare zi, deși uneori treceau mai multe zile fără să se vadă. Cum îți merge, Locotenente, ce mai faci, Mexicano. Pe vremea aceea, Pati renunțase deja la orice

activitate legată direct de afacere. Se mărginea să încaseze și să cheltuiască: alcool, coca, fetițe, călătorii, haine. Se ducea la Paris, la Miami sau la Milano și petrecea de mama focului, cum știa ea să petreacă, fără să-i pese de nimic altceva. La ce bun, spunea ea, dacă tu pilotezi așa minunat. Continua să se vâre în încurcături, mici conflicte, ușor de rezolvat prin prietenii, prin banii, prin intervențiile lui Teo. Problema era că nasul și sănătatea i se făceau țăndări. Mai mult de un gram zilnic, tahicardii, probleme dentare. Cearcăne. Auzea zgomote stranii, dormea prost, punea muzică și o oprea după câteva minute, intra în cadă sau în piscină și ieșea dintr-odată, cuprinsă de un atac de anxietate. De asemenea, era ostentativă și imprudentă. Gură-spartă. Vorbea prea mult, cu oricine. Iar când Teresa i-o reproșa, măsurându-și mult cuvintele, ea se enerva, sfidătoare, sănătatea mea și pizda mea, și viața mea, și partea mea de afacere sunt ale mele, spunea ea, și eu nu mă apuc să-mi bag nasul în poveștile tale cu Teo sau în felul cum conduci nenorocitele de finanțe. Cazul era pierdut de mult; iar Teresa se afla într-un conflict din care nici măcar sfaturile cumpănite ale lui Oleg Iasikov – continua să se vadă cu rusul, din când în când – nu erau suficiente ca să-i lumineze ieșirea. Toate astea se vor sfârși prost, spusese bărbatul din Solnțevo. Da. Singurul lucru pe care îl doresc, Tesa, e să nu te păteze prea mult. Când va fi să fie. Iar deciziile să nu trebuiască să le iei tu.

– A telefonat domnul Aljarafe, patroană. Zice că au sărit cu lozul.

– Mulțumesc, Bălțate.

Traversă grădina, urmată de la distanță de paznic. Lozul era ultima plată făcută de italieni, într-un cont din Grand Cayman via Liechtenstein, cu un cincisprezece la sută spălat într-o bancă din Zürich. Era încă o veste bună. Podul aerian continua

să funcționeze cu regularitate, bombardamentele de colete cu droguri cu balize GPS din avioane la joasă înălțime – inovația tehnică a doctorului Ramos – dădeau rezultate excelente și o nouă rută deschisă cu columbienii prin Haiti, Republica Dominicană și Jamaica oferea o rentabilitate uimitoare. Cererea de cocaină bază pentru laboratoarele clandestine din Europa continua să crească, iar Transer Naga tocmai obținuse, mulțumită lui Teo, o bună conexiune pentru spălarea dolarilor prin intermediul loteriei din Puerto Rico. Teresa se întrebă până când avea să dureze acest noroc. Cu Teo, relația profesională era optimă; iar cealaltă, cea privată – niciodată n-ar fi mers până într-acolo încât s-o califice drept sentimentală –, decurgea pe făgașe rezonabile. Ea nu-l primea în casa ei din Guadalmina; se întâlneau întotdeauna în hoteluri, aproape de fiecare dată în călătorii de lucru, sau într-o casă veche pe care el o reamenajase pe strada Ancha din Marbella. Nici unul dintre ei nu punea în joc mai mult decât era necesar. Teo era amabil, educat, eficient în intimitate. Au făcut împreună câteva călătorii în Spania și, de asemenea, în Franța și în Italia – pe Teresa, Parisul a plictisit-o, Roma a dezamăgit-o, iar Veneția a fascinat-o –, însă amândoi erau conștienți că relația lor decurge pe un teren jalonat. Totuși, prezența bărbatului presupunea momente poate intense, sau speciale, care pentru Teresa alcătuiau un soi de album mental, ca niște fotografii capabile să o reconcilieze cu anumite lucruri și cu anumite aspecte ale propriei sale vieți. Plăcerea scrupuloasă și atentă pe care el i-o oferea. Lumina bătând în pietrele Colosseumului la ceasul înserării, printre pinii din Roma. Un castel foarte vechi, în apropierea unui râu imens, cu maluri înverzite, numit Loara, cu un mic restaurant unde pentru prima oară a gustat un *foie gras* și un vin numit Château Margaux. Și zorii aceia când s-a dus la fereastră și a văzut laguna Veneției ca o placă de argint lucios, care se înroșea puțin câte puțin,

în vreme ce gondolele, acoperite de zăpadă, se legănau lângă cheiul alb din fața hotelului. Măi, să fie. Apoi Teo o îmbrățișase din spate, gol ca și ea, și au contemplat împreună peisajul. Ca să trăiești așa, îi șoptise el la ureche, e mai bine să nu mori. Iar Teresa a râs. Râdea adesea cu Teo, din pricina felului său amuzant de a vedea existența, a glumelor sale bune, a umorului său elegant. Era cult, călătorise și citise – îi recomanda sau îi dăruia cărți care, aproape întotdeauna, ei îi plăceau mult –, știa să se poarte cu ospătarii, cu portarii de la hotelurile scumpe, cu politicienii, cu bancherii. Avea clasă în maniere, în mâinile pe care le mișca într-un fel foarte atrăgător, în profilul brun și subțire, de acvilă spaniolă. Și se pricepea de minune să i-o tragă, fiindcă era un tip scrupulos și cu sânge rece. Totuși, în unele momente, putea fi al dracului de neîndemânatic sau inoportun. Uneori vorbea de nevasta și de copiii lui, de problemele conjugale, de singurătăți și așa mai departe; iar ea, pe loc, nu mai acorda atenție cuvintelor lui. Era foarte stranie străduința unor bărbați de a stabili, de a lămuri, de a defini, de a se justifica, de a face socoteli pe care nimeni nu le cerea. Nici o femeie nu avea nevoie de atâtea frecții. În rest, Teo era isteț. Nici unul dintre ei nu ajunse să-i spună te iubesc celuilalt, nici nimic asemănător. La Teresa era incapacitate, iar la Teo, prudență minuțioasă. Știau în ce limite să se încadreze. Cum se spunea în Sinaloa, porci, dar nu râtani.

14
Pălării vor fi în plus

Era adevărat că norocul vine și pleacă. După un sezon bun, anul acela începuse rău, iar în primăvară s-a înrăutățit și mai mult. Ghinionul se îmbina cu alte probleme. Un Skymaster 337 cu două sute de kilograme de cocaină s-a prăbușit în apropiere de Tabernas în timpul unui zbor de noapte, iar Karasek, pilotul polonez, a murit în acest accident. Asta a pus în alertă autoritățile spaniole, care au intensificat supravegherea aeriană. La scurt timp, niște reglări de conturi între traficanții marocani, armată și Jandarmeria Regală au complicat relațiile cu cei din Rif. Mai multe șalupe au fost sechestrate în împrejurări prea puțin clare, de o parte și de cealaltă a Strâmtorii, iar Teresa a trebuit să se deplaseze în Maroc pentru a normaliza situația. Colonelul Abdelkader Chaib își pierduse din influență după moartea bătrânului rege Hassan al II-lea, iar stabilirea unor rețele sigure cu noii mahări ai hașișului a durat ceva vreme și a înghițit mulți bani. În Spania, presiunea judiciară, animată de presă și de opinia publică, a devenit mai puternică: câțiva legendari *amos da farinha* au căzut în Galicia și inclusiv puternicul clan Corbeira a avut probleme. Iar la începutul primăverii, o operațiune a Transer Naga s-a soldat cu un dezastru neașteptat, atunci când, în largul mării, la jumătatea drumului între Azore și Capul San Vicente,

cargoul *Aurelio Carmona* a fost abordat de poliția de frontieră, în timp ce transporta în calele sale bobine de in industrial în ambalaje metalice, al căror interior era dublat cu plăci de plumb și de aluminiu, pentru ca nici razele X, nici razele laser să nu poată detecta cele cinci tone de cocaină ascunse înăuntru. Nu se poate, spusese Teresa când a aflat vestea. Mai întâi, ca ei să aibă informația asta. Mai apoi, fiindcă de câteva săptămâni bune urmărim mișcările afurisitului de *Petrel* – ambarcațiunea de abordaj a poliției de frontieră –, iar acesta nu s-a urnit din baza lui. Pentru asta avem și plătim un om acolo. Și atunci doctorul Ramos, fumând cu atâta calm de parcă, în loc de opt tone, ar fi pierdut o cutie de tutun de pipă, răspunse de asta n-a plecat *Petrel*, șefa. L-au lăsat liniștit în port, ca să ne dea încredere, și au plecat în secret cu echipele de abordaj și cu Zodiacurile lor într-un remorcher pe care l-au împrumutat de la Marina Comercială. Băieții aceia știu că avem o cârtiță infiltrată la poliția de frontieră și ne răspund prin aceeași șmecherie.

Teresa era neliniștită din cauza poveștii cu *Aurelio Carmona*. Nu fiindcă încărcătura fusese capturată – pierderile se aliniau în coloane în fața câștigurilor și erau incluse în previziunile afacerii –, ci pentru că era clar că cineva ciripise, iar poliția de frontieră manevra informație privilegiată. De data asta ne-au belit binișor, constată ea. Îi veneau în minte trei surse de turnătorie: galicienii, columbienii și propriii săi oameni. Deși fără înfruntări spectaculoase, rivalitatea cu clanul Corbeira continua, între strâmbe discrete și un soi de te-aștept la colț, n-am să fac nimic ca să te mânjesc, dar cum ai alunecat, cum la revedere. De la ei, începând cu furnizorii comuni, putea proveni problema. Dacă era vorba de columbieni, lucrurile nu se prea puteau rezolva; nu rămânea de făcut altceva decât să li se predea datele, iar ei să acționeze în consecință, analizând responsabilitățile în propriile lor rânduri. Rămânea, ca o a treia

posibilitate, ca informația să fi ieșit de la Transer Naga. În acest sens, era necesar să se adopte noi măsuri de prevedere: să se limiteze accesul la informațiile importante și să se întindă curse cu date marcate pentru a lua urma, ca să se vadă unde se va ajunge. Însă asta cerea timp. Să recunoști pomul după rod.

– Te-ai gândit la Patricia? întrebă Teo.

– Nu mă enerva, omule. Nu fi parșiv.

Se aflau în La Almoraima, la o aruncătură de băț de Algeciras: o veche mânăstire situată printre niște păduri dese de stejari de plută, care fusese transformată într-un mic hotel, cu restaurant specializat în produse vânătorești. Uneori veneau aici câte două zile, ocupând una dintre camerele sobre și rustice care dădeau spre vechiul claustru. La cină mâncaseră pulpă de cerb și pere în vin negru, iar acum fumau și beau coniac și tequila. Noaptea era plăcută pentru acea perioadă a anului și, prin fereastra deschisă, ascultau cântecul greierilor și clipocitul vechiului izvor.

– Nu spun că dă informații cuiva, spuse Teo. Doar că a devenit gură-spartă. Și imprudentă. Și intră în legătură cu oameni pe care nu îi controlăm.

Teresa privi afară, la felul cum lumina lunii se strecura printre frunzele viei cățărătoare, printre zidurile văruite și îmbătrânitele arcade din piatră: încă un loc care îi amintea de Mexic. De aici și până la a da în vileag lucruri ca acela cu vaporul, este cale lungă. În plus, cui avea să-i povestească? Teo o studie puțin fără să spună nimic. Nu trebuie să fie nimeni în special, opină el într-un târziu. Ai văzut cum umblă în ultima vreme; se pierde în divagații și fantezii fără sens, în mofturi ciudate și accese de paranoia. Și trăncănește ca o moară hodorogită. E de-ajuns o indiscreție ici, un comentariu colo, pentru ca cineva să tragă anumite concluzii. Trecem printr-o perioadă proastă, cu judecătorii peste noi și cu oamenii care presează. Chiar Tomás Pestaña

se ține la distanță în ultimul timp, pentru orice eventualitate. Ăsta le vede venind de departe, ca reumaticii care presimt ploaia. Încă îl putem manevra; dar dacă sunt scandaluri și prea multe presiuni, iar lucrurile se sucesc, până la urmă o să ne întoarcă spatele.

– Va rezista. Știm prea multe despre el.

– Nu întotdeauna e suficient să știi – Teo făcu o grimasă mondenă. În cel mai bun caz, asta îl poate neutraliza; însă nu-l poate obliga să continue… Are și el problemele lui. Prea mulți polițiști și judecători l-ar putea speria. Și e imposibil să-i cumperi pe toți polițiștii și pe toți judecătorii – o privi fix. Nici măcar noi nu putem.

– Doar nu vrei s-o înșfac pe Pati și s-o fac să vomite până când ne va povesti ce zice și ce nu zice.

– Nu. Mă limitez să te sfătuiesc s-o lași pe tușă. Are tot ce vrea și n-avem nevoie, la naiba, să fie mai departe la curent cu toate.

– Aici n-ai dreptate.

– Mă rog, cu aproape toate. Intră și iese ca vodă prin lobodă – Teo își atinse nasul într-un fel semnificativ. Își pierde controlul. Asta durează de ceva vreme. Și tu ți-l pierzi… Mă refer la controlul asupra ei.

Tonul ăsta, își spuse Teresa. Nu-mi place tonul ăsta. Controlul meu e treaba mea.

– Este în continuare partenera mea, replică ea iritată. Patroana ta.

O strâmbătură amuzată mișcă gura avocatului, care o privi de parcă s-ar fi întrebat dacă vorbea serios, însă nu spuse nimic. E curioasă povestea voastră, zisese el odată. Relația asta stranie în jurul unei prietenii care nu mai există. Dacă aveai datorii, le-ai plătit deja cu prisosință. Cât despre ea…

–E în continuare îndrăgostită de tine, vrei să zici, spuse Teo într-un târziu, după o tăcere, agitând domol coniacul în paharul său enorm. Asta-i problema.

Strecura cuvintele în șoaptă, aproape unul câte unul. În asta să nu te bagi, se gândea Teresa. Nu tu. Nu tocmai tu.

– E ciudat să te aud spunând asta, răspunse. Ea ne-a prezentat. Ea a fost cea care te-a adus.

Teo își strânse buzele. Se uită în altă parte, iar apoi o privi din nou. Părea să reflecteze, ca unul care șovăie între două loialități sau mai degrabă o cântărește pe una dintre ele. O loialitate îndepărtată, începătoșată. Caducă.

– Ne cunoaștem bine, spuse el în cele din urmă. Sau ne cunoșteam. De aceea știu ce spun. De la bun început, ea știa ce urma să se petreacă între tine și mine… Nu știu ce-a fost la El Puerto de Santa María și nici nu-mi pasă. Nu te-am întrebat niciodată. Însă ea nu uită.

–Și totuși, insistă Teresa, Pati ne-a apropiat, pe mine și pe tine.

Teo reținu aerul în piept ca și când ar fi urmat să suspine, însă nu o făcu. Se uita la verigheta lui, de la mâna stângă sprijinită pe masă.

– Poate că te cunoaște mai bine decât crezi tu, spuse el. Poate că s-a gândit că ai nevoie de cineva în mai multe sensuri. Iar cu mine nu existau riscuri.

– Ce riscuri?

– Să te îndrăgostești. Să-ți complici viața – zâmbetul avocatului mai scădea din seriozitatea cuvintelor sale… Poate că a văzut în mine un înlocuitor, nu un adversar. Și, dacă stăm să ne gândim, a avut dreptate. Niciodată nu m-ai lăsat să merg mai departe.

– Conversația asta începe să nu-mi placă.

Ca și când tocmai ar fi auzit-o pe Teresa, Pote Gálvez apăru în ușă. Avea în mână un telefon mobil și era mai sumbru ca de obicei. Care-i treaba, Bălțate? Pistolarul părea nehotărât, sprijinindu-se când pe un picior, când pe celălalt, fără să iasă din prag. Respectuos. Îi părea foarte rău că-i întrerupe, spuse într-un târziu. Dar bănuia că e important. Se părea că doamna Patricia avea probleme.

Era ceva mai mult decât o problemă, a constatat Teresa în sala de urgențe a spitalului din Marbella. Scena era una tipică pentru sâmbătă noaptea: ambulanțe afară, brancarde, strigăte, lume pe coridoare, vânzoleală de medici și de infirmiere. Pe Pati o găsiră în biroul unui șef de serviciu binevoitor: cu un sacou pe umeri, pantalonii murdari de pământ, o țigară pe jumătate consumată în scrumieră și o alta între degete, o contuzie pe frunte și pete de sânge pe mâini și pe bluză. Sângele altcuiva. Mai erau doi polițiști în uniformă pe culoar, o tânără moartă pe o brancardă și o mașină, noul Jaguar decapotabil al lui Pati, distrus într-un copac, la o curbă de pe șoseaua Ronda, cu sticle goale pe jos și zece grame de praf de cocaină împrăștiate pe scaune.

–O petrecere, explică Pati… Veneam de la o nenorocită de petrecere.

Avea limba îngreunată și expresia buimăcită, ca și când n-ar fi izbutit să priceapă ce se petrecea. Teresa o cunoștea pe moartă, o tânără cu trăsături de gitană care în ultima vreme o însoțea mereu pe Pati: optsprezece ani abia împliniți, însă vicioasă ca la cincizeci, mari și lați, având la activ multă tăvăleală și nici o rușine. Murise pe loc, drogată până-n creștet cu de toate, lovindu-se cu fața de parbriz, cu fusta ridicată până în regiunea inghinală, taman în timp ce Pati îi mângâia sexul, la o sută optzeci pe oră. O problemă în plus și o problemă în minus,

murmură Teo cu răceală, schimbând o privire de ușurare cu Teresa, lângă corpul neînsuflețit, acoperit cu un cearșaf mânjit în roșu într-o parte a capului – o jumătate din creier, spunea cineva, a rămas pe capotă, printre cioburi de sticlă. Dar privește partea bună. Sau nu?… La urma urmei, ne-am descotorosit de scroafa asta mică. De golăniile și de șantajele ei. Era o companie periculoasă, date fiind circumstanțele. Cât despre Pati, fiindcă tot veni vorba de dat la o parte, Teo se întreba cum ar fi fost dacă…

– Închide gura, spuse Teresa, sau îți jur că vei muri.

O înfiorară acele cuvinte. Se pomenise dintr-odată cu ele în gură, fără să le gândească, trântindu-le așa cum îi veneau: în șoaptă, fără nici o reflecție și fără nici o socoteală.

– Eu doar… începu să zică Teo.

Zâmbetul parcă îi înghețase brusc și o privea pe Teresa ca și când ar fi văzut-o pentru prima oară. Apoi se uită în jur descumpănit, temându-se că auzise cineva. Era palid.

– Glumeam doar, spuse într-un târziu.

Părea mai puțin atrăgător așa, umilit. Sau speriat. Iar Teresa nu i-a răspuns. Nu la el se gândea ea acum. Era concentrată în sinea ei. Scotocea înlăuntrul său, căutând chipul femeii care vorbise în locul ei.

Din fericire, după cum i-au confirmat lui Teo polițiștii, nu Pati se afla la volan atunci când mașina derapase în curbă, iar lucrul acesta excludea acuzația de ucidere din culpă. Cocaina și restul se puteau aranja cu ceva bani, mult tact, câteva intervenții oportune și un judecător potrivit, cu condiția ca presa să nu intervină prea mult. Un amănunt vital. Fiindcă lucrurile astea, spuse avocatul – din când în când o privea pe Teresa cu coada ochiului, cu un aer gânditor – încep cu o știre rătăcită prin paginile de fapt divers și sfârșesc prin titrări pe prima pagină.

Așadar, atenție. Mai târziu, odată rezolvate toate formalitățile, Teo rămase să dea telefoane și să se ocupe de polițiști – din fericire, erau municipali ai primarului Pestaña, și nu gardieni de la circulație –, în timp ce Pote Gálvez aducea Cherokee-ul până la poartă. O scoaseră pe Pati cu multă discreție, înainte să-l ia gura pe dinainte pe careva sau să adulmece vreun ziarist ceea ce nu era cazul. Iar în mașină, rezemată de Teresa, cu geamul deschis pentru ca răcoarea nopții să o trezească, Pati se învioră un pic. Îmi pare rău, repeta în șoaptă, în timp ce farurile mașinilor ce veneau în sens contrar îi luminau fața din când în când. Îmi pare rău pentru ea, spuse cu voce stinsă, cleioasă, care-i lipea cuvintele. Îmi pare rău pentru fata aia. Și îmi pare rău și pentru tine, Mexicano, adăugă după un moment de tăcere. Ei bine, mie mi se fâlfâie pentru ce-ți pare ție rău, răspunse Teresa, supărată, privind luminile traficului pe deasupra umărului lui Pote Gálvez. Rău să-ți pară pentru viața ta afurisită.

Pati își schimbă poziția, rezemându-și capul de geam, și tăcu. Teresa se foi, stingherită. Da' de unde. Pentru a doua oară într-un ceas, spusese lucruri pe care nu voia să le spună. În plus, nu era adevărat că se simțea chiar supărată. Nu atât pe Pati, cât pe ea însăși; în fond, era, sau credea că este, răspunzătoare pentru tot. Pentru aproape tot. Așa încât, într-un târziu, îi luă prietenei sale mâna la fel de rece precum cadavrul pe care îl lăsaseră în urma lor, sub cearșaful pătat de sânge. Cum te simți, întrebă în șoaptă. Mă simt, spuse cealaltă fără să se desprindă de geam. Se sprijini de Teresa doar când coborâră din jeep. Imediat ce au dus-o la culcare, fără să se mai dezbrace, căzu într-un somn agitat, plin de tresăriri și de gemete. Teresa rămase cu ea un răstimp îndelungat, așezată într-un fotoliu de lângă pat: răstimpul a trei țigări și un pahar mare de tequila. Gândindu-se. Stătea în semiîntuneric, cu perdelele de la fereastră strânse în fața unui cer înstelat și a unor luminițe îndepărtate care

se mișcau pe mare, dincolo de penumbra grădinii și a plajei. În cele din urmă se ridică, gata să se ducă în dormitorul ei; însă la ușă se răzgândi și se întoarse. Se duse să se întindă lângă prietena ei, pe marginea patului, foarte tăcută, încercând să n-o trezească, și rămase acolo multă, multă vreme. Îi auzea răsuflarea chinuită. Și se tot gândea.

– Ești trează, Mexicano?

– Da.

În urma acestui răspuns șoptit, Pati se apropiase un pic. Se atingeau.

– Îmi pare rău.

– Nu-ți face griji. Dormi.

Din nou tăcere. De-o veșnicie nu mai stătuseră așa amândouă, își aminti. Cam de la El Puerto de Santa María. Sau fără „cam". Rămase nemișcată, cu ochii deschiși, ascultând respirația neregulată a prietenei sale. Acum nici aceasta nu mai dormea.

– Ai o țigară? întrebă Pati după un timp.

– Numai de-ale mele.

– Sunt bune de-ale tale.

Teresa se ridică, se duse până la geanta de pe comodă și scoase două țigări Bisonte cu hașiș. Când le-a aprins, flacăra brichetei a luminat chipul lui Pati, cu vânătaia de pe frunte. Buzele ei umflate și uscate. Ochii ei, marcați de riduri din pricina oboselii, o priveau fix pe Teresa.

– Am crezut că o să putem reuși, Mexicano.

Teresa se tolăni la loc, cu fața în sus, pe marginea patului. Apucă scrumiera de pe noptieră și și-o așeză pe burtă. Totul încet, fără să se grăbească.

– Am și făcut-o, spuse ea în cele din urmă. Am ajuns foarte departe.

– Nu la asta mă refeream.

– Atunci, nu știu despre ce vorbești.

Pati se foi lângă ea, schimbându-și poziția. S-a întors spre mine, se gândi Teresa. Mă observă în întuneric. Sau își amintește de mine.

– Mi-am imaginat că o să pot suporta, spuse Pati. Tu și cu mine, împreună, în felul ăsta. Am crezut că o să meargă.

Ce straniu era totul, medita Teresa. Locotenent O'Farrell. Ea însăși. Ce straniu și ce departe, și câte cadavre în urmă, pe drum. Oameni pe care îi omorâm fără să vrem, cât trăim.

– Nimeni n-a înșelat pe nimeni – în timp ce vorbea, între două cuvinte, își apropie țigara de gură și văzu jarul strălucindu-i între degete… Mă aflu unde am fost dintotdeauna – scoase fumul după ce îl reținuse înăuntru. N-am vrut niciodată…

– Chiar crezi asta?… Că nu te-ai schimbat?

Teresa clătina din cap, iritată.

– În ce-l privește pe Teo… – începu să zică.

– Pentru numele lui Dummnezeu – râsul lui Pati era disprețuitor. Teresa o simțea mișcându-se lângă ea, ca și când râsul acela o făcea să tresară. La naiba cu Teo.

Urmă o nouă tăcere, de data asta foarte lungă. Apoi Pati vorbi iarăși în șoaptă.

– Și-o trage cu altele… Știai?

Teresa ridică din umeri pe dinafară și pe dinăuntru, conștientă că prietena ei nu putea surprinde nici una, nici alta. Nu știam, conchise în sinea ei. Poate că bănuiam, dar nu asta era chestiunea. Niciodată n-a fost asta.

– Niciodată n-am așteptat nimic – continuă Pati pe un ton gânditor… Doar tu și cu mine. Ca pe vremuri.

Teresa își dori să fie crudă. Pentru chestia cu Teo.

– Vremurile fericite de la El Puerto de Santa María, nu-i așa? zise cu malițiozitate… Tu și visul tău. Comoara abatelui Faria.

Până atunci, nu mai făcuseră niciodată ironii pe acest subiect. Niciodată în felul acesta. Pati tăcu.

– Erai și tu în visul acela, Mexicano, spuse într-un târziu.

Suna a justificare și a reproș. Dar n-o să-i fac jocul, își spuse Teresa. Nu e jocul meu și nici n-a fost vreodată. Așa că la naiba.

– Mi se fâlfâie, spuse ea. N-am cerut eu să fiu acolo. A fost decizia ta, nu a mea.

– E adevărat. Iar uneori viața își ia revanșa dându-ți ceea ce îți dorești.

Nici ăsta nu-i cazul meu, se gândi Teresa. Eu nu-mi doream nimic. Și ăsta-i cel mai mare paradox al vieții mele afurisite. Stinse țigara și, întorcându-se spre noptieră, lăsă acolo scrumiera.

– Niciodată n-am putut alege, spuse cu voce tare. Niciodată. A venit și i-am făcut față. Punct.

– Și cu mine cum rămâne?

Aceea era întrebarea. De fapt, reflecta Teresa, totul se reducea la asta.

– Nu știu… La un moment dat ai rămas în urmă, în derivă.

– Iar tu la un moment dat te-ai transformat într-o nemernică.

Urmă o pauză foarte lungă. Stăteau nemișcate. Dacă aș auzi zgomotul unei uși cu gratii, se gândi Teresa, sau pașii unei supraveghetoare pe coridor, aș crede că mă aflu la El Puerto. Vechiul ritual nocturn al prieteniei. Edmond Dantès și abatele Faria, făcându-și planuri de libertate și de viitor.

– Am crezut că aveai tot ce-ți trebuie, spuse ea. Am avut grijă de interesele tale, te-am ajutat să câștigi bani mulți… Mi-am asumat riscurile și-am făcut treaba. Nu-i suficient?

Pati zăbovi un timp până să răspundă.

– Eu eram prietena ta.

– Ești prietena mea, preciză Teresa.

– Eram. Nu te-ai oprit să te uiți în urmă. Și sunt lucruri pe care niciodată…

– Măi, să fie! Uite-o și pe nevasta îndurerată pentru că soțul muncește prea mult și nu se gândește la ea cât trebuie… Cam asta vrei să spui?

– Niciodată n-am pretins…

Teresa simțea cum îi crește supărarea. Fiindcă nu putea fi decât asta, își spuse. Cealaltă nu avea dreptate, iar ea se enerva. Afurisita de Locotenent, sau ce mai era acum, avea să i-o pună în cârcă până și pe moarta din seara aceea. Și pentru asta avea de semnat cecuri. De plătit nota.

– Du-te dracului, Pati. Să nu mă freci pe mine cu telenovele ieftine.

– Bineînțeles. Am uitat că mă aflu lângă Regina Sudului.

Râsese în șoaptă și se întrerupsese când a spus acest lucru. Așa încât totul a sunat mai mușcător și asta n-a îmbunătățit lucrurile. Teresa se ridică într-un cot. O mânie surdă începea să-i zvâcnească în tâmple. Durere de cap.

– Ce-ți datorez?… Spune-mi odată, față în față. Spune-mi și am să-ți plătesc.

Cealaltă era o umbră nemișcată, conturându-se în lumina lunii care se ivea la un colț al ferestrei.

– Nu-i vorba de asta.

– Nu? – Teresa se apropie mai mult. Îi putea simți răsuflarea… Știu eu despre ce-i vorba. De aceea mă privești ciudat, fiindcă crezi că ai dat prea mult și ai primit prea puțin. Abatele Faria și-a mărturisit secretul cui nu trebuia… Nu-i așa?

Ochii lui Pati străluceau în întuneric. O licărire domoală, dublă, un reflex al luminii de afară.

– Nu ți-am reproșat niciodată nimic, spuse în șoaptă.

Luna reflectată în ochii ei îi făcea vulnerabili. Ori poate că nu luna e de vină, se gândi Teresa. Poate că amândouă ne-am înșelat

de la bun început. Locotenentul O'Farrell și legenda ei. Dintr-o dată simți nevoia să râdă, în timp ce se gândea ce tânără am fost și ce proastă. Apoi veni un val de tandrețe care o scutură până în vârful unghiilor și îi întredeschise gura de mirare. Accesul de ciudă sosi mai apoi ca un ajutor, ca o soluție, ca o consolare oferită de cealaltă Teresa, care stătea mereu la pândă în oglinzi și în întuneric. Îl primi cu ușurare. Avea nevoie de ceva care să șteargă acele câteva secunde stranii; să le înăbușe sub o cruzime definitivă ca o lovitură de secure. Simți pornirea absurdă să se întoarcă spre Pati violent, să se așeze călare peste ea, s-o pocnească până amețește, să-și smulgă hainele și să i le smulgă și ei spunând ei bine, o să-ți primești plata chiar acum, pe loc, și în sfârșit vom avea pace. Dar știa că nu de asta era nevoie. Că în felul ăsta nu plătea nimic și că erau deja prea departe una de alta, pe drumuri care nu mai aveau să se încrucișeze niciodată. Și, în acea lucire dublă de pe fața ei, citi că Pati înțelege totul la fel de bine ca ea.

– Nici eu nu știu încotro mă îndrept.

A spus ea. Apoi se apropie mai mult de cea care fusese prietena ei și o îmbrățișă în tăcere. Simțea înlăuntrul ei ceva distrus și ireparabil. O amărăciune infinită. Ca și când fata din fotografia ruptă, aceea cu ochii mari și uimiți, s-ar fi întors să plângă în inima ei.

– Ei bine, ai grijă să nu afli, Mexicano… Fiindcă s-ar putea să reușești.

Au rămas îmbrățișate, nemișcate, tot restul nopții.

Patricia O'Farrell s-a sinucis trei zile mai târziu, în casa ei din Marbella. A găsit-o o servitoare în baie, goală, scufundată până la bărbie în apa rece. Pe consolă și pe jos au fost găsite mai multe flacoane de somnifere și o sticlă de whisky. Arsese în cămin toate hârtiile, fotografiile și documentele personale,

dar nu lăsase nici un bilet de rămas-bun. Nici pentru Teresa, nici pentru nimeni. A ieșit din toate așa cum iese cineva discret dintr-o cameră, închizând ușa încetișor, ca să nu facă zgomot.

Teresa nu s-a dus la înmormântare. Nici măcar n-a văzut cadavrul. În aceeași seară în care Teo Aljarafe îi dăduse vestea prin telefon, ea a urcat la bordul iahtului *Sinaloa*, însoțită doar de echipaj și de Pote Gálvez, și a petrecut două zile în largul mării, așezată într-un șezlong de pe puntea de la pupa, privind dâra ambarcațiunii fără să-și descleștеze buzele. În tot acest timp, nici măcar nu a citit. Contempla marea, fuma. Când și când, bea tequila. La răstimpuri, răsunau pe punte pașii pistolarului, care își făcea rondul la distanță: nu se apropia de ea decât la ora prânzului sau a cinei, fără să spună nimic, rezemat de bord și așteptând până ce șefa lui tăgăduia din cap, iar el dispărea din nou; sau ca să-i aducă o jachetă atunci când norii acopereau soarele, sau când acesta apunea la orizont și frigul se întețea. Membrii echipajului s-au ținut și mai mult la distanță. Fără îndoială că sinaloezul le dăduse instrucțiuni și încercau să o evite. Comandantul a vorbit cu Teresa doar în două rânduri: mai întâi atunci când, urcând la bord, i-a ordonat să navigheze până când va spune ea ajunge, mi se fâlfâie încotro, și mai apoi atunci când, după două zile, s-a întors către el pe punte și a spus ne întoarcem. În răstimpul acestor patruzeci și opt de ore, Teresa nu s-a gândit la Pati O'Farrell nici măcar cinci minute la rând, la fel cum nu s-a gândit la nimic altceva. Ori de câte ori imaginea prietenei sale îi trecea prin gând, o unduire a mării, un pescăruș planând în depărtare, reflexul luminii în hulă, zumzăitul motorului sub punte, vântul care îi răvășea părul peste față ocupau întregul spațiu util al minții sale. Marele avantaj al mării era că îți puteai petrece ore în șir privind-o fără să te gândești. Fără să-ți amintești chiar sau făcând în așa fel încât amintirile să rămână

în urmă la fel de ușor cum soseau, trecând pe lângă tine fără să lase urme, ca niște lumini de vapoare în noapte. Teresa învățase asta lângă Santiago Fisterra: lucrul acesta se întâmpla numai pe mare, fiindcă ea este crudă și egoistă, așa cum sunt toți oamenii și, în plus, în simplitatea ei înfiorătoare, nu cunoaște sensul cuvintelor „milostenie", „răni" sau „remușcări". Poate că de aceea avea un efect parcă analgezic. Te puteai recunoaște în ea, ori te puteai justifica, în timp ce vântul, lumina, balansul, zgomotul apei în coca ambarcațiunii înfăptuiau miracolul de a îndepărta, calmându-le până când nu mai dureau, orice milostenie, orice rană și orice remușcare.

În cele din urmă, vremea s-a schimbat, barometrul a coborât cu cinci milibari în trei ore și s-a pornit să sufle un vânt puternic dinspre răsărit. Comandantul o privea pe Teresa, care stătea mai departe la pupa, iar apoi pe Pote Gálvez. Așa încât acesta s-a dus și a spus se strică vremea, doamnă. Poate vreți să dați un ordin. Teresa îl privi fără să răspundă nimic, iar pistolarul se întoarse lângă comandant, ridicând din umeri. În acea noapte, cu vântul de est suflând cu o putere de șase spre șapte, *Sinaloa* a navigat legănându-se la o viteză mijlocie, cu colțurile velelor pătrate trase spre prora, în voia mării și a vântului, cu spuma săltând în întuneric peste prora și peste puntea de comandă. Teresa stătea în cabină, deconectând pilotul automat, și mânuia timona, luminată de strălucirea roșiatică a compasului magnetic, cu o mână pe cârmă și cu cealaltă pe manetele de comandă, în timp ce comandantul, marinarul de cart și Pote Gálvez, care era burdușit cu antivomitive, o urmăreau din cabina din spate, ținându-se de scaune și de masă, vărsând cafeaua din cești ori de câte ori *Sinaloa* se înclina pe un bord. De trei ori s-a dus Teresa până la copastia de sub vânt, în bătaia rafalelor, ca să vomite peste bord; și a revenit la timonă fără să spună o vorbă,

cu părul răvășit și ud, cu cearcăne de nesomn în jurul ochilor, aprinzându-și încă o țigară. Niciodată nu mai avusese rău de mare. Vremea s-a calmat spre dimineață, cu mai puțin vânt și cu o lumină brumărie care netezea o mare grea ca plumbul. Atunci a ordonat întoarcerea în port.

Oleg Iasikov sosi la ora micului dejun. Blugi, sacou închis la culoare descheiat peste un tricou, pantofi sport. Blond și robust ca întotdeauna, dar un pic rotunjit la burtă în ultima vreme. Îl primi în galeria din grădină, în fața piscinei și a gazonului care se întindea, pe sub sălcii, până la zidul de lângă plajă. Nu se mai văzuseră de aproape două luni; de la o cină în timpul căreia Teresa îl prevenise de închiderea iminentă a European Union, o bancă rusească din Antigua pe care Iasikov o utiliza pentru transferarea de fonduri în America. Acest fapt l-a scutit pe bărbatul din Solnțevo de unele probleme și de mulți bani.

– De când nu ne-am mai văzut, Tesa. Da.

De data asta, el îi ceruse să se întâlnească. Un telefon, cu o seară înainte. N-am nevoie de consolare, fusese răspunsul ei. Nu de asta e vorba, replicase rusul. *Niet*. Doar un pic de afaceri și un pic de prietenie. Știi tu. Da. Ca de obicei.

– Vrei un pahar, Oleg?

Rusul, care ungea cu unt o felie de pâine prăjită, se opri uitându-se la paharul de tequila pe care Teresa îl avea lângă ceașca de cafea și lângă scrumiera cu patru chiștocuri consumate. Ea era în trening, întinsă în fotoliul de răchită, cu picioarele desculțe pe mozaicul ocru al pardoselii. Bineînțeles că nu vreau un pahar, spuse Iasikov. Nu la ora asta, pentru Dumnezeu. Sunt un simplu gangster din fosta Uniune a Republicilor Socialiste Sovietice. Nu o mexicană cu stomacul căptușit. Da. Cu azbest. Nu. Sunt departe de a fi la fel de *macho* ca tine.

Râseră.

– Văd că poți să râzi, spuse Iasikov surprins.

– Și de ce n-aș putea, răspunse Teresa, susținând privirea lui limpede. În orice caz, ține minte că n-o să vorbim despre Pati pentru nimic în lume.

– Nu pentru asta am venit – Iasikov se servea din cafetieră, mestecându-și gânditor felia de pâine prăjită. Sunt niște lucruri pe care trebuie să ți le povestesc. Mai multe.

– Mai întâi mănâncă.

Ziua era luminoasă și apa din piscină părea să o oglindească într-un albastru de peruzea. Te simțeai bine acolo, în galeria încălzită de soarele care tocmai răsărea, printre gardurile, tufișurile de buganvilea și straturile de flori, ascultând cum cântau păsărelele. Așa încât au lichidat fără grabă pâinea cu unt, cafeaua și tequila Teresei, în timp ce discutau despre subiecte lipsite de importanță, reînsuflețindu-și vechea relație, așa cum făceau ori de câte ori se găseau față în față: gesturi complice, semne împărtășite. Cei doi se cunoșteau bine. Știau ce cuvinte trebuiau rostite și care nu.

– În primul și-n primul rând, spuse Iasikov mai târziu, există o misiune. Da. Ceva măreț. Pentru oamenii mei.

– Asta înseamnă prioritate absolută.

– Îmi place acest cuvânt. Prioritate.

– Aveți nevoie de praf?

Rusul clătină din cap, negând.

– Hașiș. Șefii mei s-au asociat cu românii. Au de gând să acopere mai multe piețe acolo. Da. Dintr-un foc. Să le demonstreze libanezilor că există furnizori alternativi. Au nevoie de douăzeci de tone. Maroc. Calitatea întâi.

Teresa se încruntă. Douăzeci de mii de kilograme înseamnă mult, spuse ea. Trebuiau adunate, mai întâi, iar momentul nu părea potrivit. Cu schimbările politice din Maroc, încă nu era limpede în cine puteai avea încredere și în cine nu. Păstra chiar

o cantitate de zăpadă la Agadir de o lună și jumătate, fără a îndrăzni s-o pună în circulație până când nu vedea lămurit cum stau lucrurile. Iasikov ascultă cu atenție, iar în final a făcut un gest de încuviințare. Înțeleg. Da. Tu decizi, observă el. Dar mi-ai face o mare favoare. Ai mei au nevoie de ciocolata asta într-o lună. Și am obținut niște prețuri. Ascultă. Niște prețuri foarte bune.

– Prețurile contează mai puțin. Pentru tine, n-au nici o importanță.

Bărbatul din Solnțevo zâmbi și spuse mulțumesc. Apoi intrară în casă. În celălalt capăt al salonului împodobit cu covoare orientale și fotolii din piele se afla biroul Teresei. Pote Gálvez apăru pe hol, îl privi pe Iasikov fără să spună o vorbă și se evaporă la loc.

– Ce-ți face rottweilerul?

– Păi, încă nu m-a omorât.

Râsul lui Iasikov umplu salonul.

– Cine-ar fi zis, comentă el. Când l-am cunoscut.

Merseră în birou. În fiecare săptămână, casa era verificată de un tehnician în contraspionaj electronic al doctorului Ramos. Chiar și așa, acolo nu exista nimic compromițător: o masă de lucru, un computer personal cu hard-diskul curat ca lacrima, sertare mari cu cărți-pilot, hărți, anuare și ultima ediție din *Ocean Passages for the World*. Poate reușesc, spuse Teresa. Douăzeci de tone. Cinci sute de colete de patruzeci de kilograme. Camioane pentru transportul din munții Rif până pe coastă, o navă mare, o încărcare masivă în apele marocane, coordonând bine locurile și orele exacte. Calculă rapid: două mii cinci sute de mile între Alborán și Constanța, pe Marea Neagră, prin apele teritoriale a șase țări, inclusiv trecerea prin Marea Egee, Dardanele și Bosfor. Toate acestea reclamau o paradă de logistică și o tactică de precizie. Mulți bani în cheltuieli preliminare. Zile și nopți de muncă pentru Farid Lataquia și pentru doctorul Ramos.

– Numai dacă – conchise ea – îmi asiguri o descărcare fără probleme în portul românesc.

Iasikov încuviință. Poți fi sigură, spuse el. Studia harta Imray M20, a Mediteranei orientale, întinsă pe masă. Părea distrat.

– Poate că s-ar cădea, sugeră el după un timp, să iei bine seama cu cine pregătești operațiunea asta. Da. Vorbise fără să-și desprindă privirea de la hartă, pe un ton reflexiv, și mai zăbovi un pic până să-și ridice privirea. Da, repetă el.

Teresa prinse mesajul. O făcuse încă de la primele cuvinte. Acel *poate că s-ar cădea* era semnalul că, în toate acestea, ceva nu mergea bine. Să iei bine seama. Cu cine pregătești. Operațiunea asta.

– Haide, spuse ea. Povestește-mi.

Un ecou suspect pe ecranul radarului. Vechiul gol în stomac, senzația cunoscută, se adânci dintr-odată.

– Există un judecător, spuse Iasikov. Martínez Pardo, îl cunoști prea bine. De la Tribunalul Național. Ne urmărește de ceva vreme. Pe tine, pe mine. Pe alții. Dar are preferințele lui. Ești favorita lui. Lucrează cu poliția, cu Garda Civilă, cu poliția de frontieră. Da. Și strânge șurubul prea tare.

– Spune-mi ce ai de spus, se impacientă Teresa.

Iasikov o observa, nehotărât. Apoi își îndreptă privirea spre fereastră, iar într-un târziu se uită din nou la ea. Am oameni care îmi spun anumite lucruri, continuă el. Eu plătesc, și ei mă informează. Iar deunăzi cineva a vorbit la Madrid despre ultima chestie cu tine. Da. Nava aceea pe care au capturat-o. În acel moment, Iasikov se opri, făcu câțiva pași prin birou, bătând darabana cu degetele pe harta de navigație. Clătina ușor din cap, ca și cum ar fi insinuat: ce-o să spun acuma trebuie luat cu mare grijă, Tesa. Nu răspund dacă e adevărat sau nu.

– Bănuiesc că galicienii au ciripit, i-o luă ea înainte.

– Nu. După cât se spune, informația nu de acolo s-a scurs – Iasikov făcu o pauză foarte lungă… S-a scurs de la Transer Naga.

Teresa era cât pe ce să deschidă gura ca să spună imposibil, am verificat în amănunt. Dar n-o făcu. Oleg Iasikov n-ar fi venit niciodată cu pălăvrăgeli și cu aiureli. Dintr-odată, se pomeni făcând asocieri, stabilind ipoteze, întrebări și răspunsuri. Reconstituind fapte. Însă rusul îi scurtă drumul. Martínez Pardo face presiuni asupra cuiva din anturajul tău, continuă el. Pentru imunitate, bani sau cine știe ce. Poate că e adevărat sau poate că e doar în parte adevărat. Nu știu. Însă sursa mea e de prima mână. Da. Până acum nu m-a dezamăgit niciodată. Și ținând seama că Patricia…

– E Teo, murmură ea dintr-odată.

Iasikov se opri la jumătatea frazei. Știai, spuse el surprins. Însă Teresa tăgădui din cap. O străbătea un fior straniu care nu avea nici o legătură cu picioarele ei desculțe pe covor. Se întoarse cu spatele la Iasikov și se uită spre ușă, ca și când Teo însuși ar fi fost pe punctul de-a sosi. Spune-mi cum naiba, o întreba rusul din spate. Dacă nu știai, cum de știi acum. Teresa tăcea mai departe. Nu știam, se gândea ea. Dar e adevărat că acum, dintr-odată, știu. Așa e nenorocita de viață și așa sunt glumele ei afurisite. Da' de unde. Era concentrată, încercând să-și aștearnă ideile într-o ordine rezonabilă de priorități. Și nu era ușor.

– Sunt însărcinată, spuse.

Ieșiră să se plimbe pe plajă, cu Pote Gálvez și unul dintre bodyguarzii lui Iasikov urmându-i la distanță. Era o hulă de fund ce se spărgea de pietricele și uda picioarele Teresei, care, tot desculță, pășea pe partea cea mai apropiată de mal. Apa era foarte rece, dar o făcea să se simtă bine. Trează. Merseră așa către sud-vest, prin nisipul murdar ce se întindea printre bolovănișuri

și ițele de alge spre Sotogrande, Gibraltar și Strâmtoare. Stăteau de vorbă câțiva pași, iar apoi tăceau, gândindu-se la ce spuneau sau la ce nu apucau să spună. Și ce-ai să faci, întrebă Iasikov când izbuti să asimileze vestea. Cu unul și cu celălalt. Da. Cu copilul și cu tatăl.

– Încă nu e un copil, replică Teresa. Încă nu e nimic.

Iasikov clătină din cap ca și când ea îi confirmase gândurile.

– În orice caz, asta nu rezolvă cealaltă chestiune, spuse. E doar o jumătate de problemă.

Teresa se întoarse să-l privească atent, îndepărtându-și părul de pe față.

– Nu am spus că prima jumătate e rezolvată, lămuri ea. Spun numai că încă nu e nimic. Decizia despre ce va fi sau nu va mai fi încă n-am luat-o.

Rusul o observa atent, căutând pe chipul ei schimbări, indicii noi, neprevăzute.

– Mă tem că nu pot. Tesa. Să te sfătuiesc. *Niet*. Nu e specialitatea mea.

– Nu-ți cer sfatul. Numai să te plimbi cu mine, ca întotdeauna.

– Asta pot – Iasikov zâmbea în sfârșit, ca un urs blond și bonom. Da. S-o fac.

Era o bărcuță de pescari trasă pe nisip. Teresa trecea mereu pe lângă ea. Vopsită în alb și albastru, foarte veche și neîngrijită. Avea pe fund apă de ploaie, cu resturi din plastic și o cutie goală de suc. Lângă prora se zărea un nume abia lizibil: *Esperanza*.

– Nu obosești niciodată, Oleg?

– Uneori, răspunse rusul. Dar nu era ușor. Nu. Să spui am ajuns până aici, lăsați-mă să mă retrag. Am o nevastă, adăugă el. Tare frumoasă. Miss Sankt Petersburg. Un copil de patru ani. Bani suficienți ca să trăiesc tot restul vieții fără probleme. Da. Însă există parteneri. Responsabilități. Înțelegeri. Și nu toți ar înțelege dacă m-aș retrage. Nu. Nu au încredere prin firea lor. Dacă pleci, îi sperii. Știi prea multe despre prea multă lume.

Iar ea știe prea multe despre tine. Ești un pericol care umblă slobod. Da.

– Ce-ți sugerează cuvântul „vulnerabil"? întrebă Teresa.

El reflectă un pic. Nu o stăpânesc prea bine, spuse într-un târziu. Spaniola. Dar știu ce vrei să spui. Un copil te face vulnerabil.

– Îți jur, Tesa, că niciodată nu mi-a fost frică. De nimic. Nici măcar în Afganistan. Nu. Nebunii aceia fanatici și Allah Ajbarii lor care îți înghețau sângele în vine. Ei bine, nu. Nu mi-a fost nici când eram la început. În afacere. Însă de când s-a născut fiul meu, știu. Da. Să-mi fie frică. Când ceva iese rău, nu se mai poate. Nu. Să lași totul așa cum e. Să o iei la goană.

Se oprise și privea marea, norii ce se deplasau încet spre apus. Suspină nostalgic.

– E bine să o iei la goană, spuse. Când e nevoie. Tu știi asta mai bine ca oricine. Da. N-ai făcut altceva în viața ta. Decât să alergi. Fie c-ai vrut sau nu.

Privea mai departe norii. Își ridică brațele la înălțimea umerilor, ca și când ar fi vrut să îmbrățișeze Mediterana, și după aceea le lăsă să cadă, neputincios. Apoi se întoarse spre Teresa.

– Vrei să-l ai?

Ea îl privi fără să-i răspundă. Zgomot de apă și spumă rece între tălpi. Iasikov o privea fix, de sus. Teresa părea mult mai mică pe lângă slavul enorm.

– Cum a fost copilăria ta, Oleg?

El se scărpină la ceafă, surprins. Stingherit. Nu știu, răspunse. Ca toate, în Uniunea Sovietică. Nici rea, nici bună. Pionierii, școala. Da. Karl Marx. Soiuz. Imperialismul american cel rău. Toate astea. Prea multă varză fiartă, cred. Și cartofi. Prea mulți cartofi.

– Eu am știut ce înseamnă să faci foamea, spuse Teresa. Am avut o singură pereche de pantofi, iar mama nu mă lăsa să-i port decât ca să mă duc la școală, cât m-am dus.

Îi veni pe buze un zâmbet crispat. Mama, repetă ea căzută pe gânduri. Simțea o ranchiună veche săgetând-o adânc.

– Mă bătea mult când eram mică, continuă ea... Era alcoolică și pe jumătate prostituată de când o părăsise tata... Mă punea să le aduc bere prietenilor ei, mă târa pe jos trăgându-mă de păr, în palme și în șuturi. Venea dimineața cu stolul ei de corbi, râzând obscen, ori veneau s-o caute bătând la ușă noaptea, beți... Am încetat să mai fiu virgină înainte de a-mi pierde fecioria cu mai mulți băieți, dintre care unul avea mai puțini ani ca mine...

Tăcu dintr-odată și rămase așa o bună bucată de timp, cu părul răvășit peste față. Simțea cum, încetul cu încetul, ranchiuna din sânge i se risipește. Răsuflă adânc, pentru a o alunga de tot.

– Cât despre tată, spuse Iasikov, presupun că e vorba de Teo.

Ea îi susținu privirea fără să deschidă gura. Impasibilă.

– Asta e partea a doua – rusul suspină iar. A problemei.

Păși înainte, fără a se întoarce să verifice dacă Teresa îl urma. Ea rămase puțin pe loc, privindu-l cum se îndepărtează, iar apoi porni după el.

– Un lucru am învățat în armată, Tesa, spunea Iasikov gânditor. Teritoriu inamic. E periculos să lași în urmă trupe. Rezistență. Nuclee ostile. O consolidare a terenului pretinde eliminarea punctelor de conflict. Da. Fraza e literală. După regulament. O repeta prietenul meu Skobelțîn. Da. În fiecare zi. Înainte să i se taie beregata în valea Panshir.

Se oprise încă o dată și o privea din nou. Până aici pot merge, spuneau ochii săi limpezi. Restul te privește.

– Rămân singură, Oleg.

Stătea tăcută în fața lui, iar valurile de pe mal îi săpau nisipul de sub tălpi la fiecare retragere. El zâmbi prietenește, ușor absent. Trist.

– Ce ciudat să te aud spunând asta! Credeam că întotdeauna ai fost singură.

15
Am amici la mine-n țară care-mi spun că mă iubesc

Judecătorul Martínez Pardo nu era un tip simpatic. Am vorbit cu el în decursul ultimelor zile ale anchetei mele: douăzeci și două de minute de conversație prea puțin plăcută, în biroul lui de la Tribunalul Național. A acceptat să mă primească cu chiu, cu vai, și numai după ce făcusem să-i parvină un voluminos raport cu starea investigațiilor mele. Numele său figura acolo, bineînțeles. Pe lângă multe alte lucruri. Alegerea obișnuită era să rămână înăuntru într-un mod confortabil sau afară. A hotărât să rămână înăuntru, cu propria sa versiune asupra faptelor. Veniți să stăm de vorbă, a spus în cele din urmă, când a răspuns la telefon. Așa încât m-am dus la Tribunal, mi-a întins mâna sec și ne-am așezat să stăm de vorbă, de-o parte și de cealaltă a mesei lui oficiale, cu drapel și cu portretul regelui pe perete. Martínez Pardo era scund, rotofei, cu o barbă încărunțită ce nu reușea să-i acopere în întregime o cicatrice care îi străbătea obrazul stâng. Era departe de a fi unul dintre judecătorii-vedetă care apar la televizor și prin ziare. Cenușiu și eficient, se spunea. Dat naibii. Cicatricea provenea dintr-un episod mai vechi: asasini columbieni angajați de traficanți galicieni. Probabil că asta îi înăcrea caracterul.

Am început prin a vorbi despre situația Teresei Medoza. Ce o dusese acolo unde era și întorsătura pe care avea s-o ia viața ei în următoarele săptămâni, dacă izbutea să rămână în viață.

– Asta nu știu, spuse Martínez Pardo. Eu nu lucrez cu viitorul oamenilor, decât ca să asigur treizeci de ani de condamnare, când pot. Treaba mea e trecutul. Fapte și trecut. Delicte. Iar din astea, Teresa Mendoza a comis multe.

– Atunci, probabil că vă simțiți frustrat, am sugerat eu. Atâta muncă pentru nimic.

Era felul meu de a răspunde la prea puțina lui simpatie. M-a privit pe deasupra ochelarilor de lectură pe care și-i ținea pe vârful nasului. Nu părea un om fericit. Cu siguranță, nu era un judecător fericit.

– O aveam în mână, spuse.

Apoi tăcu, cântărind parcă dacă aceste cuvinte erau potrivite. Judecătorii cenușii și eficienți își au și ei orgoliul lor, mi-am spus. Vanitatea lor personală. Frustrările lor. O aveai în mână, dar acuma n-o mai ai. Ți-a scăpat printre degete, întorcându-se la Sinaloa.

– Cât timp ați umblat după ea?

– Patru ani. O muncă îndelungată. Nu era ușor să aduni fapte și probe legate de implicarea ei. Infrastructura ei era foarte bună. Foarte inteligentă. Totul era plin de mecanisme de siguranță, de compartimente etanșe. Demontai ceva și totul murea acolo. Imposibil să dovedești conexiunile în sus.

– Dar dumneavoastră ați făcut-o.

– Doar în parte, admise Martínez Pardo. Aș fi avut nevoie de mai mult timp, de mai multă libertate de lucru. Dar n-a avut așa ceva. Oamenii aceia se mișcau prin anumite medii, inclusiv în politică. Inclusiv în al său, al judecătorului însuși. Asta i-a permis Teresei Mendoza să vadă de departe cum vin anumite lovituri și să le pareze. Ori să micșoreze consecințele. În cazul

acela concret, adăugă, el mergea bine. Adjutanții lui mergeau bine. Erau pe punctul de a încununa o muncă îndelungată și răbdătoare. Patru ani, îmi spusese, țesând plasa de păianjen. Și, dintr-odată, totul s-a sfârșit.

– Este adevărat că v-au convins cei de la Ministerul de Justiție?

– Asta e ceva deplasat – se lăsase pe spate în fotoliu și mă privea deranjat. Refuz să răspund.

– Se povestește că însuși ministrul s-a ocupat să facă presiuni asupra dumneavoastră, în înțelegere cu ambasada Mexicului.

Ridică o mână. Un gest neplăcut. O mână autoritară, de judecător în exercițiu.

– Dacă continuați pe drumul ăsta, mă avertiză el, această conversație va lua sfârșit. Asupra mea n-a făcut presiuni nimeni, niciodată.

– Explicați-mi atunci de ce, până la urmă, n-ați făcut nimic împotriva Teresei Mendoza.

Cântări un pic întrebarea mea, poate pentru a hotărî dacă nu cumva acel „explicați-mi" implica desconsiderație. În cele din urmă, hotărî să mă absolve. *In dubio pro reo*. Sau ceva pe-acolo.

– V-am mai spus, zise. N-am avut timp să adun material suficient.

– Cu tot cu Teo Aljarafe?

Încă o dată mă privi ca mai înainte. Nici eu, nici întrebările mele nu-i plăceam, iar ultima nu îmbunătățea situația.

– Tot ce se referă la acest nume e confidențial.

Mi-am permis un zâmbet moderat. Hai, domnule judecător! Să fim serioși.

– Și e totuna, am spus. Presupun.

– Uite că pentru mine nu e.

Am meditat câteva clipe. Vă propun un pact, am conchis cu voce tare. Eu las deoparte povestea cu Ministerul de Justiție,

iar dumneavoastră îmi povestiți treaba cu Aljarafe. Înțelegerea e înțelegere. Am schimbat zâmbetul moderat cu o mutră de solicitudine amabilă, în timp ce el reflecta.

– De acord, spuse. Dar îmi rezerv anumite detalii.

– Este adevărat că dumneavoastră i-ați oferit imunitate în schimbul informațiilor?

– La asta n-o să răspund.

Rău am început, mi-am zis. Am încuviințat de două ori cu un aer gânditor, înainte de a ataca din nou:

– Se spune că l-ați hărțuit mult. Că ați adunat un dosar bun despre el și mai apoi i l-ați vârât sub nas. Și că n-a fost nimic legat de traficul de droguri. Că l-ați prins pe partea fiscală.

– Se poate.

Mă privea impasibil. Tu spui, și eu confirm. Să nu-mi ceri prea mult în plus.

– Transer Naga?

– Nu.

– Fiți amabil, domnule judecător. Răspundeți-i unui băiat bun ca mine.

Din nou se gândi un pic. La urma urmelor, conchise el, probabil, sunt implicat. Acest punct e oarecum cunoscut și e deja rezolvat.

– Recunosc, spuse, că afacerile Teresei au fost întotdeauna impermeabile la eforturile noastre, deși știam că mai mult de șaptezeci la sută din traficul de pe Mediterana trece prin mâna ei… Punctele slabe ale domnului Aljarafe le reprezentau banii personali. Investiții neobișnuite, mutarea banilor. Conturi personale în străinătate. Numele lui a apărut în vreo două tranzacții externe cam neclare. Exista material.

– Se spune că avea proprietăți la Miami.

– Da. După câte știam noi, o casă de o mie de metri pătrați pe care tocmai o cumpărase la Coral Gables, cu cocotieri și cu chei

propriu, și un apartament de lux la Coco Plum: un loc frecventat de avocați, de bancheri și de brokeri de pe Wall Street. Totul, pe cât se pare, fără știrea Teresei Mendoza.

– Mici economii.

– Am putea spune astfel.

– Iar dumneavoastră l-ați înhățat de boașe. Și l-ați speriat.

Iarăși se lăsă pe spate în fotoliu. *Dura lex, sed lex*. Duralex.

– E inadecvat. Nu vă tolerez acest limbaj.

Încep să mă cam satur, mi-am zis. De tâmpitul ăsta.

– Atunci traduceți după gustul dumneavoastră.

– A hotărât să colaboreze cu Justiția. Pur și simplu.

– În schimbul a ce?

– În schimbul a nimic.

Am rămas privindu-l. Lui mutu'. Asta să i-o spui lui mutu'. Teo Aljarafe riscându-și beregata de amorul artei.

– Și cum a reacționat Teresa Mendoza când a aflat că expertul ei fiscal lucra pentru dușman?

– Asta știți și dumneavoastră la fel de bine ca mine.

– Bun. Știu ce știe toată lumea. Mai știu că ea l-a folosit ca momeală în operațiunea cu hașișul rusesc… Dar nu la asta mă refeream.

Treaba cu hașișul rusesc a înrăutățit lucrurile. Cu mine să n-o faci pe istețul, spunea fața lui.

– Atunci, sugeră el, întrebați-o pe ea, dacă puteți.

– Poate că pot.

– Mă îndoiesc că femeia asta acceptă interviuri. Cu atât mai puțin în situația sa actuală.

Am hotărât să fac o ultimă încercare.

– Cum vedeți dumneavoastră această situație?

– Eu sunt pe margine, răspunse el cu o față ca la poker. Am văzut și n-am văzut. Teresa Mendoza nu mai e treaba mea.

Apoi tăcu, frunzări distrat câteva documente de pe masă și m-am gândit că această conversație se încheiase. Sunt alte feluri mai bune de a-mi pierde vremea, am decis. Mă ridicam iritat, gata să-l salut. Însă nici măcar un funcționar disciplinat al Statului precum judecătorul Martínez Pardo nu se putea sustrage de la usturimea anumitor răni. Ori de la a se justifica. Stătea în continuare așezat, fără să-și ridice privirea din documente. Și atunci, dintr-odată, mi-am scos pârleala pentru acest interviu.

– A încetat să mai fie treaba mea după vizita acelui american, adăugă el înciudat. Tipul de la DEA.

Doctorul Ramos, care avea un simț al umorului deosebit, atribuise numele codificat de *Fragedă copilărie* operațiunii de douăzeci de tone de hașiș pentru Marea Neagră. Puținele persoane care erau la curent plănuiseră totul vreme de două săptămâni, cu o minuțiozitate aproape militară; iar în acea dimineață, din gura lui Farid Lataquia, când și-a închis cu un zâmbet satisfăcut telefonul mobil după ce vorbise un timp codificat, au aflat că libanezul găsise în portul Alhucemas o navă potrivită pentru alimentare: un vetust vas cu carmace de treizeci de metri lungime, rebotezat *Tarfaya*, aflat în proprietatea unei societăți de pescuit hispano-marocane. La acea oră, în ce-l privea, doctorul Ramos coordona mișcările lui *Xoloitzcuintle*: un vas portcontainere aflat sub pavilion german, cu un echipaj alcătuit din polonezi și filipinezi, care făcea regulat ruta între coasta americană și Mediterana orientală, iar în acel moment naviga între Recife și Veracruz. *Fragedă copilărie* avea un al doilea front, sau plan paralel, unde un rol decisiv îl juca o a treia navă, de această dată un vas de mărfuri cu ruta prevăzută între Cartagena, Columbia, și portul grecesc Pireu, fără escale intermediare. Se numea *Luz Angelita* și, cu toate că era înmatriculat în portul columbian Temuco, naviga sub pavilion cambodgian, în contul

unei companii cipriote. În timp ce *Tarfaya* și *Xoloitzcuintle* aveau să-și asume partea delicată a operațiunii, rolul încredințat lui *Luz Angelita* și armatorilor săi era simplu, rentabil și lipsit de riscuri: se mărginea să funcționeze ca momeală.

– Totul e gata, recapitulă doctorul Ramos, în zece zile.

Scoase pipa din gură ca să-și înăbușe un căscat. Era aproape ora unsprezece dimineața, după o lungă noapte de lucru în biroul din Sotogrande: o casă cu grădină, înzestrată cu cele mai moderne mijloace de securitate și de supraveghere electronică, care de doi ani înlocuise vechiul apartament din portul sportiv. Pote Gálvez făcea de gardă în hol, două gărzi de corp străbăteau curtea, iar în sala de ședințe se aflau un televizor, un laptop cu imprimantă, două telefoane mobile codate, o tablă cu carioci pentru grafice așezată pe un șevalet, cești de cafea murdare și scrumiere ticsite de mucuri de țigară pe masa mare de întruniri. Teresa tocmai deschisese fereastra ca să aerisească. O însoțeau, pe lângă doctorul Ramos, Farid Lataquia și operatorul de telecomunicații al Teresei, un tânăr inginer gibraltarian de toată încrederea, pe nume Alberto Rizocarpaso. Era ceea ce doctorul numea cabinetul de criză: grupul restrâns ce constituia statul major operativ de la Transer Naga.

– *Tarfaya*, spunea Lataquia, o să aștepte la Alhucemas, curățind magaziile. Revizie tehnică și combustibil. Inofensiv. Liniștit. Nu-l vom scoate decât cu două zile înainte de întâlnire.

– De acord, spuse Teresa. Nu vreau să-l știu o săptămână plimbându-se de colo până colo și atrăgând atenția.

– Nu vă faceți griji. Mă ocup eu.

– Echipajul?

– Toți marocani. Comandantul Cherki. Oameni ai lui Ahmed Chakor, ca de obicei.

– Ahmed Chakor nu e întotdeauna de încredere.

– Depinde cât i se plătește – libanezul zâmbea. Totul e în funcție de cât mi se plătește mie, spunea acel zâmbet. De data asta nu vom înfrunta riscuri.

Cu alte cuvinte, și de data asta încasezi un comision suplimentar, își spuse Teresa. Nava de pescuit plus vaporul plus oamenii lui Chakor egal o avere. Văzu că Lataquia își îngroașă zâmbetul, ghicind la ce se gândea ea. Cel puțin, ticălosul ăsta nu se ascunde, hotărî ea. O face pe față, cu toată naturalețea. Și întotdeauna știe unde-i limita. Apoi se întoarse spre doctorul Ramos. Ce se-ntâmplă cu cauciucurile, vru să știe. Câte unități pentru transbordare. Doctorul ținea desfășurată pe masă o hartă 773 a amiralității britanice, cu toată coasta marocană detaliată dintre Ceuta și Melilla. Arătă un punct cu căușul pipei, trei mile la nord, între stânca Vélez de Gomera și pragurile Xauen.

– Există șase ambarcațiuni disponibile, spuse el. Pentru două drumuri de aproximativ o mie șapte sute de kilograme fiecare… Dacă vasul de pescuit se mișcă de-a lungul acestei linii, așa, totul poate fi rezolvat în mai puțin de trei ore. Cinci, dacă marea devine incomodă. Încărcătura e deja pregătită la Bab Berret și Ketama. Punctele de îmbarcare vor fi Rocas Negras, Cala Traidores și gura râului Mestaxa.

– De ce să împărțim în atâtea locuri?… Nu-i mai bine totul dintr-o lovitură?

Doctorul Ramos o privi cu gravitate. Dacă ar fi venit de la altcineva, întrebarea l-ar fi jignit pe tacticianul de la Transer Naga; cu Teresa însă, era ceva firesc. Obișnuia să supervizeze totul până la cel mai mic detaliu. Era bine pentru ea și bine pentru ceilalți, deoarece responsabilitățile pentru succese și pentru eșecuri erau întotdeauna împărțite, și, mai apoi, nu trebuia să se umble cu prea multe explicații. Minuțioasă, obișnuia să spună Farid Lataquia în savurosul său stil mediteraneean, să-ți facă ouăle zob. Bineînțeles, n-o spunea niciodată cu ea de față.

Însă Teresa știa. De fapt, știa totul despre toți. Dintr-odată, se pomeni că se gândește la Teo Aljarafe. O problemă pe rol, de rezolvat tot în zilele următoare. Se corectă în sinea ei. Știa aproape totul despre aproape toți.

– Douăzeci de mii de kilograme la un loc pe o plajă înseamnă multe kilograme, explica doctorul, chiar cu *mehanii* de partea noastră… Prefer să nu atrag atenția atât de mult. Așa încât le-am explicat marocanilor problema ca și când ar fi fost vorba de trei operațiuni diferite. Ideea e să îmbarcăm jumătate din încărcătură în punctul unu, cu cele șase cauciucuri deodată, un sfert în punctul doi, cu numai trei cauciucuri, și celălalt sfert în al treilea punct, cu cele trei care mai rămân… Astfel, vom reduce riscurile și nimeni nu va trebui să se întoarcă să încarce în același loc.

– Cum o să fie vremea?

– În perioada asta nu poate fi foarte rea. Avem o marjă de trei zile, ultima cu luna aproape în umbră, în crai nou. E posibil să avem ceață, iar asta ar putea complica întâlnirile. Dar fiecare cauciuc are un GPS, iar vasul de pescuit de asemenea.

– Cum comunicăm?

– Ca de obicei: celulare clonate sau codate pentru cauciucuri și pentru vasul de pescuit, Internet pentru vasul mare… Walkie-talkie STU pentru manevră.

– Îl vreau pe Alberto pe mare, cu toate aparatele lui.

Rizocarpaso, inginerul gibraltarian, încuviință. Era blond, cu o față copilărească, aproape spân. Introvertit. Foarte eficient în domeniul său. Avea întotdeauna cămășile și pantalonii boțiți, după ce-și petrecea ceasuri în șir în fața unui receptor radio sau a tastaturii unui computer. Teresa îl recrutase pentru că era capabil să camufleze contactele și operațiunile prin internet, deviind totul sub acoperirea fictivă a unor țări inaccesibile pentru polițiile europene și nord-americane: Cuba, India, Libia,

Irak. În câteva minute putea deschide, folosi și închide mai multe adrese electronice camuflate între servere locale din aceste țări sau din altele, recurgând la numere de cărți de credit furate sau ale unor oameni de paie. De asemenea, era expert în steganografie și în sistemul de codare PGP.

– Ce navă? întrebă doctorul.

– Una oarecare, sportivă. Discretă. Fairline Squadronul pe care-l avem la Banús poate fi bun – Teresa îi arătă inginerului o zonă largă de pe harta de navigație, la vest de Alborán. Vei coordona comunicațiile de-acolo.

Gibraltarianul schiță un vag zâmbet stoic. Lataquia și doctorul îl priveau cu o expresie mucalită: știau cu toții că suferea de rău de mare ca un cal de carusel, însă, fără îndoială, Teresa își avea motivele ei.

– Unde va fi întâlnirea cu *Xoloitzcuintle*? vru să știe Rizocarpaso. Există zone unde acoperirea e proastă.

– Vei afla la timpul potrivit. Iar dacă nu-i acoperire, vom folosi radioul, camuflându-ne pe canale pescărești. Fraze stabilite pentru trecerile de pe o frecvență pe alta, între o sută douăzeci și o sută patruzeci de megahertzi. Pregătește o listă.

Sună unul dintre telefoane. Secretara de la biroul din Marbella primise o comunicare de la ambasada Mexicului la Madrid. Solicitau ca doamna Mendoza să-l primească pe un înalt funcționar pentru a sta de vorbă despre o chestiune urgentă. Cât de urgentă, vru să știe Teresa. N-au spus, veni răspunsul. Însă funcționarul e deja aici. Vârstă medie, bine îmbrăcat. Foarte elegant. Pe cartea lui de vizită scrie Héctor Tapia, secretar de ambasadă. E în hol de cincisprezece minute. Și e însoțit de un alt domn.

– Vă mulțumim că ne-ați primit, doamnă.

Îl cunoștea pe Héctor Tapia. Stătuse de vorbă cu el la modul superficial cu câțiva ani în urmă, pe timpul formalităților

de la ambasada Mexicului din Madrid pentru a-și rezolva actele pentru dubla naționalitate. O întrevedere scurtă, într-un birou din clădirea de pe Carrera de San Jerónimo. Câteva cuvinte oarecum cordiale, semnare de documente, timp pentru o țigară, o cafea, o conversație lipsită de importanță. Și-l amintea foarte educat, discret. Cu toate că îi cunoștea integral CV-ul – ori poate că tocmai din această cauză –, o primise cu amabilitate, reducând formalitățile la minimum. În aproape doisprezece ani, era singurul contact direct pe care Teresa îl păstrase cu lumea oficială mexicană.

– Permiteți-mi să vi-l prezint de domnul Guillermo Rangel. Din Statele Unite.

Se vedea că se simțea stingherit în mica sală de ședințe îmbrăcată în lemn de nuc închis la culoare, aidoma cuiva care nu-i sigur că se află la locul potrivit. Americanul însă părea în largul său. Se uita prin fereastra deschisă, la magnoliile din grădină, la vechiul ceas de perete englezesc, la calitatea fotoliilor, la valorosul desen al lui Diego Rivera – *Schiță pentru portretul lui Emiliano Zapata* – înrămat pe perete.

– De fapt, sunt de origine mexicană, ca și dumneavoastră, spuse el, contemplând în continuare portretul mustăcios al lui Zapata, cu un aer mulțumit. Născut la Austin, Texas. Mama era născută în Mexic.

Spaniola lui era perfectă, cu un vocabular din nord, aprecie Teresa. Mulți ani de practică. Păr castaniu tuns periuță, umeri de luptător. Tricou alb sub sacoul subțire. Ochi închiși la culoare, agili și inteligenți.

– Domnul, spuse Héctor Tapia, are anumite informații pe care i-ar plăcea să vi le împărtășească.

Teresa îi invită să ocupe două dintre cele patru fotolii situate în jurul unei măsuțe arabe din aramă, iar ea se așeză în altul, punând pe masă un pachet de Bisonte și bricheta. Avusese timp

să se aranjeze un pic: părul strâns în coadă de cal cu un ac din argint, bluză de mătase închisă la culoare, blugi negri, mocasini, haină din piele de căprioară pe brațul fotoliului.

– Nu sunt sigură că mă interesează aceste informații, spuse ea.

Părul argintiu al diplomatului, cravata și costumul său cu o croială impecabilă contrastau cu înfățișarea americanului. Tapia își scosese ochelarii cu ramă de oțel și îi studia încruntat, ca și când n-ar fi fost mulțumit de starea lentilelor.

– Chiar vă interesează – își puse ochelarii și o privi gânditor. Don Guillermo…

Acesta ridică o mână mare și plată.

– Willy. Îmi puteți spune Willy. Toată lumea o face.

– De acord. Ei bine, aici, Willy lucrează pentru guvernul american.

– Pentru DEA, preciză el fără complexe.

Teresa tocmai își scotea o țigară din pachet. Continuă să o facă fără să se tulbure.

– Pardon?… Pentru cine ați spus?

Vârî țigara în gură și luă bricheta, însă Tapia se apleca deja peste masă, atent, un țăcănit, gata flacăra.

– D-E-A, repetă Willy Rangel, apăsând mult pe fiecare abreviere… Drug Enforcement Administration. Știți dumneavoastră. Agenția antidrog din țara mea.

– Măi, să fie. Nu mai spuneți – Teresa suflă fumul, observându-l pe *gringo*… Foarte departe de traseele dumneavoastră, văd. Nu știam că agenția dumneavoastră are interese la Marbella.

– Dumneavoastră locuiți aici.

– Și eu ce legătură am?

O privire fără să spună nimic, câteva secunde, iar apoi se uitară unul la celălalt. Teresa văzu cum Tapia își arcuiește

o sprânceană, monden. E treaba ta, amice, părea să sugereze gestul. Eu particip doar ca acolit.

– Haideți să ne înțelegem, doamnă, spuse Willy Rangel. Nu mă aflu aici pentru nimic care să aibă vreo legătură cu modul dumneavoastră actual de a vă câștiga existența. Nici don Héctor, care e atât de amabil să mă însoțească. Vizita mea are legătură cu niște lucruri care s-au petrecut cu mult timp în urmă…

– Cu doi ani în urmă, specifică Héctor Tapia, ca de departe. Sau ca de pe margine.

– … Și cu altele care sunt pe punctul de a se petrece. În țara dumneavoastră.

– În țara mea, spuneți.

– Exact.

Teresa se uită la țigară. N-am s-o termin, spunea gestul ei. Tapia o înțelese perfect, căci îi adresă celuilalt o privire neliniștită. Dă-i bătaie că o scăpăm, îndemna el fără cuvinte. Rangel părea să aibă aceeași părere. Așa că trecu la miezul problemei.

– Vă spune ceva numele César *Batman* Güemes?

Trei secunde de tăcere, două priviri îndreptate spre ea. Suflă fumul cât putu de lent.

– Ei bine, uite că nu.

Cele două priviri se încrucișară. Apoi se îndreptară din nou spre ea.

– Totuși, spuse Rangel, l-ați cunoscut cu ceva vreme în urmă.

– Ce ciudat. Atunci, ar trebui să mi-l amintesc imediat, nu-i așa? – se uită la ceasul de pe perete, căutând o modalitate politicoasă de a se ridica și de a pune capăt discuției… Și acum, vă rog să mă iertați…

Cei doi bărbați se priviră din nou. Atunci, cel de la DEA zâmbi. O făcu printr-o strâmbătură largă, simpatică. Aproape bonomă. În meseria lui, se gândi Teresa, cine zâmbește așa păstrează efectul pentru marile ocazii.

– Mai acordați-mi cinci minute, spuse americanul. Ca să vă spun o poveste.

– Nu-mi plac decât poveștile cu final fericit.

– Acest final depinde de dumneavoastră.

Și Guillermo Rangel, căruia toată lumea îi spunea Willy, se puse pe povestit. DEA, explică el, nu era un corp de operațiuni speciale. Se ocupa cu strângerea de date polițienești, cu menținerea unei rețele de spioni, cu plata acestora, cu elaborarea de rapoarte detaliate despre activitățile aflate în legătură cu producerea, traficul și distribuirea drogurilor, cu adăugarea de nume și prenume la toate astea, structurând astfel un caz care să poată fi susținut în fața unui complet de judecată. De aceea utiliza agenți. Precum el însuși. Persoane care pătrundeau în organizațiile traficanților și acționau acolo. Chiar Rangel în persoană lucrase așa, mai întâi infiltrat în niște grupuri de nativi mexicani din golful California și mai apoi în Mexic, în calitate de controlor de agenți sub acoperire, vreme de opt ani; exceptând o perioadă de paisprezece luni, când fusese detașat la Medellín, Columbia, ca om de legătură între agenția lui și Blocul de Cercetare al poliției locale însărcinat cu capturarea și uciderea lui Pablo Escobar. Și, că tot veni vorba, faimoasa fotografie a traficantului răpus, înconjurat de oamenii care îl omorâseră la Los Olivos, o făcuse Rangel însuși. Acum era înrămată pe peretele biroului său din Washington D.C.

– Nu văd ce m-ar putea interesa pe mine din toate astea, spuse Teresa.

Stingea țigara în scrumieră, fără grabă, însă hotărâtă să termine acea conversație. Nu era prima oară când polițiștii, agenții sau traficanții veneau cu povești. Nu avea chef să-și piardă vremea.

– Vi le-am povestit, zise simplu americanul, ca să vă faceți o imagine despre munca mea.

– Mi-am făcut o imagine foarte limpede. Și acum, vă rog să mă iertați…

Se ridică. Héctor Tapia se ridică și el, cu un reflex automat, încheindu-se la haină. Își privea, derutat și neliniștit, însoțitorul. Însă Rangel rămăsese așezat.

– Blondul Dávila era agent DEA, spuse el cu simplitate. Lucra pentru mine și de asta a fost omorât.

Teresa studie ochii inteligenți ai americanului, care pândeau efectul. În sfârșit, ai dat și lovitura de teatru, se gândi ea. Dar vezi să nu. Poate doar dacă, eventual, ți-au mai rămas ceva cartușe. Simțea un imbold de a râde în hohote. Un râs amânat doisprezece ani, de la Culiacán, Sinaloa. Gluma postumă a afurisitului de Blond. Dar se mărgini să ridice din umeri.

– Acum, spuse ea cu mult sânge rece, spuneți-mi ceva ce eu nu știu.

Să nu cumva să te uiți în ea, spusese Blondul Dávila. Agenda, să nu cumva s-o deschizi, negruțo. Du-i-o lui don Epifanio Vargas și ofer-o la schimb pentru viața ta. Însă în acea seară, la Culiacán, Teresa nu putuse rezista ispitei. Oricum ar fi gândit Blondul, ea își avea propriile sale idei și sentimente. De asemenea, era curioasă să afle în ce iad tocmai o vârâseră. De aceea, cu câteva momente înainte ca Fierros Motanul și Pote Gálvez să-și facă apariția în apartamentul din apropiere de piața Garmendia, încălcase regulile, răsfoind acel carnețel din piele care conținea explicațiile pentru ceea ce se întâmplase și pentru ceea ce era pe cale să se întâmple. Nume, adrese. Contacte de o parte și de cealaltă a graniței. Avusese timp să se trezească la realitate înainte ca totul să se precipite și să se pomenească fugind, cu Coltul în mână, singură și îngrozită, știind exact de ce anume încerca să scape. Rezumase totul limpede, chiar în acea seară, fără să vrea, însuși don Epifanio Vargas. Bărbatului

tău, îi spusese el, îi plăceau prea mult poantele cu dublu înțeles. Glumele, jocul. Pariurile riscante care o includeau și pe ea. Teresa știa toate aceste lucruri atunci când se dusese la capela lui Malverde cu agenda pe care niciodată n-ar fi trebuit s-o citească și pe care o citise, blestemându-l pe Blond pentru un asemenea fel de a o pune în pericol tocmai ca s-o salveze. Un raționament tipic pentru jucătorul parșiv, amator să vâre în gura lupului capul său și pe al altora. Dacă o să fiu omorât, se gândise ticălosul, Teresa n-are scăpare. Nevinovată sau nu, astea sunt regulile. Dar exista o posibilitate îndepărtată: să demonstreze că ea acționează într-adevăr cu bună-credință. Fiindcă Teresa n-ar fi predat agenda niciodată și nimănui dacă ar fi știut ce conținea. Niciodată, dacă ar fi cunoscut jocul periculos al bărbatului care umpluse acele pagini cu adnotări mortale. Ducându-i-o lui don Epifanio, nașul Teresei și al Blondului însuși, ea își demonstra ignoranța. Nevinovăția. Altminteri, nu s-ar fi încumetat în nici un caz. Iar în după-amiaza aceea, așezată pe patul din apartament, răsfoind paginile care însemnau în același timp condamnarea ei la moarte și singura ei salvare posibilă, Teresa îl blestemase pe Blond pentru că, în sfârșit, înțelegea totul foarte bine. Să o ia la fugă pur și simplu însemna să se condamne singură să nu ajungă prea departe. Trebuia să predea agenda tocmai ca să demonstreze că nu știa ce conține. Avea nevoie să-și înghită teama care îi răsucea măruntaiele și să-și păstreze mintea calmă și vocea neutră, speriată atât cât trebuia să fie, sinceritatea rugăminții adresate omului în care Blondul și ea aveau încredere. Iubita traficantului. Animăluțul speriat. Eu nu știu nimic. Spuneți și dumneavoastră, don Epifanio, ce puteam eu să citesc. De aceea era încă în viață. Și de aceea acum, în salonașul biroului ei din Marbella, agentul DEA Willy Rangel și secretarul de ambasadă Héctor Tapia o priveau cu gura căscată, unul așezat și celălalt în picioare, cu degetele rămase pe nasturii de la haină.

– Ați știut asta în tot acest timp? întrebă americanul neîncrezător.

– De doisprezece ani știu.

Tapia se lăsă să cadă din nou în fotoliu, de această dată uitând să-și descheie nasturii.

– Doamne Iisuse Hristoase, spuse.

Doisprezece ani, își spuse Teresa. Supraviețuind unui secret din acelea care ucid. Fiindcă, în acea ultimă seară de la Culiacán, în capela lui Malverde, în atmosfera sufocantă a căldurii umede și în fumul lumânărilor, ea jucase aproape fără speranță jocul pregătit de bărbatul ei mort și câștigase. Nici glasul, nici emoțiile ei, nici frica n-au trădat-o. Pentru că don Epifanio era un om cumsecade. Și ținea la ea. Ținea la amândoi, cu toate că înțelegea din agendă – poate că știa dinainte sau poate că nu – că Raimundo Dávila Parra lucra pentru agenția antidrog a guvernului american și că, mai mult ca sigur, *Batman* Güemes ordonase să fie ucis din cauza asta. Și astfel, Teresa i-a putut păcăli pe toți, jucându-și pariul nebunesc pe muchie de cuțit, exact cum prevăzuse Blondul că avea să se întâmple. Își imaginase conversația lui don Epifanio de a doua zi. Ea nu știe nimic. Nici vorbă. Cum putea să-mi aducă afurisita de agendă dacă ar fi știut? Așa încât o puteți lăsa în pace. Măi, să fie. Avusese doar o posibilitate dintr-o sută, dar a fost suficient ca s-o salveze.

Acum, Willy Rangel o privea pe Teresa cu multă atenție și, de asemenea, cu un respect care mai înainte nu-și făcuse simțită prezența. În acest caz, sugeră el, vă rog să luați loc din nou și să ascultați ceea ce vreau să vă spun. Doamnă. În acest moment e mai necesar ca oricând. Teresa ezită o clipă, însă știa că americanul avea dreptate. Se uită într-o parte și-n alta, iar apoi la ora indicată de ceasul de perete, prefăcându-se nerăbdătoare. Zece minute, spuse. Nici unul în plus. Apoi se așeză la loc și își

aprinse încă un Bisonte. Tapia era încă atât de uimit în fotoliul său, încât, de data asta, uită să-i ofere un foc; iar când, într-un târziu, îi întinse flacăra murmurând o scuză, ea își aprinsese deja țigara cu propria ei brichetă.

Atunci, omul de la DEA i-a istorisit adevărata istorie a Blondului Dávila.

Raimundo Dávila Parra era din San Antonio, Texas. Nativ mexican. Naționalitate nord-americană de la nouăsprezece ani. După ce lucrase de foarte tânăr de partea ilegală a narcotraficului, trecând peste graniță marijuana în cantități mici, a fost recrutat de agenția antidrog după ce fusese arestat la San Diego cu cinci kilograme din această substanță. Avea calități și era amator de risc și de emoții tari. Curajos, cu sânge rece în pofida aparenței sale extrovertite, după o perioadă de instrucție, pe care în mod oficial și-o petrecuse într-o închisoare din nord – de fapt, stătuse acolo o vreme ca să-și asigure acoperirea –, Blondul a fost trimis la Sinaloa cu misiunea de a se infiltra în rețelele de transport ale cartelului din Juárez, unde avea prieteni vechi. Îi plăcea slujba asta. Îi plăceau banii. De asemenea, îi plăcea să zboare și făcuse un curs de pilotaj la DEA, deși, pentru acoperire, a mai făcut unul și la Culiacán. Timp de câțiva ani, a pătruns în mediile traficanților prin intermediul companiei Norteña de Aviación, mai întâi ca angajat de încredere al lui don Epifanio Vargas, cu care a acționat în marile operațiuni de transport aerian ale Stăpânului Cerului, și mai apoi ca pilot al lui César *Batman* Güemes. Willy Rangel fusese controlorul său. Niciodată nu comunicau prin telefon, cu excepția cazurilor de urgență. Se întâlneau o dată pe lună în hoteluri discrete din Mazatlán și Los Mochis. Și toate informațiile valoroase pe care DEA le-a obținut despre cartelul din Juárez în acel interval, inclusiv luptele sângeroase pentru putere pe care le-au avut

de purtat traficanții mexicani pentru a-și câștiga independența față de mafiile columbiene, au provenit din aceeași sursă. Blondul valora greutatea lui în coca.

În cele din urmă, a fost ucis. Pretextul formal era adevărat: amator să-și asume riscuri în plus, profita de drumurile cu avioneta pentru a transporta droguri proprii. Îi plăcea să joace la două capete, iar în toate acestea se implicase și ruda lui, Crețul Parra. DEA era, mai mult sau mai puțin, la curent; însă, întrucât era vorba de un agent valoros, îi lăsau marja lui. Fapt este că, în cele din urmă, traficanții i-au încheiat socotelile. Pentru o bucată de vreme, Rangel a stat și s-a întrebat dacă aceasta se întâmplase din pricina afacerilor lui private sau pentru că cineva îl turnase. I-a trebuit trei ani ca să afle. Un cubanez deținut la Miami, care lucra pentru cei din Sinaloa, s-a agățat de prevederea referitoare la martorii protejați și a umplut cu dezvăluiri optsprezece ore de bandă de magnetofon. Aici a povestit cum Blondul Dávila a fost asasinat pentru că cineva i-a demontat acoperirea. O eroare prostească: un funcționar nord-american de la poliția de frontieră din El Paso a avut acces în mod întâmplător la o informație confidențială și a vândut-o traficanților pentru optzeci de mii de dolari. Ceilalți au pus lucrurile cap la cap, au început să aibă suspiciuni și, într-un fel sau altul, au dat peste Blond.

– Povestea cu drogurile transportate în Cessna, conchise Rangel, a fost un pretext. Îi puseseră gând rău de ceva vreme. Curios este că cei care l-au omorât nu știau că este agent de-al nostru.

Tăcu. Teresa încă mai asimila toate acestea.

– Și cum puteți fi sigur?

Americanul încuviință din cap. Profesional.

– De la asasinatul agentului Camarena, traficanții știu că niciodată nu iertăm moartea unui om de-al nostru. Că insistăm

până când cei răspunzători mor sau sunt închiși. Ochi pentru ochi. E o regulă; dacă se pricep și ei la ceva, atunci se pricep la coduri și la reguli.

Exista o nouă răceală în această expunere. Suntem dușmani foarte înverșunați, spunea tonul. Acționăm în forță. Cu dolari și cu o tenacitate dată naibii.

– Dar pe Blond l-au lăsat țeapăn de-a binelea.

– Mda; Rangel clătina iarăși din cap. De aceea vă spun: cel care a dat ordinul direct să se întindă capcana la Espinazo del Diablo nu știa că-i agent… Numele lui poate că vă spune ceva, cu toate că mai adineaori ați negat că-l cunoașteți: César *Batman* Güemes.

– Nu-mi aduc aminte.

– Desigur. Chiar și așa, vă pot asigura că el se limita să îndeplinească o sarcină. Individul ăla făcea trafic în voia lui, i se spusese. S-ar cuveni o învățătură de minte. Știm că *Batman* Güemes s-a lăsat rugat. Pe cât se pare, Blondul Dávila îi era pe plac… Dar la Sinaloa înțelegerile sunt înțelegeri.

– Și, după dumneavoastră, cine a dat ordinul și a insistat ca Blondul să moară?

Rangel își frecă nasul, se uită la Tapia și apoi se întoarse spre Teresa, zâmbind strâmb. Stătea pe marginea fotoliului, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Nu mai părea bonom. Acum, constată ea, atitudinea lui e aceea a unui câine de vânătoare furios și cu memorie bună.

– Altul de care cu siguranță nu vă aduceți aminte… Astăzi deputatul de Sinaloa și viitorul senator Epifanio Vargas Orozco.

Teresa se rezemă cu spatele de perete și se uită la puținii clienți care, la ora aceea, beau la Old Rock. Deseori putea reflecta mai bine atunci când se găsea printre necunoscuți, privind, în loc să stea singură cu cealaltă femeie pe care o purta după ea.

Pe drumul de întoarcere la Guadalmina, îi spusese dintr-odată lui Pote Gálvez să se îndrepte spre Gibraltar; iar după ce trecură de grilaj, îl îndrumă pe pistolar pe străzile înguste, până când îi ordonă să oprească Cherokee-ul dinaintea fațadei albe a micului bar englezesc, unde obișnuia să meargă în alte vremuri – în altă viață – cu Santiago Fisterra. Înăuntru, totul era la fel ca înainte: nișele și urcioarele atârnate de grinzile de sub tavan, pereții acoperiți de fotografii cu vapoare, gravuri istorice și amintiri marinărești. Ceru la bar un Foster's, berea pe care o bea întotdeauna Santiago când veneau acolo, și se duse să se așeze, fără s-o guste, la masa obișnuită, lângă ușă, sub tablouașul cu moartea amiralului englez – acum știa cine era acel Nelson și cum fusese omorât la Trafalgar. Cealaltă Teresa Mendoza dădea târcoale, studiind-o de la distanță, atentă. În așteptarea unor concluzii. A unei reacții la tot ceea ce tocmai i se povestise, la tot ceea ce, puțin câte puțin, completa tabloul general care o explica pe ea, dar și pe cealaltă, și totodată lămurea, în sfârșit, toate evenimentele care o purtaseră până la acel punct al vieții sale. Iar acum știa chiar mult mai multe decât crezuse că știe.

Mi-a făcut mare plăcere, fusese răspunsul ei. Exact așa spusese atunci când omul de la DEA și cel de la ambasadă au terminat de povestit ceea ce veniseră să povestească și s-au oprit să se uite la ea, în așteptarea unei reacții. Dumneavoastră sunteți nebuni, mi-a făcut mare plăcere, la revedere. I-a văzut cum pleacă dezamăgiți. Poate că se așteptau la comentarii, la promisiuni. La înțelegeri. Însă chipul ei inexpresiv, atitudinea ei indiferentă le-au lăsat prea puține speranțe. Asta e. Ne trimite să ne ducem învârtindu-ne, spusese în șoaptă Héctor Tapia pe când plecau, însă nu destul de în șoaptă ca ea să nu-l audă. În ciuda purtării sale alese, diplomatul părea dărâmat. Gândiți-vă bine, a zis celălalt. Salutul său de despărțire. Păi, răspunsese

ea în timp ce ușa li se închidea deja în spate, nu văd la ce ar trebui să mă gândesc. Sinaloa e foarte departe. Mă scuzați.

Dar rămăsese așezată acolo, în barul gibraltarian, și se gândea. Își amintea punct cu punct, ordonându-și în minte tot ce-i spusese Willy Rangel. Povestea lui don Epifanio Vargas. A Blondului Dávila. Propria ei poveste. Fostul șef al Blondului, spusese americanul, însuși don Epifanio, fusese cel care aflase de chestia cu DEA. În perioada sa de început, ca proprietar al companiei Norteña de Aviación, Vargas își închiriase avioanele la Southern Air Transport, un paravan al guvernului american pentru transportul de arme și de cocaină prin care CIA finanța gherila opoziției în Nicaragua; iar Blondul Dávila însuși, care pe vremea aceea era deja agent DEA, fusese unul dintre piloții care descărcau materiale de război pe aeroportul Los Llanos din Costa Rica, întorcându-se la Fort Lauderdale, din Florida, cu droguri de la cartelul din Medellín. După ce toate acestea s-au isprăvit, Epifanio Vargas a păstrat conexiuni bune de partea cealaltă și, în felul ăsta, a putut afla mai târziu de scurgerea de informații a funcționarului de la poliția de frontieră care îl turnase pe Blond. Vargas îl plătise pe turnător și, pentru un timp, păstrase informația fără să ia nici o hotărâre. Mahărul din munți, bătrânul țăran răbdător din San Miguel de los Hornos, era dintre cei care nu se precipită niciodată. Era aproape în afara afacerii directe, drumurile sale erau altele, activitatea farmaceutică pe care o manevra de la distanță mergea bine, iar privatizările de stat din ultima vreme îi permiseseră să spele capitaluri însemnate. Își întreținea familia într-o imensă proprietate din apropiere de El Limón, pentru care schimbase casa din cartierul Chapultepec din Culiacán, iar pe amanta lui, fost manechin și cunoscută prezentatoare de televiziune, într-o locuință luxoasă din Mazatlán. Nu vedea de ce ar fi trebuit să se complice cu decizii care îi puteau aduce daune, fără nici

un alt câștig decât răzbunarea. Blondul lucra acum pentru *Batman* Güemes, iar asta nu mai era treaba lui Epifanio Vargas.

Totuși, povestise în continuare Willy Rangel, lucrurile s-au schimbat. Vargas a făcut o mulțime de bani din comerțul cu efedrină: cincizeci de mii de dolari kilogramul în Statele Unite, față de cei treizeci de mii pentru cocaină sau cei opt mii pentru marijuana. Avea relații bune, care îi deschideau porțile politicii; era momentul să rentabilizeze jumătatea de milion lunară pe care, ani la rând, o investise în mituirea funcționarilor publici. Vedea în fața lui un viitor liniștit și respectabil, departe de emoțiile vechii meserii. După ce stabilise legături financiare, de corupție sau de complicitate cu principalele familii din oraș și cu statul, avea bani suficienți ca să spună ajunge, ori ca să-i câștige mai departe prin mijloace convenționale. Așa încât, dintr-odată, au început să moară oameni suspect de legați de trecutul său: polițiști, judecători, avocați. Optsprezece în trei luni. Era ca o epidemie. Iar în această perspectivă, figura Blondului reprezenta și ea un obstacol: știa prea multe despre vremurile eroice de la Norteña de Aviación. Agentul DEA se înfigea în trecutul lui ca un spin periculos care îi putea amenința viitorul.

Dar Vargas era isteț, nuanță Rangel. Foarte isteț, cu acea șiretenie a țăranului, care-l adusese unde se afla acum. Așa încât îi pusese altuia în cârcă treaba, fără să dezvăluie motivele. *Batman* Güemes n-ar fi lichidat niciodată un agent DEA; însă un pilot de avionete care umbla de capul lui, înșelându-și șefii câte un pic, pe ici, pe colo, era altceva. Vargas insistase pe lângă *Batman*: o învățătură de minte exemplară etc. Pentru el și pentru vărul lui. Ceva care să-i descurajeze pe cei care umblau cu asemenea șmecherii. Și mie mi-a lăsat chestiuni nerezolvate, așa încât consider-o ca pe o favoare personală. Și, la urma urmei, acum tu ești patronul lui. Responsabilitatea îți aparține.

– De când știți toate astea? întrebă Teresa.

– În parte, de mult. Cam de când s-au întâmplat – omul de la DEA dădea din mâini pentru a sublinia evidența. Restul, de acum vreo doi ani, când martorul protejat ne-a pus la curent cu amănuntele… Și a mai spus ceva – făcu o pauză, observând-o atent, ca și când ar fi invitat-o să completeze ea însăși punctele de suspensie… Că mai târziu, când dumneavoastră ați început să creșteți de partea asta a Atlanticului, Vargas a regretat că v-a lăsat să ieșiți vie din Sinaloa. Că i-a amintit lui *Batman* Güemes că aveați chestiuni nerezolvate în țara dumneavoastră… Și că acesta a trimis doi pistolari ca să termine treaba.

E povestea ta, sugera expresia insondabilă a Teresei. Tu ai pus-o la cale.

– Nu mai spuneți. Și ce s-a întâmplat?

– Asta ar trebui să povestiți dumneavoastră. De ei nu s-a mai știut nimic niciodată, interveni blajin Héctor Tapia.

– De unul dintre ei, vrea să spună domnul. Pe cât se pare, celălalt e în continuare aici. Izolat. Sau aproape.

– Și pentru ce veniți să-mi spuneți toate astea taman acum?

Rangel se uită spre diplomat. Acum chiar că e rândul tău, spunea acea privire. Tapia își scoase încă o dată ochelarii, iar apoi și-i puse la loc. După aceea își privi unghiile, ca și când ar fi avut notițe scrise acolo.

– În ultima vreme, spuse el, cariera politică a lui Epifanio Vargas a urcat. Imparabil. Prea multă lume îi datorează prea mult. Mulți îl iubesc sau se tem de el, și aproape toți îl respectă. A avut abilitatea să se retragă din activitățile directe ale cartelului din Juárez înainte ca acesta să-și înceapă confruntările grave cu justiția, când lupta se purta aproape în exclusivitate împotriva competitorilor din Golf… În cariera lui a implicat în egală măsură judecători, antreprenori și politicieni, cât și autorități ale bisericii mexicane, polițiști și militari: generalul Gutiérrez Rebollo, care a fost pe punctul de a fi numit procuror antidrog

al Republicii înainte să se descopere legăturile lui cu cartelul din Juárez și să sfârșească în penitenciarul Almoloya, era un apropiat de-ai lui… Dar mai există și fațeta populară: de când a reușit să fie numit deputat de stat, Epifanio Vargas a făcut multe pentru Sinaloa, a investit bani, a creat locuri de muncă, a ajutat oameni…

– Asta nu-i rău, îl întrerupse Teresa. În Mexic, firesc este ca cei care jefuiesc țara să păstreze totul numai pentru ei… PRI și-a petrecut șaptezeci de ani făcând asta.

– Există nuanțe, replică Tapia. Deocamdată, PRI nu mai e la putere. Noile împrejurări influențează mult lucrurile. Poate că, până la urmă, se vor schimba puține, însă există intenția incontestabilă de a schimba ceva. Sau de a încerca să se schimbe. Și, tocmai în aceste momente, Epifanio Vargas e pe punctul de a fi desemnat senator al Republicii…

– Iar careva vrea să-i facă felul, înțelese Teresa.

– Da. Poate fi un mod de a zice. Pe de o parte, un anumit sector politic cu multă greutate, legat de guvern, nu dorește să vadă în senatul națiunii un traficant sinaloez, chiar dacă acesta e retras în mod oficial și e deja deputat în exercițiu… De asemenea, există niște socoteli mai vechi, pe care ar dura prea mult să le detaliem.

Teresa își imagina acele socoteli. Niște ticăloși cu toții, în războaie surde pentru putere și pentru bani, cartelele drogurilor și prietenii cartelelor respective și diferitele familii politice aflate sau nu în legătură cu drogurile. Oricine s-ar afla la guvernare. *México lindo*, ca de obicei.

– Iar în ce ne privește, sublinie Rangel, să nu uităm că a ordonat să fie omorât un agent DEA.

– Exact – această împărțire a responsabilității părea să-l ușureze pe Tapia. Întrucât guvernul Uniunii Americane, care, așa cum știți, doamnă, urmărește foarte îndeaproape politica țării

noastre, n-ar putea să vadă cu ochi buni un Epifanio Vargas senator… Așa încât se încearcă să se creeze o comisie la nivel înalt care să acționeze în două faze: prima, să înceapă o investigație asupra trecutului deputatului. A doua, dacă adună probele necesare, să-i ridice privilegiile și să termine cu cariera lui politică, ajungându-se inclusiv la un proces judiciar.

– La capătul căruia, spuse Rangel, nu excludem posibilitatea de a-i solicita extrădarea în Statele Unite.

Și ce caut eu în toată harababura asta? vru să știe Teresa. Cu ce scop ați venit până aici ca să-mi spuneți toate aceste lucruri, de parcă am fi cu toții camarazi. Atunci Rangel și Tapia se priviră din nou, diplomatul își drese glasul o clipă și, în timp ce scotea o țigară dintr-o tabacheră de argint – oferindu-i una și Teresei, care îl refuză din cap –, spuse că guvernul mexican urmărise cu atenție, hm, cariera doamnei în ultimii ani. Că nu avea nimic împotriva ei, întrucât activitățile ei se desfășurau, atât cât se putea ști, în afara teritoriului național – o cetățeană exemplară, observă Rangel din partea lui, atât de serios, încât ironia rămase diluată în cuvinte. Și că, având în vedere toate aceste aspecte, autoritățile erau dispuse să ajungă la o înțelegere. Un acord mulțumitor pentru toată lumea. Cooperare în schimbul imunității.

Teresa îi privea. Cu neîncredere.

– Ce fel de cooperare?

Tapia își aprinse țigara cu multă grijă. Cu aceeași grijă cu care părea să mediteze la ceea ce urma să spună. Sau, mai curând, la felul în care urma s-o spună.

– Dumneavoastră aveți conturi personale acolo. De asemenea, știți multe despre perioada Blondului Dávila și despre activitatea lui Epifanio Vargas – se hotărî el într-un târziu… Ați fost un martor privilegiat și aproape că v-a costat viața… Unii cred că, probabil, ați avea de câștigat dintr-o eventuală conciliere.

Dețineți cu prisosință mijloace ca să vă dedicați altor activități, bucurându-vă de ceea ce aveți și fără să vă îngrijorați pentru viitor.

– Ce spuneți?

– Ce-ați auzit.

– Măi, să fie… Și cărui fapt îi datorez atâta generozitate?

– Nu acceptați niciodată plăți în droguri. Numai bani. Sunteți operatoare de transport, nu proprietară, nici distribuitoare. Cea mai importantă din Europa în acest moment, fără îndoială. Dar asta-i tot… Ceea ce ne lasă o marjă de manevră rezonabilă în fața opiniei publice…

– Opinia publică?… Despre ce naiba îmi vorbiți?

Diplomatul zăbovi o clipă înainte să-i răspundă. Teresa putea auzi răsuflarea lui Rangel; omul de la DEA se foia în loc, neliniștit, împletindu-și degetele.

– Vi se oferă posibilitatea să vă întoarceți în Mexic, dacă doriți, continuă Tapia, sau să vă stabiliți în mod discret unde veți dori… Inclusiv autoritățile spaniole au fost consultate în această privință: există înțelegerea ca Ministerul de Justiție să înghețe toate procedurile și investigațiile în curs… Care, după știrea mea, se află într-o fază foarte avansată și, pe termen mediu, pot face ca lucrurile să devină destul de dificile pentru, hm, Regina Sudului… Cum se spune în Spania, să ștergem cu buretele și s-o luăm de la capăt.

– Nu știam că americanii au o mână atât de lungă.

– Depinde pentru ce.

Atunci, Teresa izbucni în râs.

– Îmi cereți, spuse ea încă neîncrezătoare, să vă povestesc tot ce presupuneți că știu despre Epifanio Vargas. S-o fac pe turnătoarea, la anii mei. Și sinaloeză fiind.

– Nu doar să ne povestiți nouă, interveni Rangel. Ci să povestiți acolo.

– Acolo înseamnă unde?

– În fața comisiei de justiție a Procuraturii Generale a Republicii.

– Vreți să spuneți, să mă duc să dau declarații în Mexic?

– Ca martor protejat. Imunitate absolută. S-ar întâmpla în Districtul Federal, sub tot felul de garanții personale și juridice. Cu recunoștința națiunii și a guvernului Statelor Unite.

Teresa se ridică dintr-odată. Pur reflex, fără vreo intenție. De data asta, cei doi se ridicară și ei, în același timp: Rangel – derutat, Tapia – stingherit. Ți-am zis eu, spunea figura acestuia din urmă, în timp ce schimba o ultimă privire cu omul de la DEA. Teresa se duse la ușă și o deschise brusc. Pote Gálvez era afară, pe hol, cu brațele ușor depărtate, cu o aparență fals pașnică în grăsimea lui. Dacă e nevoie, îi spuse ea din ochi, aruncă-i afară în șuturi.

– Dumneavoastră – aproape că scuipă ea – ați înnebunit.

Și iat-o acum, așezată la vechea masă din barul gibraltarian, reflectând la toate aceste lucruri. Cu o viață minusculă care îi încolțea în pântece, fără să știe încă ce urma să facă cu ea. Cu ecoul recentei discuții în minte. Analizând senzațiile. Ultimele cuvinte și vechile amintiri. Durerea și recunoștința. Imaginea Blondului Dávila – nemișcat și tăcut, cum stătea și ea acum, în acea cârciumă din Culiacán – și amintirea celuilalt bărbat așezat lângă ea în plină noapte, în capela sfântului Malverde. Blondului tău îi plăceau poantele cu dublu înțeles, Teresita. Adevărat că n-ai citit nimic? Atunci du-te și încearcă să te îngropi destul de adânc încât să nu te găsească. Don Epifanio Vargas. Nașul ei. Omul care ar fi putut s-o ucidă, dar s-a milostivit și n-a făcut-o. Care mai apoi a regretat, dar n-a mai putut face nimic.

16
Încărcătura pe-o parte

Teo Aljarafe reveni după două zile cu un raport mulțumitor. Plăți primite punctual în Grand Cayman, formalități pentru a face rost de o mică bancă proprie și un șantier naval în Belize, o bună rentabilitate a fondurilor spălate și repartizate, odată curățate de praf și de paie, în trei bănci din Zürich și în două din Liechtenstein. Teresa îi ascultă raportul cu atenție, revăzu documentele, semnă câteva hârtii după ce le citise minuțios, iar apoi s-au dus să ia masa la Casa Santiago, în fața promenadei maritime din Marbella, în timp ce Pote Gálvez rămase afară, la una dintre mesele de pe terasă. Fasole cu șuncă și greier prăjit, mai bun și mai suculent decât langusta. Un vin Señorío de Lazán, din rezerva '96. Teo era vorbăreț, simpatic. Atrăgător. Cu sacoul pe spătarul scaunului și cu mânecile cămășii albe răsfrânte de două ori peste antebrațele bronzate, cu încheieturile ferme și ușor păroase, Patek Philippe, unghii curate, cu verigheta strălucind la mâna stângă. Uneori își întorcea profilul impecabil de acvilă spaniolă, cu paharul sau cu furculița la jumătatea drumului, ca să privească spre stradă, atent la cine intră în local. De vreo două ori s-a ridicat să salute. Tomás Pestaña, care lua cina în capăt cu un grup de investitori germani, aparent îi ignorase atunci când

intraseră. Însă imediat ospătarul veni la ei cu o sticlă de vin bun. Din partea domnului primar, spuse. Cu salutările domniei sale.

Teresa îl privea pe bărbatul din fața ei și medita. Nu avea să-i spună în ziua aceea, nici mâine și nici mai târziu, și poate niciodată, ce purta în pântece. Și mai ales, pe lângă asta, un lucru era cât se poate de curios: la început crezuse că imediat va începe să aibă senzații, o conștiință fizică a vieții ce începea să se dezvolte în interiorul ei. Însă nu simțea nimic. Doar certitudinea și reflecțiile către care o purta aceasta. Poate că pieptul îi crescuse puțin și, de asemenea, îi dispăruseră durerile de cap; dar nu se simțea însărcinată decât atunci când medita asupra acestui fapt, citea încă o dată buletinul medical ori constata cele două luni de amenoree marcate în calendar. Și totuși – se gândea în clipa aceea, ascultând conversația banală a lui Teo Aljarafe –, iată-mă. Gravidă ca o gospodină, cum se spune în Spania. Cu ceva sau cu cineva pe drum, iar eu încă nu m-am hotărât ce-o să fac cu viața mea nenorocită, cu a ființei ăsteia care deocamdată nu e nimic, dar va fi dacă o s-o las – îl privi atentă pe Teo, pândind parcă un semnal decisiv… Ori cu viața lui.

– E ceva în curs? întrebă Teo în șoaptă, cu un aer distrat, între două înghițituri din vinul primarului.

– Nimic, deocamdată. Rutină.

La desert, el îi propuse să meargă la casa din strada Ancha sau la orice hotel bun din Milla de Oro și să-și petreacă acolo restul serii și noaptea. O sticlă, un platou cu șuncă, sugeră Teo. Fără grabă. Însă Teresa tăgădui din cap.

– Sunt obosită, spuse ea, tărăgănând ultima silabă. Azi nu prea am chef.

– Nu ai de vreo lună, zise Teo.

Zâmbea, atrăgător. Liniștit. Îi atinse degetele, tandru, iar ea se opri să-și privească propria mână nemișcată pe fața de masă, de parcă n-ar fi fost a ei cu adevărat. Cu mâna aceea, se gândi ea, îl împușcase în față pe Fierros Motanul.

– Ce-ți mai fac fetele?

O privi surprins. Teresa nu întreba niciodată de familia lui. Era un soi de acord tacit cu ea însăși, pe care îl respecta întotdeauna cu sfințenie. Sunt bine, spuse el după un moment. Foarte bine. Ce bine-mi pare, răspunse ea. Ce bine-mi pare că sunt bine. Și mama lor la fel, presupun. Toate trei.

Teo lăsă lingurița pentru desert în farfurie și se aplecă peste masă, observând-o cu atenție. Ce se întâmplă, spuse el. Spune-mi ce-i cu tine azi. Ea privi în jur, oamenii de la mese, traficul de pe bulevardul luminat de soarele ce începea să coboare peste mare. Nu-i nimic cu mine, răspunse, coborând glasul mai mult. Dar te-am mințit, spuse ea mai apoi. E ceva în curs. Ceva ce încă nu ți-am spus.

– De ce?

– Pentru că nu întotdeauna îți spun totul.

O privi, preocupat. O sinceritate impecabilă. Cinci secunde aproape exacte, iar apoi își îndreptă privirea spre stradă. Când o privi din nou, surâdea un pic. Foarte mișto. Îi atinse din nou mâna și, de astă dată, nici ea nu și-o retrase.

– E important?

Haide, își zise Teresa. Așa stau afurisitele de lucruri, iar fiecare își clădește cum poate propriul destin. Aproape întotdeauna, ultimul cuvânt îți aparține. La bine și la rău.

– Da, răspunse ea. E o navă pe drum. Se numește *Luz Angelita*.

Se întunecase. Greierii cântau în grădină de parcă ar fi înnebunit. Când se aprinseră luminile, Teresa ordonă să fie stinse, iar acum stătea așezată pe treptele din portic, cu spatele rezemat de una dintre coloane, uitându-se la stele peste bogatele coroane negre ale sălciilor. Avea o sticlă de tequila cu sigiliul intact între picioare, iar în spate, pe măsuța de lângă șezlonguri, se auzea muzică mexicană la combină. Muzică sinaloeză pe care Pote Gálvez i-o împrumutase chiar în acea seară, care-i piesa,

patroană, asta-i ultima chestie cu Los Broncos de Reynosa care mi-au trimis-o de acolo, să-mi spuneți numai cum vi se pare:

Iapa șchiopătând veni,
cu-ncărcătura pe-o parte.
Trecea printre niște pini
din Chihuahua, de pe munte.

Puțin câte puțin, pistolarul își îmbogățea colecția de melodii. Îi plăceau cele mai dure și mai violente; în primul și-n primul rând, spunea el foarte serios, ca să alunge nostalgia. Că ești de unde ești pe bune, n-ai ce-i face. Tonomatul lui particular includea toată pleiada din nord, de la Chalino – vorbe mari, stăpână – până la Exterminador, Invasores de Nuevo León, As de la Sierra, El Moreño, Broncos, Huracanes și alte formații tari din Sinaloa și de pe-acolo; cei care preschimbaseră pagina poliției din ziare în material muzical, cântece care vorbeau despre trafic, despre morți și despre împușcături, despre încărcături cu aia fină, despre avionete Cessna și camioanele anului, despre polițiști, soldați, traficanți și înmormântări. La fel cum odinioară fuseseră melodiile Revoluției, acum narcomelodiile erau noua epică, legenda modernă a unui Mexic care era acolo și nu avea intenția să se schimbe, printre alte motive pentru că o parte din economia națională depindea de toate acestea. O lume marginală și aspră, arme, corupție și droguri, unde singura lege care nu era încălcată era aceea a cererii și ofertei.

Muri-acolo Juan cel Mare,
dar pe-ai lui i-a apărat.
Iapa o făcu să treacă
și-l ucise pe soldat.

Încărcătura pe-o parte, se numea melodia[1]. La fel ca a mea, se gândea Teresa. Pe coperta CD-ului, membrii formației Broncos de la Reynosa își dădeau mâna, iar unul dintre ei lăsa să se zărească, de sub haină, un pistol enorm la centură. Uneori îl observa pe Pote Gálvez în timp ce asculta acele melodii, atentă la expresia pistolarului. Mai beau câte un pahar din când în când. Care-i treaba, Bălțate, dă pe gât o tequila! Și rămâneau așa, amândoi tăcuți, ascultând muzică, el respectuos și păstrând distanța, iar Teresa îl vedea plescăind din limbă și clătinând din cap, haide, simțind și amintindu-și în felul lui, trăgând câte-o băută în minte, prin Don Quijote, La Ballena și prin alte bombe *culichi* care îi rătăceau prin amintire, poate fiindu-i dor de tovarășul lui, Fierros Motanul, din care la ora aceea nu mai rămăseseră decât niște ciolane învelite în ciment, departe de locurile lui, neavând pe nimeni care să-i aducă flori la groapă și pe nimeni care să-i cânte melodii în amintirea lui scârboasă de nemernic, Motanul, despre care Pote Gálvez și Teresa nu mai schimbaseră nici un singur cuvânt, niciodată.

Lui don Lamberto Quintero
camioneta-i vine-n urmă.
Se duceau către Salado,
numai ca să facă-o tură.

La combină răsuna acum melodia cu Lamberto Quintero, care, împreună cu aceea cu Calul Alb a lui José Alfredo, era una dintre favoritele lui Pote Gálvez. Teresa văzu umbra pistolarului ivindu-se în pragul galeriei, aruncând o privire și dispărând imediat. Știa că era acolo, înăuntru, suficient de aproape ca să-i audă glasul, și asculta muzică. Ați avea deja într-o veselie

[1] În argou mexican, „încărcătura" (*carga*, în limba spaniolă) desemnează heroina (n.tr.)

melodii scrise despre dumneavoastră, dacă ați fi în țara noastră, patroană, spusese el odată, parcă în prelungirea altei discuții. Nu mai adăugă poate că și eu aș apărea în unele dintre ele; însă Teresa știa că așa gândește. De fapt, constată ea în timp ce desigila sticla de Herradura Reposado, toți afurisiții de bărbați aspiră la asta. Ca Blondul Dávila. Ca Pote însuși. Ca și Santiago Fisterra, în felul lui. Să figureze în textul unei melodii reale sau imaginare, muzică, vin, femei, bani, viață și moarte, fie și plătind cu propria lor piele. Și nu se știe niciodată, se gândi dintr-odată, uitându-se la pragul unde se ivise pistolarul. Nu se știe niciodată, Bălțate. La urma urmei, melodia întotdeauna o scriu alții.

Un camarad îi vorbește:
vine-o camionetă-ncoace.
Lamberto zâmbind îi zise:
La ce mai avem pușcoace?

Bău direct din sticlă. O înghițitură lungă, care îi coborî pe gât cu forța unei împușcături. Cu sticla încă în mână, își întinse puțin brațul în sus, oferindu-i-o cu o grimasă sarcastică femeii care o contempla dintre umbrele grădinii. Parșivă desăvârșită, care n-ai rămas la Culiacán, și uneori nu știu dacă tu ai venit de partea asta ori dacă eu m-am dus acolo cu tine, sau dacă am schimbat rolurile în farsa asta, poate că tu ești cea care stai așezată în porticul casei și eu cea care stau pe jumătate ascunsă, uitându-mă la tine și la ce porți în pântece. Vorbise despre asta încă o dată – intuia că era ultima – cu Oleg Iasikov, chiar în acea după-amiază, când rusul o vizitase ca să vadă dacă treaba cu hașișul era gata, după ce vorbiseră despre toate și ieșiseră să se plimbe până la plajă, precum obișnuiau. Iasikov o privea cu coada ochiului, studiind-o în lumina a ceva nou, care nu era nici mai bun, nici mai rău, ci mai trist și mai rece. Nu știu, spusese

el, dacă acum, că mi-ai povestit anumite lucruri, eu te văd altfel sau dacă tu, Tesa, ești cea care se schimbă într-un fel sau altul. Da. Azi, în timp ce stăteam de vorbă, mă uitam la tine. Surprins. Niciodată nu-mi dăduseși atâtea detalii și nici nu-mi vorbiseși pe tonul acesta. *Niet.* Păreai o navă care pornește în larg. Iartă-mă dacă nu mă exprim bine. Da. Astea sunt lucruri complicate de spus. Chiar și de gândit.

O să-l am, spuse ea brusc. Și o făcu fără să se gândească dinainte, dintr-odată, așa cum hotărârea se plămădea în clipa aceea în mintea ei, legată de alte hotărâri pe care le luase și de altele pe care era pe cale să le ia. Iasikov se opri, inexpresiv, un răstimp destul de îndelungat; iar apoi dădu din cap, nu ca să aprobe ceva, fiindcă nu era treaba lui, ci pentru a sugera că ea este liberă să aibă ce vrea și, de asemenea, că o crede pe deplin capabilă să-și asume consecințele. Făcură câțiva pași și rusul privea marea care se colora în cenușiu odată cu lăsarea serii, iar într-un târziu, fără să se întoarcă spre ea, i-a spus: niciodată nu ți-a fost frică de nimic, Tesa. *Niet* și *niet.* Deloc. De când ne-am cunoscut, nu te-am văzut șovăind, atunci când îți riscai libertatea și viața. Chiar niciodată. De aceea te respectă lumea. Da. De aceea te admir eu.

– Și de aceea, conchise dânsul, te afli unde te afli. Da. Acum.

Atunci ea râse tare, într-un fel straniu, care-l făcu pe Iasikov să-și întoarcă capul. Rus nenorocit, spuse. N-ai nici cea mai mică idee. Eu sunt cealaltă fată, pe care tu n-o cunoști. Cea care se uită la mine sau cea la care mă uit eu; nici nu mai știu prea bine. Singura certitudine e că sunt lașă și n-am nimic din ce trebuie să ai. Fii atent: mi-e atât de frică, atât de slabă mă simt, atât de nehotărâtă, încât îmi cheltuiesc toată energia și toată voința, o ard pe toată până la ultimul gram, încercând să ascund lucrul ăsta. Nu-ți poți imagina efortul. Fiindcă eu n-am ales niciodată, iar textul mi l-au scris tot timpul alții. Tu. Pati. Ei. Închipuie-ți ce neroadă. Nu-mi place viața în general, și nici a mea

în particular. Nici măcar nu-mi place viața parazită, minusculă, pe care o port acum în mine. Sunt bolnavă de ceva ce de mult am renunțat a mai înțelege și nici măcar onoare nu am, fiindcă tac. De doisprezece ani o duc așa. Tot timpul mă prefac și tac.

După asta tăcură amândoi, privind cum marea se întuneca de-a binelea. În cele din urmă, Iasikov dădu iar din cap, foarte încet.

– Ai luat o decizie în legătură cu Teo? întrebă el cu delicatețe.

– N-avea grijă de el.

– Operațiunea…

– N-avea grijă nici de operațiune. Totul e în regulă. Inclusiv Teo.

Mai sorbi din tequila. Cuvintele cântecului despre Lamberto Quintero rămaseră treptat în urmă când se ridică în picioare și merse cu sticla în mână prin grădină, pe lângă dreptunghiul întunecat al piscinei. „Tot privind cum treceau fete, el stătea, nici sinchiseală", spunea cântecul. „Când cu focuri bine trase pe loc viața i-o luară." Înaintă printre copaci; crengile joase ale sălciilor îi atingeau chipul. Ultimele strofe se stinseră în urma ei. „Pod ce duci spre Tierra Blanca, tu ce l-ai văzut trecând. Dă-le veste că Lamberto nu va fi uitat nicicând." Ajunse până la poarta care dădea spre plajă, iar în acel moment auzi în spate, pe pietrișul mărunt, pașii lui Pote Gálvez.

– Lasă-mă singură, spuse ea fără să se întoarcă.

Pașii se opriră. Continuă să meargă și își scoase pantofii când simți sub picioare nisipul moale. Stelele alcătuiau o boltă de puncte luminoase până la linia întunecată a orizontului, peste marea care vuia pe plajă. Se duse până la țărm, lăsând apa să-i ude picioarele în acele du-te-vino ale ei. Se zăreau două lumini separate și nemișcate: două vase de pescuit care operau în apropiere de coastă. Lucirea îndepărtată a hotelului Guadalmina

o lumină puțin când își scoase blugii, chiloții și tricoul, pentru ca mai apoi să intre, foarte agale, în apa care îi înfiora pielea. Încă avea sticla în mână și mai bău o dată, ca să alunge frigul, o înghițitură foarte lungă, aburi de tequila care i-au urcat pe nas până la sufocare, apă până la șolduri, valuri ușoare care o legănau pe picioarele înfipte în nisipul de pe fund. Apoi, fără a cuteza s-o privească pe cealaltă femeie care stătea pe plajă lângă grămăjoara de haine, privind-o, azvârli sticla în mare și se scufundă în apa rece, simțind-o cum i se închide, neagră, peste creștet. Înotă câțiva metri pe fund și apoi se ridică la suprafață, scuturându-și părul și apa de pe față. Atunci începu să se înainteze tot mai mult în întinderea întunecată și rece, propulsându-se cu mișcări ferme ale picioarelor și brațelor, ținându-și fața în apă până la nivelul ochilor și apoi ridicând-o din nou ca să respire, spre larg, tot mai spre larg, îndepărtându-se de plajă până când nu mai atinse fundul cu picioarele și totul dispăru treptat, cu excepția ei și a mării. Acea întindere sumbră ca moartea, căreia simțea dorința de a i se dărui, ca să se odihnească.

Făcu cale întoarsă. Se înapoie, surprinsă că face acest lucru, în timp ce se tot gândea, încercând să afle de ce nu înotase mai departe, până în inima nopții. Crezu că a ghicit atunci când păși din nou pe nisipul de pe fund, pe jumătate ușurată și pe jumătate buimăcită la contactul cu uscatul, și ieși din apă înfiorându-se de frigul de pe pielea ei udă. Cealaltă femeie plecase. Nu se mai afla lângă hainele aruncate pe plajă. Fără îndoială, se gândi Teresa, a hotărât s-o ia înainte și mă așteaptă acolo unde mă duc.

Lucirea verzuie a radarului lumina de jos, din penumbră, fața comandantului Cherki, firele albe care îi răsăreau din bărbia rasă neglijent.

– Iată-l, spuse el, arătând un punct întunecat de pe ecran.

Vibrația motorului de pe *Tarfaya* făcea să tremure pereții despărțitori ai îngustei timonerii. Teresa stătea rezemată lângă ușă, ferită de frigul nopții cu un jerseu gros, pe gât, cu mâinile în buzunarele scurtei de ploaie. Mângâind pistolul cu mâna dreaptă. Comandantul se întoarse spre ea.

– În douăzeci de minute, spuse el, dacă nu dispuneți altceva.

– E vasul dumitale, comandante.

Scărpinându-și creștetul sub boneta de lână, Cherki aruncă o privire spre micul ecran iluminat al GPS-ului. Prezența Teresei îl stingherea, ca și pe restul membrilor echipajului. Era neobișnuit, protestase el la început. Și periculos. Însă nimeni nu-i spusese că avea de ales. După ce confirmă poziția, marocanul învârti roata timonei la tribord, observând atent cum acul busolei iluminate în suportul ei se oprește în punctul dorit, iar apoi trecu pe pilot automat. Pe ecranul radarului, ecoul era acum chiar la prova, la douăzeci și cinci de grade față de floarea de crin care, pe busolă, arăta nordul. Zece mile pe muchie. Celelalte punctulețe întunecate, slabe urme a două șalupe care se îndepărtaseră după ce transbordaseră pe vasul de pescuit ultimele colete de hașiș, ieșiseră de treizeci de minute în afara razei radarului. Pragurile Xauen rămăseseră mult în urmă, undeva la pupa.

– *Iallah Bismillah*, spuse Cherki.

Să mergem acolo, traduse Teresa. Pentru Dumnezeu! Asta o făcu să surâdă în semiîntuneric. Mexicani, marocani sau spanioli, mai toți își aveau sfântul lor Malverde pe undeva. Constată că Cherki se întorcea din când în când, observând-o cu curiozitate și cu un reproș prost disimulat. Era un marocan din Tanger, pescar cu experiență. În acea seară câștiga ceea ce carmacele lui nu-i aduceau în cinci ani. Balansul vasului *Tarfaya* pe hulă se mai atenuă un pic atunci când comandantul împinse maneta ca să sporească viteza pe noua direcție, întețind huruitul motorului. Teresa văzu cum lochul urcă până la șase noduri. Se uită afară. De cealaltă parte a geamurilor vopsite cu salpetru,

noaptea se întindea neagră ca smoala. Acum înaintau cu luminile de navigație aprinse; pe radare erau văzuți oricum, cu sau fără lumini, iar o ambarcațiune cu luminile stinse trezea suspiciuni. Își mai aprinse o țigară ca să atenueze mirosurile: motorina pe care o simțea în stomac, vaselina, carmacele, puntea impregnată de urmele de pește vechi. Simțea un început de greață. Sper să nu leșin tocmai acum, se gândi ea. În situația asta. Cu toți parșivii ăștia uitându-se la mine.

Ieși afară, pe puntea udată de umezeala nopții. Briza îi răvăși părul, înviorând-o un pic. Se zăreau niște umbre pitite pe fondul copastiei, printre coletele de patruzeci de kilograme învelite în plastic, cu mânere pentru înlesnirea transportului: cinci marocani bine plătiți, de încredere, care, asemenea comandantului Cherki, lucraseră și în alte dăți pentru Transer Naga. La prora și la pupa, profilate pe jumătate în luminile de navigație ale vasului de pescuit, Teresa desluși alte două umbre: escorta ei. Marocani din Ceuta, tineri, tăcuți și într-o formă bună, de o loialitate verificată, cu câte un pistol mitralieră Ingram 380 cu cincizeci de cartușe sub scurtă și cu câte două grenade MK2 în buzunare. *Harqueños*[1], îi numea doctorul Ramos, care dispunea de o duzină de oameni pentru asemenea ocazii. Luați cu dumneavoastră doi *harqueños*, șefa, spusese el. Ca să fiu eu liniștit cât timp dumneavoastră vă aflați la bord. Dacă tot vă încăpățânați să mergeți de data asta, ceea ce mi se pare un risc inutil și o nebunie, și nici nu vi-l luați pe Pote Gálvez, permiteți-mi măcar să vă organizez un pic securitatea. Știu că toată lumea e bine plătită și așa mai departe. Dar pentru orice eventualitate.

Se duse la pupa și constată că ultimul cauciuc, un Valiant de zece metri lungime, cu două motoare puternice, se afla tot

[1] *Harqueño*, în limba spaniolă, participant într-o expediție militară; termen utilizat în Maroc (n.tr.)

acolo, remorcat cu o parâmă groasă, având încă la bord treizeci de colete și pilotul, un alt marocan, sub niște pleduri. Apoi fumă rezemată de copastia umedă, privind urma fosforescentă a spumei ridicate de prora vasului de pescuit. Nu avea nevoie să fie acolo și știa asta. Senzația de greață din stomac i se ascuți ca un reproș. Dar nu asta era problema. Ar fi vrut să se ducă, să supervizeze totul în persoană, din motive complicate, strâns legate de gândurile care îi dădeau târcoale în ultimele zile. De cursul inevitabil al unor lucruri care nu mai aveau cale de întoarcere. Și resimți frica – familiara și stingheritoarea, vechea frică fizică, înrădăcinată în memorie și în mușchii trupului său – atunci când, cu câteva ceasuri în urmă, se apropia pe *Trafaya* de coasta marocană pentru a supraveghea operațiunea de încărcare de pe cauciucuri, umbre plate și scunde, figuri întunecate, glasuri stinse, fără nici o lumină, fără nici un zgomot inutil, fără alt contact radio decât pocniturile anonime ale walkie-talkie-urilor pe frecvențe succesive prestabilite, câte un singur apel de telefon mobil de fiecare ambarcațiune pentru a verifica dacă totul merge cum trebuie pe țărm, în timp ce comandantul Cherki supraveghea cu îngrijorare ecranul radarului pândind un ecou, patrula marocană, ceva neprevăzut, elicopterul, reflectorul care să-i lumineze și să dezlănțuie dezastrul sau iadul. Undeva în noapte, în larg, la bordul acelui Fairline Squadron, luptând împotriva răului de mare cu pastile și cu resemnare, Alberto Rizocarpaso ședea în fața unui laptop conectat la internet, cu aparatele sale radio, cu telefoanele, cu cablurile și cu bateriile de jur-împrejur, supervizând totul așa cum un controlor de trafic aerian urmărește mișcarea avioanelor care îi sunt încredințate. Mai la nord, la Sotogrande, doctorul Ramos probabil că fuma o pipă după alta, atent la radio și la telefoanele mobile la care nu mai vorbise niciodată până atunci și care aveau să fie folosite numai în acea noapte. Iar într-un hotel din Tenerife, la multe sute de mile spre Atlantic, Farid Lataquia juca ultimele cărți

ale riscantei cacialmale care avea să permită, cu puțin noroc, încheierea *Fragedei copilării* potrivit planurilor.

E adevărat, se gândi Teresa. Avea dreptate doctorul. N-am nevoie să fiu aici, și totuși iată-mă, rezemată de bordul vasului ăstuia de pescuit urât mirositor, riscându-mi libertatea și viața, jucând acel joc straniu de la care, de data asta, nu mă pot sustrage. Despărțindu-mă de atâtea și atâtea lucruri care mâine, când va ieși soarele care strălucește acum pe cerul din Sinaloa, vor fi rămas în urmă pentru totdeauna. Cu o Berreta bine unsă și cu încărcătorul ticsit cu muniție parabellum atârnându-mi în buzunar. O flotă de război pe care n-o mai car după mine de doi ani de zile și care are mai mult de-a face cu mine, dacă se-ntâmplă ceva, decât cu ceilalți. Garanția mea că, dacă ceva merge rău, n-o să ajung într-o afurisită de închisoare marocană și nici într-una spaniolă. Certitudinea că, în orice clipă, pot ajunge acolo unde vreau eu să ajung.

Azvârli chiștocul în mare. E ca și cum ai trece prin ultimele formalități, reflecta ea. Ultima probă înainte de odihnă. Sau penultima.

– Telefonul, doamnă.

Luă celularul pe care i-l întindea comandantul Cherki, intră în timonerie și închise ușa. Era un SAZ88 special, codificat pentru uzul poliției și al serviciilor secrete, din care Farid Lataquia făcuse rost de șase unități plătind o avere pe piața neagră. În timp ce-l ducea la ureche, privi ecoul pe care comandantul îl semnala pe ecranul radarului. La o milă, pata întunecată a vasului *Xoloitzcuintle* se mărea cu fiecare baleiaj al antenei. Exista o lumină la orizont, ce se întrezărea peste hulă.

– E farul de la Alborán? întrebă Teresa.

– Nu. Alborán e la douăzeci și cinci de mile, iar farul se vede abia de la zece. Lumina aceea e vasul nostru.

Ascultă prin telefon. O voce bărbătească spuse „verde și roșu la o sută nouăzeci pentru mine". Teresa se întoarse să verifice GPS-ul, se uită din nou pe ecranul radarului și repetă cu glas tare, în timp ce comandantul schimba raza de bătaie a radarului pentru a calcula distanța. „Totul OK pe verdele meu", spuse atunci vocea din telefon; și, înainte ca Teresa să repete aceste cuvinte, comunicația se întrerupse.

– Ne văd, spuse Teresa. O să-i abordăm dinspre tribordul lor.

Se aflau în afara apelor marocane, însă acest fapt nu excludea pericolul. Se uită prin geamuri spre cer, temându-se că va vedea ivindu-se umbra de rău augur a elicopterului de la poliția de frontieră. Poate că e același pilot, se gândi ea, cel care va zbura în noaptea asta. Cât timp a trecut între un lucru și altul! Între aceste două clipe din viața mea.

Formă din memorie numărul lui Rizocarpaso. Spune-mi cum e pe sus, zise când auzi laconicul „Zero Zero" al gibraltarianului. „În cuib și nimic nou", fu răspunsul. Rizocarpaso se afla în contact telefonic cu doi oameni, unul plasat pe vârful Stâncii, cu un binoclu puternic cu vedere nocturnă, iar celălalt pe șoseaua care trecea prin apropiere de baza elicopterului din Algeciras. Fiecare cu celularul său. Santinele discrete.

– Pasărea a rămas la sol, îi spuse lui Cherki, întrerupând comunicarea.

– Slavă Domnului!

Fusese nevoită să facă un efort ca să nu-l întrebe pe Rizocarpaso despre restul operațiunii. Faza paralelă. La ora aceea trebuiau să existe vești, iar absența unei știri începea să o neliniștească. Sau, văzut altfel, își spuse cu o strâmbătură amară, să o liniștească. Se uită la ceasul de alamă fixat pe unul dintre pereții timoneriei. În orice caz, nu-i folosea la nimic să se tot chinuiască. Gibraltarianul avea să comunice vestea când o va afla.

Acum, luminile vasului se vedeau clar. *Tarfaya* urma să le stingă pe ale sale când avea să se apropie, ca să se camufleze cu ecoul său de radar. Privi ecranul. O jumătate de milă.

– Poți să-ți pregătești oamenii, comandante.

Cherki părăsi timoneria, iar Teresa îl auzi împărțind ordine. Când ea se ivi în ușă, umbrele nu mai erau ghemuite lângă copastie: se mișcau pe punte, aranjând parâme și trancheți și stivuind colete la prora de babord. Se strânsese parâma de remorcare, iar motorul de pe Valiant răsuna în timp ce pilotul se pregătea să facă propriile lui manevre. Cei doi *harqueños* ai doctorului Ramos rămăseseră nemișcați, cu Ingramurile și cu grenadele sub haină, ca și cum n-aveau nimic de-a face cu asta. Acum, *Xoloitzcuintle* se distingea foarte bine, cu containerele stivuite la prora și cu luminile de navigație, albă de bătaie și verde de tribord, reflectându-se pe crestele hulei. Teresa îl vedea pentru prima oară și aprobă alegerea lui Farid Lataquia. Coca ei avea o operă moartă[1] joasă, pe care încărcătura o apropia de nivelul mării. Acest lucru urma să înlesnească manevra.

Cherki reveni în timonerie, deconectă pilotul automat și începu să cârmească la mână, apropiind cu grijă vasul de pescuit de nava portcontainere, paralel cu latura de tribord și pe la traversul pupei. Teresa duse binoclul la ochi pentru a studia vasul: acesta își reducea viteza, fără să se oprească de-a binelea. Văzu oameni mișcându-se printre containere. Sus, pe eleronul de tribord de pe punte, alți doi oameni se uitau la *Tarfaya*: fără îndoială, căpitanul și un ofițer.

– Poți stinge, comandante.

Erau suficient de aproape pentru ca cele două ecouri de radar să se contopească într-unul singur. Vasul de pescuit rămase pe întuneric, luminat doar de luminile celuilalt vas, care își modificase ușor direcția, pentru a le proteja în banda sa.

[1] Partea din coca unei nave aflată deasupra liniei de plutire de plină încărcare (n.red.)

Nu se mai zărea lumina de bătaie, iar cea verde strălucea pe eleronul punții ca un smarald orbitor. Erau aproape lipite și atât pe banda vasului de pescuit, cât și pe aceea a navei portcontainere, marinarii așezau tranchete groase. *Tarfaya* își ajustă viteza înainte, încet, după cea a lui *Xoloitzcuintle*. Vreo trei noduri, socoti Teresa. Un moment mai târziu, auzi o plesnitură înfundată: zgomotul aruncătorului de cablu. Oamenii de pe nava de pescuit apucară parâma care venea la capătul gaiului și o strânseră de bintele de pe punte, fără să întindă prea mult. Aruncătorul de cablu plesni încă o dată. O lungime la prora, alta la pupa. Manevrând timona cu grijă, comandantul Cherki trase lângă nava portcontainere, bord la bord, și lăsă motorul să meargă, însă fără să angreneze. Cele două vase navigau acum la aceeași viteză, cel mare conducându-l pe cel mic. De asemenea, Valiantul, manevrat cu iscusință de pilotul său, se afla și el atașat la *Xoloitzcuintle*, la prora vasului de pescuit, iar Teresa văzu cum membrii echipajului de pe vas începeau să ridice colete. Cu puțin noroc, se gândi ea în timp ce supraveghea radarul, mângâind lemnul timonei, totul se va isprăvi într-o oră.

Douăzeci de tone cu direcția Marea Neagră, fără escale. Când cauciucul se îndreptă spre nord-vest cu ajutorul GPS-ului conectat la radarul Raytheon, luminile de pe *Xoloitzcuintle* se pierdeau la orizontul întunecat, undeva departe, spre răsărit. *Tarfaya*, care și le reaprinsese pe ale sale, era ceva mai aproape, lumina sa de bătaie legănându-se peste hulă, navigând fără grabă spre sud-vest. Teresa dădu un ordin, iar pilotul șalupei apăsă maneta schimbătorului, mărind viteza, iar coca semirigidei începu să izbească cu gurna crestele valurilor, iar cei doi *harqueños* erau așezați la prora, pentru a-i da stabilitate, cu cagulele vestelor de salvare ridicate pentru a se feri de stropi.

Teresa formă din nou numărul memorat, iar când auzi secul „Zero Zero“ al lui Rizocarpaso spuse doar: bebelușii au fost duși

la culcare. Apoi se opri să privească în întuneric spre apus, ca și când ar fi căutat să vadă cu cinci mile mai departe, și întrebă dacă aveau vreo veste. „Negativ", a sunat răspunsul. Întrerupse comunicarea și privi spatele pilotului așezat pe banca centrală de comandă a Valiantului. Îngrijorată. Vibrația motorului puternic, zgomotul apei, izbiturile în hulă, noaptea din jur, asemenea unei sfere negre, îi aduceau amintiri bune și rele; însă nu era momentul, conchise ea. Erau prea multe lucruri în joc, chestiuni nerezolvate care urmau să fie puse cap la cap. Fiecare bucată de drum pe care șalupa o parcurgea la treizeci și cinci de noduri, milă după milă, o apropia de soluționarea inevitabilă a acestor probleme. Simți dorința să prelungească alergarea nocturnă lipsită de repere, cu luminițe foarte îndepărtate care abia semnalau uscatul ori prezența altor nave în beznă. Să o prelungească oricât de mult, pentru a amâna totul, suspendată între mare și noapte, într-un spațiu intermediar lipsit de responsabilități, doar așteptare, cu căpățânoșii huruitori împingând din spate, cu cauciucul de pe benzi întinzându-se elastic la fiecare salt al carenei, cu vântul în față, stropii de spumă, spatele întunecat al bărbatului aplecat asupra comenzilor amintindu-i atât de mult de spatele altui bărbat. Al altor bărbați.

Era, una peste alta, o oră la fel de sumbră ca și ea însăși. Teresa însăși. Sau, cel puțin, așa simțea noaptea și așa se simțea ea. Cu un cer fără subțirele crai nou ce durase doar o clipă, lipsit de stele, cu o ceață care se cobora inexorabil dinspre răsărit și care, în momentul acela, înghițea ultimul reflex din lumina de bătaie de pe *Xoloitzcuintle*. Teresa, scrutându-și atentă inima seacă, mintea liniștită rânduind fiecare dintre piesele nerezolvate, ca și când ar fi fost niște bancnote de un dolar din teancurile pe care le mânuise cu secole în urmă pe strada Juárez din Culiacán, până în ziua când Bronco-ul negru oprise lângă ea, iar Blondul Dávila coborâse geamul, și ea, fără să știe, o apucase pe lungul drum care acum o ținea acolo, aproape de Strâmtoarea Gibraltar,

încurcată în bucla unui paradox atât de absurd. Trecuse râul în plină viitură, cu încărcătura pe-o parte. Ori era pe punctul s-o facă.

– *Sinaloa*, doamnă.

Strigătul o făcu să tresară, smulgând-o din gândurile sale. Măi, să fie, își zise. Tocmai în noaptea asta și taman acum. Pilotul îi arăta luminile care se apropiau rapid de partea cealaltă a norilor de stropi și a siluetelor bodyguarzilor ghemuiți la prora. Iahtul naviga iluminat, alb și zvelt, cu luminile străpungând marea, în direcția nord-est. Inocent ca o porumbiță, se gândi în timp ce pilotul manevra Valiantul ca să descrie un semicerc larg și îl apropia de platforma de la pupa, unde un marinar era pregătit să-l întâmpine. Înainte ca gărzile de corp care veneau s-o susțină să ajungă până la ea, Teresa aprecie din ochi legănarea ambarcațiunii, puse un picior pe o margine a cauciucului și sări la bord, profitând de impulsul balansului următor. Fără să-și ia rămas-bun de la cei de pe șalupă și fără să se uite în urmă, păși pe punte, cu picioarele umflate de frig, în timp ce marinarul elibera parâma, iar șalupa pleca huruind cu cei trei oameni, cu misiunea îndeplinită, întorcându-se la baza ei din Estepona. Teresa coborî să-și spele salpetrul de pe față cu apă dulce, își aprinse o țigară și își turnă trei degete de tequila într-un pahar. Îl dădu peste cap în fața oglinzii din baie, fără să respire. Violența înghițiturii o făcu să-i dea lacrimile și rămase acolo, cu țigara într-o mână și cu paharul gol în cealaltă, privind cum picăturile îi lunecau încet pe față. Nu-i plăcu expresia pe care-o avea; ori poate că nu era expresia ei, ci a femeii care privea din oglindă: cearcăne sub ochi, părul răvășit și întărit de sare. Și lacrimile acelea. Se întâlneau din nou și părea mai obosită și mai îmbătrânită. Brusc, se duse în cabină, deschise dulapul unde își ținea geanta, scoase portofelul din piele cu inițialele ei și studie un timp jumătatea de fotografie șifonată pe care o păstra acolo, cu mâna ridicată și cu fotografia în fața ochilor, comparându-se

cu fetișcana cu ochii larg deschiși, cu brațul Blondului Dávila băgat în canadiana de pilot, ocrotitor, pe umerii ei.

Sună telefonul codificat din buzunarul de la blugi. Vocea lui Rizocarpaso o informă scurt, fără înfloriturisau explicații de prisos: „Nașul bebelușilor a plătit botezul", spuse. Teresa ceru să-i confirme, iar el îi răspunse că nu exista nici o îndoială: „A venit la petrecere toată familia. Tocmai s-a confirmat la Cádiz". Teresa întrerupse comunicarea și își vârî celularul în buzunar. Simțea cum amețeala îi revine. Alcoolul ingerat se îmbina în mod nefericit cu huruitul motorului și cu balansul navei. Cu ceea ce tocmai auzise și cu ceea ce urma să se întâmple. Puse cu grijă fotografia la loc în portofel, stinse țigara în scrumieră, socoti cei trei pași care o despărțeau de toaletă și, după ce străbătu cu calm acea distanță, îngenunche ca să vomite tequila și restul lacrimilor sale.

Când ieși pe punte, cu fața curată din nou și învelită în vesta de salvare trasă peste jerseul pe gât, Pote Gálvez aștepta nemișcat, o siluetă neagră rezemată de copastie.

– Unde e? întrebă Teresa.

Pistolarul întârzie răspunsul. Ca și când s-ar fi gândit. Sau ca și când i-ar fi oferit ei ocazia să se gândească.

– Jos, spuse el în cele din urmă. În cabina numărul patru.

Teresa coborî ținându-se de balustrada din lemn de tec. Pe coridor, Pote Gálvez murmură mă scuzați, patroană, luând-o înainte ca să-i deschidă ușa închisă cu cheia. Aruncă înăuntru o privire profesionistă, iar apoi se dădu la o parte, ca să-i facă loc să treacă. Teresa intră, urmată de pistolar, care închise ușa la loc în spatele lor.

– Poliția de frontieră, spuse Teresa, a abordat în seara asta *Luz Angelita*.

Teo Aljarafe o privea inexpresiv, ca și când s-ar fi aflat departe și nimic din toate acestea n-ar fi avut de-a face cu el. Barba

de-o zi îi albăstrea bărbia. Era tolănit în cușetă, îmbrăcat cu niște pantaloni albaștri șifonați și cu un pulover negru, în șosete. Pantofii erau pe jos.

– L-au atacat la trei sute de mile vest de Gibraltar, continuă Teresa… Acum vreo două ore. În acest moment îl duc la Cádiz… Îi luaseră urma de când ieșise din Cartagena… Știi despre ce vas vorbesc, Teo?

– Sigur că știu.

A avut timp, își spuse ea. Aici, înăuntru. Timp de meditat. Dar nu știe unde s-a jucat cartea sentinței.

– E ceva ce nu știi, zise Teresa. *Luz Angelita* e curat. Cele mai ilegale chestii pe care o să le găsească pe el, când o să-l ia bucățică cu bucățică, o să fie vreo două sticle de whisky care n-au plătit impozite… Înțelegi ce înseamnă asta?

El rămase nemișcat, cu gura întredeschisă, procesând totul.

– O momeală, spuse în cele din urmă.

– Chiar așa. Și știi de ce nu te-am informat dinainte că vasul acela era o momeală?… Fiindcă voiam ca, atunci când pasai informația oamenilor pentru care o faci pe turnătorul, toți să creadă la fel cum ai crezut și tu.

Continua s-o privească în același fel, cu atenție maximă. Aruncă o privire fugară spre Pote Gálvez, iar apoi se uită din nou la ea.

– Ai făcut altă operațiune în noaptea asta.

Este în continuare isteț și mă bucur, se gândi ea. Vreau să înțeleagă de ce. În alt fel, ar fi poate mai ușor. Dar vreau să înțeleagă. Dumneata ai o boală incurabilă. Zău așa. Un bărbat are acest drept. Să nu fie mințit în legătură cu sfârșitul său. Toți bărbații mei au murit știind de ce mor.

– Da. O altă operațiune, de care tu n-ai știut. În timp ce coioții de la Frontieră își frecau mâinile, abordând *Luz Angelita* în căutarea unei tone de coca pe care n-a îmbarcat-o niciodată, oamenii noștri făceau afaceri în altă parte.

– Foarte bine ticluit… De când știi?

Ar putea să nege, se gândi dintr-odată. Ar putea să nege totul, să protesteze indignat, să spună că am înnebunit. Dar s-a gândit suficient de când l-a închis Pote aici. Mă cunoaște. La ce bun să mai pierdem vremea, s-o fi gândind. La ce bun.

– De mult. Judecătorul acela din Madrid… Sper că ai obținut ceva câștiguri din asta. Deși mi-ar plăcea să aflu că n-ai făcut-o pentru bani.

Teo se strâmbă, iar ei îi plăcu această stăpânire de sine. Mai că reușea să zâmbească individul. În ciuda posturii în care se găsea. Doar clipea foarte des. Niciodată până atunci nu-l văzuse clipind atât de mult.

– N-am făcut-o numai pentru bani.

– Te-au presat?

Încă o dată, aproape că se ivi zâmbetul. Dar a fost doar o grimasă sarcastică. Cu prea puțină speranță.

– Imaginează-ți.

– Înțeleg.

– Chiar înțelegi? – Teo analiza acel cuvânt, încruntat, în căutarea unor semne pentru viitorul său… Da, se poate. Erai tu sau eram eu.

Tu sau eu, repetă Teresa în sinea ei. Dar îi uită pe ceilalți: doctorul Ramos, Farid Lataquia, Rizocarpaso… Toți cei care au avut încredere în el și în mine. Oameni pentru care suntem răspunzători. O mulțime de oameni loiali. Și un Iuda.

– Tu sau eu, spuse cu voce tare.

– Exact.

Pote Gálvez părea contopit cu umbrele pereților, iar ei doi se priveau în ochi cu calm. O conversație ca atâtea altele. Noaptea. Lipsea muzica, ceva de băut. O noapte la fel cu atâtea altele.

– De ce n-ai venit să-mi spui?… Am fi putut găsi o soluție.

Teo tăgădui din cap. Se așezase pe marginea patului, cu șosetele pe podea.

– Uneori totul se complică, spuse el cu simplitate. Te încâlcești, te înconjori de lucruri care devin indispensabile. Mi-au dat ocazia să ies, păstrând ceea ce am… Să ștergem cu buretele.

– Da. Cred că pot să înțeleg și asta.

Din nou, cuvântul acela, „înțeleg", păru că-i fulgeră prin minte ca o speranță. O privea foarte atent.

– Îți pot spune ce vrei să afli, spuse el. Nu va trebui să…

– Să fii interogat.

– Exact.

– Nimeni n-o să te interogheze, Teo.

O privea în continuare, în așteptare, cântărind acele cuvinte. Alte clipiri. O privire rapidă spre Pote Gálvez și din nou spre ea.

– Foarte abilă, povestea din seara asta – spuse în cele din urmă, precaut. Să mă folosești ca să plasezi momeala… Nici nu mi-a trecut prin minte… Era coca?

Tatonare, își zise ea. Încă nu renunță la viață.

– Hașiș, răspunse. Douăzeci de tone.

Teo rămase pe gânduri. Din nou încercarea de zâmbet care nu izbutea să i se fixeze pe buze.

– Presupun că nu-i un semn bun faptul că-mi spui asta, conchise el.

– Nu. Într-adevăr, nu-i.

Teo nu mai clipea. Era în continuare în alertă, în căutarea altor semnale – numai el știa care erau. Sumbru. Și dacă nu citești pe fața mea, își spuse ea, ori în felul meu de a tăcea despre ceea ce tac, ori în modul în care ascult ceea ce mai ai de spus, înseamnă că tot timpul ăsta petrecut alături de mine nu ți-a folosit la nimic. Nici nopțile și nici zilele, nici discuțiile și nici tăcerile. Spune-mi atunci unde te uitai când mă îmbrățișai, nătărău afurisit. Cu toate că s-ar prea putea să ai în tine mai multă clasă decât am crezut. Dacă așa e, îți jur că mă liniștește.

Și mă bucură. Cu cât mai bărbați sunteți tu și toți ceilalți, cu atât mai mult mă liniștește și mă bucură.

– Fetițe mele, murmură Teo dintr-odată.

Părea că înțelege în sfârșit, ca și când până atunci ar fi luat în calcul alte posibilități. Am două fetițe, repetă el absent, privind-o pe Teresa fără să o privească. Lumina slabă a lămpii din cabină îi adâncea mult obrajii, două pete negre prelungite până la maxilare. Nu mai părea o acvilă spaniolă și arogantă. Teresa observă chipul impasibil al lui Pote Gálvez. Cu ceva timp în urmă, ea citise o poveste cu samurai: când își făceau harakiri, un camarad de-al lor le dădea lovitura de grație, ca să nu-și piardă atitudinea demnă. Pleoapele ușor mijite ale pistolarului, așteptând gesturile patroanei sale, întărea, această asociere. Și e păcat, își spuse Teresa. Atitudinea demnă. Teo suporta bine, și mi-ar fi plăcut să-l văd așa până la sfârșit. Să mi-l amintesc în felul ăsta când n-o să mai am altceva de care să-mi amintesc, în caz că eu însămi o să mai fiu în viață.

– Fetițele mele, îl auzi repetând.

Suna stins, cu un ușor tremur. Ca și când, deodată, vocii lui îi era frig. Cu ochii rătăciți într-un loc indefinit. Ochii unui om care era deja departe, mort. Carne moartă. Ea o cunoscuse încordată, tare. Se bucurase de ea. Acum era carne moartă.

– Nu mă enerva, Teo.

– Fetițele mele.

Totul e atât de bizar, reflectă Teresa uimită. Fetițele tale sunt surorile copilului meu, conchise în sinea ei, sau vor fi, poate, dacă, după ce vor trece șapte luni, încă mai respir. Și uite cum nu-mi pasă de problema mea. Nu-mi pasă nici măcar că e și al tău și că te duci fără măcar să știi, și la naiba cu nevoia ta de-a ști. Nu simțea nici milă, nici tristețe, nici teamă. Doar aceeași indiferență pe care o simțea pentru ceea ce purta în pântece; dorința de-a termina cu acea scenă, asemenea cuiva care pune capăt unei situații incomode. Punct și de la capăt, spusese Oleg

Iasikov. Și nimic în urmă. La urma urmelor, își spuse, ei m-au adus până aici. Până la punctul ăsta de vedere. Și au făcut-o cu toții: Blondul, Santiago, don Epifanio Vargas, Fierros Motanul, Teo însuși. Până și Locotenentul O'Farrell m-a adus. Se uită la Pote Gálvez, iar pistolarul îi susținu privirea, cu pleoapele tot mijite, în așteptare. Este jocul domniilor voastre, se gândi Teresa. Cel pe care l-ați jucat întotdeauna, iar eu doar schimbam dolari pe strada Juárez. N-am avut niciodată nici o ambiție. N-am inventat regulile lui afurisite, dar până la urmă a trebuit să mă obișnuiesc cu ele. Începea să se enerveze și își dădu seama că pentru a face ceea ce rămăsese de făcut nu trebuia să fie nervoasă. Așa încât numără în sinea ei până la cinci, cu fața aplecată, calmându-se. Apoi încuviință încet, aproape imperceptibil. Atunci, Pote Gálvez își scoase revolverul de la brâu și luă perna de pe pat. Teo repetă încă o dată chestia cu fetițele lui; apoi se cufundă într-un geamăt lung, care semăna cu un protest, cu un reproș sau cu un sughiț de plâns. Toate acestea trei laolaltă, probabil. Iar ea, în timp ce se îndrepta spre ușă, îl văzu că rămăsese cu ochii absorbiți și fixați în același loc, fără să vadă altceva în afara puțului de umbre spre care era împins. Teresa ieși pe coridor. Sper, se gândea ea, să-și fi pus pantofii. Nu era demn pentru un bărbat să moară în ciorapi. Auzi împușcătura amortizată când punea mâna pe balustrada scării pentru a urca pe punte.

Pașii pistolarului răsunau în spatele ei. Fără să se întoarcă, așteptă să se rezeme în dreptul ei, pe copastia udă. O dâră luminoasă se ivea spre răsărit, în timp ce luminile de pe coastă străluceau din ce în ce mai aproape, cu clipirile farului de la Estepona chiar la nord. Teresa își ridică gluga vestei. Frigul se întețea.

–Am să mă întorc acolo, Bălțate.

Nu-i spuse unde. Nu era nevoie. Pote Gálvez își aplecă un pic mai mult corpul greoi peste bord. Foarte gânditor și tăcut. Teresa îi auzea răsuflarea.

– E timpul să închei niște socoteli nerezolvate.

Din nou tăcere. Sus, în lumina de pe punte, se conturau silueta căpitanului și cea a omului de cart. Surzi, muți și orbi. Străini de toate, în afară de instrumentele pe care le priveau. Câștigau suficient pentru ca nimic din ceea ce se petrecea la pupa să nu fie treaba lor. Pote Gálvez stătea mai departe aplecat, uitându-se la apa neagră care vuia dedesubt.

– Dumneavoastră, patroană, păreți că știți ce faceți… Dar bănuiesc că asta poate fi ceva parșiv.

– Mai înainte o să am grijă să nu-ți lipsească nimic.

Pistolarul își trecea o mână prin păr. Un gest perplex.

– Văleu, stăpână… Singură?… Nu mă jigniți.

Tonul era cu adevărat îndurerat. Încăpățânat. Rămaseră amândoi privind lumina intermitentă a farului din depărtare.

– Ar putea să pună mâna pe amândoi, zise Teresa domol. Nasol de tot.

Pote Gálvez păstră tăcerea încă un timp. Una dintre acele tăceri, intui ea, care înseamnă bilanțul unei vieți. Se întoarse să-l privească cu coada ochiului și-l văzu cum își trecea din nou mâna prin păr, iar apoi își afundă ușor capul între umeri. Parcă e un urs mare și loial, se gândi. Dintr-o bucată. Cu aerul ăsta resemnat, hotărât să plătească fără să discute. După reguli.

– Apăi să știți că-i tot un drac, patroană… Totuna-i să mori într-un loc sau în altul.

Pistolarul se uita în urmă, la siajul navei *Sinaloa*, unde trupul lui Teo Aljarafe se scufundase în mare, lestat cu cincizeci de kilograme de greutăți din plumb.

– Iar uneori, adăugă el, e bine să alegi, dacă poți.

17
Am lăsat paharul plin pe jumătate

Ploua peste Culiacán, Sinaloa; iar casa din cartierul Chapultepec părea închisă într-un glob de tristețe cenușie. Parcă ar fi existat o graniță definită între culorile grădinii și tonurile plumburii de afară: pe ferestre, picăturile mai mari se năruiau în fire prelungi de apă ce făceau peisajul să se onduleze, amestecând verdele ierbii și al coroanelor dafinilor de India cu portocaliul florii de *tabachín*, cu albul de *capiro*, cu liliachiul și roșul de *amapa* și *buganvilea*; însă culoarea se stingea pe zidurile înalte care înconjurau grădina. Mai departe exista doar o panoramă difuză, tristă, unde abia se puteau distinge, dincolo de albia nevăzută a râului Tamazula, cele două turnuri și marea cupolă albă a catedralei, iar mai încolo, la dreapta, turnurile cu plăcuțe de faianță galbenă ale bisericii Santuario.

Teresa stătea la fereastra unui salonaș de la etajul superior, contemplând peisajul, deși colonelul Edgar Ledesma, comandant-adjunct al Zonei a Noua Militare, o sfătuia să nu facă asta. Fiecare fereastră, spusese el, privind-o cu ochii lui de războinic rece și eficient, e o ocazie bună pentru un franctiror. Iar dumneavoastră, doamnă, nu ați venit să oferiți ocazii. Colonelul Ledesma era un tip plăcut, politicos, ce-și purta cei vreo cincizeci de ani foarte semeț, cu uniforma lui și cu părul ras, ca și cum

ar fi fost un soldățel. Însă ea se săturase de vederea limitată de la parter, de salonul mare cu mobile Concordia amestecate cu metacrilat și cu tablourile înfiorătoare de pe pereți – casa fusese confiscată de guvern de la un traficant care își ispășea condamnarea la Puente Grande –, cu ferestrele și cu galeria ce lăsau să se vadă doar un pic grădina și piscina goală. De sus, putea ghici în depărtare, reconstituindu-l din memorie, orașul Culiacán. De asemenea, îl vedea pe unul dintre polițiștii care se ocupau cu escorta în spațiul interior: un bărbat cu impermeabilul îngroșat de vesta antiglonț, cu beretă și cu o pușcă R15 în mână, care fuma ferindu-se de apă, cu spatele rezemat de trunchiul unui arbore de mango. Mai departe, dincolo de grilajul de la intrarea ce dădea spre strada General Anaya, se distingeau o camionetă militară și siluetele verzi ale celor doi soldați care făceau de gardă în echipament de luptă. Aceasta era înțelegerea, o informase colonelul Ledesma cu patru zile în urmă, când Learjetul cu zbor special care o aducea de la Miami – singura escală de la Madrid, întrucât DEA recomanda să nu existe nici o oprire intermediară pe teritoriul mexican – aterizase pe aeroportul din Culiacán. Zona a Noua se ocupa cu securitatea generală, iar agenții din poliția federală se îndeletniceau cu securitatea imediată. Rămâneau eliminați din operativ cei de la circulație și judiciarii, pentru că se considera că în rândurile lor infiltrările erau mai ușoare și pentru că se știa că unii dintre ei acționau ca asasini în treburile murdare din narcotrafic. Federalii erau și ei accesibili pentru un teanc de dolari; însă grupul de elită desemnat pentru această operațiune, extras din Districtul Federal – era interzisă intervenția agenților cu conexiuni sinaloeze – era verificat, se spunea, în materie de integritate și eficiență. În ce-i privea pe militari, nu că ar fi fost incoruptibili; însă disciplina și organizarea lor îi făceau mai scumpi. Mai dificil de cumpărat și, de asemenea, mai respectați. Chiar și atunci când făceau confiscări în munți, țăranii considerau că își fac treaba, fără să caute

reglări de conturi. Mai concret, colonelul Ledesma avea o faimă de om integru și dur. De asemenea, traficanții îi omorâseră un fiu locotenent. Acest fapt cântărea mult.

– Ar trebui să vă depărtați de colo, patroană. Din cauza curentului.

– Da' de unde, Bălțate – îi zâmbea pistolarului. Las-o baltă!

Fusese un soi de vis ciudat; parcă asista la o înlănțuire de situații care nu i se întâmplau ei. Ultimele două săptămâni se rânduiau în amintirea ei ca o succesiune de capitole intense și perfect definite. Noaptea ultimei operațiuni. Teo Aljarafe citind absența viitorului în întunericul cabinei. Héctor Tapia și Willy Rangel privind-o stupefiați într-un apartament din hotelul Puente Romano, atunci când și-a expus decizia și exigențele: Culiacán în loc de Districtul Federal – facem treaba așa cum trebuie, spusese ea, sau n-o mai facem deloc. Semnarea unor documente private cu garanții de ambele părți, în prezența ambasadorului Statelor Unite la Madrid, a unui înalt funcționar de la Ministerul de Justiție spaniol și a altuia de la Externe. Și apoi, zarurile fiind aruncate, lunga călătorie peste Atlantic, escala tehnică pe pista din Miami cu Learjetul înconjurat de polițiști, fața impenetrabilă a lui Pote Gálvez ori de câte ori privirile lor se încrucișau. O să vrea să vă ucidă tot timpul, o avertizase Willy Rangel. Pe dumneavoastră, pe bodyguardul dumneavoastră și pe oricine va răsufla prin preajmă. Așa încât încercați să aveți grijă. Rangel o însoțise până la Miami, punând la punct cele necesare. Instruind-o despre ceea ce se aștepta de la ea și despre ceea ce putea aștepta ea. Partea de după – dacă exista un după – includea facilități pe timpul următorilor cinci ani, pentru a se stabili unde voia: America sau Europa, o identitate nouă, incluzând un pașaport nord-american, protecție oficială, ori să fie lăsată în voia ei, dacă asta dorea. Iar când ea răspunsese că partea de după era doar treaba ei, mulțumesc, el și-a frecat nasul și a dat din cap ca și când ar fi priceput.

La urma urmelor, DEA calculase că Teresa deținea fonduri sigure, în bănci elvețiene și din Caraibe, de cincizeci până la o sută de milioane de dolari.

Continuă să privească ploaia care cădea dincolo de ferestre. Culiacán. În seara când sosise, în timp ce întâlnea, la capătul scării avionului, convoiul de militari și de polițiști federali care așteptau pe pistă, Teresa descoperise, în dreapta, turnul galben al aeroportului vechi, cu zeci de avionete Cessna și de Piper staționate, iar în stânga, noile instalații în construcție. Automobilul Surburban în care se instală cu Pote Gálvez era blindat, cu geamuri fumurii. Înăuntru se aflau doar ea, Pote și șoferul, care avea la bord un radio deschis pe frecvența poliției. Erau lumini albastre și roșii, soldați cu căști de luptă, federali în civil și în cenușiu întunecat, înarmați până-n dinți în partea din spate a camioanelor și în dreptul portierelor deschise ale mașinilor, cu șepci de baseball, ponchouri lucind de ploaie, mitraliere montate, îndreptate în toate părțile, antene de radio ce se legănau la luarea curbelor în toată viteza, în vuietul sirenelor. Măi, să fie! Cine-ar fi crezut, spunea fața lui Pote Gálvez, că o să ne întoarcem în felul ăsta. Astfel au străbătut bulevardul Zapata, întorcând la Libramiento Norte, în dreptul benzinăriei El Valle. A urmat splaiul, cu plopii și cu sălciile mari care prelungeau ploaia până la pământ, luminile orașului, colțurile familiare, podul, albia întunecată a râului Tamazula, cartierul Chapultepec. Teresa crezuse că va simți ceva special în inimă când va fi din nou acolo; dar adevărul, descoperi ea, era că nu exista prea mare diferență între un loc și altul. Nu resimțea nici emoție, nici frică. Pe tot traseul, ea și Pote Gálvez se priviră de multe ori. În cele din urmă, Teresa întrebă ce ai în cap, Bălțate; iar pistolarul zăbovi un pic înainte să răspundă, uitându-se afară, cu mustața ca o trăsătură de penel întunecată pe chip și cu stropii de apă de pe geam împestrițându-i și mai mult fața atunci când treceau prin dreptul unor surse de lumină. Apăi să vedeți că nimic deosebit,

patroană, răspunse el într-un târziu. Doar că-mi pare ciudat. O spusese fără intonație, cu chipul lui inexpresiv, cu trăsături de indian din nord. Așezat foarte solemn lângă ea, pe pielea din Suburban, cu mâinile încrucișate peste burtă. Și, pentru prima oară din acea pivniță îndepărtată din Nueva Andalucía, Teresei i se păru neajutorat. Nu era lăsat să poarte arme, deși era prevăzut că în casă vor exista, pentru protecția personală a amândurora, pe lângă federalii din grădină și soldații care se învârteau prin perimetrul moșiei, pe stradă. Din când în când, pistolarul se întorcea să se uite pe geam, recunoscând un loc sau altul dintr-o ochire. Fără să deschidă gura. La fel de tăcut ca atunci când, înainte de-a părăsi Marbella, ea îi ceruse să se așeze în fața ei și îi explicase de ce venea aici. De ce veneau. Nu ca să toarne pe careva, ci ca să-i prezinte nota de plată bine încărcată unui nemernic. Doar lui și atât. Pote rămăsese un timp pe gânduri. Și spune-mi pe bune ce părere ai, îl întrebase ea. Vreau să știu înainte să permit să mă însoțești când mă întorc acolo. Apăi vedeți că eu n-am nici o părere, fusese răspunsul. Și vă spun sau, mai bine-zis, nu spun ce nu spun, cu tot respectul. Poate că am și eu sentimentele mele, patroană. De ce să vă spun că nu, dacă da. Dar ce am eu sau ce n-o să mai am e treaba mea. Deci nu. Dumneavoastră credeți că e bine să faceți un lucru sau altul, îl faceți și asta e. Dumneavoastră decideți să vă duceți și gata, iar eu apăi mai încape vorbă? Vă însoțesc.

Se îndepărtă de fereastră și se duse până la masă, după țigări. Pachetul de Faro era tot acolo, lângă pistolul Sig Sauer și cele trei încărcătoare pline cu muniție 9 Parabellum. La început, Teresa nu era familiarizată cu arma aceea, iar Pote Gálvez își petrecuse o dimineață întreagă învățând-o cum să-l demonteze și să-l monteze la loc cu ochii închiși. Dacă vine cineva noaptea și echipa dumneavoastră o ia la sănătoasa, patroană, mai bine să vă puteți descurca fără să aprindeți lumina. Acum, pistolarul se apropie cu un chibrit aprins, înclină ușor din cap când

ea îi mulțumi, iar apoi se duse în locul pe care îl ocupase Teresa lângă fereastră, ca să arunce o privire afară.

– Totul e în ordine, spuse ea suflând fumul.

Era o plăcere să tragă din țigările astea după atâția ani. Pistolarul ridică din umeri, lăsând să se înțeleagă că, în privința ordinii, la Culiacán acest cuvânt era relativ. Apoi se duse pe coridor și Teresa îl auzi vorbind cu unul dintre polițiștii din casă. Trei înăuntru, șase în grădină, douăzeci de soldați în perimetrul exterior, înlocuiți la fiecare douăsprezece ore, ținându-i la distanță pe curioși, pe ziariști și pe ticăloșii care, fără îndoială, la ora aceea dădeau târcoale, așteptând să le pice o ocazie. Mă întreb, socoti în sinea ei, cât o fi oferit pe pielea mea deputatul și candidatul la senat pentru Sinaloa, don Epifanio Vargas.

– Oare cât crezi că valorăm, Bălțate?

Apăruse iarăși în ușă, cu înfățișarea aceea de urs greoi pe care o avea atunci când se temea să nu se facă observat prea mult. Liniștit în aparență, ca de obicei. Însă ea observă cum, dincolo de pleoapele lui mijite, ochii întunecați și bănuitori nu încetau să analizeze situația pe toate fețele.

– Pe mine mă omoară pe gratis, patroană… Da' dumneavoastră sunteți acuma o captură babană. Nimeni nu s-ar vârî în buclucul ăsta fără un sac de lovele.

– Oare sunt chiar escortele sau vor veni de-afară?

El pufni, încrețindu-și mustața și fruntea.

– Bănuiesc că de-afară, spuse. Traficanții și polițiștii sunt la fel, dar nu întotdeauna, deși uneori da… Mă-nțelegeți?

– Mai mult sau mai puțin.

– Asta-i a' dreaptă. Iar din soldați, colonelul îmi pare ca lumea de tot. De treabă… Din ăia care își execută pe loc trădătorii.

– O să vedem acușica, nu?

– Apăi să vedeți că ar fi tare excelent, doamnă. Să vedem odată și să ne cărăm.

Teresa zâmbi când îl auzi spunând asta. Îl înțelegea pe pistolar. Întotdeauna așteptarea era mai rea decât bătaia, oricât de insuportabilă ar fi fost aceasta din urmă. În orice caz, ea adoptase măsuri suplimentare. Preventive. Nu era o fată nepriceputǎ, avea mijloace și știa cum stau lucrurile. Călătoria la Culiacán fusese precedată de o campanie de informare la nivelurile adecvate, inclusiv presa locală. Numai Vargas, era lozinca. Nici turnătorie, nici ciripeală, nici fluierături: o chestiune personală, în genul duel pe marginea prăpastiei, iar în rest, să se bucure de spectacol. În siguranță. Nici un nume în plus, nici o dată. Nimic. Doar don Epifanio, ea și fantoma Blondului Dávila arzând la Espinazo del Diablo, cu doisprezece ani în urmă. Nu era vorba de o delațiune, ci de o răzbunare delimitată și personală; asta se putea înțelege prea bine la Sinaloa, unde prima oară era un lucru rău văzut, iar a doua oară era deja normă pentru uz și alimentare obișnuită pentru cimitire. Acela fusese pactul din hotelul Puente Romano, iar guvernul Mexicului fusese de acord. Americanii, deși fără nici o tragere de inimă, fuseseră și ei. Un martor concret și un nume concret. Nici măcar César *Batman* Güemes ori ceilalți mahări care odinioară fuseseră apropiați de Epifanio Vargas nu trebuiau să se simtă amenințați. Era de așteptat ca acest fapt să-i liniștească îndeajuns pe *Batman* și pe ceilalți. De asemenea, sporea probabilitățile de supraviețuire ale Teresei și reducea fronturile ce trebuiau acoperite. Până la urmă, printre rechinii care mișunau în lumea banilor și a narcopoliticii sinaloeze, don Epifanio fusese sau era un aliat, o personalitate locală; însă, în același timp, un competitor și, mai devreme sau mai târziu, un dușman. Multora le-ar fi convenit de minune să-l scoată cineva din scenă la un preț atât de scăzut.

Sună telefonul. Pote Gálvez înșfăcă receptorul, iar apoi se opri, uitându-se la Teresa ca și când de partea cealaltă se rostise

numele unei stafii. Însă ea nu se arătă nicidecum surprinsă. De patru zile aștepta apelul acela. Și deja erau în întârziere.

– E neregulamentar, doamnă. Nu sunt autorizat.

Colonelul Edgar Ledesma stătea în picioare pe covorul din salon, cu mâinile încrucișate la spate, cu uniforma de serviciu bine călcată, cu cizmele strălucitoare udate de ploaie. Părul lui scurt, de soldat get-beget, îi stătea foarte bine, confirmă Teresa, în ciuda cărunțelii. Foarte manierat și foarte curat. Îi aducea aminte puțin de căpitanul acela de la Garda Civilă din Marbella, de demult, al cărui nume îl uitase.

– Au trecut mai puțin de douăzeci și patru de ore de la declarația dumneavoastră de la Procuratura Generală.

Teresa rămăsese așezată, fumând, cu picioarele încrucișate în pantalonii ei din mătase neagră. Privindu-l de jos. Relaxată. Foarte grijulie să pună lucrurile la punct.

– Dați-mi voie să vă spun, domnule colonel. Eu nu mă aflu aici în calitate de prizonieră.

– Bineînțeles că nu.

– Dacă accept protecția dumneavoastră este pentru că doresc să o accept. Însă nimeni nu mă poate împiedica să mă duc unde vreau… Așa a fost înțelegerea.

Ledesma își sprijini greutatea trupului pe o cizmă, apoi pe cealaltă. Acum se uita la avocatul Gaviria, de la Procuratura Generală a Statului, legătura lui cu autoritatea civilă care răspundea de toată chestiunea. Gaviria stătea și el în picioare, dar ceva mai departe, cu Pote Gálvez în spatele lui, rezemat în cadrul ușii, și cu adjutantul militar al colonelului – un tânăr locotenent – privind peste umărul acestuia, din coridor.

– Spuneți-i doamnei, îl rugă colonelul, că ceea ce ne cere este imposibil.

Gaviria îi dădu dreptate lui Ledesma. Era un individ slăbuț, plăcut, îmbrăcat și ras fără cusur. Teresa îl privi în fugă, lăsând privirea să-i lunece, ca și când nu l-ar fi văzut.

– Eu nu cer nimic, domnule colonel, îi spuse ea militarului. Vă comunic doar că am intenția să ies de aici în seara asta, pentru o oră și jumătate. Că am o întâlnire în oraș… Dumneavoastră puteți lua măsuri de securitate sau puteți să n-o faceți.

Ledesma clătina din cap, neputincios.

– Legile federale îmi interzic să deplasez trupe prin oraș. Cu oamenii ăștia pe care îi am aici, afară, deja încălcăm regulamentul.

– Iar în ceea ce-o privește, autoritatea civilă… – începu să spună Gaviria.

Teresa stinse țigara în scrumieră, apăsând-o cu atâta putere, încât își arse unghiile.

– Să nu vă supărați, domnule avocat. Câtuși de puțin. Cu autoritatea civilă o să mă țin de cuvânt mâine, așa cum am stabilit, la ora exactă.

– Ar trebui să ținem seama că, în termeni legali…

– Auziți. Hotelul San Marcos e plin de avocați care mă costă o căruță de bani – arătă spre telefon… Câți vreți să chem?

– Ar putea fi o capcană, argumentă colonelul.

– Măi, să fie. Nu mai spuneți.

Ledesma își trecu o mână prin păr. Apoi făcu câțiva pași prin încăpere, urmărit de ochii îngrijorați ai lui Gaviria.

– Va trebui să mă consult cu superiorii mei.

– Consultați-vă cu cine vreți, spuse Teresa. Dar un lucru să vă fie limpede: dacă nu mă lăsați să mă duc la întâlnirea asta, consider că sunt reținută aici, în ciuda înțelegerilor cu guvernul. Iar asta anulează acordul nostru… În plus, vă amintesc că în Mexic nu există acuzații împotriva mea.

Colonelul o privi fix. Își mușca buza inferioară, ca și când l-ar fi deranjat o pieliță desprinsă. Porni spre ușă, dar se opri la jumătatea drumului.

– Ce câștigați dacă vă riscați viața așa?

Era evident că, într-adevăr, voia să înțeleagă. Teresa își descrucișă picioarele, netezind cu mâinile cutele de pe mătasea neagră. Ce câștig sau ce pierd, răspunse, este treaba mea, iar dumneavoastră chiar vi se rupe. O spuse chiar așa și apoi tăcu, iar după o clipă îl auzi pe militar suspinând ursuz. Încă o privire între el și Gaviria.

– Voi cere instrucțiuni, spuse colonelul.

– Eu, de asemenea, glosă funcționarul.

– Foarte bine! Cereți ce aveți de cerut. Între timp, eu am nevoie de o mașină la poartă la ora șapte fix. Cu individul de colo – arătă spre Pote Gálvez – înăuntru și bine înarmat… Ce-o mai fi în afară de asta, domnule colonel, e treaba dumneavoastră.

Vorbise uitându-se tot timpul la Ledesma. Și, de data asta, socoti ea, îmi pot permite să zâmbesc un pic. Îi impresionează mult când o muiere zâmbește în timp ce le sucește boașele. Care-i treaba, copoiule? Te credeai calul de la Marlboro.

Zum, zum. Zum, zum. Ștergătoarele de parbriz sunau monoton, în timp ce ploaia bătea ca o grindină de gloanțe pe capota Suburbanului. Când federalul care conducea răsuci volanul spre stânga și intră pe bulevardul Insurgentes, Pote Gálvez, care stătea lângă șofer, se uită într-o parte și în cealaltă și puse amândouă mâinile pe cornul de cârlan AK *47* pe care-l ținea pe genunchi. De asemenea, mai avea într-un buzunar de la haină un walkie-talkie conectat pe aceeași frecvență cu radioul din Suburban, iar Teresa asculta de pe bancheta din spate vocile agenților și ale soldaților care participau la operativ. Obiectiv Unu și Obiectiv Doi, spuneau. Obiectiv Unu era ea însăși. Iar cu Obiectiv Doi urma să se întâlnească imediat.

Zum, zum. Zum, zum. Era ziuă, dar cerul cenușiu întuneca străzile și unele magazine aveau luminile aprinse. Ploaia înmulțea clipirile luminoase ale micului convoi. Suburbanul și escorta sa – două Ramuri federale și trei camioane Lobo cu soldați cocoțați în spatele mitralierelor – ridicau șuvoaie de apă din torentul cafeniu ce umplea străzile și curgea spre Tamazula, revărsându-se din conducte și canale. Pe cer era o dungă neagră, în fund, peste care se conturau clădirile mai înalte de pe bulevard, și o altă dungă roșiatică, mai jos, care părea să se încovoieze sub povara celei negre.

–O rezervă, patroană, spuse Pote Gálvez.

Cornul de cârlan răsună atunci când îl apăsă pe închizător, iar asta atrase asupra pistolarului o privire neliniștită, cu coada ochiului, din partea șoferului. Pe când o depășeau fără să micșoreze viteza, Teresa văzu că era vorba de o rezervă militară și că soldații, cu cască de luptă, cu automatele R15 și M16 pregătite, opriseră pe o parte a drumului două mașini ale poliției și îi păzeau, fără nici o disimulare, pe oamenii legii aflați înăuntru. În mod evident, colonelul Ledesma avea încredere atât cât trebuia; și tot în mod evident, după ce întorsese pe toate fețele legile care interziceau deplasarea trupelor prin orașe, comandantul-adjunct al Zonei a Noua găsise pe unde să fenteze regulamentul – la urma urmelor, starea naturală a unui militar se învecina întotdeauna cu starea de asediu. Teresa observă mai mulți soldați și federali eșalonați pe sub copacii care despărțeau dublul sens al bulevardului, cu treceri care deviau circulația spre alte străzi. Și chiar acolo, între liniile de cale ferată și marele pătrat de ciment al Unității Administrative, capela lui Malverde părea mult mai mică decât și-o amintea ea, cu doisprezece ani în urmă.

Amintiri. Dintr-odată înțelese că, pe timpul acelei atât de îndelungate călătorii de dus și de întors, nu dobândise decât trei

certitudini în privința vieții și a oamenilor: că aceștia omoară, își amintesc și mor. Fiindcă vine un moment, își spuse, când privești în față și vezi numai ce-ai lăsat în urmă: cadavre rămase pe parcurs în spatele tău, în timp ce tu mergeai. Printre ele rătăcește și al tău, iar tu nu știi. Până când, într-un târziu, îl vezi și știi.

Se căută printre umbrele capelei, în pacea băncuței așezate la dreapta efigiei sfântului, în penumbra roșiatică a lumânărilor ce ardeau trosnind slab printre florile și ofrandele atârnate pe perete. Acum, afară, lumina se ducea foarte repede, iar strălucirea intermitentă roș-albastră a unei mașini federale lumina intrarea cu clipiri tot mai intense, pe măsură ce se întuneca cenușiul murdar al după-amiezii. Oprindu-se în fața sfântului Malverde, privindu-i părul negru vopsit parcă la coafor, haina albă și eșarfa de la gât, ochii de indian și mustața pitorească, Teresa își mișcă buzele ca să se roage, cum făcea odinioară – *Dios vendiga mi camino y permita mi regreso* –, însă nu reuși să ajungă la nici o rugăciune. Poate că e un sacrilegiu, se gândi dintr-odată. Poate că nu trebuia să stabilesc întâlnirea în locul ăsta. Poate că trecerea timpului m-a făcut proastă și arogantă și se apropie ceasul să plătesc pentru asta.

Ultima dată când fusese acolo exista o altă femeie care o privea dintre umbre. Acum, o căuta fără s-o găsească. Dacă nu cumva, hotărî ea, eu sunt cealaltă femeie sau o port în mine, iar fata cu ochii speriați, fetița care fugea cu o poșetă și cu un Colt în mână, s-a preschimbat într-una dintre stafiile acelea întunecate care rătăcesc în urma mea, privindu-mă cu ochi acuzatori sau triști, sau indiferenți. Poate că asta este viața, și respiri, umbli, te miști numai pentru ca într-o zi să te uiți în urmă și să te vezi acolo. Pentru ca să te recunoști în morțile succesive, ale tale și ale altora, la care te condamnă fiecare dinter pașii tăi.

Își vârî mâinile în buzunarele pardesiului – dedesubt, un pulover, blugi, cizme comode cu talpă din cauciuc – și scoase

pachetul de Faro. Tocmai își aprindea una la flacăra uneia dintre lumânările lui Malverde când silueta lui don Epifanio Vargas apăru în clipirile roș-albastre de la intrare.

– Teresita. De când nu ne-am mai văzut.

Era aproape la fel, aprecie ea. Înalt, corpolent. Își atârnase impermeabilul într-un cuier de lângă ușă. Costum închis la culoare, cămașă descheiată fără cravată, cizme ascuțite la vârf. Cu fața aceea care amintea de vechile filme cu Pedro Armendáriz. Avea multe fire albe în mustață și pe la tâmple, câteva riduri în plus, talia poate ușor rotunjită. Însă era același.

– Abia dacă te recunosc.

Făcu câțiva pași, pătrunzând în capelă după ce se uitase într-o parte și-n alta bănuitor. O privea fix pe Teresa, încercând să o pună în legătură cu cealaltă femeie, pe care o avea în memorie.

– Dumneavoastră nu v-ați schimbat prea mult, spuse ea. Poate câteva kilograme în plus. Și firele albe.

Stătea așezată pe bancă, lângă efigia lui Malverde, și nu s-a mișcat atunci când l-a văzut intrând.

– Ai o armă? întrebă don Epifanio precaut.

– Nu.

– Ce bine! Pe mine m-au căutat aici, afară, nemernicii ăia. Nici eu nu aveam.

Suspină un pic, se uită la Malverde, care era scăldat în lumina tremurătoare a lumânărilor, iar apoi din nou la ea.

– Vezi tu. Tocmai am împlinit șaizeci și patru de ani. Dar nu mă plâng.

Se apropie până în preajma ei, studiind-o de sus, cu atenție. Ea rămase așa cum era, susținându-i privirea.

– Cred că ți-a mers bine, Teresita.

– Nici dumneavoastră nu v-a mers rău.

Don Epifanio clătină din cap, într-o încuviințare lentă. Gânditor. Apoi se așeză lângă ea. Stăteau exact la fel ca ultima oară, doar că ea nu avea un Colt în mână.

– Doisprezece ani, nu-i așa? Tu și cu mine, chiar aici, în același loc, cu faimoasa agendă a Blondului…

Se întrerupse, dându-i ocazia să-și amestece amintirile cu ale lui. Însă Teresa păstră tăcerea. După o clipă, don Epifanio scoase o havană din buzunarul de sus al sacoului. Niciodată nu mi-am imaginat…, începu el să spună în timp ce scotea eticheta. Dar se opri încă o dată, ca și când ar fi ajuns la concluzia că ceea ce nu-și imaginase niciodată nu avea importanță. Cred că toți te-am subestimat, spuse într-un târziu. Bărbatul tău, eu. Toți. Partea cu bărbatul tău o spuse ceva mai în șoaptă, de parcă ar fi încercat s-o strecoare, nebăgată în seamă, printre celelalte.

– Poate că de asta sunt încă vie.

Celălalt reflectă asupra acestui fapt în timp ce ducea la havană flacăra unei brichete.

– Nu e o stare permanentă, nici garantată – conchise el după primul fum. Rămânem vii până când încetăm să mai fim.

Fumară un pic amândoi, fără să se privească. Ea aproape că își terminase țigara.

– De ce te-ai vârât în treaba asta?

Aspiră pentru ultima oară jarul dintre degete. Apoi lăsă chiștocul să cadă și îl strivi cu grijă. Păi, să vedeți, răspunse, doar ca să reglez niște conturi mai vechi. Conturi, repetă el. Apoi trase din nou din havană și emise o opinie: conturile acelea e mai bine să fie lăsate așa cum sunt. Nici vorbă, spuse Teresa, dacă te fac să dormi prost.

– Tu nu câștigi nimic, argumentă don Epifanio.

– Ce câștig e treaba mea.

Câteva clipe ascultară cum trosnesc lumânărelele din altar. Și rafalele de ploaie care băteau în acoperișul capelei. Afară, continua să clipească albastrul și roșul mașinii federale.

– De ce vrei să mă înfunzi?… Asta înseamnă să le faci jocul adversarilor mei politici.

Era un ton nimerit, recunoscu ea. Aproape de afecțiune. Mai puțin un reproș, cât o întrebare îndurerată. Un naș trădat. O prietenie rănită. Niciodată nu l-am văzut ca pe un tip rău, se gândi. Deseori a fost sincer și poate că e în continuare.

– Nu știu cine sunt adversarii dumneavoastră și nici nu-mi pasă, răspunse ea. Dumneavoastră l-ați omorât pe Blond. Și pe Creț. Și pe Brenda, și pe copii.

Dacă tot era vorba de sentimente, ale ei într-acolo se îndreptau. Don Epifanio privi jarul havanei, încruntat.

– Nu știu ce ți s-o fi povestit. În orice caz, asta e Sinaloa… Ești de-aici și știi care sunt regulile.

– Regulile, spuse lent Teresa, includ și reglarea de conturi cu cine ți-a rămas dator. Făcu o pauză și auzi răsuflarea bărbatului atent la cuvintele ei. Ați vrut mai apoi, adăugă, să fiu omorâtă și eu.

– Asta nu-i adevărat – don Epifanio părea scandalizat. Ai fost aici, cu mine. Ți-am protejat viața… Te-am ajutat să scapi.

– Vorbesc de mai târziu. Când ați regretat.

– În lumea noastră, argumentă el după ce se gândise un timp, treburile sunt complicate. Se opri să o studieze după ce spusese asta, ca unul care așteaptă să-și facă efectul un calmant. În orice caz, adăugă el într-un târziu, aș pricepe dacă ai considera că trebuie să ți-o plătesc. Ești sinaloeză și respect acest lucru. Dar să te înțelegi cu americanii și cu cățelușii ăia care încearcă să mă răstoarne din guvern…

– Dumneavoastră nu știți cu cine naiba m-am înțeles.

O spuse pe un ton sumbru, cu o fermitate care îl puse pe celălalt pe gânduri, cu havana în gură, mijindu-și ochii din cauza fumului, în timp ce, în stradă, clipirile se alternau în umbre roșii și albastre.

– Spune-mi un lucru. În seara când ne-am întâlnit, tu citiseși agenda, nu-i așa?… Știai povestea Blondului Dávila… Și totuși nu mi-am dat seama. M-ai păcălit.

– Era viața mea în joc.

– Și de ce să dezgropăm treburile astea vechi?

– Fiindcă până acum n-am știut că dumneavoastră ați fost cel care i-a cerut o favoare lui *Batman* Güemes. Iar Blondul era bărbatul meu.

– Era un parșiv de la DEA.

– Cu toate astea, parșiv și de la DEA, era bărbatul meu.

Îl auzi înăbușindu-și o înjurătură de la munte, în timp ce se ridica. Corpolența lui părea să umple mica incintă a capelei.

– Ascultă-mă – privea efigia lui Malverde, ca și cum l-ar fi chemat ca martor pe sfântul patron al traficanților. Eu întotdeauna m-am purtat frumos. Eram nașul vostru, al amândurora. Îl apreciam pe Blond și te apreciam pe tine. El m-a trădat, și cu toate astea eu ți-am protejat trupușorul ăsta frumos… Celelalte s-au întâmplat mai târziu, când viața ta și a mea au apucat-o pe drumuri diferite… Acum, timpul a trecut, am ieșit din treburile astea. Sunt bătrân, ba chiar am și nepoți. Mă descurc bine în politică, iar senatul îmi va permite să fac lucruri noi. Asta înseamnă, printre altele, că Sinaloa va avea de câștigat… Tu ce câștigi dacă mă prejudiciezi? Că îi ajuți pe americanii ăștia să consume jumătate din drogurile din lume în timp ce stabilesc, după cum le convine, când un traficant e bun și când e rău? Pe cei care finanțau din droguri gherilele anticomuniste din Vietnam, iar apoi au venit să ni le ceară nouă, mexicanilor, ca să plătească armele opoziției din Nicaragua?… Ascultă-mă, Teresita: ăștia, care acum se folosesc de tine, pe mine m-au făcut să câștig o grămadă de bani cu Norteña de Aviación, ajutându-mă, în plus, să-i spăl în Panama… Spune-mi ce-ți oferă acum parșivii… Imunitate?… Bani?

– Nu-i vorba nici de una, nici de alta. E ceva mai complicat. Mai greu de explicat.

Epifanio Vargas se întorsese să o privească din nou. În picioare, lângă altar. Lumânările îi îmbătrâneau mult trăsăturile.

– Vrei să-ți povestesc – insistă – cine mă tot fute în Uniunea Americană?… Cine face cele mai mari presiuni la DEA?… Un procuror federal din Houston pe nume Clayton, foarte legat de Partidul Democrat… Și știi ce era înainte să fie numit procuror?… Avocatul apărării pentru traficanții mexicani și americani și prieten intim de-al lui Ortiz Calderón: directorul de interceptare aeriană al Poliției Judiciare Federale mexicane, care acum trăiește în Statele Unite ca martor protejat, după ce a vârât în buzunar milioane de dolari… Iar în partea asta, cei care încearcă să-mi pună capac sunt aceiași care, mai înainte, făceau afaceri cu americanii și cu mine: avocați, judecători, politicieni care încearcă să arunce cu praf în ochi și să-și găsească un țap ispășitor. Pe ăștia vrei să-i ajuți belindu-mă pe mine?

Teresa nu răspunse. Celălalt o privi un răstimp, iar apoi clătină din cap, neputincios.

– Sunt obosit, Teresita. Am muncit și am luptat mult în viață.

Era adevărat, iar ea știa asta. Țăranul din Santiago de los Caballeros o dusese greu cândva, la viața lui. Nimeni nu-i dăduse nimic de pomană.

– Și eu sunt obosită.

Continua să se uite la ea cu luare-aminte, în căutarea unei breșe prin care să scruteze ce-avea în minte.

– Așadar nu-i chip să cădem la învoială, conchise el.

– Bănuiesc că nu.

Jarul havanei străluci pe fața lui don Epifanio.

– Am venit să mă întâlnesc cu tine – spuse el, iar acum tonul era diferit –, oferindu-ți tot soiul de explicații… Poate că îți datoram lucrul ăsta, poate nu. Dar am venit la fel cum am venit acum doisprezece ani, când aveai nevoie de mine.

– Știu asta și vă mulțumesc. Dumneavoastră nu mi-ați făcut niciodată alt rău decât acela pe care l-ați considerat indispensabil… Dar fiecare pe drumul lui.

O tăcere îndelungată. Pe acoperiș continua să cadă ploaia. Sfântul Malverde privea impasibil în gol, cu ochii lui pictați.

– Toate chestiile astea de aici, de-afară, nu garantează nimic, spuse într-un târziu Vargas. Iar tu știi asta. În paisprezece sau în șaisprezece ore se pot întâmpla multe…

– Mi se fâlfâie, răspunse Teresa. E rândul dumneavoastră să vă apărați.

Don Epifanio clătină afirmativ din cap, în timp ce repeta chestia cu apăratul, ca și când ea ar fi rezumat atent starea lucrurilor. Apoi își ridică mâinile, după care le dădu drumul să cadă pe șolduri, dezolat.

– Trebuia să te ucid în noaptea aia, se căină el. Chiar aici. O spuse fără patimă în glas, foarte politicos și imparțial.

Teresa îl privea de pe băncuță, fără să se miște. Chiar că trebuia, spuse ea cu calm. Dar n-ați făcut-o, iar acum o să-mi plătiți. Poate că nota va fi exagerată. În realitate, e vorba de Blond, de Fierros Motanul, de alți bărbați pe care nici măcar nu i-ați cunoscut. Până la urmă, dumneavoastră plătiți pentru toți. Și eu plătesc.

– Ești nebună.

– Nu – Teresa se ridică, în clipirile care veneau dinspre poartă și în lumina roșie a lumânărilor… Nu sunt nebună, sunt moartă. Teresita Mendoza a dumneavoastră a murit acum doisprezece ani și am venit s-o îngrop.

Își rezemă fruntea de fereastra ușor aburită de la etajul al doilea, simțind cum umezeala îi răcorește pielea. Reflectoarele din grădină făceau să strălucească rafalele de ploaie, preschimbându-le în mii și mii de picături luminoase care se abăteau în contralumină, printre crengile copacilor, ori sclipeau

suspendate de capătul frunzelor. Teresa avea o țigară între degete, iar sticla de Herradura Reposado era pe masă, lângă un pahar, scrumiera plină și Sig Sauerul cu cele trei încărcătoare de rezervă. La combină cânta José Alfredo: Teresa nu știa dacă era una dintre melodiile pe care le punea mereu pentru ea Pote Gálvez, caseta din mașini și din hoteluri, ori dacă făcea parte din dotarea casei:

Am lăsat paharul gol pe jumătate,
ca să-ți urmez pașii, nici nu știu de ce.

Stătea așa de câteva ceasuri bune. Tequila și muzică. Amintiri și prezent lipsit de viitor. María la Bandida. Să mi se sfârșească viața. Noaptea nefericirii mele. Bău jumătatea din pahar care îi mai rămăsese și îl umplu din nou înainte de a se întoarce la fereastră, încercând să-și găsească o poziție în care lumina din cameră să nu o facă prea vizibilă. Își umezi din nou buzele cu tequila, în timp ce fredona textul melodiei. Jumătate din soartă mi-ai luat-o cu tine. Sper să-ți folosească nu știu cu cine.

– Au plecat toți, patroană.

Se întoarse încet și, dintr-odată, i se făcu foarte frig. Pote Gálvez era în ușă, numai în cămașă. Niciodată nu se prezenta astfel în fața ei. Ținea în mână un walkie-talkie, un revolver în teaca din piele prinsă de centură, și părea foarte serios. Mortal. Sudoarea îi lipea cămașa de torsul gros.

– Cum adică toți?

O privi aproape cu reproș. De ce mai întrebați, dacă ați înțeles. Toți înseamnă toți, mai puțin dumneavoastră și cel de față. Asta spunea pistolarul, fără s-o spună.

– Federalii din escortă, lămuri el în cele din urmă. Casa e goală.

– Și unde s-au dus?

El nu răspunse. Se mărginea să ridice din umeri. Teresa citi restul în ochii lui de suspicios din nord. Ca să detecteze nemernici, Pote Gálvez nu avea nevoie de radar.

– Stinge lumina, spuse ea.

Încăperea se cufundă în întuneric. Mai pătrundeau doar lumina de pe coridor și reflectoarele de afară. Combina făcu clic și José Alfredo amuți. Teresa se apropie de cadrul ferestrei și aruncă o privire. Departe, dincolo de poarta mare, zăbrelită, de la intrare, totul părea normal: se vedeau soldați și mașini sub felinarele înalte din stradă. În grădină, totuși, nu zări nici o mișcare. Federalii care obișnuiau să patruleze pe aici nu se zăreau nicăieri.

– Când s-a schimbat garda, Bălțate?

– Acum cincisprezece minute. A venit un grup nou și ceilalți au plecat.

– Câți?

– Ca întotdeauna: trei polițai în casă și șase în grădină.

– Și radioul?

Pote apăsă de două ori butonul walkie-talkie-ului și i-l arătă. Nici de-o culoare, doamnă. Nimeni nu zice nimic. Dar, dacă vreți, putem să le spunem soldaților. Teresa clătină din cap. Se duse până la masă, apucă Sig Sauerul și își vârî cele trei încărcătoare de rezervă în buzunarele pantalonilor, câte unul în fiecare buzunar de la spate și pe ultimul în buzunarul din față din partea dreaptă. Erau grele.

– Las-o baltă. Sunt prea departe – manevră închizătorul pistolului, țac, țac, un glonț pe țeavă și cincisprezece în încărcător, și îl puse la curea. În plus, oricum sunt înțeleși.

– O să arunc o privire, spuse pistolarul. Dacă-mi permiteți.

Ieși din încăpere, cu revolverul într-o mână și cu walkie-talkie-ul în cealaltă, în timp ce Teresa se apropia din nou de fereastră. Odată ajunsă acolo, se aplecă cu grijă să observe grădina. Totul părea în ordine. Pentru o clipă, i se păru că vede două siluete

negre mișcându-se printre straturile de flori, sub înalții arbori de mango. Nimic altceva, și nici măcar nu era sigură de asta.

Atinse patul pistolului, resemnată. Un kilogram de oțel, plumb și praf de pușcă: nu era mare lucru, în comparație cu ce putea să i se pregătească afară. Își scoase legătura cu cele șapte brățări de la încheietură, vârându-și în buzunar inelele de argint. Nu era cazul să facă zgomot de parcă ar fi purtat zurgălăi. Mintea îi funcționa automat de ceva vreme, de îndată ce Pote Gálvez venise să-i dea vestea cu încurcătura. Cifre în favoarea și în defavoarea ei, socoteli. Posibilități și probabilități. Calculă încă o dată distanța care despărțea casa de grilajul de la poarta principală și de ziduri și recapitulă ceea ce tot înregistrase în memorie în ultimele zile: locuri ferite și locuri descoperite, trasee posibile, capcane în care să evite să cadă. Se gândise atât de mult la toate acestea, încât acum, ocupată fiind cu revizuirea lor punct cu punct, nu mai avusese timp să i se facă frică. Dacă nu cumva frica, în acea seară, era senzația aceea de neajutorare fizică: carne vulnerabilă și singurătate infinită.

Situația.

Chiar despre asta era vorba, constată ea dintr-odată. De fapt, nu venise la Culiacán ca să depună mărturie împotriva lui don Epifanio Vargas, ci pentru ca Pote Gálvez să spună suntem singuri, patroană, iar ea să se simtă ca acum, cu Sig Sauerul îndesat la brâu, pregătită să treacă prin această încercare. Gata să traverseze pragul obscur pe care, vreme de doisprezece ani, îl avusese în fața ochilor, furându-i somnul în zorii murdari și cenușii. Iar când voi vedea iar lumina zilei, se gândi ea, dacă voi mai ajunge s-o văd, totul va fi altfel. Sau nu.

Se îndepărtă de fereastră, se duse până la masă și trase o ultimă înghițitură de tequila. Am lăsat paharul plin pe jumătate, se gândi. Pentru mai târziu. Încă mai zâmbea imperceptibil când Pote Gálvez se ivi în lumina ușii. Ținea în mână un corn de cârlan, iar pe umăr o geantă din foaie de cort, și avea

o înfățișare greoaie. Teresa își duse instinctiv mâna la pistol, dar se opri la jumătatea drumului. Nu pe Bălțat, își zise. Prefer să-i întorc spatele și să mă omoare decât să n-am încredere, iar el să-și dea seama.

– Dați-i zor, patroană, spuse pistolarul. Ne-au întins o cursă mai ceva ca ale Coiotului. Poponari parșivi.

– Federali sau soldați?… Sau de amândouă?

– Eu aș zice că e o chestie a polițailor, iar ceilalți stau și se uită. Da' cine mai știe. Să cer ajutor prin radio?

Teresa râse. Ajutor de la cine, spuse ea. S-au dus toți să-nfulece și să bea la *taquería* Durango. Pote Gálvez o privi un răstimp, își scărpină tâmpla cu țeava AK-ului și, într-un târziu, schiță un zâmbet pe jumătate buimăcit, pe jumătate feroce. Așa-i, pe bune, stăpână, spuse în cele din urmă, înțelegând. Om face ce-om putea. Spuse asta și se opriră amândoi să se privească încă o dată între lumină și întuneric, într-un fel în care nu se mai priviseră niciodată. Atunci Teresa râse din nou, sinceră, cu ochii larg deschiși și trăgând aerul în piept cu putere, iar Pote Gálvez dădu o dată din cap de sus în jos, ca cineva care înțelege o poantă bună. Aici e Culiacán, patroană, spuse pistolarul, și ce bine că râdeți taman acum. De v-ar putea vedea copoii ăia înainte să le prăjim spinarea, sau ei nouă. Păi, poate că râd numai de frică să nu mor, spuse ea. Sau de frică să nu mă doară când mor. El încuviință încă o dată și spuse: apăi să vedeți că la fel ca tot omu', sau ce-ați crezut. Da' până să ne vină de hac mai avem ceva vreme. Și, fie că murim sau nu, oricum, prin zonă o să mai moară și alții.

Trebuie să audă. Zgomote, scârțâituri, ropot de ploaie în geamuri și pe acoperiș. Să facă în așa fel încât bătăile inimii, zvâcnetul sângelui din venele minuscule care străbat interiorul urechilor să nu acopere totul. Să calculeze fiecare pas, fiecare privire. Încremenită, cu gura uscată, în timp ce tensiunea

îi urcă dureros prin coapse și prin abdomen până la piept, retezându-i puțina suflare pe care și-o mai permite. Greutatea Sig Sauerului în mâna dreaptă, cu palma strânsă în jurul patului. Părul pe care și-l trage de pe față fiindcă îi cade în ochi. Picătura de sudoare care se rostogolește până pe pleoapă, lunecă pe la colțul ochiului și până la urmă o șterge de pe buze cu vârful limbii. Sărată.

Așteptarea.

Altă scârțâitură pe coridor sau poate pe scări. Privirea lui Pote Gálvez de la ușa din față, resemnată, profesionistă. Îngenuncheat în masivitatea lui înșelătoare, ițindu-și o jumătate din față în prag, cu cornul de cârlan pregătit, fără partea posterioară, pentru a-l manevra mai comod, cu un încărcător cu treizeci de gloanțe fixat și cu încă unul lipit cu *masking tape* de acesta, cu gura în jos, gata să-l întoarcă și să-l schimbe când primul se va goli.

Alte scârțâituri. Pe scări. Am lăsat paharul, murmură Teresa fără cuvinte, pe jumătate plin. Se simte goală pe dinăuntru și lucidă pe dinafară. Nu există reflecții, nici gânduri. Nimic în afară de repetarea absurdă a refrenului acestui cântec și de concentrarea simțurilor în interpretarea unor zgomote și senzații. Există un tablou la capătul coridorului, sus, unde pornește scara: niște armăsari negri galopând pe o nesfârșită întindere verde. În fața tuturor aleargă un cal alb. Teresa numără caii: patru negri și unul alb. Îi numără la fel cum a numărat cei doisprezece stâlpi ai balustradei de deasupra casei scării, cele cinci culori ale glasvandului care dă spre grădină, cele cinci uși de pe partea asta a coridorului, cele trei aplice de iluminat de pe pereți și lustra care atârnă de tavan. De asemenea, numără în minte glonțul de pe țeavă și pe cele cincisprezece din încărcător, la primul foc apeși mai tare pe trăgaci, e un pic mai greu, și apoi restul ies toate, și tot așa, unul după altul, din muniția de rezervă care apasă în încărcătoarele din buzunarele blugilor.

Avem ceva gloanțe, dar depinde cu ce vin și ticăloșii. În orice caz, e recomandarea lui Pote Gálvez, mai bine o ardem puțin câte puțin, patroană. Fără agitație și fără grabă, pas cu pas. Durează mai mult și se irosește mai puțin. Iar dacă se termină plumbul, aruncați în ei cu sudălmi, care dor și ele.

Scârțâiturile sunt pași. Urcă.

Un cap se ițește cu precauție pe palier. Păr negru, tânăr. Un bust și încă un cap. Țin armele în față, țevi care se mișcă descriind arce în căutarea a ceva în care să tragă. Teresa întinde brațul, îl privește cu coada ochiului pe Pote Gálvez, își ține răsuflarea, apasă pe trăgaci. Sig Sauerul sare scuipând parcă tunete, bum, bum, bum, și, înainte să răsune al treilea bum, tot zgomotul de pe coridor e acoperit de rafalele AK-ului mânuit de pistolar, taaaca, sună, taaaca, taaaca, coridorul se umple de fum înecăcios, iar prin fum se zăresc desprinzându-se în țăndări jumătate dintre stâlpii de la balustradă, taaaca, taaaca, iar cele două capete dispar și de la parter se aud voci care strigă și zgomot de oameni care aleargă; atunci, Teresa încetează focul și își îndreaptă arma în altă direcție, fiindcă Pote, cu o agilitate surprinzătoare la un tip de dimensiunile lui, se ridică și aleargă aplecat spre scară, taaca, taaca, face din nou cornul lui la jumătatea drumului și, odată ajuns acolo, scoate AK-ul cu țeava spre în jos, fără să țintească, mai trage o rafală, ia grenada din geanta de pe umăr, îi scoate piedica cu dinții, ca-n filme, o azvârle pe casa scării, se întoarce alergând mărunt, aplecat, și se aruncă pe burtă la podea în timp ce casa scării face bum-bum-baaam și, prin fum și zgomot, și printr-un val de aer fierbinte care o izbește în față pe Teresa, tot ce-o fi fost pe scară, inclusiv caii, tocmai s-au dus la naiba.

Sfârșitul lumii.

Acum, lumina se stinge brusc în toată casa. Teresa nu știe dacă asta e bine sau e rău. Aleargă la fereastră, se uită afară și constată că și grădina a rămas pe întuneric și că singurele

lumini sunt cele din stradă, de cealaltă parte a zidului și a porții zăbrelite. Aleargă aplecată, întorcându-se spre ușă, dă peste masă și o răstoarnă cu tot ce are deasupra, tequila și tutunul la dracu', se întinde din nou pe jos, ițindu-și o jumătate din față și pistolul. Casa scării e un puț aproape negru, unde se mai revarsă doar lumina slabă care pătrunde prin glasvandul spart dinspre grădină.

– Sunteți bine, doamnă?

Pote Gálvez a spus asta în șoaptă. Sunt bine, îi răspunde Teresa tot în șoaptă. Destul de bine. Pistolarul nu mai spune nimic. Îl simte în penumbră, trei metri mai încolo, de cealaltă parte a coridorului. Bălțate, șuieră ea. Cămașa ta albă se vede ca naiba. Apăi asta e, răspunde el. Nu mai e cazul să ne schimbăm.

– Vă descurcați bine, patroană. Păstrați muniția.

De ce acum nu mi-e frică, se întreabă Teresa. Cui dracu' am impresia că i se întâmplă toate astea? Își atinge fruntea cu o mână uscată, înghețată, și apucă pistolul cu o mână umedă de sudoare. Cineva să-mi spună care dintre mâinile astea e a mea.

– Se-ntorc nemernicii – șoptește Pote Gálvez, ochind cu cornul.

Taaaaca. Taaaca. Rafale scurte ca și cele dinainte, cu tuburile de 7.62 zăngănind peste tot pe podea, fumul învolburat printre umbre creând usturime în gât, flamele AK-ului din mâna pistolarului, flamele Sig Sauerului pe care Teresa îl ține cu amândouă mâinile, bum, bum bum, deschizând gura pentru ca detunăturile să nu-i spargă timpanele, trăgând în direcția flamelor care urcă pe scări cu vâjâituri ce trec, piaaauu, piaaauu, pocnesc sinistru în ghipsul pereților și în lemnul ușilor, și provoacă un zăngănit de geamuri sparte când se ciocnesc de ferestrele de pe cealaltă parte a coridorului. Închizătorul pistolului se oprește brusc înapoi, clic, clac, nu mai sunt cartușe, iar Teresa stă derutată până când îi pică fisa și apasă pe buton ca să elimine încărcătorul gol și pune altul, acela pe care-l ținea în buzunarul

din față al blugilor, iar când eliberează închizătorul, acesta preia un glonț. Se pregătește să tragă din nou, dar se oprește, fiindcă Pote a ieșit pe jumătate din adăpost și o altă grenadă de-a lui se rostogolește pe coridor până la scară, iar de data asta flacăra e enormă în întuneric, bum-bum-baaam din nou, parșivilor, iar când pistolarul se ridică în picioare și alergă aplecat spre casa scării, cu cornul pregătit, Teresa se ridică și ea, aleargă lângă el și ajung împreună la balustrada zdrobită, iar când își fac apariția ca să ardă tot ce prind cu focurile trase în jos, flamele împușcăturilor lor luminează cel puțin două trupuri prăbușite printre rămășițele treptelor.

Măi, să fie. O dor plămânii de-atâta praf de pușcă tras în piept. Își reprimă tusea atât cât poate. Nu știe cât timp a trecut. Îi e foarte sete. Nu-i e frică.

– Câtă muniție, patroană?

– Puțină.

– Vine.

Pe întuneric, prinde din zbor două dintre încărcătoarele pline pe care i le azvârle Pote Gálvez și îl scapă pe al treilea. Îl caută pe jos, pe bâjbâite, și îl pune într-un buzunar de la spate.

– N-o să ne ajute nimeni, doamnă?

– Las-o baltă!

– Soldații sunt afară… Colonelul părea un om corect.

– Jurisdicția lui se termină la poarta dinspre stradă. Ar trebui să ajungem până acolo.

– Nu-i chip. E prea departe.

– Da. E prea departe.

Scârțâituri și pași. Apucă pistolul și țintește în întuneric, strângând din dinți. Poate că a sosit ceasul, se gândește. Dar nu urcă nimeni. Da' de unde. Alarmă falsă.

Brusc, iată-i acolo, și nu i-au auzit urcând. De data asta, grenada care vine pe jos le este destinată lor, iar Pote Gálvez are destul timp ca s-o prevină. Teresa se rostogolește înăuntru,

acoperindu-și capul cu mâinile, iar dincolo de cadrul ușii explozia luminează coridorul ca ziua. Asurzită, îi ia ceva timp până să priceapă că zgomotul îndepărtat pe care îl aude sunt rafalele furioase trase de Pote Gálvez. Ar trebui să fac și eu ceva, se gândește. Așa încât se ridică, clătinând-se după șocul exploziei, apucă pistolul, se târâie în genunchi până la ușă, se sprijină de cadru cu o mână, sare în picioare, iese și începe să tragă orbește, bum, bum, bum, flamă după flamă, în timp ce zgomotul crește, devenind tot mai clar și mai apropiat, și, dintr-odată, se pomenește în fața unor umbre negre care vin spre ea printre străfulgerări de lumină portocalie și albastră și albă, bum, bum, bum, gloanțe care trec, piaaauu, și pocnesc în pereți în toate părțile, până când din spate, dintr-o parte, chiar de sub brațul ei stâng, țeava AK-ului lui Pote Gálvez se alătură focului, taaaca, taaaaaca, de data asta nu cu rafale scurte, ci interminabil de lungi, parșivilor, îl aude cum strigă, parșivilor, și înțelege că ceva nu-i în regulă și că poate l-au nimerit pe el sau au nimerit-o pe ea, că poate ea însăși moare chiar în clipa aceea și nu știe. Dar mâna ei dreaptă continuă să apese pe trăgaci, bum, bum, și dacă trag înseamnă că sunt încă vie, se gândește. Trag, deci exist.

Cu spatele lipit de perete, Teresa își fixează ultimul încărcător în culata Sig Sauerului. E uimită că n-are nici o zgârietură. Zgomot de ploaie afară, în grădină. Din când în când, îl aude pe Pote Gálvez plângându-se printre dinți.

– Ești rănit, Bălțate?

– Am scrântit-o nasol de tot, patroană… Am ceva plumb în mine.

– Te doare?

– Tare. De ce să vă zic că nu, dacă da.

– Bălțate?

– Spuneți.

– Aici e naspa. Nu vreau să ne prindă fără muniție, ca pe niște iepuri.

– Apăi ordonați și gata. Dumneavoastră porunciți.

Galeria, decide ea. E un acoperiș în consolă cu niște arbuști dedesubt, la celălalt capăt al coridorului. Fereastra de deasupra nu-i o problemă, fiindcă la ora asta nu mai are nici un geam întreg. Dacă ajung acolo, vor putea să sară în grădină și apoi să-și deschidă drum, sau să încerce s-o facă, până la grilajul de la intrare sau până la zidul dinspre stradă. Ploaia s-ar putea să-i încurce, după cum, la fel de bine, s-ar putea să le salveze viața. S-ar putea să tragă în ei și militarii, dar și acesta e un risc care trebuie asumat. Sunt ziariști, afară, și oameni care se uită. Iar don Epifanio Vargas îi poate cumpăra pe mulți, dar nu poate cumpăra pe toată lumea.

– Poți să te miști, Bălțate?

– Apăi să vedeți, da, patroană. Pot.

– Ideea e fereastra de pe coridor, și-apoi în grădină.

– Ideea e cum vreți dumneavoastră.

S-a mai întâmplat o dată, se gândește Teresa. S-a întâmplat ceva asemănător, iar Pote Gálvez era și el acolo.

– Bălțate!

– Ordonați!

– Câte grenade mai avem?

– Una.

– Dă-i drumul.

Grenada încă se mai rostogolește când ei o rup la fugă pe coridor, iar bubuitura îi prinde lângă fereastră. Auzind în spate rafalele cornului cu care trage pistolarul, Teresa își trece picioarele peste cadru, încercând să nu se rănească în așchiile de sticlă; dar, când pune mâna stângă, se taie. Simte cum lichidul dens și cald îi curge prin palmă în timp ce izbutește să ajungă afară, unde ploaia îi biciuiește fața. Țiglele consolei îi scârțâie sub picioare. Își vâră revolverul la brâu înainte să-și dea drumul să lunece pe suprafața udă, ținându-se de burlanul care coboară

de pe acoperiș. Apoi, după ce rămâne o clipă suspendată, își dă drumul să cadă.

Merge prin noroi, cu pistolul din nou în mână. Pote Gálvez aterizează lângă ea. O izbitură. Un geamăt de durere.

– Fugi, Bălțate. Spre gard.

Nu-i timp. Fasciculul unei lanterne îi caută insistent din casă și încep din nou flamele. De data asta gloanțele fac fiu-fiu, afundându-se în băltoace. Teresa ridică Sig Sauerul. Numai să nu mi-l înfunde tot căcatul ăsta, se gândește. Trage foc cu foc, cu grijă, fără să-și piardă capul, descriind un arc, iar apoi se-ntinde pe burtă în noroi. Dintr-odată, bagă de seamă că Pote Gálvez nu mai trage. Se-ntoarce să se uite după el și, în lumina îndepărtată dinspre stradă, îl vede rezemat de o coloană a galeriei, în partea cealaltă.

– Îmi pare rău, patroană, îl aude șuierând… Acuma chiar că mi-au tras-o nasol.

– Unde?

– Taman în burtă… Nu știu dacă e ploaia sau e sânge, da' curg la litri de ți-i mai mare dragul.

Teresa își mușcă buzele înnoroiate. Se uită la luminile de dincolo de poartă, felinarele din stradă care conturează palmierii și arborii de mango. O să fie greu, constată ea, să izbutesc de una singură.

– Și cornul?

– E chiar acolo… între dumneavoastră și mine… I-am pus un încărcător dublu, plin, dar mi-a scăpat din mână când m-au nimerit.

Teresa se ridică un pic ca să vadă. AK-ul e aruncat pe treptele din galerie. O rafală trasă din casă o silește să se lipească la loc de pământ.

– Nu ajung.

– Apăi să vedeți, pe bune că-mi pare rău.

Se uită din nou spre stradă. Sunt oameni îngrămădiți la poartă, sirene de poliție. O voce spune ceva prin megafon, însă ea nu reușește să deslușească. Printre copaci, undeva în stânga, aude un zgomot. Pași. Poate o umbră. Cineva vrea să încercuiască prin partea aceea. Sper, se gândește dintr-odată, că ticăloșii ăștia n-au dispozitive pentru vedere nocturnă.

– Am nevoie de corn, spune Teresa.

Pote Gálvez întârzie să-i răspundă. Ca și când s-ar gândi.

– Nu mai pot trage, patroană, spune el într-un târziu. N-am puls… Dar pot încerca să vi-l apropii.

– Las-o baltă! O să te spargă dacă scoți capul.

– Mi se fâlfâie. Când se termină, se termină, și cu asta, basta.

Altă umbră strecurându-se printre copaci. Timpul trece, înțelege Teresa. Încă două minute și singura cale nu va mai exista.

– Pote.

Tăcere. Nu-l strigase niciodată așa, pe nume.

– Porunciți.

– Apropie-mi afurisitul de corn.

Din nou tăcere. Ropotul ploii în băltoace și pe frunzele copacilor. Apoi, din capătul galeriei, glasul stins al pistolarului:

– A fost o cinste să vă cunosc, patroană.

– Asemenea.

Ăsta-i cântecul despre calul cel alb, îl aude Teresa fredonând pe Potemkin Gálvez. Și, cu aceste cuvinte în urechi, pufnind de furie și de disperare, ea apucă Sig Sauerul, se ridică pe jumătate și începe să tragă spre casă pentru a-și acoperi omul. Atunci noaptea se sfărâmă din nou în flame, iar gloanțele pocnesc în galerie și în trunchiurile copacilor; și, conturându-se peste toate acestea, vede cum silueta rotofeie a pistolarului se ridică în luminile împușcăturilor și cum vine șchiopătând spre ea, îngrijorător de încet, în timp ce gloanțele se întețesc din toate părțile și se ciocnesc unul după altul în trupul lui, zgâlțâindu-l ca pe o păpușă căreia i se frâng articulațiile, până când

se prăbușește în genunchi peste cornul de cârlan. Și e deja mort omul acela care, în ultimul impuls de agonie, ridică arma de țeavă și o aruncă în față, orbește, în direcția aproximativă în care socotește că trebuie să se afle Teresa, înainte de a se rostogoli pe trepte și de a cădea cu fața în jos, în noroi.

Și atunci ea începe să strige. Nemernicilor, ticăloșilor, spune, sfâșiindu-și măruntaiele în acel urlet, golește trăgând spre casă ce-i mai rămăsese în pistol, îl aruncă pe jos, înșfacă cornul și o rupe la fugă, afundându-se în noroi, către copacii din stânga, pe unde văzuse mai înainte umbrele care se furișau, în timp ce crengile joase și arbuștii îi șfichiuiau fața, orbind-o cu lovituri de apă și de ploaie.

O umbră mai clară ca altele, cornul adus lângă obraz, o rafală scurtă care, în recul, îi lovește bărbia și i-o rănește. Chestia asta saltă ca naiba. Flame în spate și dintr-o parte, poarta și zidul mai aproape ca înainte, oameni în strada luminată, megafonul care continuă să înșire cuvinte de neînțeles. Umbra nu mai este și, alergând încovoiată, cu cornul care s-a încins în mână, Teresa vede o siluetă ghemuită. Silueta se mișcă; așa încât, fără să se oprească, apropie țeava AK-ului, apasă trăgaciul și îi lipește un foc din trecere. Nu cred că o să reușesc, se gândește de cum se stinge flama, aplecându-se cât de mult poate. Nu cred. Alte împușcături din spate și piaaauu piaaauu, sună aproape de capul ei, ca niște iuți tăuni de plumb. Se întoarce și mai apasă odată pe trăgaci, cornul îi saltă în mână cu afurisitul de recul, iar strălucirea propriilor ei focuri o orbește în timp ce-și schimbă poziția, tocmai în clipa în care cineva ciuruiește locul unde se afla cu o secundă în urmă. Crapă, parșivule! Alte umbre în față. Pași alergând îndărăt, în spate. Umbra și Teresa se împușcă reciproc de la mică distanță, atât de aproape încât îi întrezărește chipul în lumina scurtă a împușcăturilor: o mustață, ochi larg deschiși, o gură albă. Aproape că-l împinge cu țeava cornului,

luând-o înainte pe când celălalt cade în genunchi printre arbuști. Piaaaauu. Alte gloanțe sună căutând-o, se împiedică. Se rostogolește pe jos. Cornul face clic, clac. Teresa se aruncă cu spatele în noroi, târându-se așa, cu ploaia curgându-i pe față, în timp ce apasă pe pârghie, scoate lungul încărcător curbat dublu, îl răsucește, rugându-se să nu aibă prea mult noroi în muniție. Arma îi apasă pe burtă. Ultimele treizeci de gloanțe, constată ea, sugându-le pe cele care se văd din încărcător, ca să le curețe. Îl fixează. Clac. Închide trăgând înapoi cu putere de închizător. Clac, clac. Atunci, dinspre poarta din apropiere, răzbate până la ea glasul uimit al unui soldat sau polițist:

– Hai, traficanta mea!… Arată-le cum moare o sinaloeză.

Teresa privește spre grilaj, buimăcită. Nehotărâtă dacă să înjure sau să râdă. Acum nu trage nimeni. Se pune în genunchi, iar apoi se ridică în picioare. Scuipă noroi amar, cu gust de metal și de praf de pușcă. Aleargă în zigzag printre copaci, dar face prea mult zgomot. Alte pocnituri și flame în spatele ei. I se pare că vede alte umbre care lunecă pe lângă zid, dar nu-i sigură. Trage o rafală scurtă la dreapta și alta la stânga, nenoro…, murmură, aleargă încă cinci sau șase metri și se ghemuiește din nou. Ploaia se evaporă de cum atinge țeava încinsă a armei. Acum e destul de aproape de zid și de poartă ca să constate că aceasta e deschisă, ca să distingă oamenii de acolo, întinși și ghemuiți pe după mașini, și ca să audă cuvintele care se repetă la megafon:

– Îndreptați-vă încoace, doamnă Mendoza… Suntem militari din Zona a Noua… Vă vom proteja…

Ar putea să mă protejeze un pic mai încoace, se gândește ea. Fiindcă mi-au mai rămas douăzeci de metri și sunt cei mai lungi din viața mea. Sigură că nu va mai apuca să-i străbată, se ridică în ploaie și se desparte, una după alta, de toate fantomele care au însoțit-o atâta vreme. Ne mai vedem, gagiilor. Superafurisită Sinaloa, își spune ca încheiere. Încă o rafală

la dreapta și încă una la stânga. Apoi strânge din dinți și o rupe la fugă, împiedicându-se în noroi. Obosită de pică, sau aproape, însă de data asta nu mai trage nimeni. Așa încât se oprește dintr-odată, surprinsă, se răsucește și vede grădina întunecată și, în capăt, casa cufundată în beznă. Ploaia ciuruiește noroiul din fața picioarelor ei în timp ce se-ndreaptă încet către poartă, cu cornul de cârlan într-o mână, spre oamenii care privesc dintr-acolo, soldați cu pelerine lucind în ploaie, polițiști în civil și în uniformă, mașini cu clipiri luminoase, camere de televiziune, oameni întinși pe trotuare, sub ploaie. Flashuri.

– Aruncați arma, doamnă.

Se uită la reflectoarele care o orbesc, buimăcită, fără să priceapă ce i se spune. În cele din urmă, ridică un pic AK-ul, privindu-l ca și cum ar fi uitat că îl ținea în mână. E greu. Tare greu. Așa încât îl lasă să cadă pe jos și începe să pășească din nou. Măi, să fie, își spune în timp ce trece de poartă. Sunt frântă de oboseală. Sper că vreunul din nemernicii ăștia o fi având o țigară.

Epilog

Teresa Mendoza a compărut, la ora zece dimineața, la Procuratura Generală de Justiție a Statului, strada Rosales fiind închisă traficului cu camionete militare și soldați în echipament de luptă. Convoiul a sosit cu toată viteza, în zgomot de sirene, cu luminile clipind în ploaie. Pe terasele clădirilor erau oameni înarmați, uniforme cenușii de federali și verzi de soldați, câte o barieră la capetele străzilor Morelos și Rubí, iar centrul istoric părea al unui oraș în stare de asediu. Din poarta Școlii Libere de Drept, unde fusese delimitat un spațiu pentru ziariști, am văzut-o coborând din Suburbanul blindat cu geamuri fumurii și pătrunzând pe sub arcul forjat al Procuraturii, îndreptându-se spre curtea interioară neocolonială cu felinare din fier și coloane din piatră. Eram cu Julio Bernal și cu Élmer Mendoza, și abia am putut-o observa un moment, luminată de flashurile fotografilor care își manevrau aparatele, pe scurtul traseu de la Suburban la intrare, înconjurată de agenți și de soldați, sub umbrela cu care o fereau de ploaie. Serioasă, elegantă, îmbrăcată în negru, cu un pardesiu de gabardină închis la culoare, poșetă din piele neagră și cu mâna stângă bandajată. Părul pieptănat pe spate cu cărare pe mijloc, strâns într-un coc pe ceafă, cu doi cercei din argint.

– Iată o gagică cu boașe, observă Élmer.

A petrecut înăuntru o oră și cincizeci de minute, în fața comisiei alcătuite din procurorul de justiție din Sinaloa, comandantul Zonei a Noua, un viceprocuror general al Republicii venit din Districtul Federal, un deputat local, un deputat federal, un senator și un notar cu funcție de secretar. Și poate că, în timp ce lua loc și răspundea la întrebările care i-au fost adresate, a putut vedea pe masă titlurile ziarelor din Culiacán din acea dimineață: *Bătălie în Chapultepec. Patru polițiști morți și trei răniți apărând martora. A murit și un pistolar*. Și un altul, mai senzaționalist în materie de propagandă: *Traficanta li s-a strecurat printre picioare*. Ulterior, mi s-a spus că membrii comisiei, impresionați, au tratat-o de la bun început cu extremă deferență, că până și generalul comandant al Zonei a Noua a oferit scuze pentru lacunele din securitate și că Teresa Mendoza i-a ascultat mărginindu-se să încline puțin din cap. Iar atunci când, după ce și-a terminat depoziția, s-au ridicat cu toții și ea a făcut-o la rândul ei, a spus mulțumesc domnilor și s-a îndreptat spre ușă, cariera politică a lui don Epifanio Vargas era distrusă pentru totdeauna.

Am văzut-o apărând, la întoarcerea spre stradă. A trecut pe sub arc și a ieșit în exterior protejată de bodyguarzi și de militari, în timp ce flashurile fotografice clipeau pe fațada albă, iar Suburbanul pornea motorul și se deplasa încet în întâmpinarea ei. Atunci am observat-o cum se oprește, uitându-se în jur, ca și când ar fi căutat ceva printre oameni. Poate un chip sau o amintire. Apoi a făcut ceva straniu: a vârât o mână în buzunar, a scotocit înăuntru și a scos ceva, o hârtiuță sau o fotografie, pe care a privit-o câteva clipe. Ne aflam prea departe, așa încât am înaintat îmbrâncindu-i pe ziariști, în intenția de-a arunca o privire mai de aproape, până când un soldat m-a împiedicat să merg mai departe. Poate că era, m-am gândit, vechea jumătate

de fotografie pe care o văzusem în mâna ei atunci când am vizitat-o în casa din cartierul Chapultepec. Dar, de la distanța aceea, era imposibil să-mi dau seama.

Atunci a rupt-o. Orice-ar fi fost, hârtie sau fotografie, am observat cum o sfâșie în bucățele mici de tot, după care a împrăștiat-o pe caldarâmul ud. Apoi Suburbanul s-a interpus între ea și noi și aceea a fost ultima oară când am văzut-o.

În după-amiaza aceea, Julio și Élmer m-au dus în La Ballena – cârciuma preferată a Blondului Dávila – și am cerut trei beri Pácifico medii în timp ce, la tonomat, îi ascultam pe Los Tigres del Norte cântând *Carne arsă*. Beam tustrei în tăcere, privind alte chipuri tăcute din jurul nostru. După ceva vreme, am aflat că Epifanio Vargas și-a pierdut în acele zile calitatea de deputat și că stat un timp închis în închisoarea Almoloya, cât s-a discutat extrădarea solicitată de guvernul Statelor Unite; extrădare pe care, în urma unui proces lung și scandalos, Procuratura Generală a Republicii a sfârșit prin a o respinge. Cât despre celelalte personaje ale acestei istorisiri, fiecare și-a urmat propriul drum. Primarul Tomás Pestaña se află în continuare în fruntea destinelor orașului Marbella. De asemenea, fostul comisar Nino Juárez se menține ca șef de securitate al lanțului de magazine de modă, care a devenit o puternică multinațională. Avocatul Eddie Álvarez se îndeletnicește acum cu politica în Gibraltar, unde un cumnat de-al lui e ministru al economiei și muncii. Iar pe Oleg Iasikov l-am putut intervieva ceva mai târziu, când rusul executa o scurtă condamnare în închisoarea Alcalá-Meco, pentru o afacere încurcată cu emigranți ucraineni și cu trafic de arme. S-a dovedit a fi un tip surprinzător de amabil, a vorbit despre vechea lui prietenă cu puține inhibiții și cu multă afecțiune și, până la urmă, mi-a povestit unele lucruri

interesante pe care am putut să le introduc în ultimul moment în această istorisire.

Despre Teresa Mendoza nu s-a mai știut nimic niciodată. Unii afirmă că și-a schimbat identitatea și chipul și că trăiește în Statele Unite. Florida, se spune. Sau California. Alții afirmă că s-a întors în Europa, cu fiica ei, sau cu fiul, dacă e adevărat că până la urmă l-a avut. Se vorbește despre Paris, Mallorca, Toscana; însă, de fapt, nimeni nu știe nimic. În ce mă privește, în acea ultimă zi, în fața sticlei mele de bere din La Ballena, Culiacán, ascultând cântece la tonomat, printre mușterii mustăcioși și tăcuți, am regretat că nu sunt destul de talentat ca să pot rezuma totul în trei minute de muzică și de cuvinte. A mea, n-aveam încotro, urma să fie o poveste tipărită pe mai bine de cinci sute de pagini de hârtie. Fiecare face atât cât poate. Însă aveam certitudinea că undeva, în apropiere de locul acela, cineva compunea deja cântecul care, imediat, avea să circule prin Sinaloa și prin întregul Mexic, cântat de Los Tigres, de Los Tucanes sau de vreun alt grup de legendă. Un cântec pe care indivizii aceia cu înfățișare necioplită, cu mustăți mari, cămăși cadrilate, șepci de *baseball* și pălării de panama, care ne înconjurau pe Julio, pe Élmer și pe mine în aceeași cârciumă – poate chiar la aceeași masă – unde stătuse așezat cândva Blondul Dávila, aveau să-l asculte, cu o mutră gravă, atunci când va răsuna la tonomat, fiecare cu câte o bere Pacífico medie în mână, încuviințând în tăcere. Povestea Reginei Sudului. Cântecul Teresei Mendoza.

La Navata, mai 2002

Există romane complexe, care le datorează multe multora. În afară de César Batman *Güemes, Élmer Mendoza și Julio Bernal – camarazii mei din Sinaloa –* Regina Sudului *n-ar fi fost niciodată posibilă dacă nu m-aș fi bucurat de prietenia celui mai bun pilot de elicopter din lume: Javier Collado, de pe avionul BO-105, la bordul căruia am trăit multe nopți de vânătoare nocturnă, urmărind șalupe în Strâmtoare. Lui Chema Beceiro, pilot al unei turbo-șalupe HJ a poliției de frontieră, îi datorez reconstituirea minuțioasă a ultimei călătorii pe mare a lui Santiago Fisterra, inclusiv episodul legat de stânca lui León. Datoria mea de gratitudine se îndreaptă către Patsi O'Brien și exactele sale amintiri din închisoare, consilierea tehnică a lui Pepe Cabrera, Manuel Céspedes, José Bedmar, José Luis Domínguez Iborra, Julio Verdú și Aurelio Carmona, generoasa prietenie a lui Sealtiel Alatriste, Óscar Lobato, Eddie Campello, René Delgado, Miguel Tamayo și Germán Dehesa, entuziasmul editoarelor mele Amaya Elezcano și Marisol Schulz, implacabila minte holmesiană a Mariei José Prada și umbra ocrotitoare a mereu devotatei Ana Lyons; fără a o uita pe Sara Vélez, care și-a împrumutat chipul pentru fișa de poliție și fotografia de tinerețe a compatrioatei sale Teresa Mendoza. Cu excepția câtorva dintre numele citate adineaori, care apar în roman cu identitatea lor reală, restul – persoane, adrese, societăți, ambarcațiuni, locuri – e ficțiune ori a fost utilizat cu acea libertate care constituie privilegiul romancierului. Cât despre celelalte nume care, din motive evidente, nu pot fi menționate aici, ele știu cine sunt, cât le datorează autorul și cât le datorează această istorisire.*

Cuprins

1. Am căzut din noru-n care-umblam 11
2. Cică l-au zărit dulăii, însă i-a cam luat cu frig 40
3. Când anii se vor duce 67
4. Hai unde nimeni nu ne-o judeca 94
5. Ce-am semănat acolo-n munți 122
6. Îmi pun la bătaie viața, îmi pun la bătaie soarta 150
7. Fost-am însemnat cu Șapte 185
8. Pachete de-un kil 211
9. Și femeile-s în stare 241
10. Mă aflu într-un colț de cârciumioară 267
11. Eu nu știu să ucid, dar o să-nvăț 299
12. Ce-ar fi să te cumpăr 329
13. Și-n două-trei su' de metri, eu ridic avionete 365
14. Pălării vor fi în plus 394
15. Am amici la mine-n țară care-mi spun că mă iubesc 417
16. Încărcătura pe-o parte 445
17. Am lăsat paharul plin pe jumătate 470

Epilog 503

LITERAtura

Colecția PREMIUM
Jasper Fforde, *Nuanțe de cenușiu*
Steven Galloway, *Violoncelistul din Sarajevo*
Sarah Hall, *Cum să pictezi un mort*
Samantha Harvey, *Ținutul pustiit*
Richard Harvell, *Clopotele*
Torsten Krol, *Oamenii-delfin*
Hilary Mantel, *Wolf Hall*
Alice Munro, *Prea multă fericire*
David Nicholls, *O zi*
Marisha Pessl, *Curs special de fizica dezastrelor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*
Kathrin Schmidt, *N-ai să mori*
Ali Shaw, *Fata cu picioare de sticlă*
Elizabeth Strout, *Olive Kitteridge*
Christos Tsiolkas, *Palma*
Abraham Verghese, *Să tai în piatră vie*
Austin Wright, *Tony și Susan*

vor apărea:
Terezia Mora, *Toate zilele*
Monique Roffey, *Femeie albă cu bicicletă verde*
M.J. Vassanji, *Cântecul asasinului*

Colecția THRILLER
Mark Billingham, *În întuneric*
William Peter Blatty, *Dimiter*
James Bradley, *Hoțul de trupuri*
Dan Chaon, *Aștept răspuns*
Sam Christer, *Moștenirea Stonehenge*
Clive Cussler, *Aurul spartanilor*
Clive Cussler, *Imperiul pierdut*
Clive Cussler, *Regatul*
Lisa Gardner, *Vecinul*
Georges Dawes Green, *Corbii*

John Katzenbach, *Profesorul*
Dean Koontz, *Cu sufletul la gură*
Dean Koontz, *Fără îndurare*
T.S. Learner, *Sfinxul*
Rosamund Lupton, *Sora*
Val McDermid, *Febra oaselor*
Val McDermid, *Dincolo de sânge*
Deon Meyer, *Treisprezece ore*
Deon Meyer, *Safari însângerat*
Christopher Reich, *Legea conspirației*
Christopher Reich, *Legea răzbunării*
Guillermo del Toro, Chuck Hogan, *Molima*
Danielle Trussoni, *Angelologia*

vor apărea:
Gerald Seymour, *Colaboratoarea*
Guillermo del Toro, Chuck Hogan, *Prăbușirea*

Colecția LADY
Jane Costello, *Aproape căsătoriți*
Emily Giffin, *Ceva de împrumut*
Lisa Jewell, *Petrecerea lui Ralph*
Julie Metz, *Perfecțiune*
Adriana Trigiani, *Valentine*

În afara colecțiilor
Diana Gabaldon, *Ecouri din trecut*
Helene Hegemann, *Rămășițele unui axolotl*
Leila Meacham, *Trandafiri*

MONITORUL OFICIAL
Tipărit la R.A. „Monitorul Oficial“